AL ȘAPTELEA SIMȚ

Secretele vederii la distanță,
dezvăluite de unul dintre „spionii *psi*"
ai armatei americane

LYN BUCHANAN

II 401.345

DAKSHA

BIBL. CENTR. UNIV.
„M. EMINESCU" IAŞI
II 401. 345

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

AL ȘAPTELEA SIMȚ

LYN BUCHANAN

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IAȘI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

AL ȘAPTELEA SIMȚ

SECRETELE VEDERII LA DISTANȚĂ
DEZVĂLUITE DE UNUL DINTRE "SPIONII PSI"
AI ARMATEI AMERICANE

LYN BUCHANAN

521 797

Traducere: Mihaela Georgescu

ALE

445873
B.C.U. IAȘI

DAKSHA

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Redactare: Lidia Buțu
Corectură: Teo Crăciun
Copertă: Gabriela Popa

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BUCHANAN, LYN
Al șaptelea simț / Lyn Buchanan ; trad.: Mihaela Georgescu. - București : Daksha, 2008
ISBN 978-973-1965-04-8

I. Georgescu, Mihaela (trad.)

133.9

THE SEVENTH SENSE
Copyright ©2003 by Lyn Buchanan
Originally published by Paraview Pocket Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.

Copyright © 2008 Editura DAKSHA
Toate drepturile asupra prezentei ediții în limba română aparțin în exclusivitate editurii DAKSHA.

Daksha
Contact & comenzi:
0726.334.721
comenzi@edituradaksha.ro
www.edituradaksha.ro

ISBN 978-973-1965-04-8

29 APR. 2009

CUPRINS

	Cuvânt înainte	7
	Prefață	14
CAPITOLUL 1	Ziua păcălelilor	19
CAPITOLUL 2	Primul lucru pe care l-am învătat	42
CAPITOLUL 3	Unitatea militară	51
CAPITOLUL 4	Un instrument al serviciilor secrete militare	57
CAPITOLUL 5	Lumea civilă	97
CAPITOLUL 6	Reacții	106
CAPITOLUL 7	Ce facem acum cu toate acestea?	132
CAPITOLUL 8	Al șaptelea simț	144
CAPITOLUL 9	Sentimente noi	160
CAPITOLUL 10	Protecție	167
CAPITOLUL 11	Mintea umană	179
CAPITOLUL 12	Identificări mentale	192
CAPITOLUL 13	Ședință perfectă	206
CAPITOLUL 14	Alunecând prin timp	228
CAPITOLUL 15	Viața de apoi	252
CAPITOLUL 16	Programe de desemnare a martorilor	260

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul	17	Dovedirea	267
Capitolul	18	O ultimă poveste	280
Epilog			285
Mulțumiri			287
Anexa	1	Terminologie	291
Anexa	2	Foi de lucru	328
Anexa	3	Informarea preliminară	335
Anexa	4	Exerciții pentru dezvoltarea și îmbunătățirea abilităților de vedere la distanță	343
Anexa	5	Metode de punctare a ședințelor de vedere la distanță	364
Anexa	6	O mostră a unei ședințe de vedere la distanță	378
Anexa	7	Alte metode de vedere la distanță	387

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CUVÂNT ÎNAINTE

DE JIM MARRS

La începutul anilor '90, am descoperit o informație care poate foarte bine să fie una dintre cele mai profunde din istoria umanității. Cu toate acestea, multor americani le este necunoscută. Subiectul este legat de percepția extrasenzorială, abilitatea unei ființe de a vedea persoane, locuri și lucruri în afara ariei normale de acțiune a celor cinci simțuri: văz, auz, gust, miros și atingere.

Informația că armata americană antrenează ofițeri ai Serviciilor Secrete militare pentru a-i spiona paranormal pe sovietici și nu numai, a dus la activarea instinctelor mele de jurnalist. Știam că pe baza acestor informații puteam scrie un articol bun. În mintea mea sceptică situația avea o natură „ori-ori": ori această capacitate de a percepe la distanță nu era reală, caz în care proiectul reprezenta o fraudă imensă cu privire la banii contribuabililor, fiind astfel o extraordinară știre, ori o astfel de percepție paranormală era reală, caz în care ar putea reprezenta un salt imens în evoluția umanității, fiind, de asemenea, un subiect bun pentru știri, poate unul dintre cele mai bune de până acum.

Am cercetat acest caz timp de trei ani cu cea mai mare grijă, având în vedere faptul că era încă un proiect guvernamental secret. Am intervievat o serie de membri ai unității de operatori ai vederii la distanță GRILL-FLAME/STARGATE (Flacără de Grătar/Poarta Stelară), membrii comitetelor de supraveghere a programelor, precum și oameni de știință care au participat la dezvoltarea acestei tehnologii. Spre surprinderea mea, toate informațiile s-au dovedit a fi reale. Pe lângă faptul că

oamenii au percepţii independente de cele cinci organe de simţ, acestea nu sunt limitate de timp şi spaţiu.

Subiectul percepţiilor la distanţă a fost unul dintre cele mai puţin documentate ale secolului trecut. Deşi a fost unul dintre cele mai bine păzite secrete guvernamentale, acest subiect s-a infiltrat acum în anumite segmente mai conştiente ale populaţiei, atrăgând fascinaţia şi interesul maselor. În prezent, o serie de specialişti în vederea la distanţă, sau VD pe scurt, urmăresc să-i înveţe şi pe alţii această aptitudine. S-au scris articole, cărţi şi s-au ţinut numeroase conferinţe pe această temă. Chiar şi o serie de antreprenori mai dubioşi susţin folosirea VD pentru a obţine percepţii de natură psihică.

Şi, cu toate că VD a fost dezvoltată de o serie de agenţii guvernamentale, cum ar fi CIA, DIA şi chiar Armata SUA, organisme finanţate din banii contribuabililor, o mare parte din poporul american nici nu a auzit de existenţa acestei capacităţi. Şi mulţi dintre cei care ştiu, totuşi nu sunt conştienţi de studiile ştiinţifice care au demonstrat că fiecare persoană s-a născut cu potenţialul de a vedea la distanţă. Bineînţeles că cei cu predispoziţii naturale pot realiza aceasta mult mai bine. De aceea a învăţa să vezi la distanţă a fost comparat cu acţiunea de a învăţa să interpretezi la pian o arie din Beethoven. Cu destul exerciţiu, oricine poate face acest lucru, doar că unii trebuie să exerseze mai mult decât alţii. Deprinderea cu succes a VD poate fi o experienţă ce transformă întreaga viaţă. Cu siguranţă a schimbat viaţa tuturor celor angajaţi de guvern în această direcţie.

Dar povestea vederii la distanţă a devenit una dintre victimele eternului conflict între ştiinţă şi ESP (percepţiile extrasenzoriale), secretele militare şi dreptul publicului la informare, precum şi competiţia nesfârşită dintre agen-

ţiile guvernamentale şi indivizii avizi de putere. Iar eu am fost prins în mijlocul acestui vârtej. Am experimentat personal dificultatea diseminării informaţiilor obiective şi reale legate de vederea la distanţă.

Contactul meu cu acest subiect a început în anul 1992, când am aflat de un discurs prezentat de un ofiţer al Serviciului de Informaţii al armatei, la o conferinţă publică din Atlanta. Tonul grav cu care el vorbea despre o serie de subiecte controversate m-a intrigat, deoarece nu aveam de-a face cu un adept New Age, ci cu un ofiţer decorat al Serviciului de Informaţii al armatei americane. Astfel că, ulterior, l-am contactat şi în scurt timp am aflat povestea operatorilor vederii la distanţă care lucrau pentru armata noastră.

Mi-e foarte clar acum că acest ofiţer nu era nebun. În timpul discursului din Atlanta, era flancat de colonelul John Alexander, un vizionar de marcă în domeniul dezvoltării armelor neletale, ce avea acces liber la programele informaţionale şi militare, şi de maiorul general Albert Stubblebine, fost comandant al Departamentului de informaţii şi securitate, sub egida căruia se desfăşura programul de cercetare a VD. Ulterior, am realizat faptul că prezenţa lui acolo nu era întâmplătoare, ci reprezenta începutul unui program deliberat de dezinformare. Scopul era permiterea subiectului VD să devină public, însă cu cel mai mic grad de credibilitate, având în vedere că ofiţerul tindea să speculeze pe subiecte legate de extratereştri şi de scenarii legate de sfârşitul lumii.

Ulterior, ofiţerul a părăsit armata şi a înfiinţat o companie bazată pe VD. A devenit un invitat aproape permanent al unui talk-show radio nocturn, cu toate că gradul său de credibilitate era în continuă scădere. Într-un interviu acordat unei anumite reviste, el a prezis o

BCU M. EMINESCU IAŞI

întâlnire faţă în faţă cu marţieni ce hibernează subteran în New Mexico, adăugând şi promisiunea: „Dacă acest lucru nu se va petrece până în august, ne vom retrage din domeniul OZN." Nici una, nici alta nu s-a petrecut.

În iunie 1993, am semnat un contract pentru publicarea unei cărţi la Harmony Books, o filială a editurii Random House. Timp de trei ani scrisesem despre vederea la distanţă. A fost o muncă grea, mai ales din cauza subiectului cu care nimeni nu voia să aibă legătură, iar în plus trata şi o temă legată de un program top-secret al guvernului. Multe din surse au refuzat să fie intervievate, iar cele care au acceptat, au dorit să-şi păstreze anonimatul. Era foarte greu să găsesc fapte concrete.

La sfârşitul anului 1993, am finalizat manuscrisul pe care l-am intitulat *Spionii PSI*, titlu ce a fost schimbat de editura Harmony Books în *Dosarele Enigma*, datorită succesului înregistrat de serialul de televiziune *Dosarele X*. În plus, editorul meu a decis că este necesară o abordare narativă pentru a da mai multă viaţă manuscrisului original, care era un recital jurnalistic de fapte privitoare la VD. Cu toate obiecţiile mele, mi s-a cerut să adaug scene şi să compun dialoguri ce ar fi avut loc între alţi membri ai unităţii VD.

La începutul anului 1995, moment în care cartea era pregătită de publicare, ofiţerul care dăduse acea declaraţie în 1992 a început brusc să se opună publicării manuscrisului, din cauza includerii materialului său. Mi s-a părut ironic să fiu obstrucţionat chiar de cel de la care pornise totul, informaţiile cu care el contribuise fiind reproduse integral şi fără modificări în cadrul cărţii. O serie de observatori au decelat motive mult mai obscure în spatele acestei aparente gelozii penibile. Ei au simţit că credibilitatea cărţii va fi mai mare decât s-ar fi dorit şi

de aceea au acționat pentru a stopa publicarea.

Acest scop obscur a fost confirmat de o serie de evenimente ulterioare.

Ofițerul, care până în acel moment pretindea că se află în contact cu extratereștri numiți „Cenușii", a trimis prin intermediul unui avocat o scrisoare editurii Harmony, negând informațiile din carte, chiar dacă anterior el semnase o declarație prin care aproba tot ceea ce era scris în lucrarea completă. Atunci editorul cărții a părăsit pe neașteptate proiectul. Consilierul legal, ce aprobase publicarea cărții ca urmare a unui studiu atent și de durată, brusc nu mai era de găsit.

Problema a fost predată unei firme de avocatură ce nu avea legătură cu editura, și mi s-a ordonat să nu vorbesc sau să contactez avocatul care decisese nepublicarea cărții, ca urmare a amenințărilor din partea ofițerului. Noul editor mi-a spus că nu are puterea să împiedice anularea cărții, deși nici ea nu înțelegea ce se petrece, nefiind de acord cu măsurile luate.

Toți cei care au fost implicați în proiectul cărții au ajuns la concluzia că anularea se datora unui ordin dat de o persoană cu o mare autoritate, posibil membru al guvernului. Întâmplările ulterioare au venit să întărească această convingere.

Publicarea acestei cărți a fost anulată la sfârșitul lunii iulie 1995, cu toate că existau comenzi substanțiale, în avans, din partea distribuitorilor de cărți. În data de 27 august, povestea VD a fost publicată într-un ziar londonez. Articolul intitulat *Cârpaci, Croitor, Soldat, Psi* era scris de Jim Schnabel, cel care primise anul acela o copie a manuscrisului meu de la ofițerul menționat anterior.

Cam în același timp, CIA a ordonat un studiu asupra vederii la distanță, o aparentă reevaluare a programului. Astfel că Ray Hyman, de la Universitatea Oregon, un

renumit sceptic al fenomenelor *psi*, şi Jessica Utts, de la Universitatea din California, au fost însărcinaţi cu această reevaluare a programului VD. Având în vedere faptul că Hyman, om de ştiinţă în cadrul Comitetului de investigaţii ştiinţifice cu privire la paranormal (CSICOP), avea o preconcepţie în a nega percepţiile extrasenzoriale, şi că reevaluarea lua în considerare doar cele mai slabe aspecte ale muncii cu privire la VD şi nu avea acces la mare parte din informaţiile unităţii, concluziile evaluării nu au stat nicio clipă sub semnul întrebării.

Raportul finalizat şi datat 29 septembrie 1995 concluziona că, deşi în experimentele legate de VD a fost observat „un efect statistic semnificativ", „nu a fost furnizată nicio explicaţie convingătoare pentru efectele obsevate... şi pentru a declara că un fenomen a fost demonstrat, trebuie să cunoaştem motivele existenţei sale."

Povestea folosirii spionilor *psi* de către armata americană a apărut pentru prima dată în SUA, în luna octombrie a aceluiaşi an, într-un tabloid vândut în supermarketuri, sub titlul *Cum au furat spionii psi ai CIA secretele războiului stelar rusesc.* Acest tratament de tabloid al informaţiei date în mod deliberat de surse ale guvernului era un veritabil „sărut al morţii" pentru oricine din lumea importantă a mass-mediei, care ar fi dorit să ia subiectul în serios.

Existenţa vederii la distanţă a fost admisă oficial la data de 28 noiembrie 1995, când subiectul a fost tratat superficial şi cu dezaprobare în ziarele *New York Times* şi *Washington Post.* Aceste articole îi descriau pe spionii *psi* ca fiind „un trio de cetăţeni ce se presupunea că aveau puteri paranormale şi care erau localizaţi într-o bază militară din Maryland." Chiar şi în această versiune diluată, informaţia nu a reuşit să ajungă dincolo de

Coasta de Est şi nu s-a menţionat nicăieri că metodologia de vedere la distanţă a fost doar mutată la agenţii guvernamentale ultrasecrete, unde bănuiesc eu că este folosită şi în ziua de astăzi.

De asemenea, în toate articolele media cu privire la VD, nu s-a subliniat faptul că acest program de dezvoltare psihică a fost finanţat timp de mai mult de un sfert de secol, pe durata a patru guvernări diferite, atât republicane cât şi democrate, lucru ce demonstrează că rezultatele obţinute erau pe măsura investiţiilor.

Între timp, poporului american i-a fost dat să studieze doar informaţii trunchiate despre VD. O parte din aceste informaţii provin de la persoane suspecte, unele din documente ştiinţifice şi guvernamentale, iar altele de la foşti spioni *psi*, cum este Lyn Buchanan.

Astăzi sunt extrem de mulţumit să ascult poveşti precum cea a lui Lyn, disponibile publicului larg. Aşa cum subliniază şi el, povestea completă a vederii la distanţă este posibil să nu fie cunoscută niciodată, deoarece toţi cei implicaţi în aceste programe cunosc doar ceea ce au văzut, au auzit sau au experimentat. Fiecare are o perspectivă proprie.

Dar Lyn a fost prezent în program aproape pe întreaga durată a desfăşurării lui, nu doar ca simplu operator al vederii la distanţă, ci ca persoană aleasă pentru a antrena spioni *psi* ai armatei, fiind însărcinat şi cu documentarea întregului proiect.

Nimeni nu este mai în măsură decât Lyn Buchanan în a prezenta povestea aplicării vederii la distanţă.

PREFAȚĂ

CAVEAT EMPTOR

Această carte reprezintă o poveste personală legată de multiplele schimbări ce au avut loc în viața și sistemul meu de valori, ca urmare a antrenamentului și a experienței acumulate ca „spion psihic" în slujba armatei SUA. Deși tratează într-o oarecare măsură Vederea la Distanță Controlată (VDC), sistem folosit de armată pentru acest tip de spionaj, nu are ca scop să vă învețe cum să faceți acest lucru pe cont propriu, reușita în această direcție necesitând ani buni de pregătire și supraveghere.

De mulți ani antrenez oameni în VDC și am aflat că sunt interesați de acest domeniu din diverse motive. De aceea vreau să mă adresez intereselor pe care ați putea sau nu să le aveți acum, când vă aflați în librărie și vă gândiți dacă să cumpărați sau nu această carte.

PENTRU CEI ÎN CĂUTAREA MISTICULUI

Dacă aveți impresia că această carte este despre supramental sau despre mintea omniprezentă a lui Dumnezeu, despre subconștientul colectiv sau altele asemănătoare, trebuie să vă dezamăgesc. Bineînțeles că toate acestea sunt foarte importante, dar nu fac obiectul acestei cărți. VDC nu are legătură cu acestea. Tehnologia VDC a fost dezvoltată pentru găsirea de ostatici, de copii rătăciți, rezolvarea cazurilor de crimă, spionajul persoanelor și al guvernelor, pentru aflarea intențiilor și planurilor politice, militare, și al liderilor din lumea afacerilor. Țintele acestei tehnologii se află prezente aici, în lumea de zi cu zi. Deci, pentru a fi sincer încă de la

început, dacă sunteți în căutarea misticului și ocultului, ați avea mai mult succes dacă ați cumpăra altă carte.

Dar această carte vă va învăța multe despre misterele minții umane și poate câte ceva despre spiritul uman, așa cum se prezintă el din prisma vieții reale și a persoanelor reale ce trăiesc într-o lume reală.

PENTRU CEI AFLAȚI ÎN CĂUTAREA ÎMBUNĂTĂȚIRII DE SINE

Dacă sunteți interesați de îmbunătățirea de sine și evoluția personală, exercițiile prezentate în anexe vă pot împlini aceste deziderate. Cumpărați cartea și deschideți direct la anexe, unde veți găsi aceste exerciții și, dacă le veți pune în practică, în viața dumneavoastră vor avea loc transformări majore. Aceste exerciții vă vor ajuta mai mult decât vizita pe durata unei luni întregi la un guru sau alimentația bazată pe iarbă proaspăt cosită și apă de mlaștină.

Dar dacă veți face doar exercițiile din anexe, veți rata scopul principal al VDC. Aceasta din urmă nu a fost dezvoltată pentru îmbunătățirea ființei sau pentru a ne induce stări de bine. Este o știință cu aplicații practice. Principalele domenii în care este folosită sunt: investigații ale poliției, diagnostic medical, afaceri, arheologie sau în armată și în spionajul politic, pentru care a fost dezvoltată în primul rând. Dacă vreți să vă îmbunătățiți sufletul, spiritul și starea de bine, învățați o metodă prin care să aduceți acasă un copil pierdut. Nu există ceva asemănător nici în lumea reală și nici în cea eterică. VDC vă va mări profunzimea caracterului și vă va schimba pentru totdeauna viața în bine. Și chiar dacă pare incredibil, acestea vor fi doar efectele secundare.

PENTRU CITITORUL CU ÎNCLINAŢII ŞTIINŢIFICE

Vederea Controlată la Distanţă (VDC) este un proces fiziologic şi psihologic natural, bine ancorat în lumea fizică reală ce ne înconjoară. Este mai mult o artă marţială decât o disciplină psihică şi mentală. Este un proces conceput şi dezvoltat de armata americană şi, în concluzie, este bazată pe atât misticism ca orice altă ştiinţă palpabilă – adică practic nicio urmă.

Cu toate acestea există o excepţie. Este acceptat în mod axiomatic faptul că umanitatea are o abilitate înnăscută de a afla lucruri dincolo de cele ce pot fi percepute de simţurile şi/sau logica obişnuită. Odată acceptat acest fapt din punct de vedere ştiinţific, a fost posibilă săparea de cărări într-un domeniu ocupat până acum de psihicul natural. Puteţi spune că „simţul psihic" nu este o paradigmă acceptată ştiinţific, dar cercetările de ultimă oră – făcute, în principal, sub auspiciul programelor de spionaj psihic al armatei americane – au fundamentat cu dovezi un studiu amănunţit cu privire la existenţa abilităţilor psihice umane. Dacă vreun om de ştiinţă are ceva de obiectat cu privire la acest concept, datorită sistemului propriu de valori, îi recomand să studieze descoperirile de ultimă oră care sunt deja disponibile.

PENTRU CEI CARE DORESC SĂ ÎNVEŢE SĂ VADĂ LA DISTANŢĂ ÎN MOD CONTROLAT

Acesta nu este un îndrumător practic. Nu vă va învăţa pas cu pas cum să ajungeţi să vedeţi la distanţă. Conferă însă o familiarizare de bază cu această ştiinţă. Vă va învăţa principiile şi teoriile pe care se bazează VDC. Vă va învăţa, de asemenea, terminologia, exerciţiile premergătoare şi unele metode de bază. Dar nu vă

va arăta în detaliu protocoalele și structura VDC. Această carte vă va ajuta cel puțin să vă dați seama dacă vreți sau nu să continuați cu studiul acestei științe fascinante a minții.

PENTRU DEMISTIFICATORI

Vă rog să înțelegeți părerea mea despre demistificatori. Existența voastră și ceea ce faceți este cu adevărat necesară, întrucât multe „gunoaie" sunt prezentate a fi de natură psihică și mă bucur de fiecare dată când unul dintre voi reușește să ne scape de ele. Mai rău decât atât, mare parte din domeniul psihic are tendința de a substitui religia, medicina clasică și chiar acceptarea socială. E necesar ca fraudele să fie dezvăluite.

Pe deasupra, subliniez prezența unui număr extraordinar de mare de „gunoaie" ce pretind a fi demistificări. Există cete de așa-zișI demistificatori sau aspiranți la acest titlu care urmăresc habotnic a demistifica orice, neluând în considerare nimic faptic. Dacă ceva are natură psihică, trebuie distrus. Cert este că pseudo-demistificatorii reprezintă o rușine a domeniului demistificării, mai mult decât o reprezintă pseudomediumii pentru domeniul psihic.

Scrierea acestei cărți m-a obligat să privesc în urmă la experiențele avute. Realizez faptul că mare parte din ele pot fi explicate în mai multe moduri. Din această cauză întâmpin cu drag orice critică intelectuală în legătură cu informațiile din această carte. Dar criticile nonintelectuale, de la persoane care nici măcar nu au studiat sau experimentat ceva legat de VDC, le voi respinge asemenea unor mizerii, ceea ce, de fapt, și sunt. Faceți-vă temele, apoi stăm de vorbă. Cred că vorbesc în numele tuturor spunând: „Când vine vorba de demistificatori, pot spune că m-am săturat de amatorism."

Dacă urmăriţi să atestaţi vederea la distanţă ca un domeniu real, atunci cu siguranţă vă veţi bucura de această carte care vă va da apă la moară. Faceţi şi spuneţi ce doriţi. Puteţi interpreta conţinutul acestei cărţi ca şi cum ar fi rătăciri fără sens despre ceea ce s-a petrecut în viaţa mea. Nu-mi pasă. A fost viaţa mea. Nu voi aţi trăit-o. Este, totuşi, povestea mea şi nimic din ceea ce veţi spune, face sau acuza nu va schimba o iotă din ea.

DACĂ AŢI AJUNS SĂ CITIŢI PÂNĂ AICI

Vă urez bun venit în a afla unul dintre cele mai fascinante lucruri pe care le-am descoperit. După ce am fost timp de şaptesprezece ani spion *psi* pentru guvernul american, am predat VDC la peste trei sute de oameni şi am făcut studii şi cercetări legate de faţete ale minţii umane, care să ne permită să avem de-a face cu lucruri mult mai grandioase decât propria noastră fiinţă, mă aflu în ipostaza în care foarte puţine lucruri mă mai surprind. Dar fascinaţia şi uimirea nu mi-au scăzut niciodată.

Dacă prin cartea de faţă vă pot transmite o parte din această fascinaţie şi uimire, simt că timpul pe care l-am petrecut scriind-o a fost bine investit în înţelegerea voastră, în viitorul vostru şi în viitorul umanităţii.

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL 1

ZIUA PĂCĂLELILOR, 1984

De ziua păcălelilor o decadă trece,
O gaură într-un gard apare.
Voi fi chemat să-i pun petece.
Partea ce pleacă e foarte mare.
Atunci destinul îmi voi afla.
Trebuie să trudesc pentru a-l egala.

Poem premonitor
– Lyn Buchanan
Ziua păcălelilor, 1974[1]

Ziua de 1 aprilie mi s-a părut oarecum potrivită pentru a face act de prezență la unitatea militară unde fusesem distribuit de curând. Nimeni nu mi-a spus unde se afla. În ciuda unei întrevederi clandestine și superficiale pe care am avut-o într-un restaurant ceh în Germania, nu eram sigur cu ce se ocupa acea unitate și nici de ce urma eu să fac. În plus, îmi fuseseră date și două seturi diferite de ordine: unul oficial, listat pe hârtie, și altul total diferit, pe care îl primisem pe cale orală. Ordinele oficiale spuneau să mă prezint la HHQ Co, 902 MIBn, INSCOM, Ft. Meade. Tradus în limbaj uzual semnifica să merg la Cartierul General și Compania Cartierului General, Batalionul Militar de Informații numărul 902, Centrul de securitate și informații, cu sediul în Fort Meade, Maryland.

[1] Încă din tinerețe, am scris poeme premonitorii scurte, care păreau criptice la momentul scrierii, deseori prezentând evenimente, date și locații exacte. Multe din ele s-au dovedit și continuă să fie destul de corecte.

BOSTON UNIVERSITY LIBRARY

Dar ordinele orale spuneau că în niciun caz să nu merg la unitatea 902, ci, odată ajuns la Fort Meade, să mă cazez în apartamentele militare pentru oaspeți și să sun la un anumit număr de telefon pentru a anunța un agent special de sosirea mea. Prezentarea la unitatea 902, așa cum stipulau ordinele scrise, era exclusă. De fapt, am fost instruit să absentez fără motiv încă de la prima misiune.

Am ajuns la aeroportul internațional Baltimore-Washington, împreună cu soția mea Linda și fiul meu de șapte ani, Lael, în seara zilei de 1 aprilie 1984. Se obișnuiește ca soldatul împreună cu familia sa să-și anunțe venirea la unitate pentru ca un șofer al unității să vină să le asigure transportul. Însă din cauza ordinelor secundare primite, nu am putut face acest lucru. Așa că am luat un taxi de la aeroport până la casa de oaspeți a armatei din Fort Meade. Recepționerul mi-a cerut documentele și mi-a spus că va anunța el la unitate venirea mea. Faptul că l-am rugat să nu facă acest lucru l-a lăsat oarecum surprins.

În cameră, am scos șervețelul care îmi fusese dat în restaurantul ceh din Germania. Numărul de telefon mâzgălit pe el aparținea unei case particulare din zona Fort Meade. O voce de bărbat mi-a spus să-l așteptăm cu toții în parcarea din fața casei de oaspeți, că va veni curând.

Când am ajuns, în parcare tocmai se lăsase o ceață densă și întunecată, făcând întreaga scenă să arate ca și cum am fi fost într-un film de spionaj produs la Hollywood. Casa de oaspeți se afla mult mai departe de celelalte clădiri ale bazei, așa că întunericul era deplin. Tot ceea ce puteam distinge prin turbioanele de ceață era imaginea difuză, de o strălucire misterioasă, a reclamei luminoase a casei de oaspeți, așezată la

marginea parcării. Stăteam tăcuți, simțind mici picături de rouă brăzdându-ne fețele, purtate de briza umedă a nopții. O tăcere mormântală se așternuse odată cu venirea ceții, nemaiauzindu-se decât respirația noastră și bâzâitul transformatorului firmei luminoase. Chiar și Lael, un copil de șapte ani, activ și nerăbdător, obișnuit cu ora Germaniei, a fost redus la tăcere de atmosfera misterioasă.

Mă uitam la soția mea și mă minunam de curajul de care dădea dovadă această femeie, prin faptul că ar fi venit cu mine oriunde în lume, bazându-se doar pe încrederea că eu voi face ceea ce este bine. Mă întrebam cum își putea păstra această credință, chiar și în astfel de momente când era conștientă că eu nu aveam nici cea mai mică idee în ce ne implicăm. M-a privit cu un zâmbet discret. Ceața tăcută forma turbioane în timp ce noi așteptam, mutându-ne greutatea de pe un picior pe altul.

****

Evenimentele care m-au condus la prima mea misiune la Fort Meade, au fost cel puțin stranii. Lucram de mai bine de doi ani la baza americană din Augsburg, Germania. Am fost inițial repartizat acolo ca specialist în limba rusă, dar, ca urmare a unor subterfugii, am ajuns în sectorul Operații Computerizate și Coordonare.

În acea perioadă, coordonarea computerelor într-o bază militară era o sarcină dificilă, întrucât dispuneam de aproape o sută de sisteme computerizate diferit, de diverse proveniențe. Sistemele computerizate nu aveau posibilitatea de intercomunicare și apăreau conflicte constante între informații, computere, oamenii și țările care le utilizau.

Mă aflam deja de un an acolo, când am primit ordinul să concep un program care să unească toate

sistemele computerizate ale bazei într-o singură unitate centrală capabilă să genereze rapoarte. Un alt sergent – căruia îi vom spune Doug – deoarece ar fi dorit să se ocupe el de această problemă, a devenit ostil ca urmare a numirii mele. În următoarele două luni, Doug a plantat în mod repetat aşa-numite bombe informaţionale în codul de programare la care lucram, în semn de răzbunare. Faptul că l-am acuzat de aceasta nu a făcut decât să pună paie pe foc. Ca urmare a frustrării şi nemaiavând altă opţiune, l-am raportat superiorilor săi, care l-au ameninţat cu măsuri disciplinare dacă avea să continue. Nemaiexistând întreruperi din partea lui Doug, într-o lună programul a fost gata, testat şi funcţional.

Următorul pas era să realizez instructajul demonstrativ pentru comandanţii multiplelor ramuri ale armatei SUA şi pentru comandanţii militari ai peste douăsprezece ţări membre NATO, ce aveau personal cantonat în bază. În ziua stabilită pentru instructaj, am venit mai devreme pentru a verifica şi reverifica programul în căutarea unor eventuale erori. Nu am găsit niciuna. Am rulat toate testele procedurale pentru a mă asigura că totul avea să meargă strună. Părea a fi perfect. Chiar înainte de prezentare m-am dus până la baie pentru a mă asigura că părul îmi era bine pieptănat, că nu aveam vreo murdărie pe pantofii mei lustruiţi sau vreo cută pe uniformă. La ora stabilită, comandanţii militari ai tuturor unităţilor militare ataşate bazei, au început să se adune pentru instructajul privitor la noul program computerizat.

Am făcut o introducere despre nevoia de a deţine un astfel de program, ce probleme avea să rezolve, ce beneficii vor rezulta ca urmare a folosirii lui şi aşa mai departe, după care m-am întors la calculator şi am

apăsat tasta ENTER pentru a începe demonstrația. Monitorul calculatorului s-a făcut brusc negru. Apăruse o problemă. M-am întors spre audiența zgomotoasă, căutându-mi cuvintele, iar în momentul acela l-am văzut pe Doug în cadrul ușii. Acesta mi-a zâmbit amenințător și arătându-mă cu degetul a silabisit: „Te-am prins!", după care s-a întors să plece.

În acel moment ceva s-a dezlănțuit în mine, ceva ce nu mai simțisem demult: o furie de necontrolat. În tinerețe eram cunoscut ca un copil „poltergeist". Mi-am dat seama încă din adolescență că, atunci când ajung să fiu cu adevărat furios, lucrurile în jurul meu încep să o ia razna. În momentul în care Doug s-a întors să plece, situația a luat o astfel de turnură.

Pe când aveam doisprezece ani, în jurul meu au început să se petreacă lucruri ciudate: obiectele se mișcau, se ciocneau între ele sau cădeau brusc fără vreun motiv aparent. Pentru mine era ciudat și interesant, dar pentru ceilalți aceste aspecte erau îngrijorătoare. Simțeam că era ceva legat de comportamentul meu, așa că am încercat să aflu care era legătura. Astfel am aflat că pot să fac uneori din propria-mi voință să se petreacă anumite lucruri simple. Nu era îndeajuns să impresioneze pe cineva, dar era suficient cât să mă facă să explorez mai departe. Am conceput o serie de exerciții mentale pentru a-mi antrena „mușchii minții". De asemenea, am creat o „mică voce" care să dea comenzi și să țină lucrurile sub control. Înțelegeam perfect că această voce este un instrument creat de mine, nefiind reală. Nu era o entitate, un spirit sau o altă personalitate. Nu auzeam voci. Era doar un tertip prin care reușeam să separ gândurile obișnuite de cele care duceau la producerea fenomenelor stranii. Nu mi-a fost niciodată frică de această abilitate, considerând-o un obiect de

joacă minunat. Deţineam un control desăvârşit asupra ei.

Printr-o altă serie de exerciţii pe care le-am conceput, am învăţat să produc fenomene din ce în ce mai mari, iar fenomenele mai mici le înfăptuiam fără efort. Dar pe măsură ce deveneam din ce în ce mai priceput, fenomenele ce se produceau fără voia mea creşteau în intensitate. Cu ajutorul exerciţiilor am obţinut un mai bun control, încât astfel de incidente se petreceau mult mai rar, dar când aveau loc erau evidente. De câteva ori, mica voce a făcut independent o serie de lucruri care să mă scoată din certuri sau din situaţii jenante, dar în mare parte evenimentele nedorite erau mici şi hazlii. Erau cel mult şotii nepericuloase. Se petreceau fără voia mea, iar eu observam deseori umorul şi inteligenţa neaşteptată ce se ascundea în spatele lor.

Însă în jurul vârstei de paisprezece ani, odată cu creşterea nivelului hormonal, am început să intru în competiţia câştigării atenţiei fetelor. Într-o zi mă dădeam mare încercând să impresionez o roşcată drăguţă care mi se părea foarte atrăgătoare. I-am arătat unul din trucurile pe care le puteam realiza cu ajutorul vocii interioare. Şi chiar am impresionat-o. Însă atât de tare, încât s-a dus şi i-a povestit totul tatălui ei – un preot penticostal. Ziua următoare, după terminarea şcolii, a venit la mine împreună cu doi diaconi şi a cerut o demonstraţie. Imediat ce aceasta a început, au sărit cu mâinile pe capul meu şi m-au împins pe asfalt, strigând la Dumnezeu să alunge diavolul din mine.

Am crescut în partea de est a Texasului, zonă supranumită Centura Bibliei. Acolo, dacă preotul spunea ceva, însemna că Dumnezeu a spus acel lucru. Astfel ei au întors deodată trucul meu nevinovat într-un păcat împotriva lui Dumnezeu. Încercau să scoată din mine

un rău care nu existase acolo înaintea venirii lor. Acest incident m-a speriat atât de tare, încât am avut coşmaruri timp de o lună.

Ceea ce până atunci reprezentase un obiect de joacă, amuzant şi interesant, acum era catalogat ca fiind izvorât din rău. Eu nu simţeam a fi ceva în neregulă, dar dacă diavolul mă păcălise? Dacă mă antrena pentru a face o faptă deosebit de rea şi plină de păcat? Dacă diavolul avea planuri ascunse şi întunecate în legătură cu mine, iar eu nu fusesem îndeajuns de creştin ca să-mi dau seama? Ce creştin prost şi lamentabil devenisem! În ce păcătos depravat mă transformasem! Astfel m-am decis să nu mai fac acele trucuri şi să-I mulţumesc lui Dumnezeu că mă avertizase la timp de faptul că păcătuiam.

Îmi dau seama astăzi că, odată ce îi dai voie subconştientului să se manifeste liber, cu greu va renunţa la acest privilegiu fără să se opună. În trecut, însă, nu ştiam acest lucru. Dar, spre surprinderea mea, cu cât urmăream să mă opresc din a produce intenţionat unele fenomene, cu atât mai des apăreau fenomenele necontrolate. Bineînţeles că atunci mă gândeam că Satana ripostează, neavând nicio legătură cu talentele conştiente şi subconştiente. Pentru mintea mea de paisprezece ani, toate acestea erau teste la care mă supuneau Dumnezeu şi Satana. Mă aflam în mijlocul unui extraordinar război între aceste două forţe şi trebuia să fiu stăruitor în ceea ce făceam, căci altfel sufletul mi-ar fi fost damnat pentru totdeauna.

Am învăţat rapid că furia ducea cu siguranţă la manifestarea unor fenomene de necontrolat. Aceste incidente aveau mereu o turnură negativă, regretând ulterior, de fiecare dată, întâmplarea lor, chiar dacă la momentul când se petreceau aveau ca efect faptul că mă

scăpau de vreo agresiune sau ajutau pe cineva aflat la nevoie. Lucrurile care se petreceau îmi dădeau o satisfacţie imediată, deoarece puteam controla situaţii nefavorabile pe care le transformam apoi în situaţii favorabile. Dar, mai târziu, aveam impresia că diavolul m-a păcălit din nou, lăsându-mă iar cuprins de sentimentul de culpabilitate.

Chiar şi la două luni de la incidentul cu preotul şi diaconii, problema apăsa greu pe umerii mei. Apoi a avut loc ceva ce m-a determinat să-mi petrec următorii treizeci şi unu de ani dedicat întru totul stopării acestor abilităţi păcătoase. Într-o zi veneam de la şcoală cu bicicleta, când un puşti care se lua de toată lumea a început să mă urmărească pe bicicleta lui. În momentul când a trecut cu viteză pe lângă mine, mi-a lovit intenţionat ghidonul, aruncându-mă jos. Astfel că am ajuns cu faţa şi mâinile în contact direct cu criblura de pe jos. Băiatul nu avea nimic personal cu mine. Lui îi făcea plăcere să-i rănească pe alţii, iar, din întâmplare, eu îi fusesem la îndemână. Antipatia care o simţeam pentru el s-a transformat instantaneu în ură. Eram rănit, cu faţa şi mâna sângerândă. Mi-am ridicat privirea şi, în timp ce îl vedeam cum se îndepărta râzând, vocea din capul meu a strigat: „MORI!" O stare de calm subită s-a instalat în trupul meu. Am privit precum un spectator cum trupul lui a fost aruncat într-o parte de pe bicicleta care şi-a continuat singură, încă o perioadă, drumul de-a lungul trotuarului. El a zburat peste capota unei maşini parcate şi a aterizat în stradă. S-a auzit atunci scârţâitul de frâne ale unei maşini care tocmai venea şi care se oprise cu roata la doar câţiva centimetri de faţa băiatului, ce intrase deja cu capul sub spoiler. Dacă acea maşină nu ar fi reuşit să oprească, cu siguranţă băiatul ar fi fost omorât, iar eu aş fi fost responsabil de asta.

Preotul avusese dreptate. Nu doar puterea ce se manifesta prin mine era rea, dar acum devenisem şi eu rău. Am jurat atunci să nu mai folosesc niciodată aceste abilităţi.

Bineînţeles că planul nu a funcţionat perfect. De-a lungul anilor, exceptând câteva situaţii deosebite, am controlat aceste fenomene prin evitarea cu orice cost a furiei. Cu toate acestea, s-au mai petrecut evenimente spontane cu şi fără manifestarea furiei, pentru că nimeni nu poate să reziste pentru totdeauna fără să se enerveze din diverse motive. Dar nu am mai auzit niciodată acea voce să strige: „MORI!"

Nu am auzit-o timp de treizeci şi unu de ani, până în acea zi la Augsburg. Doug îmi ruinase programul, făcându-mă de ruşine în faţa comandanţilor mei, a comandanţilor lor, a comandanţilor străini, în faţa tuturor. Am simţit cum brusc mă cuprinde o furie de necontrolat. Am auzit vocea şi mi-am întors repede atenţia spre computer, dar nu am reuşit să controlez furia. Pentru a doua oară în viaţa mea vocea a strigat: „MORI!" Şi pentru prima dată, de la vârsta de paisprezece ani, am simţit acea linişte grea şi obositoare cuprinzându-mă. În întreaga bază computerele s-au oprit.

În zilele ce au urmat (pe o perioadă ce încă a rămas secretă din motive evidente), SUA şi celelalte state membre NATO care deţineau dispozitive în acea bază, nu mai aveau nicio posibilitate de a stoca informaţii, în mod electronic, de-a lungul graniţei de est a Germaniei. Personalul bazei a continuat să lucreze după acelaşi program pentru a menţine aparenţele că totul se desfăşura ca de obicei, deoarece trebuia să păcălim sateliţii spioni ai sovieticilor, care ne monitorizau constant.

Am realizat imediat că eu eram cauza problemei, dar nu aveam de gând să zic nimănui. Unul dintre motive era că toţi ar fi crezut că sunt nebun şi ar fi râs de mine. Astfel că am raţionat întreaga situaţie şi am ajuns la concluzia că mă înşelasem. Asemenea lucruri nu există. Credeam în ele pe vremea copilăriei, dar acum eram un adult în toată regula. Să cred în astfel de fenomene ar fi fost copilăresc. Totul era doar o coincidenţă. Aşa că mi-am continuat munca alături de ceilalţi, am jucat cărţi şi am rezolvat integrame, am citit şi am aşteptat ca baza să devină din nou operaţională.

S-a făcut o analiză software pentru a determina dacă nu cumva programul meu a dus la prăbuşirea reţelei de calculatoare, dar s-a ajuns la concluzia că nu exista nicio legătură. În afara „bombei" infiltrate de Doug, programul meu era perfect curat. Raportul final a stipulat că motivul nefuncţionării programului meu a fost acea prăbuşire a reţelei de calculatoare. Analizele mai amănunţite au arătat că şi sistemele care nu erau legate la reţea fuseseră afectate, sisteme care nu aveau nicio conexiune cu programul meu. Se pare că şi reţele de sine stătătoare, aflate în alte părţi ale Europei şi de-a lungul graniţei de est a Germaniei, se prăbuşiseră în aceeaşi perioadă. Cauza era una majoră. S-a ridicat atunci întrebarea unui posibil atac terorist, folosindu-se pulsul electromagnetic (EMP). Analiza a concluzionat că nu era cazul folosirii EMP, deoarece alte instrumente computerizate aflate în vecinătate au continuat să funcţioneze. Un puls electromagnetic ar fi scos totul din funcţiune. Au verificat apoi existenţa viruşilor informatici, dar nu au găsit nimic. Chiar şi în ziua de azi acel eveniment a rămas unic şi de neexplicat.

Am aflat mai târziu că, odată cu încetarea funcţionării bazei noastre, s-a prăbuşit şi o mare parte a reţelei

informaționale a NATO. Chiar și acele sisteme care nu erau conectate la rețeaua principală, au fost afectate. După mulți ani, mi s-a spus că zona afectată se întindea de la Marea Nordului până în Italia, fiind afectate și computere ale rețelei informaționale din Australia.

Cu toate acestea, incapacitatea noastră electronică de „a trage cu urechea" nu a pus într-un real pericol „lumea liberă", deoarece se pare că și țările „blocului comunist" – Germania de Est, Bulgaria, Cehia și Rusia – își pierduseră, de asemenea, în aceeași perioadă, această capacitate de spionaj. Cum noi urmăriserăm să păstrăm aparențele pentru sateliții lor spioni, așa făcuseră și ei, pentru a evita sateliții spioni ce ne aparțineau, timp în care se chinuiau să-și repornească sistemele.

Cât despre implicarea mea în acest eveniment, am preferat să rămân tăcut. Dar exista un aspect al incidentului care îmi rămăsese necunoscut. Comandantul general al Unității de informații și securitate a armatei SUA (USAINSCOM) era un om pe nume Albert N. Stubblebine. Datorită interesului personal al generalului, cu privire la fenomenele mentale, o serie de ofițeri aflați sub comanda lui au fost antrenați pentru a depista ființe cu astfel de potențial. Unul dintre ofițeri participase la acea demonstrație tragică. Avea doar un interes secundar în ceea ce privește calculatoarele, el fiind prezent doar pentru a-i vedea laolaltă pe toți comandanții importanți în același loc și în aceeași perioadă. Astfel el a fost martorul incidentului și a înțeles ce se petrecuse de fapt.

La o oră după eveniment, generalul Stubblebine a fost chemat la raport de către comandantul Departamentului Apărării SUA, cerându-i-se o explicație. Acesta nu a avut una și a jurat că va afla ce s-a petrecut. Până la sfârșitul zilei, ofițerul care fusese martor la

eveniment, îi predase un raport amănunţit legat de ceea ce văzuse şi de ceea ce suspecta că se petrecuse.

La două luni de la incident, generalul Stubblebine a venit la baza noastră pentru a numi un nou comandant. Pentru sosirea acestuia şi pentru ceremonia ce avea să aibă loc s-au făcut inspecţiile necesare şi curăţenie generală, încât baza strălucea de la un cap la altul. Eu nu aveam niciun rol în cadrul ceremoniilor, aşa că am venit la lucru la ora obişnuită. Şeful departamentului meu m-a întâmpinat la uşă, spunându-mi să merg acasă, să-mi îmbrac uniforma ceremonială şi să mă prezint la biroul comandantului bazei.

„Aaa... domnule, eu sunt sergent acum. Nu puteţi să cereţi unui soldat să servească gogoşi?" am spus eu.

„Nu vei servi gogoşi", mi-a răspuns el. „Comandantul general vrea să te vadă personal imediat după ceremonia de numire." După care a adăugat: „Cred că ai dat-o în bară rău de tot."

În jurul orei unu după-amiaza, mă aflam tot în antreul biroului comandantului bazei, când şi-au făcut apariţia generalul şi noul comandant. Am luat cu toţii poziţia de drepţi, iar generalul şi comandantul, care îl urma la un număr de paşi stabiliţi de protocol, au trecut pe lângă noi. Generalul s-a oprit direct în dreptul meu şi, uitându-se la plăcuţa de identificare de pe pieptul meu, m-a întrebat: „Tu eşti sergentul Buchanan?"

„Da, domnule!" am răspuns automat.

„Urmează-mă!" a mârâit el, în timp m-a luat de mână şi m-a împins în faţa lui. Am intrat în birou conştient că încălcasem protocolul, dar nu aveam ce face. Noului comandant care intrase după noi în birou i-a spus: „Trebuie să vorbesc cu sergentul Buchanan. Aşteaptă afară." Acesta, forţat să-şi încheie marea intrare printr-o perioadă de aşteptare în antreu, mi-a

aruncat o privire care spunea clar: „Indiferent de ce se petrece, soldat, numele tău va fi permanent prezent pe lista mea neagră!"

Am stat în poziție de drepți, în timp ce generalul a închis ușa, s-a întors și s-a apropiat de mine, cu fața exact lângă a mea, lucru caracteristic unui instructor de armată, și m-a întrebat pe un ton de o monotonie ucigătoare: „Mi-ai distrus cumva baza cu mintea ta?"

Știam că ar fi fost posibil să mint, dar ceva în interior îmi zicea că nu îmi punea această întrebare fără să fi cunoscut deja răspunsul real. Eram conștient că cel mai bine era să spun adevărul. În timp ce îmi imaginam cât timp mi-ar lua să plătesc din salariul de sergent pagubele făcute, m-am auzit răspunzând blând: „Da, domnule. Asta am făcut."

Generalul a rămas în aceeași poziție, fixându-mă cu privirea un timp ce îmi părea interminabil. Mă străduiam să am o față lipsită de expresie, chiar dacă făcusem o astfel de declarație. Îi oferisem țapul ispășitor atât de necesar. Aveam în fața mea o viață ruinată financiar și chiar posibilitatea de a merge la închisoare.

În cele din urmă, un rânjet s-a întins pe fața generalului, după care a exclamat: „Al naibii de extraordinar!"

Am vorbit câteva minute despre ceea ce simțisem în timpul incidentului. M-am intâlnit și am vorbit cu mulți generali de-a lungul carierei mele, dar acesta era așa de deschis și prietenos, încât m-am simțit foarte curând în stare să-i povestesc orice. M-a întrebat cum îmi spun apropiații, iar eu am răspuns: „Lyn." Și din acel moment a început să mi se adreseze așa, chiar și în anii ce au urmat, nefolosind niciodată gradul pe care îl aveam sau numele de familie. La finalul întrevederii, mi-a spus: „Omule, să vezi ce slujbă am pentru tine."

Nu aveam idee la ce se referea și nici nu mi-a

mărturisit. Stăteam tăcut, conştient de faptul că, după ce dădusem un asemenea răspuns, viaţa mea nu va mai fi la fel. Mi-a spus că voi fi contactat în curând de cineva. După care a deschis uşa, m-a condus afară şi i-a permis comandantului să reintre în posesia biroului.

În luna ce a urmat m-am găsit pe toate listele negre posibile. Noul comandat îşi aducea foarte bine aminte de numele şi de faţa mea. Toţi din biroul în care lucram doreau să ştie ce s-a petrecut cu generalul, dar eu nu voiam să le povestesc. Unii au acceptat tăcerea mea, dar şeful de sector s-a simţit ofensat de această atitudine şi m-a făcut să înţeleg că a-l lăsa în afara problemei nu era o opţiune viabilă. Numele meu devenise incredibil de vizibil şi pe lista lui. Cu timpul, a aflat de subiectul discuţiei mele cu generalul, făcând această informaţie publică în birou. Astfel am devenit ţinta tuturor glumelor şi ironiilor pe care vi le puteţi imagina.

Dar toată zarva s-a potolit treptat. Generalul nu a mai dat niciun semn, astfel că am ajuns la concluzia că nu voi fi selectat pentru ceva special. Lucrurile au intrat în normal pe măsură ce ne-am văzut cu toţii de treabă.

La o lună, am primit acasă un telefon de la un tip ce s-a prezentat cu numele de Joe. Mi-a spus că el împreună cu un oarecare Brian vor veni la Augsburg şi ar dori să ne întâlnim. Primiseră instrucţiuni de la general să-mi vorbească despre „ceva". Voiau să vin cu soţia mea, Linda, pentru a ne întâlni într-un loc public şi gălăgios, departe de orice personal militar. Le-am dat astfel indicaţiile cum să ajungă la restaurantul nostru preferat, un restaurant ceh localizat la o distanţă destul de mare de sectoarele americane, nefiind frecventat decât rareori de personalul militar.

În timpul mesei, Brian a dezvăluit, chiar în faţa Lindei, faptul că era coordonatorul unui proiect strict

secret care se ocupa de colectarea de informaţii prin „mijloace mentale". El şi Joe ne-au explicat conceptul vederii la distanţă. Observându-mi consternarea din cauza expunerii Lindei la asemenea secrete, Brian a explicat că procesul vederii la distanţă duce la transformarea oamenilor. Dacă eu voi fi implicat în proiect, mă voi schimba într-o oarecare măsură. Soţiile soldaţilor din unitatea lui nu puteau înţelege aceste schimbări deoarece erau urmarea unor secrete ce nu le cunoşteau, astfel că unitatea era afectată de problemele casnice constante.

„Nu vreau să mai existe divorţuri în unitatea mea", a spus el, „aşa că de data asta soţia ta va afla ce se petrece. Dacă nu va fi de acord, atunci nu vei fi implicat." A întrebat-o pe Linda părerea ei despre această activitate şi dacă ar fi deranjată de implicarea mea în acest tip de muncă. Spre surprinderea mea, ea a spus că ştia de la început că e posibil să am astfel de abilităţi şi că e sigură că aş fi foarte bun la acest capitol. De fapt, ea părea chiar nerăbdătoare să mă vadă implicat.

Joe a scris un număr de telefon pe un şervеţel pe care apoi mi l-a înmânat. „Dacă vei avea vreodată nevoie să ne contactezi, sună la acest număr." Am rupt din şervеţel bucăţica ce conţinea numărul, apoi am pus-o în portofel.

Brian şi Joe mi-au spus că generalul Stubblebine dorea să particip la un curs special şi că mă va contacta atunci când totul este pregătit. Cuvintele sale exacte erau: „Hai să-l trimitem la acel curs, iar mai apoi vom putea vorbi de vreo eventuală misiune." Am realizat că trebuia să dovedesc ceva înainte de a-mi fi atribuită o misiune. Nu aveam nicio idee despre cum voi face acest lucru.

Au trecut mai multe săptămâni în care nu am aflat nimic. Nu aveam de gând să încep a-l stresa pe general cu scrisori, cerându-i informaţii suplimentare. Aşa că am aşteptat.

La o lună după întrevederea avută cu Brian şi Joe, un mesaj a venit la bază anunţând o posibilă participare a mea la un curs special. Mesajul nu specifica despre ce curs este vorba şi nici nu cerea eliberarea mea din unitate şi de la îndatoririle pe care le îndeplineam. Foaia era semnată de comandantul general al INSCOM şi singurele întrebări pe care le-au pus ofiţerii superiori mi-au fost adresate mie. Eu nu ştiam despre ce curs este vorba, iar dacă aş fi ştiut, probabil nu aveam voie să le spun. Aceştia au avut impresia că am secrete faţă de ei, lucru care m-a propulsat din nou în fruntea listei negre.

La data stabilită, am mers cu maşina la aeroportul din München, unde am aşteptat avionul. Când am trecut prin poarta de îmbarcare, mi-am auzit numele strigat prin difuzoare. Am vrut să mă întorc, dar un sentiment copleşitor m-a împiedicat. Îmi era frică să nu absentez nemotivat de la curs. M-am îmbarcat şi mi-am imaginat toate scenariile posibile, fiind îngrijorat tot drumul, până în State. Despre ce era acel apel? Oare se petrecuse ceva cu Linda sau cu ai mei copii? Ce nu era în regulă? Când am ajuns în State, am sunat acasă, iar Linda mi-a spus că nu ştia nimic despre acel apel. Abia după ce m-am întors în Germania am aflat răspunsul. Comandantul bazei aflase la ce fel de curs mergeam şi hotărâse să nu îmi dea permisiunea să plec. Încercase să dea de mine, făcând acel apel pe aeroportul din München, pentru a mă opri să plec.

Când am ajuns în Washington am întâlnit un alt participant care venise de peste ocean pentru acelaşi curs. Numele său era Bob (nu e un nume real, dar se

aseamănă). Lucra la un birou de contrainformaţii din Europa, pe post de interogator. Nu a vrut să-mi spună gradul său, dar am aflat mai târziu că era ofiţer subaltern. Cunoştea zona D.C., aşa că am închiriat o maşină cu care am ajuns la Arlington, unde se afla biroul comandantului INSCOM. Am întâlnit acolo în jur de douăzeci de persoane care se pregăteau să se îmbarce într-un autobuz. Ne-am prezentat la birou, iar secretarul generalului a fost surprins să ne vadă.

„Aţi ajuns! Nu credeam că o să reuşiţi."

Am urmat instrucţiunile şi ne-am pus bagajele în autobuz pentru a merge la Institutul Monroe, aflat cam la jumătate de oră de Charlottesville, Virginia. În afară de mine, Bob şi un alt sergent, restul participanţilor aveau grade superioare de maior, locotenent sau colonel. O altă persoană, fără gradaţii, era o femeie pe nume Dawn, ce fusese cantonată în Grecia şi pe care generalul Stubblebine a „cules-o", asemenea nouă, dintre gradele inferioare.

Secretarul generalului mi-a înmânat o copie dintr-o revistă a unui articol despre Institutul Monroe. Cursul la care participam avea ca scop antrenarea pentru experienţele extracorporale. Reacţia mea a fost una de neîncredere. Citisem despre astfel de lucruri, dar nu credeam că există chiar o şcoală care să te înveţe cum să ai asemenea experienţe. Oare ce puteam să facem acolo? Incantaţii? Apeluri către spirite? Să folosim cărţi de Tarot? Să stăm în cerc şi să aruncăm oase?

În prima zi a cursului am participat la un seminar de orientare. Urma să folosim un sistem audio numit „hemisync", care fusese elaborat de Bob Monroe, fondatorul institutului. Sunetele emise în fiecare ureche erau de o frecvenţă uşor diferită. Pe măsură ce mintea urmărea să înţeleagă cele două sunete, avea să creeze o

„frecvenţă ritmică" în interiorul ei. Cele două frecvenţe principale erau concepute în aşa fel încât frecvenţa ritmică rezultată în creier era cea care apărea în mod normal în corp atunci când persoanele experimentau dedublarea.

Deţineau înregistrări cu frecvenţe ritmice care aveau ca efect concentrarea profundă, îmbunătăţirea jocului de golf, energizarea pronunţată, lipsa foamei (pentru cei care voiau să slăbească) şi nenumărate alte efecte practice. Iar noi aveam să folosim această tehnologie pentru a ne dedubla? „Cred că e o glumă", gândeam eu.

Apoi, un alt gând mi-a apărut: „ Aaa...! Primirea unei misiuni depindea de succesul meu la acest curs." Trebuia să promovez un test. Dar nu eram pregătit pentru asemenea lucruri.

În prima după-amiază, am intrat cu toţii în „unităţile-chec" care sunt nişte cubicule izolate, de mărimea unui pat. Pe pereţii acestora se aflau difuzoare şi mufe pentru căşti, pentru a se putea audia muzică în timp ce stăteam acolo. De patru sau cinci ori pe zi, timp de aproximativ o oră, trebuia să stăm întinşi în aceste cubicule, în întuneric, şi să ascultăm înregistrări cu acele sunete speciale. După care ne întâlneam într-o cameră mare, aflată cu un etaj mai jos, unde ne aşezam în cerc şi discutam despre ce ne apăruse în minte în timpul audiţiilor. Deoarece nu puteam să spun nimic deosebit legat de ceea ce îmi trecuse prin minte, am rămas tăcut. Dar prin această atitudine nu puteai promova testele din armată, dar dacă deschideam gura, puteam să arăt că eşuasem.

În acea noapte, în timpul somnului, ne-au fost puse spre audiţie şi mai multe acorduri. A doua zi dimineaţă, am luat micul dejun, după care am mers în „unităţile-

chec" şi am ascultat şi mai multe acorduri. Din nou, nu s-a petrecut nimic. Mai târziu la discuţii, ceilalţi făceau mare zarvă legat de experienţele lor. Din nou, eu am rămas tăcut.

După-masă ne-am întors în cubicule pentru un alt set de audiţii. Eram deja neliniştit şi plictisit şi, sincer, eram îngrijorat de faptul că deja picasem, oricare ar fi fost testul. Stăteam în pat cu lumina stinsă, ascultând acorduri, convingându-mă să mă relaxez. Dar nu mă puteam relaxa. Nimic din ce încercam nu funcţiona. În cele din urmă, am decis că, oricât de inconfortabil mă simţeam şi oricât de stresat aş fi devenit, voi urmări să stau nemişcat şi să ascult sunetele. Apoi a început să mă mănânce barba.

„Nu mă voi scărpina" m-am gândit, fiind conştient că, dacă voi face acest lucru, voi fi din nou agitat. Senzaţia de mâncărime s-a repetat.

„Nu !" am gândit.

Mâncărimea persista.

În cele din urmă mi-am permis o singură scărpinare. Mi-am ridicat mâna să mă scarpin şi am avut o senzaţie stranie. Aveam sentimentul că port o mănuşă. Senzaţia era aşa de stranie, încât am deschis ochii pentru a-mi privi mâna. Palma mea, care se afla acum în apropierea feţei, era înconjurată de o lumină discretă. Apoi am privit mai departe şi în semiîntuneric am văzut aceeaşi mână care era încă întinsă lângă trupul meu.

„Aceasta este o dedublare", m-am gândit atunci. M-a cuprins un sentiment de uşurare. Se pare totuşi că aceste lucruri erau posibile... chiar şi în cazul meu. Aş avea ce să povestesc mai târziu la întâlnire. E posibil să promovez testul generalului şi poate să primesc şi o misiune.

Auzisem că, atunci când te dedublezi, poţi trece cu mâna prin pereţi şi poţi face şi alte lucruri asemănătoare. Am decis să trec prin pat cu mâna. Spre surprinderea mea, chiar a fost posibil. Îmi puteam simţi mâna pe măsură ce străbătea patul. Am încercat apoi să o trec prin perete. A funcţionat. Am încercat să trec cu ea prin firul căştilor şi prin panoul de control pentru sonor. Puteam simţi chiar spatele mecanismului butonului de volum.

„Trebuie să învăţ să fac acest lucru premeditat", m-am gândit. „Îmi voi introduce mâna în mâna fizică şi o voi scoate încă o dată şi voi repeta acest proces din nou şi din nou. Asta mă va învăţa să ies din corp de fiecare dată când vreau aceasta." Astfel mi-am pus mâna cea luminoasă, eterată, în mâna fizică şi plictisitoare care stătea întinsă în întuneric. Înregistrarea se terminase chiar atunci şi din acea zi nu am mai reuşit să ies din corp. Deşi am încercat în repetate rânduri, nu am mai reuşit.

La discuţiile cu grupul am relatat incidentul. La un moment dat, am spus ceva legat de mâna mea fizică ce stătea întinsă, în timp ce mâna mea reală trecea prin pereţi şi prin pat. Pe măsură ce îmi relatam experienţa, am conştientizat un lucru surprinzător. Toate acele învăţăminte din cadrul prelegerilor de duminică de la biserică despre existenţa unui spirit în interiorul trupului au devenit brusc reale. Pentru prima dat mi-am dat sincer seama că eu nu sunt corpul fizic.

M-am întors la Augsburg şi am aşteptat venirea veştilor despre vreo nouă misiune. Aşteptarea a fost lungă. Comandanţii mei voiau să ştie ce se petrecea. Deşi nu ştiam nimic, nu eram crezut.

Au trecut două luni. În cele din urmă, am primit un telefon de la centrul ce se ocupa cu personalul militar

(MILPERCEN). Un colonel mi-a spus că veniseră niște ordine dintr-un loc pe care nu l-a putut determina, care stipulau să fiu transferat la o organizație clandestină. El mă sfătuia să nu urmez aceste ordine, fiind defavorizante pentru evoluția carierei mele.

„Așa că voi trece peste aceste ordine", a spus el. „Și te vom trimite la Fort Riley, Kansas, la un batalion tactic. Văd că nu ai avut până acum experiență tactică. De asta ai tu nevoie."

Am protestat, dar colonelul mi-a spus foarte ferm că el știe ce e mai bine pentru mine și că voi fi transferat la Fort Riley.

Mi-am dat seama că, dacă nu iau atitudine, întreaga misiune va fi ratată. Am dat telefon la numărul de pe șervețel și am povestit cele petrecute persoanei necunoscute de la celălalt capăt al firului. El mi-a spus că va rezolva problema.

Seara următoare colonelul de la MILPERCEN a sunat din nou. Mi-a spus că a primit o vizită personală din partea comandantului general al INSCOM, care l-a făcut cu ou și oțet. M-a anunțat că voi fi transferat la acea unitate clandestină.

„Și de acum încolo, sergent, să nu mai trimiți niciun general la biroul nostru. Te rog."

Hârtiile cu ordinele au ajuns abia după trei săptămâni. Mi-au dat un interval de două luni în care să mă transfer din vechea unitate, să-mi aranjez transportul bunurilor casnice și să predau logistica pentru schimbarea permanentă a postului.

Ca un fel de a spune „nu îmi faci tu mie una ca asta", cu două zile înainte de a-mi încheia activitatea la Augsburg, pe când am ajuns la bază, la ora șase dimineața, am fost întâmpinat de un ofițer al poliției militare.

„Eşti sergentul Buchanan? Leonard Buchanan?" a întrebat el.

„Da."

„Am un mandat de arestare pe numele tău. Aici scrie că ai dezertat."

Am fost prins cu garda jos de acest incident. „Sergent", am replicat eu, „nu ştiu cum să-ţi explic, dar dezertorii nu se prezintă în uniforma militară la locul de muncă, la ora şase dimineaţa."

„Într-adevăr", răspunse el, uitându-se la ordinele sale. „Aici scrie însă că nu te-ai prezentat la datorie la Fort Riley. Comandantul de acolo a emis acest mandat de arestare pe numele tău."

Astfel s-a amuzat pe seama mea comandantul bazei din Augsburg, care trimisese cu întârziere revocarea ordinelor de transfer la Fort Riley, punându-mă astfel pe lista cu dezertori. Acesta mi-a aruncat o privire încruntată şi mi-a zis: „Eşti conştient că te puteam trimite la închisoare, nu?"

Aşa că am stat împreună cu Linda în parcarea casei de oaspeţi, uitându-ne la ceaţa ce făcea turbioane în jurul firmei luminoase, aşteptând apariţia unei persoane misterioase. O maşină mare a intrat în parcare, a trecut pe lângă noi şi a oprit într-unul din spaţiile disponibile. Întrucât trecuse deja de noi, am ignorat-o, astfel că am fost extrem de surprinşi când un bărbat foarte înalt şi suplu s-a apropiat de noi, din spate, şi ne-a întins o mână spre a ne saluta.

„Bună", a spus el şi a zâmbit. „Numele meu este Bill."

Bill plănuise să ne ducă să cinăm, dar întrucât era foarte târziu, iar noi eram obosiţi după călătorie, a amânat acest lucru pentru o altă seară. A luat o copie a documentelor mele şi a spus că va avea el grijă de ele. A

verificat din nou pentru a fi sigur că nu am anunţat compania 902 de venirea mea şi mi-a atras atenţia să nu fac acest anunţ. „De mâine vei dispărea complet din sistemul militar american. Pune-ţi uniformele la păstrare şi nu cumva să te duci în apropierea unităţii unde ai fost repartizat.

Am întrebat ce să fac în continuare. „Ei bine, l-ai întâlnit pe Joe. Este unul dintre cei mai buni operatori ai vederii de la distanţă pe care îi avem şi se ocupă, de asemenea, cu calculatoarele. Dar va ieşi la pensie şi va lăsa un mare gol în unitate. Acest gol îl vei umple tu. O să ai parte de o muncă solicitantă. Dar ne vom ocupa de asta mâine." Arătând cu degetul în direcţia opusă casei de oaspeţi, spuse: „Dacă vei traversa acel teren, primele corpuri de clădire reprezintă locul unde lucrăm noi. Arată a fi abandonate, dar tu bate la uşă şi noi îţi vom deschide. Vino mâine dimineaţă acolo şi vom vorbi despre ceea ce ai de făcut în continuare."

În timp ce Bill dispărea cu maşina prin ceaţa deasă, eu şi Linda ne-am privit reciproc, după care ne-am întors în casa de oaspeţi, unde aveam să ne petrecem noaptea într-un somn neliniştit.

BCU IASI CENTRAL LIBRARY

CAPITOLUL 2

PRIMUL LUCRU PE CARE L-AM ÎNVĂȚAT

Nu îmi pasă pe cine sau pe ce dai vina! Nu îmi pasă dacă recunoşti sau nu, dacă accepți sau nu, dacă ştii sau nu. Ideea este că tu eşti cine eşti şi eşti ceea ce eşti şi, în ultimă instanță, cu asta trebuie să lucrezi şi să trăieşti, aşa că taci din gură şi fă-o.

- Cormira către John în *Gravitatea poate fi prietenul tău*[1]

Drumul ce ducea peste câmpul deschis, de la casa de oaspeți până la primele două clădiri dezafectate, a fost scurt. Erau asemănătoare celor din al Doilea Război Mondial, iar iarba înaltă crescută în jurul lor dădea senzația că sunt abandonate. Mai erau şi alte clădiri cu însemne militare, puțin mai departe, pe următoarea stradă. Cu siguranță că Bill se referise la acele clădiri şi nu la primele. Pe măsură ce îmi continuam drumul printre cele două clădiri abandonate, am auzit vocea lui Bill din dreptul unui grup de copaci din apropiere. „Bună dimineața!" Am fost surprins să-l văd plimbându-se prin pădure în timp ce fuma o țigară.

„Haide înăuntru", a spus el îndreptându-se spre clădirea abandonată din dreapta. A dechis uşa cu o cheie şi mi-a făcut semn să intru.

În interior auzeam voci de oameni în spatele paravanelor, simțeam mirosul de cafea şi puteam vedea pe un perete, în depărtare, o pictură murală enormă, reprezentând stele în spațiu. O femeie veselă s-a ridicat de la singurul birou vizibil şi s-a apropiat pentru a mă întâmpina. „Dumneata trebuie să fii Lyn", a spus ea.

„Bine ai venit în unitate!" Înainte de a-i putea răspunde, ea s-a recomandat a fi Jeanie și a început să mă conducă dintr-un loc în altul pentru a-mi prezenta pe toată lumea din birou. În timp ce o ascultam vorbind pe un ton monoton despre Brian, despre director, despre Joe și toți ceilalți, am știut imediat că, și dacă următorii ani de muncă în acest loc se vor dovedi a fi mizeri, această femeie va fi o sursă de bucurie. Având-o pe Jeanie în preajmă, această misiune nu avea să fie chiar atât de rea. De fapt, toți cei pe care i-am cunoscut în acea zi și în următoarele m-au surprins prin comportamentul lor pragmatic, plin de bună dispoziție și, aș putea spune, prin normalitatea lor. Aceasta nu era o adunătură de ciudați. Era o unitate militară din care făceau parte oameni extraordinari și care era dedicată unei misiuni.

Am avut nevoie de buna dispoziției a lui Jeanie chiar la câteva minute după ce am întâlnit-o, după ce Brian „mi-a dat citire"[2] în legătură cu proiectul CENTER LANE (Banda Centrală), numele oficial al proiectului la acel moment. După ce au fost completate toate documentele și formularele, Brian m-a informat despre activitatea zilnică a unității.

„Am veşti bune, dar şi proaste", a început el. „Vestea bună este că am reuşit, în sfârşit, să te aducem aici. Vestea proastă este că nu putem nici să te antrenăm şi nici să te folosim. Ne-am pierdut finanțarea acum două zile şi vom închide proiectul."

El mi-a explicat că unitatea era finanțată de la un an la altul. În fiecare an trebuia să demonstreze subcomisiilor congresionale că unitatea era eficientă. Prin însăşi natura ei, această unitate de spioni *psi* era o pacoste pentru armată. Era, de asemenea, suspectată a fi o pacoste şi pentru populația americană. Politicienii care finanțau proiectul trăiau mereu cu frica de a fi

descoperiţi şi de a fi puşi mai apoi să dea explicaţii susţinătorilor acestora. Unitatea reuşise să supravieţuiască în acest mod timp de paisprezece ani, însă în fiecare an se confrunta cu posibilitatea dizolvării. Aproape în fiecare an trecuseră prin scenariul „trebuie să închidem proiectul" şi în ultimul moment apărea câte un miracol ce permitea unităţii să mai funcţioneze încă un an. De data aceasta, însă, exista o diferenţă. Nu se petrecuse niciun miracol şi se părea că proiectul CENTER LANE chiar trebuia abandonat.

La câteva zile după această întâlnire, Brian a fost chemat la „centru"[3] pentru o şedinţă. În drum spre D.C., a văzut la un moment dat un indicator ce semnaliza lucrări la partea carosabilă şi pe care scria „Banda centrală închisă". A considerat că acesta era un semn. Şi aşa a şi fost.

Joe avea să părăsească unitatea, iar eu am fost numit să preiau postul său ca şef al operaţiunilor computerizate, manager al bazei de date şi alte câteva astfel de posturi. Unitatea fiind aşa de mică, fiecare membru al ei avea funcţii multiple. În câteva săptămâni, fiind conştient că nu voi rămâne mult timp acolo, m-am acomodat cu ce aveam de făcut. Ne-a fost acordată o lună pentru a rezolva cu birocraţia, pentru a împacheta doasarele şi ce se mai afla prin birou, pregătindu-ne pentru dezafectarea definitivă. În decursul acelor săptămâni, l-am întâlnit foarte rar pe Joe, acesta fiind ocupat cu actele de pensionare şi cu procedura de retragere din armată. Am cerut să fiu antrenat în vizionarea de la distanţă, în scurtul timp rămas, dar presiunea exercitată de necesitatea finalizării tuturor actelor nu a permis acest lucru.

Însă eu nu acceptam să mă apropii de o asemenea posibilitate şi să nu ajung să o fructific. Exista o zicală

veche în armată: poți găsi mii de motive de a nu putea să faci ceea ce vrei, dar există și o posibilitate de a face acest lucru. Mi-am petrecut fiecare secundă liberă stând de vorbă cu persoane care fuseseră deja antrenate sau citind transcrierile și rapoartele proiectelor și ședințelor de VD mai vechi. Am făcut o copie a manualului nefinalizat despre VDC, pe care am păstrat-o și care reprezenta prima și unica tentativă din acea perioadă de a scrie un ghid. În următoarea lună, îndatoririle mele au fost în principal legate de munca de birou, programări simple pentru computerul Wang, curățarea și completarea bazei de date cu ultimele rapoarte și rezumate. De asemenea, îmi fusese dată și o însărcinare neplăcută, principalul motiv fiind să mă țină departe de ceilalți. Trebuia să citesc o carte încă nepublicată, intitulată *Mecanica Cuantică a Stării Conștiente*, scrisă de dr. Robert Jahn și Brenda J. Dunn, membri ai Laboratorului de Cercetări ale Anomaliilor Inginerești de la Princeton (PEAR). Erau cam 300 de pagini de formule de fizică cuantică, având mici adăugiri. Mi-a fost spus să o traduc într-un limbaj uzual. Iar dacă era posibil, trebuia să fac și un rezumat pe care, dacă gradații l-ar fi citit, să fi fost în stare să vorbească în mod coerent despre subiectul cărții.

După aproximativ o lună, am reușit să realizez un rezumat condensat la vreo optsprezece pagini, ce a fost primit foarte bine și, din câte am auzit, a făcut înconjurul comunității informaționale, convingând pe mulți dintre cei sceptici, gradați și magnați financiari, de conceptul că lucruri ca puterile psihice pot exista și chiar pot fi obținute pe cale științifică. Astfel că le-a fost implantată cel puțin o sămânță a unei astfel de convingeri.

Apoi miracolul s-a produs. Amenințarea ce se

abătuse asupra proiectului s-a diminuat. Arabii luaseră o serie de ostatici, iar cineva avea nevoie de noi. Astfel au apărut noi posibilităţi de finanţare. Deşi CENTER LANE avea să fie închis ca proiect, noi urma să continuăm vederea la distanţă într-un proiect numit DRAGOON ABSORB (Amortizarea Represaliilor), care s-a dovedit a fi ceva temporar. A durat aproape două săptămâni, după care a fost înlocuit de o altă finanţare şi de un alt proiect numit SUN STREAK (Fâşie de Soare).

Noua finanţare nu includea în contract şi persoana care se ocupa cu antrenarea operatorilor vederii la distanţă, un domn pe nume Ingo Swann, cel care a dezvoltat procesul ştiinţific numit Vedere la Distanţă Coordonată (VDC), denumire pe care a schimbat-o, mai târziu, în Vedere la Distanţă Controlată. Era modul de operare principal pe care aveam să-l învăţ ulterior şi metoda cea mai des folosită în toată perioada cât am lucrat pentru armată.

Astfel unitatea avea să mai existe încă un an, iar eu, făcând parte din ea, urma să fiu antrenat în vederea la distanţă, însă acest lucru avea să fie făcut de cei pe care Ingo îi antrenase deja. În acea perioadă, semnificaţia acestui lucru pentru mine era neînsemnată, dar în săptămânile următoare l-am întâlnit pe Ingo, cu care am şi devenit prieten, dându-mi astfel seama ce ghinion am avut să nu fiu antrenat de el.

Acum că proiectul îşi reluase cursul, s-a hotărât implemenatrea cât mai rapidă a „antrenamentului intern realizat de personal deja antrenat". Acesta fusese ţelul principal care trebuia atins, iar acum devenise realitate. Astfel că eu urma să fiu un fel de cobai, pentru a vedea dacă cei care deja învăţaseră vederea la distanţă de la Ingo, erau în stare să transmită această învăţătură

mai departe. Membrii unității au început ulterior, în mod oficial, să mă antreneze pentru a deveni un operator militar al vederii la distanță. Imaginea mea despre viitor se îmbunătățea simțitor.

În ziua începerii antrenamentului oficial, am fost dus în Clădirea Operațiunilor de peste drum. Era improvizată și dărăpănată asemenea Clădirii Administrative. Skip, ofițerul însărcinat cu operațiunile, îmi pregătise un discurs de început. Ne aflam în camera din fața a Clădirii Operațiunilor.

„Uită-te la camera din jurul tău", a spus el. „Acum uită-te la îmbinarea dintre podea și pereți și urmărește linia acesteia prin cameră."

Așa am și făcut.

„Acum", a continuat el, „uită-te la îmbinarea dintre tavan și pereți și urmărește linia aceasteia."

Am făcut și asta.

„Acum conștientizează acest lucru...", a continuat el în final, „nu contează cum au fost lucrurile până acum în viața ta și nici cum stau lucrurile acum în întreaga lume..."

A făcut din nou o pauză pentru efect, care a funcționat. „În această cameră este în regulă să ai manifestări paranormale", a continuat el.

Nu știu dacă impactul uluitor pe care l-a avut asupra mea s-a datorat modului în care a rostit acele cuvinte, tonului vocii sau altui motiv, dar toate încercările mele de o viață de a ascunde abilități pe care simțeam nevoia să le manifest, încercările de a nu mai lăsa acea voce din mine să grăiască, străduința de a nu mă manifesta așa cum simt, toate s-au topit în acel moment.

Am învățat multe lucruri în primele luni ale activității mele în unitate. Am aflat că existau oameni

care se ocupau cu astfel de lucruri. Am învăţat că aceste manifestări pot fi folosite extrem de bine cu un antrenament adecvat. Am învăţat că armata nu era chiar aşa de rigidă cum credeam eu până atunci şi că existau oameni în lumea militară care erau deschişi în a folosi ezoterismul în colectarea de informaţii. Dar, totuşi, am considerat întotdeauna că lecţia pe care am învăţat-o de la Skip a reprezentat fundamentul antrenamentului meu în VDC şi baza întregii mele activităţi în slujba guvernului SUA. Chiar şi astăzi îi sunt recunoscător lui Ingo Swann pentru dezvoltarea metodologiei pe baza căreia trebuia să-mi desfăşor activitatea în anii ce urmau să vină, dar ceea ce consider a fi cel mai important e sfatul pe care mi l-a dat atunci. Fără el, probabil nu aş fi ajuns niciodată un operator al vederii la distanţă.

Sunt rare situaţiile când cineva poate indica un moment exact din viaţa lui şi să spună: „Schimbarea a avut loc aici". Dar în acel moment mi-am acceptat abilităţile. Cred că următoarele cuvinte reprezintă cea mai importantă lecţie pe care am învăţat-o: *Este foarte bine să fii cine eşti. Este în regulă se manifeşti abilităţi psihice.*

Contractul lui Ingo Swann expirase şi nu a mai fost reînnoit. Dar unitatea deţinea un echipament în Manhattan pe care Ingo îl folosise pentru antrenamente, iar noi aveam nevoie să îl recuperăm. Brian m-a ales pe mine să merg cu el la New York pentru a face acest lucru. Am primit doar o instrucţiune de la ceilalţi din unitate: să nu cumva să plec din New York fără să merg la bistroul favorit al lui Ingo şi să comand o plăcintă cu brânză. În afară de acest aspect, călătoria la Ingo nu însemna nimic pentru ceilalţi. Însă pentru mine era ca un pelerinaj la Mecca.

Am închiriat un camion pentru a transporta echipamentul şi am ajuns la New York în timpul a ceea

ce părea a fi una dintre cele mai mari blocaje rutiere din istoria umanității. Aveam să aflu mai târziu că era, de fapt, traficul normal din New York. În cele din urmă, am ajuns la clădirea unde Ingo îi antrena pe operatorii militari ai vederii la distanță și am început să încărcăm în camion: scaune, mese, instalații de iluminare. Ulterior, am mers la Ingo acasă – un fost depozit renovat sub forma unei case, în zona Bowery.

Ingo ne-a întâmpinat cordial. Auzisem de la ceilalți cât de strict și rigid fusese ca antrenor, dar omul care ne primea acum era chiar opus acestei descrieri. Nu am mai întâlnit pe nimeni atât de cordial și de prietenos, nici chiar în sud. Ingo vorbește domol, zâmbește mult, glumește mult, făcându-se astfel perceput ca un vechi prieten.

Am fost surprins de lucrurile văzute în subsolul casei lui Ingo, loc în care își desfășoară mare parte a activității personale. La unitate toată lumea lucra într-un mediu steril. În camerele în care aveau loc ședințele, totul era pictat în gri, până și mocheta avea aceeași culoare. Geamurile erau, de asemenea, vopsite în gri. Ceilalți îmi spuseseră că era necesar să fie așa pentru eliminarea tuturor elementelor perturbatoare. Chiar și camera de antrenamente folosită de Ingo în New York, de unde luasem echipamentele, avea același „colorit" steril. Însă locul în care Ingo își desfășura activitatea era total diferit. Peste tot erau prezente picturi, unele finalizate, altele parțial finalizate, și mormane dezordonate de lucruri. Cum ar fi putut cineva să se concentreze într-un astfel de mediu, nu-mi era imposibil de înțeles – în mediul în care lucrez eu, acasă, lucrurile stau, într-o oarecare măsură, la fel. Dar posibilitatea realizării unei ședințe de vedere la distanță într-un asemenea areal era ceva uluitor. Apoi mi-am dat seama că cel care reușea să

facă acest lucru trebuia să fi fost un foarte bun operator. Ingo Swann era una dintre acele persoane rare capabile de asemenea performanțe.

NOTE EXPLICATIVE

[1] Pasaj dintr-o carte S.F. nepublicată, scrisă de Lyn Buchanan.

[2] „A da citire" este o frază folosită de comunitatea contrainformațiilor, semnificând că ești pe cale de a fi expus la o serie de informații secrete, cu implicații legale. Prima dată trebuie să citești și să semnezi o convenție de confidențialitate care spune, pe scurt, că, dacă vei divulga din informațiile pe care urmează să le afli, vei suferi penalizări severe, minimum 10 ani de închisoare și o amendă de 10.000 de dolari și chiar pedeapsa cu moartea în cazuri foarte grave. Apoi, după ce dai această semnătură pe viață, ai acces la informații legate de proiect, de unitate și de scopul și misiunile acesteia.

[3] A merge „la centru" – înseamnă pentru mare parte din unitățile militare și de contrainformații din jurul Washington D.C., să mergi la una din unitățile de comandă, la Pentagon, la o agenție federală sau „pe deal", la Casa Albă.

BCU IAȘI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL 3

UNITATEA MILITARĂ

„Istoria se repetă", spuse John.
„Ce?" întrebă Cormira.
„Am spus că istoria se repetă."
- Gravitația poate fi prietenul tău[1]

Unitatea noastră se deosebea în multe privințe de alte unități militare, una dintre acestea fiind chiar faptul că durata preconizată de viață era mereu de un an. Nu era unul din acele proiecte obscure de care, odată început, toată lumea uită, continuând să funcționeze din motive necunoscute tuturor. Trebuia să ne dovedim eficiența an de an pentru a nu fi scoși din folosință și transferați la alte unități militare. Am depășit această problemă în fiecare an, de multe ori chiar în ultimul moment și mai mereu prin situații ce păreau a fi miraculoase.

Ne diferențiam de celelalte unități militare și prin alte aspecte. Alte unități funcționau ca o echipă bine închegată, pe când la noi nimeni nu știa ceea ce făceau ceilalți. Era un deziderat necesar. Cel mai mare inamic al unui operator al vederii la distanță este propria sa imaginație, iar schimbul de informații ar fi dus cu siguranță la exacerbarea imaginației fiecăruia, astfel că datele obținute nu mai puteau fi exacte. Această stare de fapt prezintă o serie de implicații pe care le vom discuta pe larg în capitolul următor. Așadar, deși ne aflam cu toții în același birou, discuțiile se limitau la strictul necesar, interesele și hobby-urile nu se împărtășeau. Când venea vremea să plecăm spre casă,

mergeam cu toţii pe drumuri separate, rareori întâlnindu-ne în afara serviciului. În timpul întâlnirilor sociale, nu existau niciun fel de discuţii inutile.

Mare parte din lucrurile pe care oamenii „normali" le iau ca atare, nouă ne erau inaccesibile din necesitate. De exemplu, dacă aş fi ascultat ştirile dimineţii, în drum spre locul de muncă, ar fi fost posibil să aud că un grup terorist a comis cine ştie ce atrocităţi în cine ştie ce ţară. Chiar dacă în acea zi nu aş fi avut sesiuni de vedere la distanţă legate de acest subiect, imaginaţia mi-ar fi dat mereu ghionturi şi m-ar fi îndemnat să găsesc ostaticii de care auzisem la ştiri. Nu conta că era ceva auzit la ştiri sau ceva ce un coleg îi spunea celuilalt, imaginaţia prelua aceste informaţii perturbându-ţi sesiunea de vizionare, fiind necesar un efort titanic pentru a rămâne focalizat pe scopul iniţial al vizionării, iar rezultatele finale erau deseori influenţate negativ, acurateţea informaţiilor fiind afectată. Astfel că ştirile zilnice şi ziarele erau considerate de mulţi dintre noi inaccesibile, prin voinţă proprie, pentru a evita eforturile şi bătălia internă pe care ar fi trebuit să o purtăm în timpul serviciului.

Mare parte din timp nu ne era permis nici măcar să ştim care ne sunt propriile ţinte, chiar şi după încheierea sesiunilor de vizionare, deoarece era posibil să mai lucrăm asupra acelor subiecte. Iar dacă ştiam despre ce era vorba, imaginaţia ne-ar fi împiedicat.

Dar imaginaţia tuturor era încă funcţională şi cu toţii aveam bănuieli legate de proiectele la care lucram. Părerea multor operatori din unitate despre proiectele la care au lucrat sau în care cred că au fost implicaţi reprezintă doar supoziţii. În timp ce mai multe persoane lucrau la un anumit proiect, era posibil ca o altă persoană din acelaşi grup să lucreze la ceva cu totul diferit. Astfel operatorii puteau pune cap la cap frânturi

de informaţii obţinute în sesiunile de vizionare cu cele provenite de la ştiri sau din discuţii auzite din alte cubicule, ajungând astfel la concluzia că au lucrat la anumite proiecte. În mare parte din cazuri, aveau dreptate. Însă în alte cazuri se înşelau. Adevărul este că mulţi dintre ei au lucrat la cazuri incitante, de o însemnătate istorică pe care nici azi nu o realizează. Dar finalul era acelaşi: fiecare din cei care lucrau în unitate era, în mod real, de unul singur.

Apare totuşi o problemă într-o astfel de situaţie. Azi, fiecare are o poveste diferită despre unitate şi despre perioada petrecută acolo. Uneori, un fost militar va dezvălui în conferinţe sau în interviuri anumite proiecte la care a lucrat, iar un alt fost operator militar al vederii la distanţă va contrazice întru totul cele zise de primul, deoarece el nu-şi aduce aminte de anumite lucruri şi consideră că nu s-au petrecut. Fiecare spune povestea unităţii într-un mod subiectiv din punctul de vedere al interpretării evenimentelor. Astfel că istoria prezentată publicului este trunchiată, distorsionată, contradictorie şi confuză.

Eu ştiu toate astea datorită funcţiei secundare pe care o îndeplineam ca manager al bazelor de date, funcţie ce îmi permitea accesul la toate celelalte proiecte. Există o serie de foşti militari care în prezent îşi contrazic reciproc declaraţiile, unii povestesc de anumite programe la care au lucrat, iar alţii spun că acelea nici măcar nu au existat în atenţia unităţii. Haideţi să clarificăm situaţia, deşi sunt conştient că acest lucru nu va pune capăt controverselor: nu am văzut până acum nicio istorisire, în conferinţe sau în scris, a vreunui fost operator militar al vederii la distanţă, care să fi fost falsă. Îmi aduc aminte acest lucru deoarece am introdus în baza de date fiecare istorisire de care am aflat. Astfel că,

dacă un operator nu îşi aduce aminte de vreun proiect, nu înseamnă că nu a existat, ci doar că nu îşi aduce aminte de el sau nu şi-a dat seama la ce lucrează ori pur şi simplu nu a fost implicat în acel proiect. Dar nu pot nega faptul că unele istorisiri au mai fost „îmbunătăţite".

Vreau, de asemenea, să admit faptul că, om fiind, e posibil ca şi amintirile mele să se fi „îmbunătăţit". Ele sunt conforme cu realitatea, deoarece le-am trăit. Însă e posibil ca proiecte pe care eu le-am considerat a fi foarte importante, ceilalţi operatori să le fi considerat banale. Ei îşi pot aminti în mod diferit un întreg proiect, deoarece le-a fost dat un feedback diferit sau au lucrat la aspecte diferite ale proiectului. Se spune că însăşi istoria existenţei noastre este oarecum contradictorie. O mare parte din această părere se datorează memoriei ce a jucat feste fiecăruia, dar şi modului în care era organizată unitatea, numărului mare de secrete şi gradului de separare ce exista între noi.

Astfel că au existat multe subiecte în care nu am fost implicat. Deşi aveau însemnătate istorică, fiind foarte importante, nu mi-au rămas în minte precum cele în care am fost implicat. Îmi aduc aminte de ele doar din introducerile în baza de date. Aşadar, avertizez cititorii acestei cărţi să înţeleagă faptul că povestirile mele, ca şi cele ale altor membri ai unităţii, trebuie să fie tratate ca fiind istorisiri subiective din punctul de vedere al participării personale în evenimente cu însemnătate istorică.

De asemenea, când veţi citi despre unitate şi despre munca făcută acolo, veţi întâlni şi multe informaţii eronate cu scopul de a dezinforma şi de a-i trimite pe piste greşite pe cei care vor să afle adevărul. Lucruri normale, având în vedere că este vorba despre o fostă

unitate de contrainformații a guvernului. Nepoții voștri poate vor afla la un moment dat adevărul în întregime, dar dumneavoastră nu veți apuca acea zi. Există trei lucruri de bază ce trebuie înțelese când aveți de-a face cu lumea guvernamentală și cea a contrainformațiilor militare:

1. Trebuie să țineți minte că în contrainformații orice adevăr este parțial minciună și că orice minciună se bazează pe un adevăr. Dacă urmăriți să separați aceste două aspecte, veți ajunge la frustrare și confuzie. Dacă sunteți profan, veți învăța încet-încet că cele două nu sunt separate – minciuna și adevărul sunt doar două din multiplele fațete ale unei monede ce se învârte mereu. Dacă faceți parte din această lume, veți afla încet și de multe ori prin suferință că uneori fața monedei va fi aleasă de noroc, alteori felul în care cade moneda va fi aranjat de cineva pe care nu-l veți cunoaște niciodată, fiind posibil ca în unele cazuri nici măcar să nu existe vreo monedă.
2. Dacă aveți noroc și munciți din greu, veți descoperi o parte din adevăr. Dacă sunteți cu adevărat norocoși și cu adevărat munciți foarte mult, e posibil să descoperiți *tot* adevărul – deoarece cineva dorește să știți. Dacă aveți un noroc fenomenal și vă spetiți muncind, veți putea descoperi adevărul *real*. Dar niciun profan sau om din interior, cu excepția celor puțini, nu află niciodată *tot* adevărul *real*.
3. Toate presupunerile sunt greșite.

Unele „impurități faptice" (mi-a plăcut mereu acest eufemism) există cu scopul deliberat de a ascunde date reale. Unele conturează probleme care sunt încă top

secret. Dar majoritatea constituie rezultatul încercărilor oamenilor de a înţelege ce se petrece. Mare parte din istoria înregistrată a unităţii este fie secretă, fie uitată, fie pur şi simplu imaginată. Astfel că, în multe privinţe, scurta mea trecere în revistă e posibil să fie mult mai exactă decât orice alte relatări detaliate pe care le veţi întâlni.

ÎNCEPUTUL

În Rusia, la sfârşitul anilor '60, un om pe nume Pinkowski l-a abordat pe unul dintre diplomaţii noştri în legătură cu o serie de acte secrete. KGB-ul la arestat pe Pinkowski, dar abia după ce conţinutul acelor acte a fost aflat de serviciile de contrainformaţii americane. Documentele conţineau rapoarte despre încercările sovieticilor de a folosi puterile psihice ca metodă pasivă de colectare a informaţiilor. Mergând mai departe, arătau cum sovieticii foloseau aceste puteri în mod activ, pentru controlul minţii unor demnitari străini.

Întreaga poveste a părut ridicolă în ochii comunităţii informaţionale americane, fiind luată în derâdere de cea mai mare parte a serviciilor de informaţii. Cu toate acestea, există mereu acel grup de paranoici care îşi pun întrebarea: „Dar dacă...?" Astfel a început o investigaţie discretă şi clandestină în cadrul comunităţii informaţionale americane. Nu era nimic serios, dar era un început.

Nu la mult timp după aceste evenimente, un tânăr locotenent, pe nume Fred (Skip) Atwater, absolvea Colegiul de Ofiţeri. Una din lucrările de cercetare pe care o făcuse în timpul colegiului l-a condus la aflarea de informaţii legate de acest subiect, informaţii pe care el le-a luat în serios. Întors la unitatea sa, a fost întrebat de comandant cu ce vrea să se ocupe în continuare.

Astfel, el a invocat subiectul spionajului *psi*. I-a motivat comandantului că acest aspect a fost ignorat de toată lumea, cu toate că putea reprezenta o amenințare serioasă. Dacă acest tip de spionaj era posibil, nu exista niciun mod de contracarare. Pe baza acestor motive, Skip a argumentat că este un subiect ce merită atenție.

Dintr-un joc al destinului, comandantul lui Skip era unul dintre cei care știau de investigația discretă pornită de ceva vreme în legătură cu acest subiect, astfel că l-a însărcinat să lucreze cu cei care se ocupau de acea investigație. Skip a fost pus astfel în fruntea unui proiect care avea să determine posibilitatea inamicilor de a afla secrete americane pe calea spionajului psihic. Deoarece rușii nu voiau să ne dea de bunăvoie feedback-ul legat de ceea ce aflau pe calea spionajului psihic, el a hotărât să folosească propriii spioni psihici asupra proiectelor noastre pentru a determina dacă această metodă presupune vreo amenințare pentru buna desfășurare a misiunilor secrete.

Misiunea lui Skip avea trei obiective. În primul rând, trebuia să găsească oameni cu care să lucreze. Datorită nivelului de importanță al țintelor ce aveau să fie spionate, nu putea să folosească orice medium sau cititor în palmă de pe stradă. Trebuia să testeze prezența abilităților psihice la personalul militar și să facă acest lucru fără ca nimeni să-și dea seama de scopul acestor teste.

Pasul doi era să-i adune pe toți într-un singur grup. Redistribuirea personalului în armată este un lucru greu de realizat, deoarece chiar structura lanțului de comandă are la bază necesitatea ca fiecare să lucreze în domeniile stabilite de antrenament. Abilitățile fiecărui militar trebuie declarate pentru a fi autorizate pentru ei locurile de muncă potrivite. Crearea locurilor de muncă

de natură clandestină, care în realitate nu ar fi existat, a fost o sarcină monumentală.

Al treilea pas era testarea capacităţii acestui grup eclectic, de a-şi folosi abilităţile pentru a spiona cu succes cele mai bine păzite secrete ale armatei SUA. Acest proiect avea să fie numit SCANATE, care, în loc să reprezinte un nume de cod, era pur şi simplu prescurtarea de la „Scanare după coordonate".

După o lungă serie de testări uneori decepţionante, Skip a identificat şase potenţiali candidaţi pe care apoi i-a chemat pentru instruire. Ţinta lor principală le-a fost furnizată pe linia de comandă şi avea să trateze unul dintre cele mai secrete proiecte guvernamentale ale timpului – supercomputerizatul tanc ABRAMS. Nici măcar lui Skip, care coordona toată activitatea, nu i se permitea accesul la informaţiile despre ţintă. Skip l-a însărcinat pe unul dintre candidaţi, pe nume Joe, să afle despre ce e vorba. Acesta din urmă, pe lângă faptul că a descris tancul, a mai desenat şi o schiţă foarte detaliată a habitaclului, ce cuprindea chiar şi imaginea apărută pe ecranul computerului de bord.

Skip a adunat toate rezumatele sesiunilor de vizionare şi le-a trimis superiorilor săi. Erau ele exacte? Trebuia să aştepte un feedback pentru a afla acest lucru, feedback ce a venit destul de repede. CIA-ul a organizat o razie în locul în care se desfăşurau sesiunile, a confiscat toate documentele şi a încercat să-l aresteze pe Joe pentru spionaj. Ei refuzau să creadă că asemenea informaţii detaliate puteau fi obţinute prin mijloace mentale. Proiectul se bucurase de un succes de netăgăduit.

Ca rezultat al sesiunilor SCANATE, a apărut o nouă unitate militară. Aceasta era alcătuită din şase operatori ai vederii la distanţă, Skip Atwater şi un comandant pe nume Scotty Watt. Grupul devenise astfel o unitate în

toată regula. Misiunea lor, numită proiectul GRILL FLAME („Flacără de grătar"), avea ca țintă inițială evaluarea riscurilor pe care le prezenta pentru Statele Unite „amenințarea psihică", alături de determinarea utilității acestui spionaj psihic folosit împotriva armatelor străine și a țintelor guvernamentale.

În tot acest timp, oamenii din guvern care știau de acest proiect primeau informații despre eforturile și interesul rușilor pentru subiectul spionajului *psi*, pe căi normale. Ideea generală ce se instaura era următoarea: „Dacă rușii dețin această tehnologie, trebuie să o avem și noi." Cu toate acestea, oamenii care finanțau acest proiect erau foarte precauți. Ei nu doreau să se facă ritualuri și sacrificii sub supraveghere guvernamentală. Doreau o sistematizare științifică. Unii dintre susținătorii proiectului voiau ca această sistematizare să nu depindă de variatele talente și abilități ale psihicului, apărute în mod natural. Ei căutau o înțelegere profundă a acestor abilități psihice, pentru ca să poată dezvolta o metodă standardizată de obținere a lor prin antrenament. Intenționau ca această metodă să devină accesibilă pentru oricine. Ei voiau ceva prin care puteau să-l antreneze chiar și pe cel mai bădăran soldat de pe câmpul de luptă, în cinci minute, astfel încât acesta să fie capabil să-i spună comandantului său ce se află dincolo de deal și cum trebuie să regleze tunurile.

Toți cei care dețin abilități *psi* din întreaga lume vă vor spune că un astfel de lucru nu este posibil – că această parte a umanității care se ocupă cu astfel de lucruri nu este compatibilă cu regulile și reglementările lumii științifice. Dar un alt factor implicat făcea să merite efortul depus în direcția acceptării științifice a abilităților psihice. În Washington D.C., totul se învârte în jurul banilor și al politicii. Banii pentru proiect erau

uşor de găsit. Cu politica era însă altceva. Dacă un politician era prins că finanţează un proiect cu implicaţii paranormale, cariera lui era compromisă. Pentru a obţine finanţare, proiectul trebuia să pară ştiinţific, măcar la suprafaţă. Astfel că guvernul a început să caute un laborator serios care să facă munca de cercetare.

S-a nimerit ca în acea perioadă dr. Harold Puthoff, fizician în domeniul laser la Institutul de Cercetare Stanford (ICS), să facă cercetări cu rezultate impresionante în domeniul paranormalului, în timpul său liber. O făcea din interes propriu, dar publicase o serie de lucrări ce au atras atenţia oamenilor potriviţi. A fost abordat în 1972 de către CIA, care i-a oferit 50.000$ pentru a conduce un proiect de cercetare a fenomenelor *psi*.

Puthoff împreună cu un alt coleg fizician, Russel Targ, au început proiectul prin a aborda studenţi din campusul Universităţii Stanford, oameni de pe stradă, persoane aflate în trecere pe holurile unde se aflau etc. Acestea nu erau teste standard la care era supus publicul larg. El îi selecta şi îi testa doar pe acei despre care se ştia că sunt dotaţi în mod natural cu puteri paranormale. Doi dintre cei testaţi s-au dovedit a fi extrem de înzestraţi: un fost şef de poliţie pe nume Pat Price şi un artist pe nume Ingo Swann, ce lucra, în acea vreme, la Naţiunile Unite. Aceştia au avut performanţe incredibile. Puthoff dezvoltase noi metodologii pentru a-i testa, iar după un timp au început ei înşişi să dezvolte noi metode.

Între timp, unitatea operaţională din Fort Meade, Maryland, lucra pentru colectarea de informaţii despre ţinte inamice, cu oameni având calităţi psihice survenite în mod natural. Toţi aceşti mediumi îşi foloseau metodele proprii pentru colectarea fiecărei bucăţi de

informație disponibilă. Era un grup încropit la întâmplare, fiind neomogen, dar, cu toate acestea, treaba era făcută cu succes.

Între cercetările făcute pe Coasta de Vest şi operațiunile de pe Coasta de Est nu exista o bună comunicare. Dar, ocazional, mediumi de la unitate erau testați la Stanford, iar în acest timp ei aflau noi idei pe care să le pună în aplicare la întoarcerea în unitate.

Ingo Swann a promovat ideea că procesul mediumnic poate fi formulat în termeni ştiințifici şi a început o muncă de dezvoltare a propriului mod de înțelegere a fenomenelor ce au loc în timpul unui astfel de proces. Lucrurile au evoluat din unele în altele şi astfel s-a ajuns la încropirea unei metodologii de obținere a abilităților psihice care putea fi aplicată şi pe un om obişnuit. Metodologia „nu te învață să fi mediumnic", ci doar cum să scapi de eventualele blocaje ce te împiedică să-ți foloseşti abilități şi înzestrări naturale pe care le deții deja. Pentru mulți oameni, numărul acestor blocaje este surprinzător.

Aşa că Ingo s-a mutat de la cercetare la domeniul practic şi a început să-i învețe pe cei de la Fort Meade cum să aplice această metodologie. El locuia în Manhattan, astfel că membrii unității au început să meargă la el la antrenamente în anul 1980. Din acel moment, metodele folosite în unitate au fost standardizate şi omogene. Analizele şi rapoartele au devenit mult mai de încredere. A devenit posibilă alcătuirea unei baze de date. Întregul proiect nu numai că avea aerul ştiințific aprobat de lumea politică, dar devenise chiar în realitate ştiințific.

În acest moment, numele proiectului devenise deja CENTER LANE (Banda Centrală). Fusese, de asemenea, înglobat în lanțul de comandă al armatei americane, sub

controlul Comandamentului de Informaţii şi Securitate al Armatei SUA (USAINSCOM sau, pe scurt, INSCOM). Proiectul a suferit multe schimbări de nume de-a lungul anilor, dar atunci când am fost eu implicat în el, pe 1 aprilie 1984, purta numele de CENTER LANE.

Eu ocupam o poziţie unică în cadrul unităţii. În timp ce eram unul dintre operatorii vederii la distanţă şi trebuia să nu bag în seamă detalii ale sesiunilor de vizionare, îndeplineam şi funcţia de manager al bazei de date, având atribuţia de a documenta fiecare proiect la care se lucra. Rar mi-am permis să lucrez fără să ştiu despre ce ţintă e vorba, aşa cum făceau ceilalţi operatori care lucrau „orbeşte"[2].

Eu trebuia, datorită funcţiilor ocupate, să am anumite cunoştinţe despre ţinte. Clienţii furnizau mereu unităţii noastre destule date pentru a şti cum să-i direcţionăm pe operatori. De obicei, ne spuneau mai mult decât aveam nevoie. Aproape de fiecare dată aveam acces la informaţii, înainte să realizez sesiunile de vizionare. Într-un fel, faptul că ştiam informaţii suplimentare îmi îngreuna sesiunile, deoarece imaginaţia mea putea afecta rezultatele.

În schimb îmi permitea să fiu un operator oarecum mai bun. Eram conştient că cei care ne însărcinau nu ar fi făcut-o dacă problemele lor puteau fi rezolvate prin logică, intuiţie sau diferite raţionamente. În scurt timp, am început să respect o regulă: „întotdeauna să aleg necunoscutul". Trebuia să ignor orice concluzie logică furnizată de mintea mea. Concluziile mele puteau fi corecte, dar exista o probabilitate mare să nu fie, deoarece clienţii noştri ar fi ajuns deja la toate concluziile posibile rezultate din logică.

Mă ocupam, de asemenea, cu registrul de bunuri, ceea ce însemna că îmi luasem angajamentul să fiu

responsabil pentru tot echipamentul: computere, fiecare stilou şi foaie de hârtie, maşina companiei şi chiar întreaga clădire. În funcţia de manager al computerelor, eram însărcinat cu controlul de calitate al software-ului şi al programărilor speciale. La un moment dat, am fost şi ofiţer responsabil cu antrenamentele, o funcţie administrativă care includea ţinerea unui jurnal, atribuirea de săli etc. În momentul în care a venit cineva nou în unitate, am renunţat cu bucurie la această funcţie în favoarea lui. După aproximativ un an şi jumătate, am devenit unul dintre antrenorii unităţii, iar mai apoi am rămas singurul antrenor al unităţii până la pensionare.

Aceste îndatoriri fac să pară că aveam de făcut munca lui Superman, dar toţi membrii unităţii îndeplineau funcţii multiple. Numărul mic al membrilor unităţii (aproximativ 8 persoane) nu schimba faptul că eram o unitate militară pe deplin funcţională, cu toate îndatoririle şi responsabilităţile obişnuite.

Aşa cum am mai spus, una din îndatoririle unităţii era să-şi dovedească utilitatea an de an. La un moment dat, un senator a venit să viziteze unitatea şi să asiste la o „reprezentare". Făcea parte dintr-un comitet care urma să decidă acordarea finanţării pe anul următor şi dorea să vadă cu ochii lui pentru ce votează. A adus cu el o ţintă pe care unul dintre oamenii lui o alesese şi o introdusese într-un plic, astfel încât nici senatorul nu ştia despre cine era vorba. Logica era că nu voia să ştie ce e în plic, ca nu cumva informaţia să fie „extrasă" de la el, ceea ce însemna că noi trişăm. A asistat la o sesiune de vizionare la distanţă, aşteptându-se să vadă ceva extraordinar, cu capete care se învârt 360 de grade, trompete plutind prin aer, mese ce se ridică de pe podea sau orice altceva din această categorie. Dar în vederea la distanţă controlată nu au loc asemenea fenomene.

După demonstraţie, senatorul a avut o întrunire cu directorul nostru.

„Să fiu sincer", a spus el pe un ton inexpresiv, „sunt total dezamăgit. Am venit aici să văd cu ce se ocupă oamenii tăi şi să descopăr cine sunteţi cu adevărat. Tot ce am văzut au fost doi soldaţi ce stăteau la o masă, fumând şi glumind, notând din când în când câte ceva pe o foaie."

Directorul care primise deja raportul final asupra ţintei aduse de senator, l-a înmânat senatorului şi i-a spus: „Aici aveţi ceea ce au scris ei. Citiţi rezumatul, comparaţi cu ceea ce aveţi în plic şi judecaţi singur munca noastră. Acest lucru vă va arăta cu adevărat cine suntem noi şi cu ce ne ocupăm." Directorul ne-a povestit mai târziu că acest comportament faţă de senator a fost unul dintre cele mai curajoase lucruri pe care le-a făcut. Dacă sesiunea ar fi fost un eşec, am fi ajuns cu toţii în stradă în aproximativ o săptămână.

Senatorul a scos atunci plicul sigilat din servietă şi l-a deschis. A studiat poza ţintei şi a citit textul explicativ, după care le-a comparat cu raportul final al operatorului. Pe măsură ce citea, trecea succesiv de la raport la informaţiile din plic şi nu se putea opri din a exclama: „La naiba!"

Proiectul urma să fie finanţat încă un an, primind numele SUN STREAK, pe care l-a folosit timp de câţiva ani, până la retragerea mea din activitate, moment în care unitatea a fost mutată la CIA.

CIA a preluat proiectul în 1993 şi l-a denumit STARGATE (Poarta Stelară). În această perioadă, întrucât Războiul Rece se finalizase, lumea contrainformaţiilor a avut de suferit reduceri de fonduri şi de personal. Unitatea a fost redusă la un singur operator, un interpretator de Tarot şi o maşină de scris automată.

Astfel, CIA a hotărât dizolvarea proiectului.

Pentru a face ca această dizolvare să pară întemeiată, evaluarea utilităţii proiectului a fost dată în grija a două persoane, un statistician şi un demistificator specializat în fenomene psihice. Ei au studiat activitatea unităţii între 1990 si 1992, pe când în aceasta mai era un singur oprator, iar misiunile au fost aproape inexistente, întrucât Războiul Rece se încheiase. Cu toate acestea, statisticianul a concluzionat că există destule dovezi pentru ca unitatea să-şi continuie activitatea, dar doar sub formă experimentală. Demistificatorul a declarat însă că, deşi existau dovezi statistice semnificative, stiinţa statisticii era la fel de plină de erori ca şi ştiinţa parapsihologiei. El a sugerat ca unitatea să fie dizolvată până când stiinţa statisticii va putea fi într-atât de exactă, încât să fie capabilă să arăte inutilitatea şi falsitatea parapsihologiei. Ca urmare a acestor evaluări, unitatea a fost dizolvată, exact cum plănuise CIA-ul.

NOTE EXPLICATIVE

[1] Citat dintr-o carte S.F. nepublicată, scrisă de Lyn Buchanan.

[2] Această notă de subsol are o importanţă deosebită şi ar trebui citită întrucât vă va ajuta să înţelegeţi anumite lucruri care vor urma. Există multe controverse şi confuzii legate de anumite aspecte ale vederii la distanţă. Dacă persoanele care fac acest lucru au acces la informaţii despre cazurile la care lucrează, rezultatul final poate fi influenţat de imaginaţie, ce are tendinţa de a altera informaţiile obiective. Cu toate acestea, în cadrul unităţii se obişnuia informarea dinainte a clarvăzătorului cu privire la ţinta sa şi i se cerea să afle anumite lucruri necunoscute despre această ţintă. De exemplu, era obişnuit să ni se ceară să căutăm locaţia (necunoscută) sau să aflăm condiţia unui ostatic libanez. Operatorul, având aceste informaţii, îşi începea şedinţa de vizionare având în faţă harta Libanului.

Oamenii nu înţeleg cum acest lucru se face în condiţii „oarbe". Adevărul e că situaţia era total diferită de cea a unui orb. Cu toate acestea, operatorul era considerat a fi „orb" faţă de întrebările specifice la care se căuta răspuns. Fiecare operator al vederii la

distanţă era conştient că, dacă informaţiile căutate ar fi putut fi obţinute pe căi normale (supraveghere, poze prin satelit sau orice alt mijloc de obţinere de date), nu i s-ar mai fi dat această misiune lui. Astfel că a lucra „orbeşte" nu mai are acelaşi sens în cazul de faţă. Oamenii din cadrul unităţii ştiau mereu, prin propria participare, la ce proiecte lucrau. Dar dacă ar fi menţionat unele informaţii altor operatori, le-ar fi putut stimula imaginaţia celor din urmă, aceştia având impresia că lucrează la acelaşi proiect. Pe deasupra, ei nu aveau voie să discute între ei despre natura misiunilor personale şi despre detaliile pe care le descoperiseră individual. A lucra „orbeşte" avea o cu totul altă semnificaţie pentru noi. Rareori se referea la proiectul în sine, mai tot timpul fiind vorba de a fi orb la părţile necunoscute ale acestuia.

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY

CAPITOLUL 4

UN INSTRUMENT AL SERVICIILOR SECRETE MILITARE

Având în vedere scopul apariției vederii controlate la distanță, ce a fost concepută ca o unealtă folosită la culegerea de date pentru armată, cele mai importante și mai interesante misiuni pe care le-am îndeplinit implicau ostatici, terorism, trafic de droguri și evenimente variate de interes mondial.

PADOVA, ITALIA

Cea mai cunoscută poveste a unei misiuni realizate de operatorii militari ai vederii la distanță este cea cu privire la generalul Dozier, un ofițer senior al birourilor NATO din Italia. În anul 1981, când generalul Dozier a fost luat ostatic de gruparea teroristă Brigada Roșie, s-a declanșat o adevărată și amplă vânătoare de oameni pentru localizarea și salvarea acestuia.

Unitatea de operatori ai vederii la distanță a fost însărcinată cu descoperirea locației unde era ținut. Operatorul John McMoneagle a fost cel care a furnizat informații ajutătoare poliției din Padova, iar mai apoi tot el a indicat cu exactitate clădirea în care generalul era ținut. Povestea oficială este că generalul a fost salvat înainte ca informațiile furnizate de Joe să ajungă la oamenii potriviți, dar eu nu am fost convins niciodată de acest lucru.

Prea puțin cunoscut este și faptul că zilnic și, uneori, oră de oră, în timpul crizei, erau trimise pe lanțul de comandă către superiori rapoarte cu privire la starea generalului. Acest episod a fost punctul în

care unitatea de operatori a început să fie implicată în toate situaţiile cu ostatici care au urmat.

TEHERAN, IRAN

În 1979, şahul detronat al Iranului, care scăpase cu ceva timp în urmă din Iran, temându-se pentru viaţa lui, a ajuns în SUA pentru a se trata de cancer. În Teheran, studenţii iranieni au ieşit în stradă în semn de protest, cerând repatrierea şahului şi a averii sale de câteva milioane de dolari. Aceste proteste păreau a fi inofensive, până în dimineaţa de 4 noiembrie 1979, exact cu un an înaintea alegerilor prezidenţiale din SUA, când o mulţime de trei mii de studenţi a forţat poarta ambasadei, i-a supus pe gardieni şi i-a luat ostatici în numele lui Khomeini pe toţi cei şaizeci şi şase de oameni prezenţi în ambasadă. Toate unităţile de contrainformaţii americane au intrat atunci în alertă pentru a întâmpina posibile ramificaţii şi repercusiuni în întreaga lume. Unitatea de vedere la distanţă a fost însărcinată imediat cu: supravegherea sănătăţii şi stării ostaticilor, determinarea planurilor şi intenţiilor politice ale studenţilor şi ale lui Khomeini, localizarea de puncte slabe (potenţiali colaboratori) în rândurile studenţilor şi ale guvernului şi cu găsirea de metode şi căi pentru rezolvarea problemei sau pentru salvarea ostaticilor.

Având informaţii despre starea sănătăţii mentale a celor care luaseră ostaticii şi despre intenţiile şi panurile politice ale guvernului – o parte din aceste informaţii fiind furnizate de unitatea de vizionare la distanţă –, preşedintele Carter a concluzionat că situaţia nu poate fi rezolvată pe cale diplomatică şi a suspendat relaţiile la acest nivel cu Iranul, pe 7 aprilie 1980.

La scurt timp după aceea, pe 24 aprilie, a fost executată o operaţiune secretă, numită Ghiara de

Vultur. Misiunea cerea ca opt elicoptere pline cu puşcaşi marini să zboare pe teritoriul Iranului, să aterizeze lângă ambasadă, iar soldaţii să ia cu asalt ambasada pentru a salva ostaticii. Elicopterele au decolat de pe portavionul Nimitz pentru a face o călătorie de o mie de kilometri în Iran. În acelaşi timp, au fost trimise şi şase avioane de transport, instruite să întâlnească elicopterele în deşertul iranian într-un loc numit Deşert Unu, la câteva sute de kilometri sud-est de Teheran, unde elicopterele urmau să preia trupe adiţionale. De la punctul Deşert Unu, aveau să zboare cu toţii la punctul Deşert Doi, unde urma ca echipele de salvare să se îmbarce în camioane pentru a parcurge cei nouăzeci de kilometri până în Teheran. Odată ajunşi, aveau să se ascundă o perioadă scurtă de timp în apropierea ambasadei, unde urmau să primească ajutorul a câtorva iranieni identificaţi ca potenţiali colaboratori. Apoi trebuia să asalteze ambasada şi să elibereze ostaticii. Odată îndeplinit acest deziderat, ei trebuia să lupte pentru a ieşi din Teheran, având ordin să omoare pe oricine le va sta în cale. Supravieţuitorii aveau să se îmbarce în elicoptere la punctul Deşert Doi pentru a fi transportaţi la punctul Deşert Unu, iar ostaticii eliberaţi să fie scoşi din ţară cu ajutorul avioanelor transportoare.

Asaltul ambasadei se estima că ar dura aproximativ două ore. Din nefericire, operaţiunea Ghiara de Vultur a întâmpinat o serie de probleme mari şi neprevăzute. La scurt timp după decolarea de pe portavion, unul din elicoptere a fost forţat să aterizeze deoarece avea probleme cu lamele rotorului, iar un altul a fost nevoit să se întoarcă pentru că pilotul a fost orbit de o furtună de nisip. Numai şase elicoptere au ajuns la punctul de întâlnire cu avioanele. Însă unul din elicoptere a fost abandonat ca urmare a problemelor hidraulice cauzate

de nisipul purtat de vânturile deşertice. Cei care plănuiseră operaţiunea nu luaseră în calcul prezenţa furtunilor de nisip. Deoarece planul stipula pentru reuşită prezenţa a şase elicoptere funcţionabile, misiunea a fost anulată.

În timpul realimentării, în vederea călătoriei de întoarcere, încă trei elicoptere nu au reuşit să pornească din cauza furtunii de nisip care nu se oprise încă. Unul din aceste elicoptere s-a lovit astfel de un transportor, ambele explodând şi omorând opt militari americani. Supravieţuitorii au abandonat scena evenimentelor, lăsând în urmă patru elicoptere, arme, hărţi, o serie de documente strict secrete cu privire la operaţiune şi cadavrele din epavele în flăcări.

În momentul în care elicopterul s-a lovit de avionul transportor, unul din operatorii de la Fort Meade, care se afla în timpul unei şedinţe de vizionare, s-a ridicat şi a strigat îngrozit: „S-au prăbuşit!" Informaţia a fost trimisă imediat la superiori şi a ajuns la preşedintele Carter cu zece minute înaintea rapoartelor venite pe calea clasică.

WILLIAM BUCKLEY

La scurt timp după ce mi-am început activitatea în unitatea de vedere la distanţă, în aprilie 1984, şeful biroului CIA din Beirut, William Buckley, a fost răpit de trupele de guerilă shiite. CIA şi administraţia Reagan credeau că Iranul deţine un anumit control asupra grupărilor libaneze. Iranienii au profitat de acest lucru şi s-au oferit să negocieze eliberarea lui Buckley şi a altor ostatici, cerând în schimb arme şi componente de arme. Acesta a fost începutul contraafacerilor cu Iranul.

Astfel s-a iniţiat o nouă criză cu luare de ostatici din lungul şir ce avea să urmeze. Eu încă nu îmi terminasem

pe deplin antrenamentul în vizionarea controlată la distanță (pe atunci numită vizionarea coordonată la distanță), dar guvernul dorea cu atâta disperare informații încât m-au folosit pe mine, deși antrenamentul meu nu era complet. Rezultatele pe care le obțineam erau primite cu o oarecare neîncredere, dar, cu toate acestea, îmi fusese oferită oportunitatea de a lucra la cazuri din lumea reală.

Însărcinarea venise odată cu o fotografie recentă a lui Buckley. Starea lui se deteriorase într-atât încât devenise numai piele și os. La vederea pozei, mi-am amintit de Pat Paulsen, un comediant foarte slab care apărea la acea vreme în emisiunea fraților Smothers. Buckley semăna atât de mult cu acel comediant încât cu toții numiserăm operațiunea „proiectul Pat Paulsen".

Am lucrat timp de câteva luni la acest proiect. Între timp am avut și alte cazuri, cum ar fi cel al părintelui Terry Waite și al multor alți oameni ce fuseseră luați ostatici în acei ani tumultoși. Dar, în timpul proiectului Pat Paulsen, baza de date a început să ofere niște statistici surprinzătoare. Astfel mi-a arătat că unul din punctele mele forte este accesarea mentalului oamenilor. Din acel moment, majoritatea sarcinilor pe care le-am primit, în cazurile cu ostatici, s-au axat pe această putere.

COLONELUL RICH HIGGINS

Unul dintre ultimele cazuri cu ostatici pe care le-am avut în lucru a fost cel al colonelului Rich Higgins[1], care, aflându-se în Liban în 1988, a fost scos cu forța și răpit din Jeep-ul său cu însemne ale ONU, de către grupul terorist Hezbollah. Unitatea noastră a monitorizat sănătatea și starea lui generală timp de mai multe luni.

Într-o zi mă aflam în mijlocul unei ședințe de

vizionare, când am fost surprins de o impresie foarte puternică: „RASAIN". „De unde a apărut acest gând?" m-am întrebat eu. Ştiind că toate impresiile ce apar în timpul unei sesiuni trebuie notate, am făcut acest lucru, după care am continuat şedinţa.

Uitând de acea idee subită, mi-am scris raportul despre starea colonelului şi o descriere a zonei din imediata sa apropiere, după care l-am predat şi m-am dus acasă.

Ziua următoare am primit o notă de felicitare de la coordonatorul proiectului. El mi-a spus: „Ai avut dreptate cu privire la acea locaţie obţinută în şedinţa de ieri. S-au făcut investigaţii şi s-a aflat cu siguranţă că atunci colonelul a fost acolo. Din păcate, peste noapte a fost mutat şi nu mai ştim unde se află. Cu toate acestea, felicitări."

„L-am localizat eu?" am întrebat.

„Da" a răspuns zâmbind coordonatorul. „Era ţinut în oraşul Ras Ain".

M-am simţit bine, dar succesul poate fi o binecuvântare complexă. După câteva zile, atunci când mi s-a dat aceeaşi sarcină, l-am găsit pe colonelul Higgins situat într-o locaţie în exterior. Se afla pe o pantă a unei movile nisipoase. Apoi, brusc, l-am văzut căzut la pământ, cu capul în josul pantei, cu faţa în nisip, mort. Nişte persoane cu arme se îndepărtau de trupul său neînsufleţit, glumind şi râzând. Am dat raportul despre cele aflate şi alţi trei operatori au fost însărcinaţi imediat să verifice veridicitatea informaţiilor furnizate de mine. Ceilalţi trei l-au văzut însă a fi viu. Dar eu eram sigur de ceea ce văzusem. În ziua următoare, am primit un raport cu privire la faptul că gruparea Hezbollah trimisese o serie de poze către CIA cu corpul neînsufleţit al colonelului. În timpul acelei şedinţe fusesem cu

siguranță martor la execuția sa. De data asta însă nu mă bucuram să fi avut dreptate.

CERNOBÎL

În ziua de marți, 25 aprilie 1986, un nou membru al unității noastre, Gene, s-a prezentat la datorie. El urma să se antreneze pentru poziția de supraveghetor și coordonator de proiecte, dar nu avea să devină un operator. Directorul ne-a chemat pe toți și ne-a spus că se va folosi de această oportunitate pentru a arăta noului venit ce putem face. Fiecare dintre noi avea să realizeze o ședință de previziuni. Ședințele de previziuni nu erau chiar punctul nostru forte. Unul din motivele pentru care previziunile noastre nu erau exacte era faptul că cei pentru care realizam aceste preziceri făceau tot posibilul să schimbe evenimentele prezise. Deși am primit feedback-uri că cele spuse de noi se puteau concretiza, noi, de fapt, ne evaluam percepțiile față de evenimentele ce se petreceau. Astfel, prezicerile noastre date unor persoane care urmau să acționeze pe baza lor făceau ca acestea să devină inexacte. Însă proiectul la care urma să lucrăm în această povestire, nu furniza informații pe baza cărora cineva să acționeze.

Sarcina noastră era să prezicem un eveniment major ce avea să fie raportat în ziarele locale în weekend-ul următor. Trebuia să lucrăm în acea seară acasă pentru a putea preda un raport la ședința de birou de vineri.

Când mi-am realizat sesiunea de VDC, am văzut un om îmbrăcat într-un halat alb care se îndepărta de un perete plin de butoane și manometre. Peretele era vopsit într-o culoare verde deschis, asemănătoare culorii unei centrale energetice. Mi-am dat comanda pentru ca viziunea să mi se mute pe un obiect de echipament care să identifice slujba pe care o îndeplinea acea persoană.

Am văzut un mecanism rotund ce avea o fereastră deasupra sa, cu o diagonală de 3-5 cm. În zona din spatele ferestrei se creau în toate direcţiile o serie de linii de dimensiunea firului de păr. Fiecare linie se forma rapid, după care dispărea, doar pentru a fi înlocuită de alte linii, de aceeaşi natură. Am recunoscut acest dispozitiv a fi o cameră de nori Wilson, folosită în cercetare şi predare. Am concluzionat că omul în halat de laborator avea ceva de-a face cu ştiinţa nucleară.

Apoi m-am întors la acel om în halat şi am început să îl accesez la nivel mental. El se gândea la două persoane cu aspect de arabi, aflate într-un Sedan de ultimă generaţie parcat în faţa casei sale. Şoferul stătea lângă maşină şi vorbea cu el, iar celălalt bărbat ocupa locul pasagerului. Omul cu aspect de arab îi făcea tot celul de promisiuni persoanei în halat. Primul îi promitea o nouă maşină, un nou loc de muncă şi o nouă casă departe de locul în care se aflau. Omul în halat urma să facă un anumit lucru ce avea să atragă atenţia celorlalţi, pentru ca cel cu aspect de arab să poată face un anumit lucru fără a fi văzut.

După aceasta m-am întors la locul de muncă al celui în halat. El a modificat ceva la o piesă de echipament, după care s-a întors şi a părăsit camera. Sesiunea de vizionare s-a încheiat în acel punct.

În ziua următoare, fiecare operator a anunţat rezultatele sesiunilor de vizionare, punându-şi în joc credibilitatea. Oare cele prezise se vor petrece în weekend? Pe rând, am enunţat cu toţii prezicerile pe care noul nostru manager de proiect le-a notat plictisit. Când a venit rândul meu, am concluzionat că în weekend avea să se petreacă un dezastru nuclear. Toţi au subliniat că m-am pripit spunând acest lucru, astfel că previziunea mea nu a fost acceptată. Am decis, în

final, ca prezicerea mea să se limiteze la a zice că se va anunța ceva la știri despre o centrală nucleară, dar că un dezastru nuclear nu putea rezulta din informațiile pe care le obținusem. După ședință am plecat cu toții acasă pentru weekend.

La sfârșitul săptămânii, noul manager de proiect a adus cu el toate ziarele pe care a reușit să le adune. Fiecare a căutat în ziare și și-au găsit poveștile verificate. Eu am căutat prin toate, dar nu am găsit nimic despre nicio centrală nucleară. Eșuasem.

Abia două zile mai târziu, Jeanie, secretara noastră, ne-a adus vestea că senzorii din Islanda au înregistrat niveluri crescute de radiații în atmosferă. S-au făcut investigații și s-a aflat că pe 26 aprilie (în ultima zi de vineri ce trecuse), a avut loc un dezastru la centrala nucleară de la Cernobîl. Am început să mă laud prin birou că prezisesem acest eveniment, până în momentul în care noul manager de proiect mi-a spus că nu voi primi credit pentru prezicerea mea întrucât sarcina cerea o predicție despre un eveniment ce avea să se petreacă în acel weekend, urmând a fi menționat în ziare. Evenimentul de la Cernobîl nu apăruse în ziar.

„Ei bine, o să apară în ziare în weekend-ul viitor", m-am fâstâcit, „doar că am nimerit weekend-ul greșit, însă prezicerea a fost corectă".

„Vrei să mă înveți cum să accept scuze?" m-a întrebat el.

Gândindu-mă la ceea ce zicea, eram complet de acord cu el. Prezisesem dezastrul de la Cernobîl, însă nu îndeplinisem punctele sarcinii ce îmi fusese încredințată.

Cât despre cele două persoane cu aspect de arabi și informația că dezastrul a fost planificat și executat de cineva, păreau a fi lucruri imaginare. Dezastrul de la

Cernobîl a fost catalogat mereu ca un simplu accident.

Dar după câţiva ani, în timp ce căutam informaţii pe internet, am aflat că de la Cernobîl lipseau aproape cincizeci de tone din combustibilul nuclear aflat pe inventar. Această informaţie se găseşte pe pagina oficială a Rusiei cu privire la Cernobîl.

MISTERUL COMBUSTIBILULUI LIPSĂ

Oamenii de ştiinţă au reuşit să estimeze cantităţile de combustibil radioactiv ce au fost emise în atmosferă şi în rămăşiţele unităţii numărul patru ca urmare a exploziei, dar la calcul apăreau ca lipsind, în mod nejustificat, între 10 şi 50 de tone.

„Găsirea combustibilului ce lipseşte este un lucru important pentru noi – de acest fapt depinde siguranţa nucleară a reactorului", declara Edward Pazukhin, şef al Departamentului siguranţei nucleare al ISTC. Pazukhin spunea aceasta deoarece cantitatea de apă în continuă creştere, din interiorul reactorului, poate duce la o situaţie critică din cauza combustibilului nuclear rămas acolo.

Se crede că mare parte din combustibilul ce lipseşte se va găsi în una din camerele aflate sub reactor. Oamenii de ştiinţă au realizat o serie de găuri în peretele vestic al camerei 307/2 prin care au măsurat, cu ajutorul sondelor, un nivel ridicat de radiaţii gamma şi un flux crescut de neutroni. Astfel, ei cred că o parte din combustibilul lipsă se află în acea cameră.

Deci, faptul că există această lipsă de combustibil face să apară întrebarea, cel puţin în mintea mea, dacă dezastrul de la Cernobîl a fost cu adevărat doar un accident. Dacă există posibilitatea ca cel mai mare dezastru nuclear al lumii să fi fost un fel de diversiune ce a scăpat de sub control?

LOCKERBIE, SCOȚIA

În cartea sa *Razboinicul Psihic*[2], David Morehouse scria despre implicarea noastră în zborul avionului Pan Am 103, care s-a prăbuşit în Lockerbie, Scoția, pe 21 decembrie 1988, la ora 7:02 pm. Avionul se afla pe ruta Frankfurt-New York, via Londra, la o altitudine de 31.000 picioare, când fără niciun avertisment, a explodat brusc. Avionul sau, mai bine zis, bucăți din el s-au împrăştiat în jurul oraşului scoțian Lockerbie, dar cea mai mare parte din avion s-a prăbuşit în clădirile rezidențiale din oraş. Mulți oameni nu ştiu cât de avariat a fost acel avion. Ştirile despre eveniment transmise în SUA au fost de anvergură, însă erau departe de a fi complete.

Încă de la început, s-a ajuns la concluzia că explozia nu putea fi cauzată de o problemă simplă. Se suspecta un fel de atac terorist; se presupunea prezența unei bombe în compartimentul bagajelor. Trebuiau găsite şi verificate toate rămăşițele bagajelor prezente în avion, lucru ce constituia o problemă dificilă. Era posibil însă ca cineva, care participase la încărcarea bagajelor, să fi plasat un bagaj neautorizat la bordul avionului. Dacă acesta ar fi fost cazul, verificarea bagajelor autorizate nu ar fi dus nicăieri. Sarcina pe care investigatorii o aveau de îndeplinit părea imposibilă.

Unitatea noastră a fost rugată, prin căile potrivite, să participe la aceste investigații. Ni s-a cerut să găsim locația exactă în care se aflase bomba în avion şi să identificăm persoana care a adus-o la bord. Mai târziu, ni s-a cerut să-i găsim pe toți cei implicați.

Aceste deziderate presupuneau prezența operatorului în avion la momentul princeps al exploziei, după care acesta trebuia să oprească timpul pentru a putea localiza exact locul în care se afla bomba. A fost o

experienţă grea pentru noi toţi. Şi, aşa cum se petrecea cu majoritatea subiecţilor la care lucram, ni se furnizau informaţii-ţintă, niciodată o imagine de ansamblu. Intram la şedinţele de vizionare ştiind că vom vedea un loc în care, la momentul vizat, sute de oameni aveau să moară într-un mod violent.

Aşa cum un accident de maşină atrage multă atenţie, orice eveniment extrem, plăcut sau neplăcut, ce se petrece în apropierea unei ţinte, va atrage atenţia operatorului de la ţinta sa. Astfel că ne aflam în ipostaza de a găsi o geantă care era adiacentă în timp şi spaţiu cu unul dintre cele mai oribile dezastre ale secolului. Era ca şi cum cineva ar încerca să asculte o şoaptă în timpul unui concert rock. Acest lucru îngreunează foate mult vizionarea.

De nenumărate ori, în timpul şedinţelor, evenimentele înfiorătoare îndepărtau atenţia operatorilor de la ţinta propriu-zisă. Deoarece specialitatea mea era accesul mental al fiinţelor, eram cel mai predispus la a fi împiedicat în a-mi îndeplini sarcina. La câteva secunde de la explozie, spiritele celor decedaţi se plimbau pe culoarul avionului, întrebându-se ce se petrecuse. Limbile fierbinţi ale flăcărilor se combinau cu vântul rece ca gheaţa pentru a crea o stare de confuzie generală a simţurilor. Pentru mine era aproape imposibil să-mi îndeplinesc sarcina, întrucât atenţia îmi era atrasă de oamenii aflaţi la nevoie, fără să pot controla acest lucru. Cu toate astea, am reuşit să identific un lucru „roz", înainte de a mi se schimba focalizarea atenţiei.

Am lucrat la această ţintă doar câteva sesiuni. Alţi operatori din unitate au lucrat mult mai multe. La final, informaţiile au fost puse cap la cap, fiind identificat bagajul şi descrişi făptaşii, iar unitatea şi-a văzut în continuare de treabă cu alte misiuni. Dar mulţi dintr noi

am avut nevoie de luni de zile pentru a îndepărta efectele celor văzute şi experimentate în acest proiect.

KEY WEST, FLORIDA

La începutul anilor 1990, unitatea noastră a fost abordată pentru a lucra la cazuri de trafic de droguri. Urma să colaborăm cu eficienta Echipă Mixtă de Intervenţie Patru din Key West, Florida. Această misiune era însă una specială, întrucât presupunea părăsirea birourilor de la Fort Meade şi deplasarea noastră la Key West pentru muncă în apropierea locaţiilor. Am mers în două schimburi. Primul schimb a fost preluat de Paul Smith, Angela Delany şi de mine. Am fost trimişi pe post de cobai pentru a vedea dacă nişte oameni „nebuni", cu abilităţi psihice, pot face faţă unor situaţii reale implicate de traficul de droguri.

Trebuia să raportăm la cartierul general al Echipei Mixte de Intervenţie Patru ce se afla la baza aeriană a marinei SUA. Am participat la o instruire scurtă, după care am fost prezentaţi comandantului bazei. El ne-a pus multe întrebări despre vederea la distanţă şi despre ce poate şi ce nu poate furniza acest mod de operare. Una din aceste întrebări, adresată mie, a fost: „Poţi face rău cu această abilitate?"

„Da, domnule", am răspuns eu. „Dar răul depinde de interpretare, acesta neavând o valoare absolută."

„Explică", a zis el.

„Dacă folosim această abilitate pentru a salva viaţa unui soldat american, este un lucru bun. Dar dacă, în acest proces de salvare, un inamic îşi va pierde viaţa, apare întrebarea dacă acţiunea a fost de natură rea sau nu. Pentru noi nu ar fi un lucru rău, dar pentru familia celui decedat şi pentru ţara lui, această acţiune ar fi negativ. Pe termen îndelungat, trebuie să dăm dovadă

de responsabilitate pentru a folosi această abilitate cât mai bine cu putinţă, lăsând binele şi răul să se descurce de la sine."

Comandantul nu a fost prea încântat de răspunsul meu. El dorea să i se spună că această abilitate nu poate face rău. Însă eu i-am etalat adevărul, iar el s-a decis să lucreze cu această situaţie.

Apoi a cerut o demonstraţie. Fusese pus în temă că modul de lucru al Angelei era diferit de al meu şi al lui Paul. Ea nu fusese antrenată în VDC, astfel că ne-a rugat pe mine şi pe Paul să facem o şedinţă, după care Angela avea să facă una separat. El a pus un ofiţer să aleagă ţintele pentru aceste şedinţe.

Eu şi Paul am dat cu banul pentru a stabili cine va avea rolul operatorului. Am pierdut, astfel că eu aveam să fiu supraveghetorul, iar Paul operatorul. Nu ne-a fost furnizată nicio informaţie de început, nici măcar nişte coordonate. Paul a început şedinţa şi a găsit o locaţie subterană. A început să descrie intrarea în acea locaţie, remarcând o porţiune a acelei intrări, camuflată în mod inteligent, porţiune ce reprezenta intrarea spre o altă locaţie subterană. Paul a specificat că acea porţiune ascunsă era aşa de bine camuflată, încât nu ar fi fost vizibilă celor prezenţi în acel loc. Ca supraveghetor, i-am cerut lui Paul să descrie intrarea, ceea ce a şi făcut. După care i-am spus: „Intră în locaţia ascunsă. Trebuie să se vadă ceva." În acel moment, ofiţerul care alesese ţinta ne-a întrerupt, spunând: „Nu mai putem continua cu asta."

Comandantul a întrebat care este motivul.

„Deoarece nimeni din această încăpere nu are permisiunea să ştie despre locaţia pe care el o descrie", a răspuns el. „Nu pot oferi un feedback la veridicitatea informaţiilor fără a dezvălui lucruri strict secrete. Pot

spune doar că domnul căpitan Smith a indicat cu exactitate locația subterană pe care o selectasem drept țintă, iar pe deasupra a descoperit și o serie de lucruri pe care nu ar fi trebuit să le știe. Astfel că nu mai putem continua această ședință de vizionare."

Sesiunea s-a încheiat, impresionându-i cu adevărat pe toți cei prezenți.

Angela a avut o ședință în care ținta era o persoană. Eu nu am fost de față la feedback-ul primit, dar am aflat dintr-un raport ulterior că făcuse o treabă extraordinară.

În prima călătorie am avut oportunitatea să zburăm cu P3 Orion, pe care Echipa Mixtă de Intervenție Patru îl folosește pentru misiunile de supraveghere. Aveam sarcina să ne uităm pe geam la vapoarele prezente în insulele Caraibe și să spunem piloților în care sunt prezente droguri și în care nu. Echipajul avionului era format din tineri de la Paza de Coastă din New Jersey. Se aflau acolo pentru practica obligatorie de două săptămâni, pe timpul verii.

Avionul P3 Orion este echipat cu o serie de radare foarte puternice. În mod normal, ei zburau la altitudini ridicate și foloseau lunete pentru localizarea navelor. Apoi trebuia să coboare la o altitudine mai mică pentru a se uita mai îndeaproape, însă numai pentru a investiga.

Odată ce am ieșit din apele SUA, ofițerul care ne acompania a dat instrucțiuni speciale pilotului. Astfel că el trebuia să zboare la altitudini foarte mici în jurul navelor pentru ca eu, Paul și Angela să putem detecta posibila prezență a drogurilor la bordul acestora.

În următoarele câteva ore, pilotul a zburat de la o navă la alta, atât de aproape încât ar fi putut atinge structurile masive sau antenele navelor. Tinerii militari de la bord erau așa de înspăimântați încât, la un

moment dat, când m-am uitat la unul dintre ei, am putut să-i citesc teama de pe faţă.

Vas după vas, noi spuneam ce simţeam, iar ei îşi notau. Am fost surprins să văd că foarte multe aveau la bord diferite tipuri de droguri, dar la o cercetare mai atentă mi-am dat seama că erau rezerve particulare ale membrilor echipajelor, nefiind genul de marfă ce interesa Echipa Mixtă de Intervenţie Patru. Înaintea zborului, am bănuit că imaginaţia noastră o va lua razna şi vom găsi droguri peste tot. Însă foarte puţine nave pe care le-am survolat ne-au dat impresia prezenţei de droguri. Nu ştiu câte din informaţiile furnizate de noi au fost baza unor acţiuni ulterioare concrete, dar ştiu că unele capturi de droguri au survenit ca o consecinţă acelui zbor.

Prima misiune s-a dovedit a fi per total de un real succes. Angela, Paul şi cu mine am lucrat din greu ca să dovedim aplicabilitatea vederii controlate la distanţă în acest tip de acţiuni, iar comandanţii şi personalul Echipei Mixte de Intervenţie Patru au fost suficient de impresionaţi şi satisfăcuţi încât au autorizat şi finanţat încă o misiune, de data aceasta mult mai elaborată.

Următoarea misiune în Key West i-a inclus şi pe ceilalţi clarvăzători din unitate. Astfel că în următoarea lună, Linda, Robin, Greg Sloan, Paul şi cu mine am lucrat cu cei de la Echipa Mixtă de Intervenţie Patru. Conform raportului final general, noi am fost direct responsabili pentru capturarea de droguri în valoare de mai mult de 82 milioane de dolari. Raportul estima, de asemenea, faptul că, deşi eforturile noastre dăduseră rezultate, nu reuşisem să depistăm decât o foarte mică parte din imensitatea lumii traficului de droguri. Evaluarea finală arăta că dovedisem eficienţa VDC în astfel de acţiuni, dar dacă nu puteam fi prezenţi

permanent acolo, acțiunile noastre ar fi avut o pondere insuficientă. Echipa Mixtă de Intervenție Patru își dorea să lucrăm permanent acolo. Dar Pentagonul nu avea de gând să ne scutească de celelalte îndatoriri ale noastre.

MANUEL NORIEGA

În 1983, generalul panamez Manuel Noriega a moștenit funcția de comandant al Forțelor de Apărare Panameze de la generalul Omar Torrijos Herrera. În urma dobândirii acestei poziții, Norriega a devenit liderul de facto al Republicii Panama. După ce a lucrat odată pentru CIA, el a fost implicat în traficul de droguri, vânzări de informații confidențiale americane către Cuba și alte activități ilegale. În ianuarie 1988, oficialii SUA au încercat să-l facă să renunțe la conducere, dar el a refuzat.

Ca urmare a uciderii unui militar american pe străzile din Panama, în decembrie 1989, președintele George Bush a ordonat cantonarea în această țară a unor trupe americane. Astfel a luat naștere un fel de asediu, Noriega fiind baricadat în incinta casei sale. În tot acest timp, unitatea noastră a fost însărcinată cu urmărirea activităților lui pe teritoriul domeniului său și cu urmărirea activității trupelor sale prin țară. Am fost, de asemenea, însărcinați cu aflarea planurilor sale pentru ca serviciile noastre de contrainformații să-i poată prezice următoarele acțiuni.

În final, Noriega a fost capturat și adus în SUA pentru a fi judecat. În aprilie 1992, a fost condamnat la patruzeci de ani de închisoare sub acuzațiile de spălare de bani, trafic de droguri și șantaj. Nu am fost niciodată felicitați pentru eficiența informațiilor pe care le-am furnizat și care au influențat acțiunile celor care luau decizii. Singurul lucru pe care îl știam era că zilnic ni se cereau din ce în ce mai multe informații.

VAMEŞUL AMERICAN CORUPT

În 1989, serviciul vamal era în căutarea lui Charles Jordan, unul dintre angajaţi, despre care se aflase că era implicat în traficul de droguri. Jordan era acum fugar şi se suspecta că se afla în Mexic sau în drum spre America Centrală sau de Sud. Când ne-a venit însărcinarea, ofiţerul ce conducea proiectul la acea vreme, ne-a prezentat toată situaţia. Acest fapt era o abatere gravă de la protocolul nostru, deşi era normal în alte unităţi. Trebuia să găsim locul în care se afla Jordan. Doi operatori l-au găsit în Florida, iar alţi doi, undeva în Caraibe. Unul dintre clarvăzătorii nativi neantrenaţi în VDC l-a găsit în Canada, iar un alt clarvăzător nativ, Angela, l-a găsit în Wyoming. Angela a mai spus, de asemenea, că lângă locul în care se afla Jordan era prezentă o rezervaţie indiană veche şi că fraza „mica Americă" avea o mare importanţă în prinderea lui.

Coordonatorul acelui proiect a ignorat cu desăvârşire informaţiile furnizate de ea şi pe lângă asta le-a mai şi povestit celorlalţi clarvăzători cele spuse de Angela, ca o glumă de care să râdă cu toţii. Acest lucru reprezenta o altă încălcare a protocolului. Dar cu toate că el nu considera informaţiile ei valabile, i se cerea să le furnizeze angajatorului.

Câteva zile mai târziu însă a fost nevoit să-şi înghită propriile cuvinte. Ofiţerii vamali îl arestaseră pe Charles Jordan într-un parc de rulote din Wyoming, lângă un cimitir indian foarte vechi. Jordan avea de gând să-şi facă bagajele şi să părăsească parcul de rulote pentru a merge la un popas turistic numit „Mica Americă", aflat la aproximativ douăzeci de kilometri depărtare.

Câţiva ani mai târziu, un demistificator aflat în slujba CIA, însărcinat pentru a dovedi că proiectul STAR GATE ar trebui închis, a insistat asupra faptului

că, în timpul acestui proiect, nu există dovezi cu privire la vreun eveniment folositor de natură psihică.

TUNELUL DROGURILOR

La sfârşitul anilor '80, au avut loc o serie de asasinate ale agenţilor antidrog în Mexic. În acea perioadă, noi am fost angajaţi să găsim informaţii despre aceste asasinate, despre criminali şi despre locaţia cadavrelor care, de cele mai multe ori, lipseau. În unul din cazuri, coordonatorul proiectului nu ne-a furnizat informaţii esenţiale de la început. Doar ni s-a spus că DEA-ul este interesat de o anumită clădire. Ei voiau ca noi să aflăm ce este în interiorul ei.

M-am dus în clădirea operaţională şi am realizat şedinţa de vizionare. Am găsit o clădire cu etaj care la un capăt avea o cale de acces neconvenţională spre un nivel inferior. Am făcut o schiţă cu localizarea acestei intrări din cadrul clădirii şi modul în care ea putea fi găsită. Ceea ce venea după această cale de acces nu putea fi denumit subsol, însă era clar că intrarea ducea în jos. Am mers mai departe şi mi-am dat seama că ea conducea spre o încăpere lungă, joasă şi îngustă, aflată în întuneric. Deoarece aici nu se afla niciun fel de mobilier sau accesorii, nu am dat importanţă camerei, întorcându-mă la nivelul superior ce părea a fi un fel de depozit.

Însă camera aceea subterană, lungă şi îngustă, nu-mi dădea pace. Am observat că urma un traseu ce se depărta de clădire şi nu mergea sub ea, astfel că semăna mai mult cu un pasaj decât cu o cameră. După ce am investigat din nou acea cameră şi tot nu am găsit nimic interesant, am considerat încă o dată că nu e importantă. La finalul şedinţei, mi-am dat seama că ar mai trebui avută în vedere o clădire. Era tot cu un singur etaj, de

tipul unui depozit, însă oamenii care lucrau aici vorbeau limba spaniolă. Am remarcat că şi aceasta prezenta o intrare spre o zonă subterană care se întindea într-o direcţie opusă primei clădiri.

David Morehouse, un alt operator al vederii la distanţă la acea vreme, a găsit aceeaşi cameră subterană în clădirea vizată pe care a parcurs-o până la celălalt capăt. El a desenat o serie de schiţe ale unui tunel cu aplice luminoase instalate pe tavan la distanţe egale, pe toată lungimea lui. El a identificat această cameră ca fiind un mijloc de a transporta în secret oameni şi bunuri dintr-un loc în altul. Şi alţi operatori au lucrat pe acelaşi sbiect, dar asemenea mie, s-au focalizat mai mult pe zonele de suprafaţă ce prezentau activitate. Aceasta era misiunea, aşa că asta am vizionat. Niciun alt operator nu a localizat intrarea subterană sau lungul pasaj întunecat.

În realitate, DEA (Agenţia de combatere a traficului de droguri) nu era interesată de ceea ce se petrecea în clădirea vizată. Deşi ei ştiau şi de cea de-a doua clădire, nu s-au obosit să ne informeze de existenţa ei. Din toate datele pe care noi le-am furnizat, ei erau interesaţi doar de acea parte în care descriam localizarea intrării în pasajul subteran şi descrierea acestuia făcută de David.

Tunelul s-a dovedit a fi un mijloc de a trafica oameni şi droguri între Mexic şi SUA. Clădirile erau deja identificate. Se suspecta prezenţa unui tunel, dar nu puteau verifica acest lucru fără prezenţa unor agenţi în locaţie. Ei aveau nevoie de informaţii care să le permită efectuarea unei percheziţii de o asemenea rapiditate încât să poată preveni o eventuală încercare de distrugere a tunelului sau a altor dovezi.

Informaţia pe care operatorii o furnizaseră despre activitatea cotidiană din clădire, avea ca scop confir-

marea pentru DEA că este vorba de aceeaşi clădire pe care o aveau sub supraveghere de ceva vreme. Acţionând în baza informaţiilor furnizate de noi în combinaţie cu propriile lor metode de colectare a datelor, DEA a făcut o percheziţie a locaţiei, oprind o cale majoră de pătrundere pe teritoriul SUA a drogurilor şi a emigranţilor ilegali.

În ziua următoare, în ziarul *Washington Post* a apărut o fotografie a tunelului, pe care David a comparat-o imediat cu schiţa pe care o desenase. Asemănarea era de necontestat.

Nu primisem niciun feedback de la DEA despre localizarea intrării subterane din clădire, dar feedbackul a venit totuşi sub forma unui articol dintr-un ziar. Indiferent de situaţie, misiunea a fost reuşită şi o altă stradă a traficului de droguri era astfel închisă.

LORZII DROGURILOR COLUMBIENI

Am primit o serie de misiuni consecutive cu sarcina de a afla locaţiile şi activităţile lorzilor drogurilor din Columbia. Aveam ca obiectiv şi evaluarea eficienţei instalaţiilor lor de producţie de droguri. Deşi am reuşit să furnizăm toate aceste informaţii, rareori reuşeam să obţinem coordonatele necesare agenţilor pentru localizarea acestor instalaţii. DEA reuşea să găsească pe cont propriu amplasamentele producătoare, iar apoi noi eram însărcinaţi cu aflarea informaţiilor privitoare la valoarea producţiei, tipurile de droguri fabricate, nivelul de securitate, numărul de muncitori şi modul în care drogurile ajungeau pe piaţă. Nu am fost atât de eficienţi pe cât am fi dorit să fim în astfel de situaţii, dar s-a apelat la ajutorul nostru pe tot timpul „războiului împotriva drogurilor".

FURTUNĂ ÎN DEŞERT

Ca o unitate de contrainformaţii militare, mare parte din activitatea noastră implica adunarea de date despre lideri străini, planuri şi activităţi militare. Deseori trebuia să aflăm ce tip de activităţi se desfăşoară în clădiri fotografiate din avion sau cu ajutorul sateliţilor spioni.

Informaţiile provenite în mod voluntar de la oameni care apelau la birourile de contrainformaţii din toată lumea dădeau naştere la investigaţii care de multe ori produceau mai multe întrebări decât răspunsuri. Aceste întrebări ne erau aduse nouă.

Unitatea noastră a fost de multe ori însărcinată să se ocupe şi de evenimente militare „minore". Când trupele americane au intrat în Granada, noi am furnizat hărţi predictive, sugerând locuri în care ar trebui acţionat şi prezicând evenimente ce aveau să fie consecutive acestor acţiuni.

De mai multe ori am fost rugaţi să ţinem urma lui Khadafi pentru a-i monitoriza acţiunile. Afacerile sale cu organizaţii teroriste şi cu terorişti internaţionali erau o preocupare importantă pentru clienţii noştri. De asemenea, la fel de importante erau şi activităţile marine şi terestre ale Libanului.

Dar probabil cea mai intensă activitate militară pe care am desfăşurat-o a fost aceea pentru operaţiunea Furtună în Deşert. Foarte puţine dintre mişcările lui Saddam Hussein şi ale trupelor sale nu au fost prezise de noi, chiar cu o zi înainte de a se petrece, informaţiile fiind transmise celor interesaţi. Principala mea însărcinare în timpul acestui război a fost accesarea mentală a lui Hussein pentru a afla planurile şi intenţiile sale pentru ziua următoare.

În procesul zilnic al accesării minţii lui, am aflat

foarte rapid un lucru. El nu este ceea ce eu numesc un om „rău", ci un om nebun de legat. Însă nebunia lui nu îmbracă forma unui comportament iraţional şi eratic, ci provine din convingerea închipuită că Dumnezeu vrea ca el să conducă lumea. El se uită la oamenii şi evenimentele care îl împiedică în atingerea acestui deziderat şi se întreabă confuz de ce alţi oameni nu înţeleg voinţa lui Dumnezeu. Iar dacă Dumnezeu vrea ca el să conducă lumea, credea Hussein, atunci acest lucru trebuie să se înfăptuiască, fiind obligaţia lui în viaţă pentru a îndeplini această voinţă.

OAMENII ÎN NEGRU

Am avut un turnător în unitate. Ne-a luat ani buni să ne dăm seama cine este, dar până la urmă i-am aflat numele. Nu era spion pentru o putere străină, ci făcea favoruri unei alte unităţi a guvernului nostru. Acestora nu le păsa de activitatea noastră zilnică, ci de punctele forte şi de slăbiciunile noastre ca indivizi. Din câte ştiu, niciun alt membru al unităţii nu a fost abordat pentru furnizarea unor astfel de informaţii. Dar el a fost şi a şi oferit cele ce i s-au cerut.

Într-o zi m-am dus să iau prânzul la cantina Post Golf Course. Am remarcat că după mine au intrat câţiva bărbaţi în costume negre, poziţionându-se diametral opus faţă de locul unde stăteam eu şi mâncam. După ce lucrezi un număr de ani în lumea contrainformaţiilor, înveţi să-i remarci de la distanţă pe „oamenii în negru" (MIB). Ştiţi cum arată misionarii mişcării Martorii lui Iehova care sunt mereu îmbrăcaţi impecabil şi nu au nici măcar un fir de păr nelalocul lui? Regula spune glumeţ că, dacă vezi doi oameni care arată ca misionarii Martorilor lui Iehova, dar nu au cu ei cărţi, există o mare probabilitate să ai de-a face cu doi MIB.

Sunt necesare aici câteva explicaţii. Mulţi cred că oamenii în negru sunt extratereştri de pe planeta Zurkie sau ceva asemănător. Ei bine, nu sunt. Sunt agenţi cu o pregătire specială, care se ocupă cu interogatorii şi investigaţii discrete pentru multe ramuri ale guvernului. I-am întâlnit cu diverse ocazii şi chiar am lucrat cu ei la un moment dat. Sunt oameni ca noi, care au de îndeplinit o slujbă. Bineînţeles că dacă te afli la capătul celălalt al slujbei lor, a avea de-a face cu ei nu este un lucru tocmai plăcut, dar nu e periculos şi nici ameninţător. Slujba lor este să pună întrebări. Trebuie doar să răspunzi acelor întrebări şi apoi ei vor pleca.

Oricum, în acel moment eram curios ce căutau în cantină, dar ştiam destule pentru a nu pune întrebări şi a nu fi curios cu privire la acest lucru. Aşa că mi-am aţintit ochii asupra televizorului din local şi am ignorat prezenţa lor. Când am terminat de mâncat şi m-am ridicat să plec, ei m-au urmat. M-am prefăcut că nu observ şi am mers să-mi arunc tava de hârtie şi resturile. Fără să mă uit la ei, m-am îndreptat spre uşă şi am ieşit în parcare.

Câteva secunde mai târziu, pe când mă apropiam de maşina mea, l-am auzit pe unul dintre ei în spatele meu spunând: „Sergent Buchanan?", în timp ce deschidea uşa din spate a unei maşini negre ce se întâmpla a fi parcat chiar lângă maşina mea. Stătea aşa, cu uşa deschisă, fără să-mi facă niciun semn de a intra. Am intrat. El a ocolit maşina şi a intrat lângă mine. Celălalt s-a urcat la volan şi ne-a condus afară din parcare. Am mers cu viteză mică timp de câteva minute în jurul oraşului. În cele din urmă, omul de lângă mine a spus: „Ştim că lucrezi la dezvoltarea Influenţei Controlate la Distanţă."

Nu am răspuns. Influenţarea activă a minţii a fost interzisă în unitatea noastră şi ştiu că, dacă aş fi făcut

asemenea acțiuni, riscam să-mi pierd slujba și gradul, existând chiar posibilitatea de a face închisoare. În final, am spus: „Am făcut asta în timpul meu liber, dar nu în unitate."

„Munca ta progresează bine", a afirmat el mai mult decât a întrebat.

„Foarte bine", am răspuns eu, „dar fac acest lucru acasă, în timpul liber. Nu are nimic de-a face cu munca de la birou." Am jucat rolul unui om indignat și l-am provocat: „Dar cum de știți voi despre asta?"

MIB nu sunt cunoscuți pentru subtilitatea lor. Astfel că el mi-a ignorat întrebarea și mi-a spus: „Vrem să îl asasinezi pe Mihail Gorbaciov."

„Nu", am răspuns eu fără nicio ezitare.

El a rămas privindu-mă insistent, așteptând să îmi califice declarația. Eu l-am fixat la rândul meu cu privirea, fără să clipesc. Nu avea să existe niciun tip de argument sau concesie. În final, el a făcut un semn șoferului care ne-a dus înapoi în parcare.

Când am ajuns, cel de lângă mine a coborât. Am întins mâna să deschid ușa, dar mi-am dat seama că mânerul nu funcționa. El a ocolit mașina și mi-a deschis din exterior. Am ieșit și am rămas acolo în așteptarea unor alte instrucțiuni sau comentarii. Nu am primit nimic. Omul s-a dus spre locul din dreapta față a mașinii și a deschis portiera.

„Îți spun ce voi face", l-am apelat eu. „Voi încerca să-l fac pe Gorbaciov să renunțe la comunism." El s-a uitat la mine inexpresiv, după care a intrat în mașină si a plecat.

Bineînțeles că glumisem. Spusesem un lucru prostesc, dar mai scăzuse tensiunea. Cu toate acestea, m-am gândit toată ziua la ce experiment interesant ar fi putut fi. Am renunțat la idee, dar în săptămânile ce au urmat

aceasta îmi tot revenea în minte. În final, m-am hotărât ca măcar să încerc.

Următoarele două luni şi jumătate m-am străduit să-i implementez lui Gorbaciov ideea ineficienţei comunismului pe diferite niveluri: financiar, social şi politic. Am folosit fraze specifice create pentru accesarea subconştientului său în vederea eficienţei maxime. Dar după această perioadă, observând că nu se petrece nimic, am renunţat şi m-am apucat de alte proiecte.

Cred că am fost cea mai surprinsă persoană din SUA atunci când Gorbaciov a ţinut faimosul său discurs care a dus la încheierea perioadei comuniste în Rusia sovietică. Am avut eu oare vreo influenţă în această decizie? Nu ştiam. Mi-a mai luat o lună până am făcut rost de transcrierea discursului său, unde am regăsit toate frazele subliminale pe care mă chinuisem să i le pompez în subconştient.

Nu mă iluzionez că am determinat abolirea comunismului în Rusia. Acest fapt era un lucru logic şi inteligent de făcut la acea vreme şi cred că s-ar fi petrecut şi fără implicarea mea. Dar, totuşi, mă întreb: oare am înlesnit survenirea acestor idei în mintea lui? Pot spune sincer că nu ştiu dacă am avut sau nu ceva de-a face cu acest lucru. Va rămâne mereu un mare semn de întrebare.

PRINDEREA LUI HUSSEIN

Câţiva ani mai târziu, am fost abordat din nou de MIB. Nu de aceleaşi persoane, dar oameni de aceeaşi natură. Am fost abordat ca şi prima dată, fiind întrebat cum evoluează cercetările mele, după care în mod brusc m-au anunţat că vor ca eu să-l asasinez pe Hussein.

De această dată am răspuns: „Nu. Eu nu omor oameni. Aţi mai încercat să îmi cereţi acelaşi lucru şi în

legătură cu Gorbaciov şi v-am refuzat. Nu s-a schimbat nimic. Nu voi folosi ceea ce ştiu ca să omor oameni."

Din nou am fost fixat cu privirea în mod tăcut, pentru a fi făcut să mă simt inconfortabil şi să încep să vorbesc. Acest lucru, din punctul lor de vedere, este începutul unui compromis. Mă gândeam la Saddam Hussein şi la relele pe care el le săvârşea, şi îmi dădeam seama că cineva trebuie să-l elimine. Dar acel cineva nu eram eu. Nu aveam să fac eu acest lucru.

„Vă spun ce voi face", mi-am continuat eu gândurile cu voce tare. „Îl voi îmbolnăvi până în punctul în care va trebui să renunțe la conducere o perioadă. Altceva nu voi face pentru voi."

Ei au continuat să rămână tăcuți și să mă fixeze cu privirea. Când au văzut că nu mai am nimic de adăugat la ceea ce deja spusesem, unul dintre ei m-a întrebat: „Când?"

„Când vreți?" am aruncat eu mingea în terenul lui.

„Peste două săptămâni", a răspuns el ezitând.

„Aşa va fi", am spus. La câteva minute după încheierea acestei întrevederi, ei au plecat.

După două săptămâni de la acea discuție, am început să lucrez la îmbolnăvirea lui Hussein. În următoarele nouă sau zece zile, presa începuse deja să speculeze că Hussein ar putea fi rănit sau mort, întrucât nu mai apăruse în public şi nu se mai emisese niciun ordin ce îi putea fi atribuit. În acea perioadă de timp, din cauza activității mele, mă îmbolnăvisem şi eu. În final, după ce am urmărit ştirile şi mi-am dat seama că nu se petrece nimic, am hotărât să mă opresc din ceea ce făceam. Din acel moment şi până în ziua de astăzi nu am mai auzit de oamenii în negru.

Din nou, nu exista nici un feedback referitor la faptul că dispariția lui Hussein în acele zile avea vreo legătură

cu ceva ce eu făcusem. Nu există rapoarte care să spună dacă a fost sau nu bolnav şi dacă a fost, care era gravitatea bolii sale. Aşa că nu pot afirma cu siguranţă că a existat vreo legătură între dispariţia lui şi activitatea mea.

Vreau doar să subliniez că o astfel de activitate poate fi un posibil instrument militar de natură mentală. Un instrument înspăimântător. Vreau să menţionez că am o poziţie fermă împotriva folosirii controlului minţii, indiferent cine l-ar utiliza: guvern, afacerişti sau persoane particulare. Detest acest lucru şi îl consider a fi unul dintre cele mai dezgustătoare moduri de a încălca libertatea, pe care o persoană îl poate utiliza împotriva alteia. Dar nu pot să nu afirm faptul că, personal, cred că acest control al minţii se realizează.

Metodele ştiinţifice, metodologia şi protocoalele VDC nu sunt simple jocuri. Nu sunt dezvoltate pentru a învăţa oamenii să se dea în spectacol sau să facă trucuri drăguţe. Sunt lucruri reale. Şi ca orice instrument profesional real, poate deveni extrem de periculos şi distructiv în mâna amatorilor. Astfel că e valabilă atenţionarea: „Nu încercaţi aşa ceva acasă."

„NU ÎŢI VA VENI SĂ CREZI CE O SĂ URMEZE"

Într-una din zilele când eram însărcinat să fac o şedinţă simplă de aflare a planurilor şi intenţiilor lui Saddam Hussein, lucram singur în camera de vizonare, fără supraveghetor, când am avut impresia că am auzit pe cineva în spatele meu zicând: „ Nu îţi va veni să crezi ce o să urmeze". M-am întors repede, doar ca să îmi dau seama ceva ce deja suspectasem, şi anume că eram singur în cameră. Deşi se petrecuse ceva straniu, am hotărât că era doar mintea mea care încerca să-mi spună ceva. De fapt, fusese un avertisment despre ceea ce

aveam să văd, imediat ce mi-am reluat sesiunea.

Am văzut cum Saddam Hussein obţinuse cumva o rachetă americană pe care plănuia să o lanseze în timpul ceremoniei sfinte din ziua Ramadanului, pentru a distruge moscheea Haram din Mecca, împreună cu toţi liderii lumii arabe care veniseră acolo să se roage. Astfel, el avea să rămână singurul lider arab ce putea conduce jihadul sfânt împotriva americanilor cei răi.

Nu îmi puteam crede ochilor, aşa că am anulat tot ce notasem şi am hotărât să reiau şedinţa. Un lider arab nu putea face un asemenea lucru. Cu toate astea, informaţiile erau clare şi aveau efectul despre care fusesem avertizat. Astfel că am decis totuşi să notez aceste date, în caz că ar putea fi adevărate.

Când am predat rezumatul şedinţei, răspunsul directorului nu m-a surprins: „Nu pot să cred aşa ceva", a zis el. Şi cu toate astea a transmis informaţia mai departe pentru orice eventualitate. Acelaşi lucru s-a petrecut de zeci de ori, pe măsură ce informaţia parcurgea scara ierarhică.

Abia mulţi ani mai târziu am auzit pe cineva menţionând, într-un birou pe care nu-l pot dezvălui, ceva despre un raport ce părea ridicol şi care venise de la unitatea noastră, raport pe care-l consideram a fi cel despre Hussein, pe care îl dădusem eu directorului. Fără să ştie că eu făcusem acel raport, a spus că ceea ce scria acolo îl convinsese la acea vreme de inutilitatea noastră. „Nu puteam crede că aşa ceva era adevărat", a spus el, „nu exista nicio posibilitate ca acele evenimente să se petreacă, dar ca orice alt raport şi acesta trebuia verificat."

„Şi?" am întrebat eu. „S-a dovedit a fi adevărat?"

El s-a uitat la mine pătrunzător, ca şi cum aş fi încălcat protocolul cu întrebarea mea. Nu puteam să

rezist. Încă din ziua în care făcusem acea şedinţă mi-am dorit să ştiu acest lucru.

„Ei bine, acel singur raport a făcut posibilă evitarea unui război mondial", a răspuns el pe un ton precaut, după care conversaţia s-a redirecţionat spre alte subiecte.

CÂMPIILE PETROLIFERE ÎN FLĂCĂRI

Spre sfârşitul Războiului din Golf, noi am prezis că Saddam îşi va retrage trupele. Ni s-a încredinţat sarcina de a afla în ce direcţie ar trebui orientată această retragere pentru a fi cât mai eficientă. În timpul şedinţelor mele, am schiţat două hărţi şi am aflat că, dacă retragerea va fi direcţionată într-un anumit sens, câmpurile petrolifere ar fi ars, cauzând un dezastru ecologic oribil care avea să aibă remanenţe mulţi ani după aceea. Dar dacă retragerea ar fi canalizată în direcţia opusă, acest dezastru nu ar mai avea loc. Bineînţeles că după o săptămână, trupele care se retrăgeau au fost direcţionate dinspre nord-est, iar câmpiile petrolifere au fost incendiate. Din păcate, acesta e unul din sutele de exemple în care clienţii citesc rapoartele noastre şi decid să nu asculte acea adunătură de mediumi nebuni.

NOTE EXPLICATIVE

[1] Un dosar complet despre răpirea şi asasinarea colonelului Rich Higgins este prezentat în cartea *Vise patriotice: asasinarea colonelului Rich Higgins*, scris de Robin Higgins, Editura Hellgate, ISBN 1-55571-527-3

[2] *Războinicul PSI*, scris de David Morehouse, Editura St. Martin, NY, ISBN: 0-312-14708-2

BCU

CAPITOLUL 5

LUMEA CIVILĂ

Un singur măr stricat nu dăunează
mereu întregii lăzi cu mere,
dar cu siguranţă poate face să miroasă
ca şi cum toate ar fi stricate.

- Bunicul meu, de la care am învăţat
o mare parte din filosofia mea de viaţă

Un mare număr de oameni ce se ocupă cu misticul, fac reclamă în lumea civilă că ei pot preda „strict secreta" metodologie de vizionare la distanţă a armatei americane. Ceea ce vor să spună în realitate este că nu au habar despre ce vorbesc. Chiar mai mult, fac să fie evident faptul că sunt ignoranţi şi nu au cunoştinţe în domeniu. În realitate, nici măcar una din metodologiile sau protocoalele vederii la distanţă nu a fost vreodată confidenţială. Singurele lucruri cu această calitate au fost legăturile dintre guvern sau armată cu aceste metodologii.

Deoarece făceam şi alte lucruri în afară de VDC, activităţi centrate în principal pe computere, cel mai înalt nivel de acces la informaţii pe care l-am avut a fost TOP SECRET/SIOP (ESI). ESI se referă la Informaţii Extrem de Importante, adică informaţii şi materiale ce privesc Planul Simplu Integat de Acţiune (SIOP), legat de conduita în operaţiunile de luptă în caz de război nuclear. Ceilalţi membri ai unităţii de la Fort Meade aveau doar autorizaţii de nivel SECRET (SCI). Întreaga unitate era un Program cu Acces Special, clasificat a fi

BUCHAREST UNIVERSITY LIBRARY

SECRET sau SCI, adică Informaţii Importante Compartimentate. Materialele SCI necesită conduite speciale pentru a fi accesate, fiind incluse în compartimente de sisteme de informaţii accesibile doar prin intermediul parolelor. Acestea sunt selectate în aşa fel încât cuvintele folosite să nu sugereze natura semnificaţiei sale.

Unitatea de vizionare la distanţă de la Fort Meade a fost denumită cu ceea ce erau cunoscute a fi nume de cod de proiect, care erau, de fapt, porecle, o combinaţie de două cuvinte neconfidenţiale ce atribuiau un sens neconfidenţial folosit doar pentru informarea neconfidenţială publică şi administrativă. Astfel de cuvinte erau SCANATE (un singur cuvânt, dar format prin alăturarea cuvântului SCAN = a scana, la cuvântul COORDINATE = coordonare), GRILL FLAME = flacără de grill, CENTER LANE = banda centrală, DRAGON ABSORB = absorbirea dragon (timp de două săptămâni), SUN STREAK = rază solară şi STAR GATE = poarta stelară. Pe lângă acestea, au mai fost folosite două denumiri pentru proiectul de vizionare la distanţă, cât am lucrat eu acolo, dar deoarece acestea nu au fost desecretizate, nu le pot include în lista de faţă. Nu ştiu însă câte alte denumiri s-au folosit înainte de venirea mea în unitate sau după ce am plecat.

În unitatea noastră, fiind un Proiect cu Acces Special, existau următoarele niveluri:

Nivelul 1: cunoaşterea faptului că guvernul finanţa cercetări legate de ştiinţa vizionării la distanţă pe Coasta de Vest, la Institutul de Cercetare Stanford, care era folosită concret în operaţiuni pe Coasta de Est, la Fort Meade, în Maryland.

Nivelul 2: cunoaşterea existenţei, locaţiei, scopului, puterea personalului şi bunurile unităţii.

Nivelul 3: cunoaşterea numelor personalului, a scării ierarhice, a numelor de cod sau a oricărei informaţii ce ar permite apropierea cuiva de informaţiile cu privire la cei care erau implicaţi în proiect. Pentru a nu divulga inamicilor aceste tipuri de informaţii, spionii mor înghiţind pastile cu otravă. Înainte de toate, nu trebuie să divulgi numele agenţilor care sunt colegi cu tine.

Nivelul 4: cunoaşterea clienţilor pentru care lucrăm ca unitate, a informaţiilor adunate de unitate pentru ei, a rutelor de primire a însărcinărilor şi a informaţiilor sau a oricăror alte elemente informative ce ar putea duce la aflarea identităţii clienţilor. Protejarea cu orice preţ a clienţilor, a numelor acestora, a informaţiilor despre ei sunt lucruri considerate chiar mai importante decât viaţa colegilor de breaslă. În mare parte din Proiectele cu Acces Special, aceste tipuri de informaţii sunt apreciate ca având o importanţă majoră, fiind clasificate cu un nivel de secretizare uneori superior celui al proiectului în sine.

Sper că aceste informaţii vă vor ajuta să înţelegeţi gravitatea incidentelor care au apărut în urma plecării din unitate a unei persoane, în circumstanţe mai puţin plăcute. Să o numim pe această persoană Ted. Ted a fost trimis la Ingo Swann să fie antrenat în VDC de către o altă unitate militară, obţinând doar un antrenament parţial, întrucât a renunţat la finalul stagiului doi (antrenamentul complet pe care îl primisem noi presupunea şase stagii). Câţiva ani mai târziu, el s-a oferit voluntar într-o misiune a unităţii noastre şi a fost acceptat. Atunci când a ajuns, avea grad de căpitan şi se afla la un an distanţă de a deveni eligibil pentru gradul de maior. Pentru a obţine această promovare, el trebuia să lucreze într-un post care necesita un maior. Una

BCU M. EMINESCU IAŞI

dintre multiplele funcţii pe care le îndeplineam în acea perioadă era cea de ofiţer de antrenamente – care era o poziţie pentru un maior – ce s-a potrivit perfect nevoilor lui, astfel că a devenit ofiţerul de antrenamente al unităţii. Eu mi-am păstrat funcţia de antrenor al unităţii, însă am cedat poziţia de maior în favoarea lui.

Acest om era pasionat de farfurii zburătoare, extratereştri etc. În prima parte a activităţii lui în unitate, de câte ori nu aveam misiuni, ne dădea sarcini legate de extratereştri, locuri unde se presupunea că au avut loc prăbuşiri şi alte ţinte asemănătoare. Nimeni nu obiecta deoarece aceste misiuni erau interesante şi reprezentau o schimbare de la modul obişnuit de a lucra cu fotografii din *National Geographic*. Nu puteam şti dinainte când era vorba despre misuni legate de extratereştri, deoarece primeam ca informaţii numai coordonate de locaţii, realizând despre ce era vorba doar după finalizarea şedinţelor de vizionare. Problema era reprezentată de faptul că noi, ca unitate, trebuia să ne dovedim mereu eficienţa, lucru imposibil de făcut atunci când lucram la misiuni de la care nu primeam feedback, astfel că nu aveam dovezile unei activităţi.

Deşi am cerut să nu mai primim astfel de misiuni, el a continuat să ni le dea. La un moment dat, i-am solicitat directorului acest lucru, care i-a dat un ordin direct de a nu mai folosi ţinte legate de extratereştri pentru vizionări. El a ascultat o perioadă, după care a instituit o serie de acţiuni pe care le-a denumit „antrenamente avansate". Aceste şedinţe de antrenamente presupuneau din nou misiuni legate de prăbuşiri de OZN-uri, colonii extraterestre, întâlniri ale Consiliului Galactic şi altele asemănătoare. Când operatorii s-au revoltat înfuriaţi şi i-au dat un ultimatum, folosirea acestor tipuri de ţinte a încetat definitiv. Totul a durat două sau

trei luni, până când a început să răspândească vestea printre cei din lumea civilă despre cum a condus el unitatea şi cum i-a determinat pe „clarvăzătorii lui" să facă antrenamente avansate folosind „ţinte ezoterice".

Într-o zi mă aflam la el acasă, la scurt timp după ce a părăsit unitatea, pentru a-l ajuta să se mute, atunci când mi-a jurat că o să distrugă unitatea, chiar dacă va fi ultimul lucru pe care îl va face. Remarcasem că îşi făcuse mulţi prieteni în cadrul unităţii şi am crezut că glumeşte afirmând acele lucruri. Însă m-a asigurat că vorbeşte foarte serios.

După ce a părăsit unitatea, Ted a înfiinţat o companie de vizionare la distanţă. Mulţi oameni au fondat astfel de companii pe considerentul că informaţiile mediumnice sunt de folos pentru lumea afacerilor şi pentru persoane fizice şi nu consider că a fost ceva greşit ca Ted să facă acelaşi lucru. Dar el s-a folosit de legăturile lui confidenţiale cu armata şi, în special, cu unitatea noastră ca un fel de publicitate în vederea dezvoltării companiei sale. Prin acest lucru, el făcea cunoscută întregii lumi existenţa unităţii, lucru care era ilegal. În declaraţiile pe care le-a făcut presei, a dezvăluit informaţii confidenţiale de nivelul trei şi patru, furnizând nume ale operatorilor şi ale clienţilor. Multe din acele informaţii sunt confidenţiale chiar şi în ziua de astăzi.

Când l-am confruntat cu acţiunile lui, un an şi ceva mai târziu, a râs şi mi-a spus că, dacă guvernul va face ceva cu privire la acţiunile lui, ar fi echivalent cu admiterea faptului că deţine o unitate de spionaj *psi*, ceea ce ar dovedi adevărul spuselor lui. El ştia că guvernul nu va recunoaşte un astfel de lucru, aşa că se simţea în siguranţă.

Înainte ca Ted să înceapă să facă aceste breşe de

securitate, apelase de multe ori la ajutorul operatorilor militari în vederea la distanţă pentru a-l ajuta în legătură cu compania sa. Şi eu mă aflasem printre aceştia. Însă eram de acord să lucrăm pentru el doar dacă acest lucru rămânea strict secret. În ziua când a început să deconspire informaţii confidenţiale, o mare parte dintre noi am rupt legăturile cu el. Alţii au mai rămas alături de el o perioadă, dar în aproximativ un an şi aceştia i-au întors spatele.

După ce am ieşit la pensie, Ted m-a căutat într-o zi pentru a-mi propune să lucrez pentru el. Voia să mă angajeze pe post de director de antrenamente în compania lui. Eu am refuzat. În luna ce a urmat, a continuat să mă sune pentru a mă convinge să renunţ la slujba pe care o aveam în zona D.C. şi să vin în Albuquerque să lucrez pentru el.

În repetate rânduri i-am răspuns că nu voi face acest lucru. După luni de astfel de apeluri telefonice, mi-a mărturisit că, dacă nu vin să lucrez pentru el ca ofiţer de antrenamente, compania lui va da faliment. „Îmi pare rău", i-am replicat. „Aş putea lucra *cu* tine, asta însemnând să am posibilitatea de a refuza misiuni ce ar crea probleme de securitate, dar nu aş lucra niciodată *pentru* tine." Mi-a închis telefonul. Din acel moment m-a privit ca pe duşmanul său de moarte.

Ted a apelat, în cele din urmă, la puţinii oameni pe care reuşise deja să-i antreneze. Unul dintre aceştia, de la care avea mari speranţe, i-a întors, de asemenea, spatele. După un curs de nouă zile cu Ted, aceeaşi persoană a scris o carte şi şi-a înfiinţat propriul institut de vizionare la distanţă. M-am întâlnit cu acest elev al său atunci când am ţinut o conferinţă în oraşul lui natal. M-a invitat la el la birou pentru a-mi arată manuscrisul cărţii pe care dorea să o publice. Primul capitol al cărţii

cuprindea o listă cu numele tuturor operatorilor din unitate, alături de adresele lor, precum şi o listă a clienţilor pentru care unitatea militară de vizionare la distanţă îndeplinise diverse sarcini. Trebuie să înţelegeţi că la acea vreme toate aceste informaţii continuau să fie confidenţiale. Trebuie, de asemenea, să înţelegeţi că existau în Rusia unităţi asemănătoare care se ocupau în principal cu controlul şi influenţarea psihică, mai mult decât cu adunarea de informaţii. Dacă aceste date ajungeau în mâinile lor, fiecare membru al unităţii noastre ar fi devenit o ţintă sigură. Cu alte cuvinte, publicarea cărţii era echivalentă cu încercarea de a „ucide unitatea şi pe toţi membrii ei", la propriu.

„De unde ai aceste informaţii?" am întrebat eu uimit.

„Le-am primit de la Ted, care m-a rugat să le introduc în carte", a răspuns el.

„Dar acestea sunt informaţii extrem de confidenţiale!" am continuat eu.

El credea că informaţiile ar ajuta la o mai bună vânzare a cărţii. Însă i-am spus că e posibil să obţină doar confiscarea tuturor apariţiilor.

El a înţeles şi a petrecut întreaga după-amiază a acelei zile distrugând toate copiile primului capitol al cărţii, atât foi, cât şi copii digitale.

În cadrul unităţii exista o mare tensiune, ca urmare a acţiunilor lui Ted, dar cu toate acestea nu se putea face nimic. El avea dreptate spunând că, dacă guvernul ar lua măsuri, ar acorda legitimitate declaraţiilor lui, iar dacă ar fi negat, lumea ar fi fost convinsă că Ted spune adevărul. Aşa că guvernul a adoptat cea mai bună soluţie şi a păstrat tăcerea.

Pe 6 septembrie 1995, CIA a publicat o scrisoare prin care aducea la cunoştinţă publicului existenţa

unităţii noastre de vizionare la distanţă. Această ştire a atras atenţia reporterilor din toată ţara. Presa a avut o zi plină cu această ocazie. Era prima dată când CIA recunoştea implicarea sa în domeniul parapsihologic.

6 septembrie 1995

Ca urmare a unui mandat al Congresului, CIA evaluează informaţii şi programe de cercetare mai vechi ce au în vedere fenomenele parapsihologice, în principal „vederea la distanţă", pentru a determina utilitatea folosirii acestor metode în colectarea de informaţii.

- CIA a sponsorizat cercetări pe acest subiect în anii '70.
- la acea vreme, programul – considerat a fi speculativ şi controversat – a fost considerat nepromiţător.
- CIA se află în procesul de a scoate de sub confidenţialitate istoria programului.

Ne aşteptăm să încheiem curenta evaluare în această toamnă pentru a putea face o recomandare cu privire la orice acţiune iniţiată de comunitatea informaţională a SUA în acest domeniu.

Cu zece ani înaintea evaluării din 1995 a programului STAR GATE de către AIR (Institutul de Cercetare American), în 1984 CIA a cerut Consiliului Naţional de Cercetare din cadrul Academiei Naţionale a Ştiinţelor să evalueze programul de „vedere la distanţă" pentru Institutul de Cercetări al Armatei. Rezultatele au fost nefavorabile. Acest studiu, numit „Raportul NRC", era, de fapt, praf în ochii publicului care era făcut să creadă că un astfel de proiect nu îşi poate găsi un real folos. Astfel că proiectul numit CENTRAL LANE a fost la acea vreme aparent închis. În realitate, numele proiectului se

schimbase în SUN STREAK, iar acesta continua să funcţioneze mai departe, în vreme ce toată lumea credea că dispăruse.

Cred cu tărie că declaraţia publică dată de CIA în 1995 nu este un rezultat al raportului AIR, ci doar o reacţie directă la întrebările publice generate de revelaţiile persistente ale lui Ted. În ciuda tuturor trădărilor şi mârşăviilor acestuia, faptul că oamenii sunt mai conştienţi de trecutul armatei şi al tehnologiei vizionării la distanţă i se datorează lui. Asta nu scuză faptele sale, însă lui i se datorează în exclusivitate faptul că oamenii au aflat despre VDC.

BCU IAŞI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL 6

REACȚII

Există două feluri de curiozitate – cea de moment
și cea permanentă.
Cea de moment se preocupă cu aparențele stranii
de la suprafața lucrurilor.
Cea permanentă este atrasă de viața continuă și
uluitoare ce curge dincolo de suprafață.

- Robert Lynd,
Solomon în toată gloria lui

Persoanele implicate în proiectul de vizionare la distanță erau oameni obișnuiți, iar gradul de stres oferit de slujba pe care o aveau era asemănător cu al altor slujbe. Problemele politice și financiare și toate celelalte aspecte ale locului de muncă modern, erau prezente în viața noastră aici ca și în viața oricărui alt muncitor din orice alt birou. Era un loc de muncă puternic influențat de către guvern și armată, dar cu toate acestea era un loc de muncă uman.

Partea umană a povestirii este presărată, probabil, cu anecdote și întâmplări – de obicei mult mai picante – decât partea despre misiuni. Unele dintre aceste povestiri au apărut în urma întâlnirilor secrete ce aveau loc în colțuri întunecate sau în camere și coridoare slab luminate, dar majoritatea lor își aveau originea în interacțiunea din fiecare zi cu personalul militar și cu angajați ai guvernului. Dar cele mai amuzante și interesante istorisiri despre angajați provin, în general, de la propriile noastre reacții la VDC, pe măsură ce am

devenit din ce în ce mai eficienţi în domeniul nostru, şi de la reacţiile pe care le aveau oamenii din exterior dacă aflau şi când aflau de existenţa noastră. Şi oamenii chiar au aflat, dar acest lucru mi l-am dat seama abia la masa de adio la care am participat, la fosta mea unitate din Augsburg, Germania. Am fost foarte atent pentru a păstra secretul în legătură cu locul în care fusesem repartizat şi cu ce aveam să fac acolo. Nici măcar eu nu eram sigur că mi se spunea adevărul legat de aceste lucruri. Eram ferm convins că generalul Stubblebine nu dezvăluise nimic nimănui, dat fiind eforturile de a păstra secretă adiţionarea mea la acest proiect. La masa de adio, prietenii mei au luat cuvântul pe rând şi au urmărit să mă „prăjească". Ei s-au amuzat pe seama programelor de calculator care nu funcţionaseră cum trebuie, a momentului când am venit la serviciu fără legitimaţia de intrare şi a trebuit să împrumut o bicicletă pentru a parcurge cei 16 kilometri până acasă pentru a o lua. Râdeau de faptul că toate lucrurile stupide pe care le făcusem i-au inspirat să-şi dorească să se înscrie la Mensa, ca mine, pentru a putea să facă şi ei lucruri la fel de stupide.

În final, ultima persoană care a luat cuvântul a spus ceva legat de faptul că acum e necesar să-mi predau calculatorul şi, ca o schimbare, să încep să-mi folosesc, în sfârşit, creierul. „Sau, aş putea spune mai bine, abilităţile psihice." În cameră s-a făcut brusc linişte. Pe măsură ce mă înroşeam la faţă, toată încăperea a început să răsune de râsete. Trebuia să ştiu că în domeniul informaţional nu puteau exista secrete.

Chiar şi atunci când stăteam în parcarea casei de oaspeţi, undeva în adâncul minţii mele persista încă o îndoială cu privire la realitatea noii misiuni pe care urma să o primesc. Poate că toate acestea erau doar o

acoperire pentru adevărata însărcinare. Sau toate lucrurile făceau parte dintr-o glumă elaborată a lui Alan Funt care avea să apară la un moment dat, spunându-ne: „Zâmbiţi! Sunteţi la camera ascunsă." Sentimentul pe care l-am avut când am ajuns la unitate şi mi-am dat seama că întreaga poveste este reală a fost unul de uşurare. Nu îmi luasem degeaba cu mine familia pe partea cealaltă a globului.

Când am ajuns la Fort Meade în 1984, unitatea nu avea locuri pentru oamenii abia înrolaţi. Toţi cei care lucrau acolo erau ofiţeri. Ei făceau parte dintr-un sistem confidenţial al personalului militar care se ocupa de ofiţerii de informaţii cu repartizare specială. Acest sistem are rolul de a menţine dosarele celor implicaţi în proiecte „obscure" în afara sistemului normal de raportare. Din diverse motive, aceşti oameni încetau să mai existe.

Însă nu era aceeaşi situaţie pentru cei înrolaţi. Pentru mine, sistemul a lucrat greu şi haotic. Am fost repartizat la o unitate locală ce avea să răspundă de mine, urmând să mă treacă doar nominal în dosarele sale, oferindu-mi calificative excelente, cu toate că cei de acolo nu aveau să mă vadă niciodată şi nici să ştie cine am fost sau unde mi-am desfăşurat activitatea. În acest mod, atunci când urma să ies din acel proiect „obscur", beneficiam de un dosar cu realizări excelente, o istorie creată a perioadei petrecute de mine acolo şi o dovadă a carierei mele în vederea primirii de premii şi a promovării în grade superioare. Faptul că în cadrul proiectului „obscur" primeam premii şi promovări în circumstanţe neobişnuite nu avea să-mi afecteze posibilitatea obţinerii lor după abandonarea proiectului.

Unităţile militare urăsc astfel de dosare, deoarece au un număr limitat de locuri de muncă, iar când unul

din aceste locuri este ocupat formal de un agent de informaţii, înseamnă un om lipsă pentru ele. Când ieşim din proiectele „obscure", chiar dacă dosarele noastre ne permit obţinerea de promovări, premii şi altele asemănătoare, faptul că unităţile au fost lipsite de personal timp de mai mulţi ani fără a putea justifica acest lucru, nu se schimbă.

Eu am fost oficial repartizat la unitatea 902 a Batalionului Informaţional Militar. Din considerente generale, unitatea 902 trebuia să mă suporte. Ei au păstrat dosarul meu în fişele lor, m-au adăugat la forţa personalului, dar nu au avut ocazia să mă folosească la muncă. Nu am fost niciodată acolo şi nu am stat în formaţie pentru inspecţii, nu am făcut niciodată planton sau vreo altă îndatorire de sector. Unitatea 902, fiind o unitate informaţională, era obişnuită a lucra cu astfel de dosare fiind, în acest sens, un fel de plasă în care erau prinşi cei pe a căror descriere de post scria „diverse activităţi".

După ce m-am prezentat la unitatea de VDC, dosarul meu a fost trimis la unitatea 902 prin poşta internă. Eu mă gândeam că, odată ce îmi vor îndosaria documentele, vor uita repede de prezenţa mea acolo. Dar aveam să aflu într-o zi că mă înşelasem.

La scurt timp după ce am intrat în unitatea VDC, a fost nevoie să fac o alocaţie din banii de salariu primiţi lunar. Toate problemele legate de personal erau rezolvate în mod normal prin intermediul lui Jeanie, secretara noastră, dar ea era în concediu pentru câteva săptămâni. M-am gândit că nu ar fi o problemă prea mare să merg la unitatea 902 pentru a completa singur documentele necesare.

Am intrat în camera de ordine îmbrăcat cu hainele civile în locul celor militare; în unitatea VDC mereu

eram îmbrăcaţi civil. Am rămas la uşă câteva momente pentru a atrage privirea unui funcţionar şi, în final, o femeie m-a întrebat cu ce ar putea să mă ajute. I-am spus că doream să-mi schimb alocarea banilor şi că am nevoie de un formular gol. Ea s-a uitat la mine, dar a hotărât să nu mă ajute.

Am avut un sentiment nostalgic şi reconfortant să aflu că armata nu îşi schimbase prima regulă a Relaţiilor cu Personalul: dacă un soldat vrea ceva, răspunsul va fi întotdeauna „NU".

„Îmi pare rău, domnule", mi-a spus ea, „dar trebuie să mergeţi la unitatea dumneavoastră pentru a obţine un astfel de formular."

„Dar fac parte din unitatea aceasta", am replicat eu.

Mi-a aruncat o privire ce avea o urmă din mila acordată imbecililor de pretutindeni şi mi-a spus: „Nu, domnule. Aici este cartierul general al unităţii 902. Toate clădirile din zonă seamănă între ele. E uşor să vă rătăciţi." A luat o carte de telefon de pe un raft înalt, întrebându-mă: „Cărei unităţi îi aparţineţi, domnule? Îi voi suna eu pentru dumneavoastră".

„Unitatea 902. Aceasta este unitatea căreia îi aparţin", am repetat eu.

Oarecum agitată, ea mi-a spus „Ei bine... domnule, eu îi cunosc pe toţi membrii acestei unităţi." S-a uitat apoi la costumul meu şi a continuat: „Atât pe cei în uniformă, cât şi pe cei civili. Sunteţi sigur că aveţi treabă aici, la 902?"

„Da. Aceasta este unitatea mea."

„Abia acum aţi venit pentru prima oară?" a întrebat ea.

„Nu. Fac parte din această unitate de câteva luni."

„Domnule, eu nu vă cunosc. Cum vă numiţi?"

„Buchanan. Sergent clasa întâi Leonard Buchanan."

„Ei bine, sergent Buchanan, nu cred că..." În acel moment a fost întreruptă de funcţionara de la ghişeul alăturat, ai cărei ochi au apărut brusc peste peretele despărţitor.

„Buchanan!", a spus cealaltă funcţionară, arătând cu mâna spre unul din seifurile închise cu lacăt.

Funcţionara cu care stătusem de vorbă s-a uitat spre seiful indicat, după care s-a întors brusc spre mine, cu ochii larg deschişi. Pentru un moment a rămas blocată. Apoi, ca şi cum ar fi fost acţionată cu un arc, a sărit de pe scaun şi a alergat literalmente la teancul cu formulare. La întoarcere însă a venit foarte încet, ca şi cum ar fi înotat împotriva unui curent, întinzându-mi, în cele din urmă, de la distanţă, formularul cerut, pe care îl ţinea de un colţ între degetul mare şi cel arătător. Ochii ei se aţintiseră pe masă, ca nu cumva să se uite în ochii mei voodoo, ca mai apoi să rămână hipnotizată.

„Vă mulţumesc", am spus eu, luând hârtia. Ea a rămas însă cu privirea coborâtă, fără a-mi răspunde, aşa că am plecat fără a mai spune ceva. Pe când închideam uşa, am aruncat o privire rapidă înapoi, doar pentru a vedea vreo douăsprezece perechi de ochi ce se ridicaseră de după diferite paravane pentru a mă privi cum plec. Când m-au văzut că mă uit, toţi ochii s-au făcut nevăzuţi după paravane, funcţionara fiind singura rămasă în câmpul meu vizual, ca o căprioară prinsă între lumina farurilor de la o maşină, având pe faţă expresia unei fiinţe ce tocmai scăpase cu viaţă dintr-o situaţie dificilă.

M-am întors la biroul nostru şi am întrebat cu ce cred cei de la unitatea 902 că ne ocupăm noi. Mi s-a spus că ei nu ar trebui să ştie ce facem, dar că acolo circulau diverse zvonuri. Niciunul dintre aceste zvonuri nu a fost infirmat sau confirmat, aşa că a rămas totul în

imaginaţia lor. „Ei ştiu că facem anumite lucruri cu ajutorul minţii noastre", a răspuns Bill. Apoi a adăugat, rânjind: „Ei cred că facem anumite lucruri şi cu mintile altora."

PRESA

Cu un an înaintea declaraţiilor CIA din 1995, Ted, persoana la care am făcut referire mai devreme, a căutat cu înverşunare reprezentanţi ai presei cărora să le spună povestea lui. El nu fusese unul dintre operatorii unităţii. De fapt, fusese doar un ofiţer inferior al serviciului administrativ. Dar, pe măsură ce îşi tot spunea povestea, presupusa lui importanţă în cadrul unităţii lua amploare. În versiunea lui, el era liderul unităţii, îl informa direct şi regulat pe preşedinte despre datele colectate prin metode parapsihologice, antrenase toţi operatorii din unitate şi era răspunzător pentru toate reuşitele importante ale unităţii.

La un moment dat, a angajat pe cineva să scrie o carte despre faptele lui grandioase, carte în care, în versiunea originală, se spunea că el îl corectase chiar şi pe Ingo Swann în anumite aspecte de finete ale vederii la distanţă şi că acesta îi mulţumise plin de umilinţă pentru înţelepciunea pe care Ted o oferise. Spre final, scriitorul angajat cu realizarea acestei cărţi a aflat adevărul şi a anulat apariţia editorială a cărţii care era doar fantezie pură. Dacă această carte ar fi fost publicată, opinia generală despre vederea la distanţă ar fi fost una dispreţuitoare şi ridiculizantă.

TELEVIZIUNEA

La scurt timp după retragerea mea din serviciu şi pe vremea când proiectul încă era confidenţial, am fost contactat de realizatorii emisiunii de televiziune 20/20.

Cea care lua interviuri dorea să ştie dacă pot sau nu să văd la distanţă. I-am spus că pot. Apoi a dorit să ştie dacă am realizat astfel de vizionări la distanţă pe vremea când lucram în armată.

„Nu voi cădea în capcana unei astfel de întrebări", am răspuns eu. „Dumneata mă întrebi dacă am făcut sesiuni de vizionare la distanţă pe vremea când lucram în armată, iar dacă eu spun că da, vei răstălmăci spusele mele şi o să rezulte că eu am făcut astfel de sesiuni pentru armată. După care o vei răstălmăci şi mai mult şi vei spune că armata se ocupă cu vizionarea la distanţă. Ei bine, eu voi răspunde aşa: cât timp am fost în armată, am lucrat la maşina mea în weekend-uri. Şi acum vei spune tuturor că armata se ocupă cu reparaţii de maşini „la negru"?"

După un duel verbal destul de lung, ea şi-a dat seama că nu poate ajunge nicăieri pe această cale, aşa că mi-a dat cuvântul ei că emisiunea 20/20 nici măcar nu este interesată de acest subiect cu armata. Ei doar voiau să ştie mai multe despre vederea la distanţă. Mi-a propus să lucrez împreună cu alţi operatori la un caz de crimă nerezolvat al poliţiei din Baltimore.

M-am asigurat că ea înţelege că cei care au acces la informaţii confidenţiale se cam feresc de presă. De asemenea, am avertizat-o că, dacă va urmări să mă atace în vreun fel sau va dori să extragă informaţii de la mine pe timpul interviului, colaborarea noastră se va încheia şi i-am spus că am metode de a-i strica interviul, pentru a nu mai putea să-l folosească.

Ea a fost de acord şi m-a asigurat încă o dată că nu este interesată de implicarea armatei în vederea la distanţă, ci doar voia să afle dacă acest mod de a obţine informaţii poate ajuta în vreun fel poliţia. Doar în acele condiţii, am fost de acord să ajut în acel caz al poliţiei şi

să apar în emisiunea respectivă.

În ziua stabilită, am ajuns în Baltimore şi ne-am întâlnit cu Dave Morehouse şi Mel Riley pentru a ne ocupa de acel proiect. Ea îşi făcuse bine temele. Noi am realizat sesiuni individuale de vizionare, tratând diferite aspecte ale cazului de crimă. Ulterior, am comparat rezultatele cu datele obţinute de investigatorul poliţiei, care a fost extrem de satisfăcut şi incitat de informaţiile pe care le oferisem noi. Dave furnizase o serie de evenimente detaliate legate de crimă, cu tot cu hărţi pe care erau marcate zone ce nu fuseseră luate în considerare de investigaţia clasică. Eu şi Mel am fost însărcinaţi cu găsirea maşinii persoanei dispărute şi a armei ce fusese folosită. După şedinţa de vizionare, am întins hărţile desenate de noi pe masă şi ne-am dat seama că o margine a hărţii desenate de mine se potrivea perfect cu marginea hărţii desenate de Mel şi Dave. Astfel că noi am desenat trei părţi diferite ale aceleiaşi hărţi ce localizau cele căutate.

Apoi femeia de la emisiunea 20/20 ne-a intervievat separat pe fiecare, nelăsând pe niciunul dintre noi să fie martor la interviul celuilalt. Motivul era obţinerea unui conţinut pur. Când a venit la mine, eu m-am aşezat în faţa camerei video. A notat numele meu, aşa cum avea el să apară în emisiune, şi mi-a spus că ea va pune întrebările acum, dar în versiunea finală va părea ca şi cum aceste întrebări sunt adresate de Lynn Sherer.

„De câtă vreme vă ocupaţi cu vederea la distanţă?" a fost prima ei întrebare.

„De aproape opt ani", am răspuns eu.

„Unde aţi deprins această abilitate?" a continuat ea.

În primul rând, aceasta era o întrebare prostească. Dacă voia să evidenţieze legătura cu armata, trebuia doar să întrebe: „De câtă vreme aţi ieşit din armată?",

iar răspunsul: „De aproape un an", ar fi furnizat confirmarea acestei legături.

„Am învăţat acest lucru de la prietenii mei", am răspuns. Era adevărat. Oamenii din unitate îmi erau prieteni.

Răspunsul meu a înfuriat-o. Următoarea întrebare care i-a ieşit din gură a fost incendiară şi directă: „Aţi vizionat de la distanţă casa lui Noriega la ordinele guvernului american?"

Întrebarea şi modul brusc în care fusese adresată m-au luat prin surprindere.

„Nu", am minţit eu.

În realitate, lucrasem foarte mult pe acest subiect. Atunci mi-am dat seama că răspunsurile tip date în situaţii asemănătoare ar fi fost cele mai potrivite. Trebuia să spun: „Nu sunt un purtător de cuvânt autorizat al guvernului SUA. Dacă vreţi să ştiţi despre ordinele date de guvern, ar trebui să vorbiţi cu purtătorul de cuvânt al guvernului." Dar era prea târziu. Deja minţisem. Am urmărit să nu manifest nicio expresie facială referitor la acest lucru, deoarece pe asta se bazează de multe ori emisiunile, dorind să sublinieze ceea ce vor să evidenţieze. Am privit-o apoi prietenos, aşteptând parcă o nouă întrebare.

Aşa cum spusesem, ea îşi făcuse temele, astfel că răspunsul meu a înfuriat-o, ceea ce a dus la o finalizare rapidă a interviului. Mai târziu, fără prezenţa camerei, a venit la mine ofensată şi m-a acuzat că am minţit. „Vrei să spui că te-am minţit, aşa cum m-ai minţit şi tu pe mine?", am spus eu, după care am plecat.

În săptămâna în care acea parte de interviu trebuia să intre în emisiunea 20/20, Christopher Reeve a avut un accident de călărie care a dus la paralizia sa, astfel că emisiunea de la acea dată a fost dedicată în întregime

acelui subiect. Am raportat interviul pe care l-am făcut pentru emisiunea 20/20 superiorilor ierarhici, astfel că el nu a mai fost difuzat niciodată.

Când povestea despre „proiectul finanţat de CIA" a ieşit la suprafaţă în presă la sfârşitul anului 1995, atitudinea oficială a fost: „Lăsaţi totul în seama imaginaţiei lor." Dar problema era reprezentată de presă şi nu de oameni. Presa a avut atunci o zi plină, aruncând în stânga şi în dreapta cu titluri de articole care nu aveau nicio legătură cu realitatea. Cred că cea mai flagrantă încălcare a regulilor cu privire la „a scrie adevărul" şi la „a compara informaţia cu realitatea" a fost cea făcută de *Washington Post*, ziarul cel mai apropiat de sursa de informaţii. Ei, asemenea multor oameni din ţară, au ieşit imediat pentru a lua interviuri de la toţi mediumii locali pe care i-au putut găsi. Aceşti oameni nu aveau habar de proiect, dar mulţi dintre ei pretindeau că lucrează în secret pentru guvern. Unii spuneau că vederea la distanţă este un dar natural şi că nicio metodă ştiinţifică nu va reuşi să pătrundă în domeniul parapsihologiei. Alţii sugerau că toată povestea este o mare păcăleală care să ascundă un rău pe care CIA-ul cu siguranţă îl face. Niciuna din povestirile obţinute de ei nu era exactă.

Ca o notă, pe această linie vreau să menţionez ceva despre Jack Anderson, editor al unei rubrici din *Washington Post*. El făcea parte din sindicatul naţional al scriitorilor şi se zbătuse de ani de zile în jurul Washington-ului să găsească o astfel de povestire. Ştia că armata are un proiect legat de vizionarea la distanţă, dar nu reuşise să afle nimic despre acest subiect. Descoperirea adevărului legat de acest caz era unul din scopurile sale importante. Faptul că, deşi unul dintre redactorii principali ai lui Jack era căsătorit cu un

membru al echipei noastre iar el nu a știut că răspunsul căutărilor sale se află chiar la ea în casă, dovedește eficiența sistemului nostru de securitate.

Odată ce CIA-ul a revelat existența proiectului, Ted, agentul răzvrătit care a încercat să ne strice acoperirea, beneficia acum de audiență. A început să facă și mai multă vâlvă, sperând să fie luat în seamă, dar, în scurt timp, subiectul a devenit plictisitor pentru presă.

Ted a apărut în repetate rânduri în emisiunea lui Art Bell, care amintea publicului că era vorba de un show de divertisment. Susținerile acestui om știrbeau credibilitatea celorlalți membri ai proiectului, astfel că mulți oameni credeau că CIA-ul l-a angajat să tărăgăneze atât de mult aflarea adevărului, încât nimeni să nu mai ia în serios proiectul sau pe oricare dintre noi.

Când tot acest circ s-a terminat, o serie de investigatori serioși au început să aprofundeze cercetările despre adevărata poveste. Ei au găsit o serie de operatori în vederea la distanță care lucraseră în armată, dispuși să vorbească și să completeze punctele lipsă din informațiile cunoscute, ajungându-se astfel la obținerea de informații valoroase.

Unii dintre acești operatori au dorit să-și relateze propria poveste. Astfel că cei implicați în proiect au revelat informații despre participarea lor în istoria proiectului, așa cum și-au amintit-o. Ei au făcut acest lucru sub forma povestioarelor scurte, a conferințelor, a interviurilor, sub forma articolelor și a unor cărți asemănătoare cu cea pe care o citiți acum. Astăzi poveștile nu mai sunt interesate de operatori în vederea la distanță, ci de reacția oamenilor la aflarea existenței lor.

Reacția publicului la aflarea existenței unei unități VDC militare a cunoscut o gamă largă de manifestări,

de la indiferenţă şi entuziasm până la antagonism violent.

Am un dosar imens cu scrisori, e-mail-uri şi note telefonice de la oameni care au fost extraordinar de entuziasmaţi de efortul armatei în această direcţie şi de eforturile militarilor antrenaţi în VDC, care lucrează acum în arena publică. De asemenea, deţin un alt dosar care conţine ameninţări cu moartea ce mă vizează pe mine, pe familia mea, pe câinele şi pisica mea. Există în lume un număr alarmant de persoane care cred cu sinceritate că „guvernul" (care acum este reprezentat de mine în viziunea lor, fiind mai uşor să arunce vina pe o persoană decât pe o instituţie) le-a invadat minţile, distrugându-le vieţile şi spionându-i prin metode psihice. Am primit scrisori şi telefoane de la diverse persoane pentru a fi întrebat de ce am distrus viaţa copiilor acestora, „pătrunzând în mintea lor şi mâncând partea bună a creierului lor." Am fost acuzat că am cauzat cancer, herpes, handicapuri ale membrelor şi că am distrus căsnicii. Am fost acuzat de toate aceste lucruri în calitatea mea de „acolit al mai marilor din guvern" şi de „răzvrătit împotriva umanităţii." Am fost acuzat a fi „dezertor în favoarea extratereştrilor", fiind unul dintre cei care făceau lucruri oribile în numele „betazoizilor de pe planeta Zeta Reticuli."

Toţi aceşti acuzatori au sentimentul că eu am pătruns în minţile lor, cauzând toate problemele din viaţa lor, dorind ca acest lucru să înceteze. Ei vor ca eu să fiu oprit. La început, primeam două sau trei ameninţări cu moartea pe săptămână. Acum primesc doar una pe lună. M-am învăţat să le îndosariez; în caz că totuşi mi se petrece ceva, o să existe o listă de suspecţi care să fie investigaţi. Îmi pare rău pentru aceşti oameni, dar am învăţat din experienţă că orice încercare de a sta

de vorbă cu ei în mod rațional sau de a trata starea lor mentală, nu face decât să înrăutățească lucrurile. Pe mulți dintre ei îi ignor și îmi văd de viața mea.

Reacția de natură religioasă a fost canalizată doar pe o singură direcție. Am primit apeluri telefonice, e-mail-uri și scrisori de la oameni îngrijorați care doreau să mă ajute să-mi mântuiesc sufletul și să „mă readucă pe calea cea dreaptă. La început, am încercat să le explic oamenilor că VDC-ul nu se opune lui Dumnezeu sau Bibliei. Am vrut să înțeleagă faptul că sunt creștin, merg la biserică și chiar ajut la organizarea Școlii de Duminică. Dar cuvintele mele au ajuns la urechi surde și minți închise. La un moment dat, după scoaterea din confidențialitate a proiectului, un martor al lui Iehova a venit la ușa mea și m-a întrebat cu ce mă ocup. I-am spus adevărul doar pentru a vedea ce reacție are. Mare greșeală am făcut. Din acel moment am primit vizite din partea lui la fiecare două săptămâni. De fiecare dată aducea cu el misionari novici. Într-o zi, pe când mă aflam într-un aprozar, unul din noii misionari mi-a cerut să vorbim în particular despre vederea la distanță. Era interesată în mod sincer de subiect, dorind să știe cât mai multe lucruri. Experimentase și ea o serie de fenomene psihice pe care nu le percepea ca fiind de natură rea, spre deosebire de biserica din care făcea parte și care condamna astfel de manifestări, și dorea o părere sinceră și obiectivă asupra acestei probleme. În discuțiile noastre, ea mi-a dezvăluit faptul că misionarul care mă vizita aducea cu el alți misionari novici pentru ca ei să vadă încarnarea diavolului, arătându-le acestora că Satana poate părea a fi o persoană drăguță, doar prin conversații.

Dar cea mai des întâlnită reacție a publicului a fost de departe cea plină de nepăsare. În genereal, omul

obişnuit nu este preocupat de acţiunile guvernamentale. El se aşteaptă la cheltuieli stupide făcute de guvern pentru diverse proiecte. De asemenea, el este conştient că nu poate face nimic în legătură cu aceste acţiuni. Povestirea cu titlul „CIA-ul a cheltuit 20 de milioane de dolari în domeniul psihic" era doar una dintr-un lung şir de ştiri care arătau cum guvernul cheltuie banii contribuabililor. Se aseamănă cu povestea în care s-au instaurat o serie de burse imense pentru salvarea de la dispariţie a unei specii de broască, cu cea în care s-au cheltuit 20 milioane de dolari pentru vasul de toaletă instalat în racheta spaţială ce aparţinea NASA sau cu cea în care Pentagonul cumpărase o serie de chei franceze cu 600 de dolari bucata. La toate acestea, reacţia era una de nemulţumire, dar oamenii îşi vedeau în continuare de vieţile lor.

Dar unele reacţii făceau ca totul să merite. Unii oameni au curiozităţi legate de fenomenele psihice şi vor cu sinceritate să afle mai mult despre ele. Totuşi a fost surprinzătoare existenţa unei game largi de reacţii chiar şi în acest grup.

Puţini dintre aceştia au reacţionat astfel: „Asta e bine. Era şi timpul." Aceştia simt un fel de uşurare că existenţa fenomenelor psihice a început să fie admisă.

La fel de mulţi ca în prima situaţie reacţionează astfel: „Asta nu e bine. Omenirea nu e pregătită încă pentru aşa ceva." Sau sunt de părere că ne amestecăm în lucruri pentru care nu suntem pregătiţi din punct de vedere mental. Acesta reprezintă sindromul „a te juca cu Dumnezeu".

În mod normal, mulţi oameni au reacţionat cu suspiciune la adresa guvernului. „Deci guvernul a ajuns să ne controleze şi minţile!" Aceste păreri îşi au originea în convingerea că, orice ar face guvernul, trebuie să aibă

o parte şi mai puţin bună. În vocea celor care au această reacţie se simte o doză de neputinţă şi lipsă de optimism.

Bănuirea guvernului mai transpare şi în alte moduri. „Sigur funcţionează. Nu e de mirare că au încercat să ţină secretul atâţia ani." Aceşti oameni au senzaţia că au fost opriţi să cunoască informaţii ce ar fi trebuit făcute publice.

Un alt tip de reacţie poate fi chiar cea contrară: „Sigur nu funcţionează. Nu e de mirare că au încercat să păstreze secretul atâţia ani." Această reacţie ascunde şi o doză de satisfacţie în legătură cu demascarea faptului că guvernul a încercat să-şi ascundă greşelile. Mulţi dintre aceşti oameni sunt satisfăcuţi de ideea că încercarea guvernului de a ascunde paranormalul a evidenţiat falsitatea puterilor psihice.

Unii sunt de părere că de unde iese fum s-ar putea găsi şi un foc. „Cu toate fondurile investite în aceste cercetări, sigur s-au aflat anumite lucruri." Aceşti oameni îşi arată interesul, sperând că o astfel de cheltuială dovedeşte nivelul valorii aplicării fenomenelor *psi*.

Alţii reacţionează total opus la aflarea unor astfel de cheltuieli. „Chiar dacă au băgat atâţia bani în cercetări, sigur nu au aflat nimic. Pentru că ei reprezintă guvernul cel prost!" Aceştia sunt cei care văd proiectul şi cheltuielile realizate în contul lui din punctul de vedere al unui pesimist de nezdruncinat. Pentru ei, orice cheltuială făcută de guvern sunt bani „aruncaţi pe apa sâmbetei".

Unii oameni adaugă la acestea şi frustrarea produsă de risipa şi prostia observată de ei în acţiunile guvernului, alături de ceea ce ei percep a fi o incapacitate în a schimba starea lucrurilor. „Chiar dacă au irosit

atâţia bani, e posibil să nu fi aflat nimic mai mult decât le-aş fi putut spune şi eu cu mult timp în urmă." Acest grup îi include pe cei care au impresia că ştiu tot ce este de ştiut despre a fi „medium". Ei sunt de părere că toate studiile făcute în acest domeniu ar trebui să includă şi expertiza lor. Orice altceva reprezintă o irosire de bani, timp şi efort. În decursul anilor, am ajuns la concluzia că oamenii din această categorie au nişte ego-uri enorme şi, deşi pare incredibil, aceşti credincioşi ai lumii psihicului s-au dovedit a fi cel mai încăpăţânat şi antagonist grup din sectorul public. A avea de-a face cu ei este mai greu decât a relaţiona cu cea mai rea categorie de demistificatori.

Din fericire, această monedă are şi o altă faţă. Am întâlnit, de asemenea, un număr mare de „mediumi practicanţi" altruişti, pacifişti şi înţelegători. Această categorie include oameni care lucrează discret pentru departamente de poliţie, pentru brokeri sau pentru diverse corporaţii. Munca lor se măsoară în termeni de onestitate şi precizie. A brava şi a se evidenţia nu sunt acţiuni ce fac parte din viaţa lor. Pentru aceşti oameni nutresc un adevărat respect.

Într-o seară, la finalul unei emisiuni radio în care unii dintre noi am fost intervievaţi, a sunat o ascultătoare care s-a prezentat a fi Bevy Jaegers şi a pretins că ea este unul dintre primii mediumi pe care i-a folosit CIA-ul. „O, nu!", mi-am spus eu. „Încă un bolnav." Dar conversaţia care a urmat mi-a evidenţiat faptul că şi ea făcea parte din categoria oamenilor oneşti. Era fiica unui poliţist şi avusese parte de-a lungul vieţii ei de o serie de evenimente mediumnice. Ea a decis să-şi folosească abilităţile pentru a ajuta poliţia, aşa că a organizat şi condus un grup de mediumi, dintre care mulţi au fost antrenaţi chiar de ea. Ei lucrează pentru

poliţie discret, fără să ceară să le fie recunoscute meritele sau să fie plătiţi. Numele grupului este US PSI SQUAD (Echipa Psi Americană). Succesele lor sunt destul de impresionante, dar ele rămân necunoscute, datorită activităţii lor discrete ce are ca scop binele lumii. Foarte puţini oameni m-au impresionat precum au făcut-o Bevy şi grupul ei.[1] La celălalt capăt al spectrului se află o serie de grupuri guralive care includ oameni ce poartă robe şi mătănii şi care îţi prezic viitorul în faţa pragului casei lor „pentru o sumă modică". Aceşti oameni au fost foarte afectaţi de revelaţia publică referitoare la aducerea fenomenelor psihice la rangul de ştiinţă accesibilă oricui. Nu am întâlnit nicio persoană din această categorie care să nu îşi considere ameninţat stilul de viaţă sau care să nu înceapă să facă afirmaţii false. Unii mînţeau că fac parte din proiect. Alţii pretindeau că întregul proces ştiinţific a fost realizat pe baza cunoaşterii vaste şi a talentului lor. Printre această categorie de oameni, au existat două tipuri de reacţii: condamnarea muncii ştiinţifice sau încercarea de aliniere la aceasta.

Cele mai rele segmente dintre toate sunt reprezentate de „liniile telefonice mediumnice urgente", al căror număr începe cu 1-900 şi la care răspund tot felul de guru care sunt pregătiţi să ne ia în stăpânire viaţa (şi banii). Extremităţile acestui grup se pot compara cu un magazin de vânzări de maşini second hand în lumea automobilelor. Ei trăiesc pe principiile vechiului poem:

Cel care are ceva de vânzare
Şi merge şi şopteşte într-o fântână,
Nu este la fel de apt să obţină dolarii
Precum cel care se urcă-n copac şi urlă.

- Autor necunoscut, citit pe un pliculeţ

de zahăr într-un restaurant

Unii dintre aceşti oameni pretindeau a fi membri ai unităţii de vizionare la distanţă a armatei. Alţii spuneau că lor li se cerea „consiliere". Iar alţii susţineau că au fost rugaţi să adere la proiect, dar au refuzat.

La scurt timp după moartea lui Bevy Jaeger, cineva a scris la US PSI SQUAD, oferindu-se voluntar pentru a conduce echipa în activitatea sa. În scrisoare, această persoană pretindea că a fost membru al proiectului STAR GATE de la Fort Meade, unde activase ca antrenor al unităţii. Niciun lucru din acea scrisoare nu era adevărat. Cu toate acestea, el era doritor în a se ipostazia într-un expert, profitând de pierderea suferită de echipa US PSI SQUAD.

A mai existat un alt exemplu uluitor de aceeaşi natură. Pe când încă eram în unitate, am aflat de existenţa unui grup cu interese speciale în domeniul psihic (Psychic SIG), în cadrul organizaţiei Mensa din zona Baltimore. M-am decis să particip la o întâlnire organizată de acest grup, să văd despre ce este vorba. Aproape toate întâlnirile organizate de Mensa sunt de un ridicat profesionalism şi nu aveam niciun motiv să cred că cea la care urma să particip avea să fie diferită. Am ajuns cu o mică întârziere la casa celui care ţinea de obicei acest grup, pentru a găsi un singur om poziţionat pe un scaun autoritar în faţa unui semicerc format din vreo zece femei. O altă femeie stătea pe podea la picioarele bărbatului. Aceasta era puţin retardată şi aştepta să îndeplinească orice dorinţă pe care el o avea în timpul şedinţei. Bărbatul îşi etala *măiestria asupra forţelor psihice* şi pretindea că guvernul a dorit să lucreze cu el în repetate rânduri. Dar, spunea el, fusese atât de bun în ceea ce făcea, încât politicienii s-au speriat, fiind uimiţi şi intimidaţi de imensa lui putere. Femeile

ascultau atente fiecare cuvânt. Am luat loc în acel semicerc format din femei şi am ascultat o perioadă expunerile sale criptice şi lăudăroase.

„Tot ceea ce este de necunoscut, ne este cunoscut nouă", ne spunea el. „Ignoranţa este cunoaşterea noastră." La un moment dat, ne-a spus că „accesul la infinit este ceea ce ne limitează". Şi astfel a continuat cu axiome contradictorii şi cu bâlbâieli mediumnice mai mult de o jumătate de oră. Nimănui din grup nu îi era permis să vorbească.

În final, l-am întrebat ce putea face grupul pentru a deprinde abilităţi ca ale lui, dar răspunsul său a fost unul mai mult decât încrezut: „ Aici oamenii vin pentru a mă auzi pe mine discutând despre aceste abilităţi."

În timpul desfăşurării acelei „întâlniri" am mai pus o serie de întrebări care i-au cauzat o stare iritantă şi ostilă. În cele din urmă, am spus că trebuie să plec întrucât era târziu şi aveam mult de mers cu maşina până acasă. El mi-a răspuns insinuant: „Să mai vii pe la noi din când în când."

„Nu cred că voi mai putea veni", am spus eu. „Trebuie să merg mult cu maşina şi pe lângă asta mă aşteptam ca ceva practic să se petreacă aici."

Făcându-mi semn că pot să plec, el s-a întors spre femei şi a continuat să-şi expună gloria personală. A continuat să fascineze toate femeile extrem de atente din începere, cu excepţia uneia, care m-a însoţit până la uşă. Ea m-a întrebat pe un ton ruşinat şi plin de scuze dacă s-ar mai putea întâlni cu mine pentru a discuta pe teme psihice, întrucât acest grup era singurul loc de discuţii pe astfel de teme pe care îl găsise, dar nu era mulţumită de situaţia întâlnirilor. Fiind încă membru al unităţii, nu intenţionam să am de-a face cu publicul, aşa că i-am spus că mi-ar face plăcere, dar am plecat fără să-i dau

vreo informaţie despre cum să mă contacteze. Aceasta a fost prima mea experienţă legată de „mediumii" lumii civile. Cu sinceritate vă spun că am fost speriat şi dezamăgit de ceea ce am văzut. M-am bucurat să aflu că nu toţi mediumii din lumea civilă sunt aşa.

Îndepărtându-ne de aceste extreme neplăcute, remarcam o altă reacţie la vestea existenţei unei unităţi de vedere la distanţă, şi anume invidia puternică, de tipul dorinţei sau de tipul „strugurii sunt acrii". Unora le-au scăpărat ochii la gândul că pot lucra într-un astfel de domeniu şi au spus: „E păcat că nu am fost membru al proiectului. Mi-ar fi plăcut tare mult". Pot să le spun că le-ar fi plăcut cu siguranţă. Aceşti oameni întreabă mereu dacă mai există un astfel de proiect şi cum ar putea deveni şi ei membri. Sunt interesaţi, de asemenea, de ce este necesar pentru a deveni membru. „Cum erau aleşi oamenii ca să paricipe la proiect? Mă întreb dacă aş corespunde cerinţelor."

Alţii reacţionează defensiv. „Mă bucur că nu am fost implicat în astfel de proiecte. Controlul şi restricţiile impuse (sau folosirea neadecvată, lipsa de înţelegere etc.) nu s-ar fi potrivit cu spiritul meu liber." Şi pe aceştia îi asigur că au dreptate.

Mai există şi o credinţă bine înrădăcinată că abilităţile psihice nu pot fi folosite în scopuri negative, iar armata este percepută ca a fi ceva rău. „Îi compătimesc pe cei care sunt implicaţi în astfel de proiecte. Nu poţi folosi aceste abilităţi în astfel de lucruri." Expresia „astfel de lucruri" este desigur nedefinită şi lasă loc imaginaţiei, dar, de obicei, presupune asasinarea de soldaţi, război, spionaj şi o miriadă de alte păcate ale complexului industriei armate.

Apoi mai există tipul oamenilor practici care spun: „Mă întreb dacă au aflat lucruri noi care să mă poată

ajuta să devin mai bun în ceea ce fac." Mă bucur mereu să întâlnesc astfel de persoane. Ei sunt deschişi la discuţii, dornici să înveţe şi am realizat că de multe ori am avut şi eu ceva de învăţat de la ei. Chiar dacă pare contradictoriu, în cadrul mişcării New Age se află unii dintre cei mai închişi la minte oameni din lume. Undeva între a fi deschişi spre tot felul de noi experienţe şi idei şi a se stabili în lumea lor – împreună cu nevoia de a-i face pe toţi ceilalţi să creadă în acea lume – ceva se petrece.

Nu e o surpriză existenţa unui grup de oameni care au o gamă de reacţii asemănătoare cu cea a mediumilor. Însă acest grup nu are nicio legătură cu parapsihologia, având ca reprezentanţi oameni de ştiinţă şi cercetători. Majoritatea au propriile interese şi scopuri şi efectiv nu le pasă. Cei care iau în seamă parapsihologia cad pradă atitudinii categoriilor menţionate până acum. Nu s-ar crede că oamenii de ştiinţă stricţi, „cu partea stângă a creierului activată", se aseamănă cu liberii gânditori ce au „activată partea dreaptă a creierului". În realitate, ei seamănă foarte mult.

Acest lucru devine adevărat mai ales atunci când cercetătorii interesaţi află că mai mult de 75% din finanţarea de 20 de milioane $ a luat direcţia cercetărilor şi nu cea a operaţiunilor. Este corect. Din cele 20 de milioane acordate proiectului, 15 au mers pe Coasta de Vest pentru cercetare. Unitatea militară a existat timp de 24 de ani pe un buget de 5 milioane $. În Washington, aceşti bani sunt egali cu fondul alocat pentru cafea.

Reacţiile cercetătorilor la informaţiile despre finanţări sunt variate. Resentimente şi frustrări îi determină pe unii să spună: „De ce alocă bani pentru astfel de proiecte, iar pentru studiile mele pe broaşte nu primesc nimic?" Puţini dintre cei pe care i-am auzit nu au

implicat în reacţiile lor dorinţa de a pune mâna pe bani guvernamentali. Mulţi spun direct: „Cum pot să îmi leg şi eu numele de acest proiect? Vreau şi eu să primesc bani sub formă de bursă."

Însă un mare număr de cercetători merg direct la miezul ştiinţei şi pun întrebări mult mai practice: „Cum obţin şi eu datele acestor studii?" Nu vă pot spune cât de mult respect nutresc faţă de cercetătorii care au această primă reacţie.

Unii oameni din sectorul public au reacţionat însă violent. Aşa cum am mai spus, mare parte din această violenţă nu este direcţionată spre guvern, ci spre membrii proiectului, ale căror nume încep să fie cunoscute.

Dar cele mai interesante reacţii nu au provenit nici de la oamenii de ştiinţă şi nici de la cele două tabere ale războiului: credincioşi – necredincioşi. Cele mai interesante reacţii au venit de la cei care trăiesc cu o dietă constantă de teorii ale conspiraţiilor. Aceste persoane sunt adepţii uneia dintre cele trei idei pe care o să le prezint mai jos:

„Oamenii care «ies la lumină» spun adevărul, în cele din urmă, iar guvernul, fiind pus într-o ipostază proastă, a început o campanie de acoperire prin minciuni." Ei simt că anunţul CIA, conform căruia mediumii sunt practic nefolositori, este un complot de denigrare a valorii proiectului. Aici pot spune şi eu că au dreptate. Dar, datorită acestor convingeri, aceşti adepţi ai teoriilor conspiraţionale sunt de părere că membrii proiectului care fac dezvăluiri sunt eroi ce au nevoie să fie protejaţi de distrugerea pe care guvernul, dornic de răzbunare, o va abate asupra lor cu siguranţă. Voi vorbi despre acest subiect în altă parte a cărţii, dar vreau să vă spun că aceste păreri nu sunt întru totul neadevărate.

„Oamenii cre au făcut parte din proiect și «ies acum la lumină» sunt oameni buni care chiar sunt de părere că fac un serviciu publicului larg, dar..." Ei cred că, în realitate, cei care au participat la proiect au fost pioni inocenți și agenți ai unui guvern malefic care încearcă să tragă un văl pe ochii publici cu un plan de tip labirint – și nimeni nu va ști de ce până când va fi prea târziu. Oamenii din proiect par a fi, astfel, agenți neștiutori ai Marelui Malefic, inocenți, dar conectați răului, așa că ar trebui abordați cu atenție, depinzând de caz, sau ar trebui evitați.

„Oamenii proiectului care «ies la lumină» sunt doar niște marionete voluntare ale Răului și reprezintă, de fapt, pioni importanți în marele plan al guvernului orientat împotriva omului obișnuit." Astfel că oamenii ce fac parte din proiect sunt văzuți a fi mincinoși, periculoși – acoliți fără minte, rezultați în urma proiectelor guvernamentale de control mental. Adepții teoriilor conspiraționale îi văd pe membrii proiectului – în special pe cei care «ies la lumină» – ca fiind evidenți purtători de cuvânt ai maleficului regim. Evitarea lor ar trebui să fie o măsură minimă și, ca măsură de precauție, probabil că trupurile lor mutilate ar trebui târâte prin mușuroaie de furnici.

Oamenii care au aceste credințe, prin amenințările pe care le fac, îi lipsesc pe membrii proiectului de libertate și tot ei sunt motivul pentru care alți membri au jurat să nu recunoască niciodată sau să dea vreo declarație legată de proiect.

Indiferent de reacțiile individuale, ideea generalizată în comunitatea celor cu teorii conspiraționale este aceea că participanții la proiect care ies la lumină mint oamenii cu declarațiile lor, fie din ignoranță, fie voit. Ei sunt de părere că noi povestim doar partea bună a lucrurilor și ascundem informațiile despre „controlul

minţii" şi „spionarea americanilor", lucruri în care noi, personalul bazei, am fost cu siguranţă implicaţi. În realitate, însă, noi nu am participat la astfel de acţiuni, dar nu vom reuşi să găsim o cale să-i facem pe aceşti oameni să înţeleagă acest lucru.

Cei care sunt pur şi simplu interesaţi de parapsihologie, ca domeniu de cunoaştere şi descoperire, au reacţionat în multiple moduri. Persoanele care au practicat activităţi mediumnice ar putea fi încântate de interesul pe care guvernul îl acordă acestui subiect, fiind sau nu interesaţi de a participa în astfel de proiecte. Mulţi se uită la protocoalele rigide ale VDC şi sunt de părere că ele se potrivesc lumii militare, dar nu ar găsi aplicabilitate în lumea civilă. Ei descurajează în mod activ transferul de tehnologie între cele două lumi. Alţii studiază aceste protocoale pentru a vedea dacă nu cumva le pot folosi pentru a adăuga structură şi control la propriile proiecte. Majoritatea cred că deja cunosc totul şi nu se mai obosesc să afle ce ştie armata. Mulţi trec de aspectele superficiale ale VDC şi pun întrebări mult mai profunde. Ei studiază beneficiile şi pierderile rezultate din punctele forte şi punctele slabe ale VDC. Din punctul lor de vedere, subiectul nu se limitează la spionajul guvernamental, industrial sau privat ori la potenţiala aplicare în domeniul vindecării, găsirii de copii dispăruţi, în arheologie, la obţinerea de câştiguri sau la reuşite la bursă. Ei vor să intre în profunzime pentru a descoperi ce face ca mintea umană să funcţioneze. Aceşti oameni sunt cei cu care mă bucur să lucrez, fiind şi eu unul dintre ei.

Pe măsură ce anii au trecut, vederea la distanţă s-a îndepărtat din ce în ce mai mult de senzaţionalul oferit de spionii *psi*. Atitudinea publică din ultima vreme faţă de acest subiect a fost mult mai sănătoasă, transfor-

mându-se în mare parte într-o idee de genul: „Ei bine, haideți să vedem la ce putem folosi aceste lucruri." Acceptarea a luat locul neîncrederii și vederea la distanță a devenit o parte din viața de zi cu zi a unei națiuni și a unei lumi moderne. În ceea ce mă privește pe mine, această situație mă face fericit. Mereu am privit lumea spionajului și a secretelor ca fiind un joc lipsit de sens. Spuneam mereu ca o glumă că, dacă vrem să ne omorâm dușmanii, nu trebuie decât să lăsăm toate documentele noastre secrete să cadă pe ei. Cei care nu ar muri sub greutatea masivă a dosarelor, ar rămâne să le citească, murind astfel de plictiseală. În prezent, când oamenii mă întreabă despre folosirea vederii la distanță de către armată, le răspund în general: „Aceste lucruri făceau parte din vechea mea viață. Însă acum încep o viață nouă."

NOTE EXPLICATIVE

[1] Din păcate, Bevy a murit ca urmare a unei infecții grave, la puțin timp după ce am scris acest paragraf. Mi-a fost foarte greu să revin asupra textului și să schimb timpul propoziției. Am întâlnit foarte puțini oameni de calibrul lui Bevy de-a lungul vieții mele. Am devenit foarte bun prieten cu Bevy și cu soțul ei, Ray, iar pierderea ei a fost foarte grea pentru noi și pentru toți cei care o cunoșteau.

BCU IASI CENTRU DE RESURSE

CAPITOLUL 7

CE FACEM ACUM CU TOATE ACESTEA?

Abilitățile de natură psihică au făcut parte din cultura noastră încă de la începutul umanității. Faptul că în SUA aceste abilități sunt privite cu suspiciune, nu înseamnă că ele nu sunt folosite în lume în vederea îndeplinirii unor nevoi zilnice. Aproape orice țară din lume are o unitate de spionaj *psi* și, chiar dacă nu credeți, faptul că și noi am avut una nu este atât de special.

În procesul deținerii acestei unități și a dezvoltării metodelor de folosire a abilităților mentale pentru spionaj în lumea reală, am învățat foarte multe lucruri. A venit vremea să ne întrebăm: „Ce facem acum cu toate acestea?"

Răspunsul vine odată cu întrebarea: „Ce putem face acum cu toate acestea?" Care sunt posibilitățile și cum pot ele fi folosite în viața noastră de zi cu zi? VDC are atât puncte forte, cât și slăbiciuni. Sunt lucruri care pot fi făcute și lucruri care nu pot fi făcute. O înțelegere deplină a punctelor forte și a slăbiciunilor va preveni realizarea multor greșeli în folosirea VDC în acțiuni civile.

Cea mai mare slăbiciune a VDC – de fapt, cea mai mare rușine – este aproape totala neputință de a obține informații sub formă de numere sau litere – informații alfanumerice – la niveluri joase de pregătire și experiență. În timpul unei sesiuni de VDC, acest tip de informații apare asemenea unor vise. Dacă ați avut vreodată un vis în care citeați un ziar și vă aduceți aminte cum scrisul plutea sau se mișca pe pagină, vă

puteți face o idee cam cum se lucrează în VDC. Cu un antrenament susținut și cu experiența acumulată, se poate depăși acest neajuns, dar atingerea unui astfel de nivel poate dura ani de zile.

Vă puteți întreba atunci cum de am reușit să „citim documente închise în seifuri". În stagiile avansate de antrenament și experiență, Ingo ne-a furnizat o metodă pe care el o numea „analitică". Aceasta este numită în mod normal „etapa 8 de funcționare" care, în prezent, nu este dezvăluită publicului. Procesul este lung și anevoios și uneori cere vizionarea documentului literă cu literă, combinând segmente de litere până ce litera vizată apare pe foaie. Dar chiar și cei mai experimentați mediumi pot avea probleme atunci când liniile pe care le vizionează se arcuiesc și se învârt, formând cercuri, deoarece pot trage concluzii pripite că ar fi vorba de litera *o*. Însă ar putea fi la fel de bine vorba de literele *a* sau de începutul literelor *g*, *q*, *p* ori partea inferioară a unui 8 sau 6 etc. Așadar, atunci când spunem că un medium VDC poate citi informațiile dintr-un seif, nu ne referim la faptul că el poate pune plicul cu sarcina de a citi acele informații pe frunte, furnizând instantaneu rezolvarea acelei sarcini. Uneori este nevoie de luni de zile pentru reproducerea unui document cu mai multe foi. O astfel de acțiune nu merită de obicei timpul și efortul depus, decât dacă este vorba despre documente extrem de importante. Atunci de ce să fim preocupați de această abilitate? Deoarece uneori merită, mai ales când informațiile obținute nu pot fi accesate pe alte căi și când de acele informații depind vieți și planuri de viitor.

Din fericire, nu este mereu necesară citirea alfanumerică. Acum câțiva ani am fost rugat să cercetez un contract în valoare de miliarde de dolari cu scopul de a găsi breșe în el. Contractul conținea informații

secrete legate de diverse afaceri, iar angajatorul era îngrijorat că, dacă voi vedea contractul, voi reprezenta un risc pentru planurile de viitor ale companiei sale. A răsuflat uşurat când i-am spus că nu e necesar să văd contractul pentru a-mi îndeplini sarcina, ci doar doream să ştiu câte pagini are.

„Şaisprezece", a răspuns el surprins. „Asta e tot ce vrei să ştii?"

„Asta e tot", am răspuns.

Am început să lucrez chiar în aceeaşi seară cu un teanc de şaisprezece foi goale pe care le aveam în faţă, reuşind să găsesc locurile din contract în care avocaţii companiei ar fi trebuit să reformuleze frazele. Patru zile mai târziu, am predat raportul cu privire la locaţia breşelor. Una dintre greşelile găsite era considerabilă. Clientul a trimis atunci contractul la avocaţii companiei cu instrucţiunile de a modifica propoziţiile şi frazele pe care eu le indicasem. În aproximativ o săptămână, el m-a sunat şi mi-a mulţumit că i-am salvat compania de la o ruinare sigură. Nici astăzi nu ştiu ce cuvinte conţineau acele fraze care trebuiau schimbate şi nici modificările ce ar fi fost necesare. În prezent compania se bucură de prosperitate şi succes în domeniul ei de activitate. Dar ar fi trebuit să fiu puţin mai perceptiv. Omul care m-a angajat şi-a asumat descoperirea breşelor şi nici până în ziua de azi nu mi-a plătit banii pentru serviciul prestat, în urma înţelegerii încheiate. Lecţie învăţată: deşi oamenii de afaceri au posibilitatea de a fi buni mediumi, mediumii nu pot fi mereu oameni de afaceri.

Mulţi oameni consideră că un alt punct slab al VDC este necesitatea unui antrenament îndelungat în vederea deprinderii abilităţii. Ar fi frumos să faci un curs de weekend şi să devii un mare medium. Multe „şcoli"

încearcă să „vândă" această idee, dar toate aceste încercări se sfârşesc cu dezamăgiri. A folosi VDC necesită, în realitate, disciplină şi consecvenţă, fiind un proces lung şi dificil.

Un exemplu al acestui deziderat este numit „căutarea VDC". Vederea la distanţă se aseamănă din anumite puncte de vedere cu paraşutarea unui spion într-un teritoriu inamic pe timp de noapte. Când se va lumina, el va fi capabil să descrie împrejurimile în care se află şi să identifice anumite elemente de interes. Dar el nu ar şti unde se află. Nu poate să indice un punct pe o hartă şi să afirme: „Mă aflu aici." El e capabil doar să transmită informaţiile unei persoane care este familiarizată cu acea zonă, în speranţa că aceasta din urmă va putea determina localizarea exactă.

Dar în urma unui antrenament avansat intensiv şi a anilor de experienţă, un operator în vederea la distanţă poate face astfel de acţiuni, chiar cu un mare grad de eficienţă şi acurateţe. Aceasta este „căutarea VDC". Nu e o sarcină simplă. Asemănător antrenamentului VDC, antrenamentul în căutarea VDC implică mult exerciţiu, adunare de date, realizarea de baze de date şi de analize.

Odată ce metodologia VDC a devenit publică şi oamenii au realizat ce volum de muncă implică obţinerea acestei abilităţi, au început să apară o serie de metode de „vedere la distanţă" mai puţin ştiinţifice. Mare parte din ele se pretind a fi metode îmbunătăţite ale VDC-ului original. În realitate, ele sunt doar variante simplificate cu scopul de a face antrenamentul mai uşor şi mai rapid, fiind astfel mai atrăgător pentru aspiranţi. Din nefericire, în acest proces de simplificare s-au sacrificat profunzimile şi abilităţile de lucru avansate.

Metoda reală este asemănătoare unei arte marţiale,

necesitând acelaşi timp şi efort pentru a putea fi învăţată. Oricine se poate înscrie şi poate obţine centura albă în prima săptămână. Dar poate dura ani de zile până la obţinerea unei centuri negre, şi toate astea doar în urma unui antrenament susţinut şi a instrucţiunilor primite de la experţi.

În artele marţiale nu poţi obţine centura neagră doar vizionând o casetă cu instrucţiuni sau citind o carte despre acest subiect. VDC nu este o jucărie. Este un lucru real. Puneţi-vă întrebarea de ce nu v-aţi apucat de arte marţiale. Frica de a fi rănit nu este un motiv decât pentru puţini oameni. De obicei, răspunsul este că oamenii nu vor să depună efortul şi să sacrifice timpul necesar unei astfel de practici.

Unul din punctele forte ale VDC este obţinerea de informaţii inaccesibile prin alte metode. Un alt avantaj, deseori trecut cu vederea, este posibilitatea obţinerii de informaţii care mai apoi pot fi verificate prin alte metode în vederea confirmării. Un practicant VDC poate vedea o serie de aspecte despre o ţintă pe tema cărora alţi doi martori oculari poartă o discuţie în contradictoriu.

Un alt punct forte al VDC îl reprezintă acurateţea uimitoare şi certitudinea informaţiilor obţinute. Spre surpriza tuturor (chiar şi a mea), unitatea VDC militară a avut cel mai mare grad de precizie dintre toate metodele de adunare a datelor din cadrul comunităţii informaţionale. Aceste metode includ folosirea sateliţilor spioni, fotografii din avion şi chiar prezenţa personală a agenţilor în zonele de interes. Metoda VDC poate furniza informaţii despre o zonă aleasă cu o exactitate de aproximativ 90%. Multe departamente de poliţie şi alte agenţii sunt extrem de încântate, chiar şi atunci când obţinem rezultate corecte în proporţie de

10%.

Cel mai important avantaj al VDC este probabil controlul deplin pe care îl deține mediumul asupra sesiunii pe care o face. Până acum, mediumii au fost la cheremul talentelor personale şi în cele mai fericite cazuri au fost necesari ani buni de practică pentru obținerea unui oarecare control asupra lor. VDC presupune control total încă de la început. Şi mai important este faptul că oferă deplin control al mişcării şi poziționării în timp şi spațiu.

Comandamentul de Securitate şi Informații al Armatei SUA are următorul motto: „Cunoaşterea semnifică putere." Generația computerelor ne-a propulsat într-o eră informațională, în care puterea este deținută de cei care pot obține şi controla informații cu un mare grad de acuratețe. Această putere poate fi una personală sau se poate manifesta în domeniul afacerilor, politic, militar, ştiințific şi în alte ramuri ale activității şi relațiilor umane.

Cei care lucrează la bursă ar putea câştiga o avere dacă ar reuşi să vadă în viitor. Acționând prin prisma cunoaşterii unui viitor posibil, chiar dacă acel viitor se va schimba, cel care are cunoştințe despre aspectele vagi şi amorfe ale vieții poate lua decizii şi poate acționa net superior scopului pe care îl au oamenii cu care el se află în competiție zi de zi. În acelaşi fel, afaceristul care cunoaşte foarte bine piața în care operează, are un avantaj asupra celorlalți colegi ai săi, avantaj care îl va ajuta să fie mereu în frunte.

Există mulți oameni care îşi dau seama imediat că VDC este un instrument ideal pentru spionajul industrial. Acest lucru este adevărat, doar că spionajul industrial este ilegal. Eu nu mă implic în astfel de activități, iar atunci când sunt rugat să lucrez pentru

anumite firme, mă asigur că nu voi fi pus să fac astfel de acţiuni pentru ele. Din păcate, deşi mă asigur mereu, uneori aflu că am fost minţit. Aşa că se impune un avertisment: compania mea, numită *Probleme-Soluţii-Inovaţii*, nu se implică în spionaj industrial şi va raporta orice tentativă de această natură autorităţilor competente.

Un alt avantaj al VDC este că nu poate fi detectat. S-a spus deseori că existenţa VDC a dus la dispariţia secretelor. Dar, deşi pare incredibil, cu toate că ţintei îi este furată informaţia, operaţiunea în sine rămâne secretă. Armata a folosit metoda VDC ca principală metodă de vizionare din mai multe motive, dar esenţial a fost faptul că puteam intra în zone de interes, luam informaţia, apoi ieşeam, fără să lăsăm nicio urmă. Oamenii din zona-ţintă nu ştiau niciodată că securitatea le-a fost compromisă, astfel că ei nu simţeau nevoia de a-şi schimba planurile.

Prin alte metode, persoanele vizate simt uneori o „prezenţă" sau au sentimentul că sunt „privite". Uneori animalele intră în panică, ceea ce-i alertează pe oameni. Dar în cazul VDC, aceste lucruri nu se petrec.

Motivul este că prin această metodă faci o simplă interogare a minţii tale subconştiente care va răspunde cu ceea ce ştie. Nu este necesară o prezenţă mentală sau psihică în zona-ţintă. Îi veţi auzi pe cei care practică VDC folosind expresii de genul: „când am ajuns acolo" sau „în timp ce mă aflam acolo", deoarece acest mod de vizionare poate produce impresii foarte puternice care dau senzaţia operatorului că se află în zona vizată. Dar, în realitate, el creează în mintea lui, în timpul procesului interogator, o „realitate virtuală în miniatură".

De aici, rezultă un alt punct forte al VDC. Deoarece nicio parte a operatorului nu merge cu adevărat în zona

de interes, nu a existat niciodată pericolul experimentării a ceea ce mediumii numesc „intruziuni" sau „invazii ale spiritului". Atunci când VDC este aplicată corect, nu există nicio posibilitate ca operatorul să fie prins mental, emoțional sau în spirit în acea zonă, deoarece el nu se află în realitate acolo.

Se evidențiază astfel un pericol care este considerat a fi o slăbiciune a VDC. Pe măsură ce operatorii creează această lume virtuală în mintea lor, de multe ori ei cred că ea este reală. Acesta este un fenomen binecunoscut celor care au de-a face cu forme computerizate de realitate virtuală. Atunci când iei de bună acea realitate virtuală, ai tendința să uiți că este virtuală și începi să crezi că este perfect reală. Apoi, așa cum un hipnotizator te poate convinge că ai fost ars, iar urmele acelei arsuri apar pe piele, lucrurile care se petrec în realitatea virtuală încep să se manifeste și în lumea reală. Aceste manifestări pot fi de natură fizică, mentală sau emoțională. Siguranța operatorului în aceste momente reprezintă o mare problemă. Cel care monitorizează ședința de vizionare trebuie să fie atent la orice emoție puternică pe care operatorul ar putea-o experimenta și să-l orienteze spre altă direcție dacă aceste emoții apar.

La accesarea unei persoane țintă, există pericolul ca operatorul să fie „absorbit" mental în sistemul de gândire al acelei persoane, în credințele și emoțiile sale. Operatorul se poate identifica atât de mult cu ținta, încât poate pierde orice noțiune de sine. Cel care monitorizează trebuie să fie foarte atent la aceste aspecte. VDC are o etapă prin care operatorul este adus la starea sa normală. Procesul poartă numele de detoxifiere și trebuie *neapărat* învățat înaintea oricărei tentative de accesare a minții unei alte persoane. Când un operator începător ajunge la această fază a antre-

namentelor, i se aduce constant aminte că VDC nu este o jucărie şi că trebuie să aibă foarte mare grijă.

Unul dintre cele mai importante puncte este reprezentat de abilităţile secundare obţinute prin VDC. Întregul proces al VDC este orientat în stabilirea unei comunicări clare între mintea conştientă şi mintea subconştientă a unei persoane. Când se stabileşte o astfel de conexiune, toate informaţiile din mintea subconştientă devin accesibile. Care era numărul vostru de telefon cand aveaţi 3 ani? Unde v-aţi lăsat cheile de la maşină? Care era ziua de naştere a străbunicii? Mulţi dintre cei care au parcurs acest proces de învăţare realizează că a folosi VDC pentru spionaj este risipirea unui imens potenţial. Această metodă vă poate ajuta să vă cunoaşteţi pe voi înşivă.

Psihoterapeuţii, psihoanaliştii şi toţi cei care se ocupă cu terapii mentale îşi câştigă existenţa din ideea că nu ne putem accesa subconştientul propriu. Acum acest lucru este posibil. Iar antrenamentul VDC te învaţă cum să faci acest lucru într-o manieră logică şi ordonată, fără vâltoare emoţională sau disconfort. Aveţi control perfect asupra procesului. Oamenii care învaţă VDC ajung deseori la o stare de pace interioară şi la o creştere spirituală.

Atunci când înveţi VDC, viaţa ta se schimbă. Pe măsură ce apar, transformările interioare se vor reflecta şi în exterior, în viaţa de zi cu zi. Acesta este, bineînţeles, unul dintre beneficiile VDC.

Dar în acest beneficiu se ascunde şi un dezavantaj. Chiar dacă transformările pe care le experimentezi sunt bune, cei din jurul tău s-ar putea să nu fie încântaţi de noul „tu". De exemplu, să presupunem că eşti un alcoolic, care după ce ai intrat în legătură cu propria ta fiinţă, nu mai ai nevoie de alcool. Dar, ca rezultat,

prietenul tău alcoolic îşi va căuta un alt partener cu care să bea. VDC vă va schimba spre mai bine, dar aceste schimbări vor produce o serie de ajustări nebănuite ale vieţii voastre, nu neapărat toate plăcute.

Luând în considerare avantajele şi dezavantajele, este evident că vederea la distanţă poate fi folosită în lumea afacerilor, la fel de mult pe cât a fost folosită de guvern. Atât timp cât se are în vedere pericolul şi dezavantajele, avantajele şi punctele forte ale VDC pot avea aplicabilitate uluitoare în afaceri.

Domeniul cel mai evident este luarea deciziilor. La mijlocul anilor '90, am iniţiat un proiect numit *Influenţarea trecutului*. Scopul acestui proiect era să văd dacă efectele deciziilor luate la un moment dat pot sau nu să fie influenţate prin cunoaşterea la momentul deciziei a variantelor posibile de derulare a evenimentelor. În această perioadă am ţinut un jurnal meticulos. Precizia cu care luam decizii (adică raportul decizii corecte – decizii incorecte) a crescut cu 30%. Pentru prima oară după mult timp, eram bine din punct de vedere financiar, chiar aş putea spune că prosperam. Vieţile noastre au devenit mai relaxate şi mai fericite. Pentru o companie sau o corporaţie, aceste aspecte s-ar traduce în bani şi putere de piaţă. Deciziile sunt cele care ridică sau ruinează o firmă.

Dacă, aşa cum spun Serviciile de Informaţii militare, „cunoşterea este putere", atunci cunoaşterea viitorului reprezintă rezerve de putere. Compania sau firma care poate prevedea evenimente viitoare, se poate pregăti pentru a le face faţă prin crearea de produse noi care să îndeplinească cerinţele viitoarelor tendinţe şi prin capitalizarea de informaţii la care nimeni nu mai are acces.

Deşi multe companii supravieţuiesc, foarte puţine

se bucură de prosperitate. În mare parte din cazuri, produsele sunt bune, dar companiile nu pot ademeni publicul să le încerce. Clienţii se plâng de nepăsarea companiilor în ceea ce-i priveşte. Sensibilizarea personalului de relaţii cu publicul al companiei este crucială pentru asigurarea unui loc competitiv în lumea afacerilor pentru companie. Pe măsură ce o persoană vine în legătură cu sinele propriu, ea învaţă să fie receptivă la cele mai subtile dorinţe ale celorlalţi. În afaceri, această abilitate prezintă o importanţă deosebită atât pentru vânzătorii care interacţionează cu clienţii, cât şi pentru membrii comisiilor care stau la masa negocierilor. Abilitatea de a citi oamenii deseori face diferenţa între succes sau declin financiar.

În momentul în care o fiinţă învaţă să-şi deschidă mintea pe multiple niveluri faţă de lumea înconjurătoare, are loc pentru ea o evoluţie personală fenomenală. Atunci când se stabileşte o anumită comunicare pe acele niveluri, nimic nu mai rămâne ascuns acelei fiinţe care începe cu adevărat să se trezească şi să trăiască.

Dar, dincolo de toate, VDC are un punct forte şi un avantaj care, după părerea mea, le depăşeşte pe toate celelalte. Pe măsură ce o fiinţă devine din ce în ce mai conştientă de sine – cât de puţin –, duce la creşterea nivelului de conştientizare al umanităţii. Implicaţiile acestui fapt sunt imense. Acest lucru mi-a devenit clar la un moment dat, în urma unui comentariu neaşteptat făcut de Skip Atwater.

Lucram de câteva luni la o criză cu ostatici. Printre multe eşecuri, am înregistrat şi câteva succese. Multe dintre eşecuri nu s-au datorat informaţiilor greşite, ci faptului că nimeni nu a luat în seamă informaţiile bune. Uneori aveam impresia că nimănui nu-i păsa de informaţiile pe care le trimiteam în sus pe lanţul ierar-

hic. Au existat câteva cazuri în care situația ne-a făcut aproape să cedăm.

Într-o zi, mă plimbam cu Skip Atwater pe lângă Clădirea Operațională, când m-a cuprins un sentiment de descurajare care m-a făcut să întreb: „De ce facem noi asta? Nimeni nu ne acordă atenție. Ce contribuție aduc vizionările noastre?

Skip m-a privit calm, cu o expresie ce spunea că totul e ok. „Contribuția pe care o aducem nu este reprezentată doar de informația pe care o obținem. Asta ar fi îndeajuns. Însă adevărata contribuție este că în fiecare clipă se află cineva aici care se ocupă de asta. Chiar dacă ei ignoră tot ceea ce zicem, voi șase sunteți baza creării unei umanități mai bune. Asta nu poate fi atât de rău."

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL 8

AL ȘAPTELEA SIMȚ

Uitați-vă la camera ce vă înconjoară. Uitați-vă la ea cu ochii, ascultați-o cu urechile, simțiți-o cu mâinile şi mirosiți-o cu nasul. Simțiți temperatura ambiantă. Fiți atenți la desenele pe care le fac lumina şi umbra. Observați mărimile şi formele obiectelor din cameră. Apoi luați un pix şi o foaie de hârtie şi descrieți camera în care vă aflați, în cel mai mic detaliu, în scris. Descrieți totul în amănunt încât, dacă cineva citeşte ceea ce ați scris, să nu poată zice: „Uite, acest lucru l-ai omis".

Veți vedea că nu este un exercițiu aşa de uşor pe cât pare la prima vedere. Vor fi sute de lucruri pe care le veți trece cu vederea şi mii de detalii pe care le veți rata. Am cerut la un moment dat unei grupe de studiu să-mi spună ce culoare au pereții camerei de antrenament. Culoarea poartă numele „alb de deşert". Este un alb cu nuanțe slabe de bej. Unul dintre participanți a spus: „Alb", următorul: „Ceva asemănător cu albul". Al treilea a continuat: „Uşor bej". Al patrulea, care este un artist faimos şi foarte talentat, a zis: „Peretele are o combinație de câteva mii de culori." Apoi a subliniat că există şi o nuanță verzuie, unde lumina venită din curtea centrală se reflectă pe tavan. Exista, de asemenea, şi o nuanță albastră ce rezulta din reflexia luminii din piscină, alături de albastrul ce se reflecta de la cerul deşertului care era puțin diferit. O altă nuanță era un mov, căci lumina se reflecta dintr-un bol cu cristale de ametist, aflat lângă oferească, şi o nuanță verde-albastră strălucitoare, rezultată din reflexia luminii dintr-un bol cu cristale turcoaz, ce era aşezat lângă o altă fereastră.

„De fapt", a continuat el, „nu există un singur loc pe perete unde să fie doar alb sau bej pur."

Uitaţi-vă din nou la descrierea culorii pereţilor camerei în care vă aflaţi, apoi priviţi pereţii. Aţi descris cumva culoarea generală a peretelui şi aţi omis miriadele de culori care se reflectă de pe un perete pe altul? Lucrurile stau mai mult ca sigur aşa.

Acest exerciţiu este de mii de ori mai uşor decât ceea ce face un operator VDC, într-o sesiune de vizionare care implică descrierea unei locaţii în cele mai mici detalii. O opinie de bază în VDC este că, dacă nu poţi descrie o cameră ce te înconjoară folosindu-ţi simţurile, nu poţi fi de încredere pentru a descrie o locaţie aflată pe partea cealaltă a globului, folosindu-ţi doar mintea.

Am numit această carte *Al şaptelea simţ* şi nu *Al şaselea simţ*, deoarece simţul psihic nu este al şaselea simţ, ci al şaptelea. Oamenii au ales antrenamentul VDC în speranţa dezvoltării simţului psihic. Dar poate cel mai surprinzător şi transformator efect secundar al urmării unui curs VDC este dezvoltarea nu doar a unuia, ci a două simţuri noi.

Cu toţii am fost crescuţi într-o lume în care ştiinţa era în exclusivitate materialistă, până la ignorarea aproape totală a fiinţei umane. Am fost învăţaţi că avem doar cinci simţuri: vederea, auzul, pipăitul, gustul şi mirosul. Fiecare dintre aceste simţuri are asociat un organ fizic. Cultura ştiinţifică în care am fost crescuţi nu credea în existenţa unui simţ care să nu fie asociat cu o parte a corpului fizic, prin urmare, totalul simţurilor noastre trebuia să fie cinci.

Totuşi, dacă luăm o sută de persoane, una câte una, şi le plasăm într-o catedrală imensă, fiecare dintre ele va simţi necesar să păstreze un moment de reculegere. Dăcă le plasăm pe creasta unui munte, fiecare va simţi

nevoia să se protejeze şi, instinctiv, va face un pas înapoi, ca şi cum ar fi atins un fier înroşit sau ar fi simţit miros de gunoi. Dacă le plasăm în cuşca unui leu, vor simţi cu siguranţă panică şi groază.

În aceeaşi manieră, dacă mergeţi într-un loc unde există pericole, veţi avea tendinţa de a vă tensiona şi de a deveni mult mai conştienţi. Dacă mergeţi la o petrecere răsuflată, veţi simţi imediat asta în atmosferă şi veţi dori să plecaţi. Dacă o situaţie cere să acţionaţi împotriva sentimentului de autoconservare, împotriva moralităţii şi a fricilor voastre, veţi experimenta un sentiment de respingere. Dacă, în schimb, situaţia va duce la îmbunătăţirea autoconservării, a moralităţii, la împlinirea dorinţelor şi la lucruri plăcute, veţi simţi atracţie faţă de ea. Pe scurt, ceea ce vreau să spun este că veţi reacţiona în funcţie de ceea ce simţiţi în mediul înconjurător şi veţi face asta într-un mod previzibil, sigur şi repetat. Ceea ce simţiţi este ambianţa locurilor în care vă aflaţi.

Ştiinţa consideră că un lucru este dovedit a fi real dacă se poate demonstra repetabilitatea, siguranţa şi previzibilitatea lui. Acest simţ al ambianţei este repetabil, sigur şi previzibil. Dar deoarece nicio parte a corpului nu-i poate fi asociată, nu este considerat, de către comunitatea ştiinţifică, a fi unul din simţurile umane.

Acest simţ este ignorat, de asemenea, în educaţie, în creşterea copiilor şi în antrenamente. Astfel că el rămâne nedezvoltat la o mare parte din oameni. Dar acest lucru poate fi remediat. Actorii şi comicii învaţă să „citească" sala în timp ce joacă un rol. Poliţiştii învaţă „să citească" scena unei crime. Ocupaţii mai rare şi mai ezoterice, cum ar fi cele de spioni şi de luptători ninja, ne învaţă că această conştientizare a ambianţei poate face diferenţa între viaţă şi moarte.

Cursul de antrenament în VDC presupune utilizarea tuturor simţurilor, iar simţul ambiant este unul dintre cele asupra cărora ne focalizăm preponderent, întrucât este cel mai puţin dezvoltat. Pentru majoritatea celor ce participă la curs, acest simţ este un aspect al vigilenţei total nou, care, odată dezvoltat, oferă experienţe uluitoare (vedeţi exerciţiul ambiental din Anexa 4).

Rezultatul final al acestui antrenament legat de simţul ambiental creează un efect secundar deosebit. Oamenii m-au sunat şi mi-au scris după astfel de cursuri, spunându-mi că au realizat că până acum şi-au trăit viaţa într-o stare de adormire, iar acum, în sfârşit, s-au trezit. Ei încep să vadă lumea într-un mod complet şi de o asemenea frumuseţe încât ar putea să pună mâna pe o pensulă sau pe un creion şi să creeze o operă de artă. Ei merg la slujbele lor, având o înţelegere nouă şi vastă, reuşind cu uşurinţă să exceleze în domenii în care înainte abia făceau faţă. De fapt, acest efect secundar al VDC este mult mai folositor în lumea de zi cu zi decât antrenamentul VDC propriu-zis.

Simţul ambiental nu este de natură paranormală, dar, pe măsură ce este deprins, oamenii capătă abilitatea de a percepe o serie de lucruri pe care ceilalţi nici nu le observă. Cei care încep să folosească acest simţ spuneau că prietenii îi întreabă mereu: „Dar ce-i cu tine? Doar nu eşti paranormal?"

După ce am lucrat ani de zile, atât cu mediumi antrenaţi, cât şi cu mediumi nativi, m-am convins că 90% din ceea ce oamenii consideră a fi capacităţi paranormale, sunt, de fapt, abilităţi latente ale fiinţei de a „citi" ambianţa persoanei din faţa ei, a situaţiilor sau a nuanţelor ori tonurilor subtile ale persoanelor prezente.

Prima dată am simţit prezenţa acestui nou simţ ca urmare a antrenamentului VDC militar pe care l-am rea-

lizat în 1984. Într-o zi, mergeam acasă după serviciu, parcurgând distanţa de aproximativ o sută de kilometri. În mod normal, pentru a evita monotonia drumului, alegeam de fiecare dată altă rută. Mă aflam pe şoseaua 301 mergând spre sud şi m-am hotărât să trec prin micul oraş numit Croom, aflat la scurtă distanţă de autostradă. Era toamnă şi frunzele căpătaseră nuanţe de roşu aprins şi auriu, cu o strălucire pe care am văzut-o doar în nord-estul Americii. M-am gândit că drumul prin pădure mă va inspira mult mai mult decât autostrada monotonă şi plictisitoare. Am virat la stânga şi am aşteptat în intersecţie o breşă în circulaţie pentru a putea trece. Am privit în direcţie opusă la traficul intens ce se îndrepta spre partea nordică a Baltimore-ului. Era destul de aglomerat în acea zi, aşa că am aşteptat destul de mult până să pot traversa.

Brusc, piciorul meu drept, din proprie iniţiativă, a sărit de pe frână şi a apăsat acceleraţia. Am auzit cum roţile au scârţâit, în timp ce maşina a fost proiectată în trafic. Apoi am auzit alte scrâşnituri de roţi, claxoane, oameni înjurând şi, ulterior, un sunet înfundat ce a venit din spatele maşinii mele. Nici acum nu îmi este clar ce s-a petrecut, dar îmi aduc bine aminte imaginea şoferului dintr-o maşină ce se apropia cu viteză, cu ochii mari cât cepele şi mâinile încleştate pe volan, căruia nu-i venea a crede că se îndreaptă spre un dezastru iminent.

Inexplicabil, am ajuns nevătămat pe partea cealaltă a drumului şi am intrat cu maşina într-o parcare amenajată după un mic deal. Mi-am dat totuşi seama că produsesem un accident, după zgomotul înfundat pe care îl auzisem. După ce am oprit, am coborât să evaluez daunele. Camioneta mea nu suferise nicio avarie, dar în benă se afla un indicator rutier făcut bucăţi. Am trecut cu vederea priveliştea stranie, fiind absorbit de tensi-

unea momentului. Am considerat că ar fi bine să mă întorc la autostradă pentru a vedea ce probleme mai cauzasem. După ce am ieșit de după deal, am privit spre dreapta, gândindu-mă că cine m-a lovit ar trebui să fie oprit lângă drum. Acolo nu se afla nimeni, iar traficul își reluase deja ritmul aproape infernal, ca și cum nimic nu s-ar fi petrecut. Când m-am uitat în stânga, am văzut un camion aflat pe banda mediană a autostrăzii, la aproximativ cinci sute de metri în direcția pe care mergeam eu inițial. Banda mediană era efectiv distrusă pe o linie ce unea locul de traversare al autostrăzii cu poziția actuală a camionului, a cărui cabină intrase la un metru în pământ. Întregul ax frontal al camionului, cu tot cu roți, se afla acum în niște copaci pe partea cealaltă a autostrăzii.

Pe când mă aflam pe banda mediană pentru a traversa sensul ce mergea spre nord, nu mă gândeam că un camion, care venea dinspre sud, în spatele meu, își pierduse axul de față și se îndrepta amenințător spre locul în care se afla oprită mașina mea. Eu mă uitam la traficul ce venea din direcția cealaltă și nu aveam cum să văd camionul care se îndrepta spre mine asemenea unui glonț de douăzeci de tone. Dar ceva din mine a simțit pericolul iminent și a preluat controlul corpului meu. În acel moment, mintea mea conștientă a devenit un simplu pasager. Ea era doar un observator al unei situații pe care nu o putea înțelege. Mintea mea subconștientă a preluat controlul corpului meu și m-a mutat din acel loc, prin traficul intens, într-o zonă sigură – toate acestea fără ca eu să conștientizez ceva. Sunetul înfundat pe care îl auzisem în timp ce zburam prin trafic, era sunetul semnului de circulație proiectat în bena mașinii mele, după ce a fost lovit de camion, în timp ce trecea prin locul în care mă aflasem exact cu o secundă în

urmă.

Uneori simţul ambiant poate fi chiar mai ascuţit decât suntem noi conştienţi că este. Niciunul din cele „cinci simţuri normale" nu ar fi reuşit să mă salveze din acea situaţie. Nu aş fi putut vedea camionul, deoarece mă uitam în direcţia cealaltă. Nu l-aş fi putut auzi deoarece muzica era dată tare pentru a mă ţine treaz. Chiar dacă aş fi auzit, totuşi, nu aş fi avut timp să reacţionez. Ceea ce mi-a salvat viaţa a fost reacţia cauzată de acea ambianţă de pericol iminent. Din acel moment şi, ca urmare a mai multor incidente în care simţul ambiental m-a ajutat, am fost convins de importanţa dezvoltării lui.

SINESTEZIE

La o lună după ce am început antrenamentele iniţiale, ţinta pe care mă antrenam era o slujbă ce avea loc într-o catedrală bogat ornamentată. În faţa altarului se afla o masă pregătită pentru slujbă. Faţa de masă era făcută dintr-un material violet, iar pe ea erau aşezate ustensilele de aur folosite la servirea vinului şi pâinii. La un moment dat, în timpul sesiunii de vizionare, m-am focalizat asupra acestei mese care era principalul punct de interes al zonei-ţintă. Ceea ce am identificat a fost:

Lat (dintr-o parte în alta)
Îngust (din faţă în spate)
Ceva dreptunghiular
Plat la partea superioară
Din lemn
Acoperit
Are ceva aşezat pe el

În momentul când am început să mă blochez, cel

care mă monitoriza mi-a spus: „Mută-ţi atenţia asupra percepţiei «are ceva aşezat pe el» şi descrie". Am scris ce mi-a spus el pe foaie şi am continuat cu descrierea „lucrurilor". Percepţiile mele au fost:

(Mută-ţi atenţia asupra percepţiei «are ceva aşezat pe el» şi descrie.)
Auriu

Schiţă:

Rotund
Ascuţit la vârf

Metalic
Aur (culoare)
Imitaţie de aur
Conţine ceva

Supraveghetorul mi-a spus apoi: „Mută-ţi atenţia asupra «conţine ceva» şi descrie."
Eu am continuat:

(Mută-ţi atenţia asupra «conţine ceva» şi descrie.)
Lichid
Închis la culoare
Gust amar
asemănător vinului

BCU IAŞI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Supraveghetorul a continuat: „Mută-ţi atenţia la «acoperit» şi descrie."
Eu am scris pe foaie:

(Mută-ţi atenţia la «acoperit» şi descrie.)
Textură de pânză
Lungă
Lată
Atârnă
Are gust violet
Moale
Curat
Ca o pânză

Când m-am blocat din nou, mi-a sugerat: „Bine. Hai să luăm o pauză şi să discutăm ceva. Ai spus cumva «are gust violet»?"

„Da", am răspuns eu. „Are gust violet."

„Ce gust are violetul?", a întrebat el. „Vrei să spui că are gust asemănător vinului?"

„Nu", am răspuns eu fără să înţeleg prea bine întrebarea lui, „are gust violet."

„Şi ce gust are violetul?" a continuat el.

Am rămas pe gânduri un moment, fără să înţeleg de ce îmi pune o întrebare aşa de simplă şi de evidentă. „Ei bine... ştii tu... violetul are gust violet." Am rostit această propoziţie rar şi cât am putut de clar şi simplu. Încă nu înţelegeam de ce îmi pune întrebări despre lucruri aşa de simple. Poate că nu mă înţelesese bine. Credeam că mă exprimam foarte clar, dar totuşi se părea că lucrurile nu stăteau aşa.

După şedinţă am mers în cealaltă clădire, unde am scris raportul pe care apoi l-am predat. După aproximativ jumătate de oră , supraveghetorul a venit în bi-

roul meu şi m-a întrebat dacă am câteva minute libere.

„Îmi poţi spune din nou ce culoare are violetul?" a întrebat el.

M-am gândit un minut la cât de absurd suna întrebarea, amintindu-mi clar starea pe care o experimentasem. M-am uitat la el şi, rânjind, am spus: „Hei! Chiar am simţit gustul unei culori."

El mi-a zâmbit şi mi-a spus: „Ne aşteaptă câteva sesiuni interesante."

În următoarele săptămâni, monitorul a selectat o serie de ţinte cu caracteristici senzoriale puternice – mirosuri, gusturi, culori, temperaturi etc. În prima săptămână, am avut o serie de astfel de experienţe. Într-una din şedinţe, am văzut sunetul pe care vântul îl făcea prin copaci şi am putut chiar vedea puncte colorate unde frunzele produceau sunete individuale. Sunetele erau distanţate unele de altele, aşa cum arată imaginea unor frunze în fotografii. Le puteam percepe separat şi, deşi credeam că privesc frunzele, ceea ce vedeam, de fapt, era sunetul pe care ele îl făceau.

În decursul acelei săptămâni, am început să percep lumea din jurul meu într-o manieră cu totul nouă. Puteam să simt mirosul unei bucăţi de lemn în timp ce o atingeam. Puteam auzi traiectoria unei păsări care zbura pe cer. Mă simţeam ca un copil mic. Învăţam să simt lumea într-un mod complet nou.

Într-o şedinţă de antrenament, am atins în minte o lămâie cu limba şi *am auzit* aroma ei bogată şi copleşitoare. Nu am auzit doar acreala lămâiei. Ci am auzit întreaga armonie şi împletire de gusturi a seminţelor, a sucului şi a coajei lămâiei. Nu m-am gândit niciodată că părţile componente ale unor lucruri simple au în ele „gamele armonice" ale naturii. Iar gama era uimitor de pură. În următoarele săptămâni, am folosit abilităţile

fiecărui simţ pentru a le înţelege pe celelalte într-un mod cu totul nou şi extraordinar. A fost o perioadă de „aur" a vieţii mele.

Dar odată cu trecerea timpului, experienţele, atât cele din timpul sesiunilor de vizionare, cât şi cele din afara acestor sesiuni, au început să pălească în intensitate. Până la finalul lunii, ele au dispărut complet şi de atunci nu au mai apărut. Într-o oarecare măsură m-am întors la starea mea obişnuită. E ca povestea unui copil retardat căruia îi fusese oferită o formă de inteligenţă superioară şi pe care, ulterior, a pierdut-o. Este ca atunci când un om obişnuit este prins într-o intrigă internaţională, care, odată ce se sfârşeşte, face ca el să revină la viaţa şi serviciul său obişnuit. Astfel, el îşi petrece viaţa, ştiind mereu că dincolo de normal există o lume mult mai incitantă, fără să mai aibă însă acces la ea.

Totul s-a întors la normal acum, dar sunt conştient de faptul că, dincolo de limitele abilităţii mele de a percepe, se află lucruri extraordinare. Viaţa normală este limitată din multe puncte de vedere. Întotdeauna îmi voi aminti – nefiind capabil să mai experimentez cele trăite sau măcar să explic cuiva – sunetul unei lămâi, gustul violetului şi culorile făcute de vântul ce adie prin copaci.

Cu toate acestea, explicaţia celor întâmplate mie este una simplă. Mintea mea conştientă, care îşi obţinuse mereu informaţiile de la organele de simţ, nu era obişnuită să primească aceste informaţii direct de la subconştient. Astfel că mintea nu ştia cum să direcţioneze acest nou tip de informaţii. Pe măsură ce ea experimenta noi moduri de direcţionare, fără doar şi poate că trimisese unele din percepţii greşit. În câteva săptămâni, mintea mea a reuşit să se acomodeze, iar greşelile de direcţionare au dispărut. Acum mă aflu în situaţia de a trăi din nou asemenea unei creaturi normale, fără a mai

putea experimenta acele extraordinare erori. Câțiva ani mai târziu, am aflat că psihiatrii au o denumire pentru acest fenomen. Acesta se numeşte „sinestezie". Este o stare rară care a fost ani de zile un subiect studiat clinic.

Sinestezia nu o experimentează oricine, dar atunci când apare, este unul din jaloanele antrenamentului VDC. Este un indicator al unei dezvoltări mentale corecte. Este o dovadă clară a stabilirii unor noi căi de comunicare între conştient şi subconştient şi a integrării în sistemul intern al învățăcelului a bazelor VDC.

Chiar la o săptămână înainte de editarea finală a acestei cărți, o studentă, Dominique, lucra la o şedință de antrenament când brusc a exclamat: „Are gust verde!" Nu am oprit acea şedință, ci doar am zâmbit în sinea mea, simțind o oarecare invidie față de ea, pentru perioada minunată pe care urma să o trăiască.

HIPERSENSIBILITATE

Unul din efectele mai puțin plăcute ale antrenamentului corect în VDC este hipersensibilitatea. Pentru a fi un bun operator VDC, este necesar să poți să-ți focalizezi senzitivitatea atât pe obiecte aflate în imediata vecinătate, cât şi la distanțe mari. Într-un fel, este un lucru fantastic. Te deschide față de lumea din jurul tău, față de oamenii de lângă tine şi față de minunile şi complexitatea vieții. Dar există momente în care nu dorim să fim aşa de receptivi. Uneori, între sensibiliatate şi „nervi" există o barieră foarte fină.

Într-o zi, pe când aceste sensibilități începeau să mi se dezvolte, am mers în pauza de cafea la un bufet al companiei Post Exchange. Cu puțin înainte ca eu să intru în local, una dintre angajate a rupt o folie de plastic de pe nişte pahare de unică folosință, pe care le-a plasat apoi lângă dozatorul de cafea. Când am intrat pe

uşă, am avut senzaţia că pătrund într-o reţea de pânze de păianjen. Am început să-mi dau cu mâna pe faţă, urmărind să îndepărtez firele imaginare. Mai mulţi oameni se uitau la mine, crezând că am înnebunit, iar alţii începuseră să râdă. Am fost luat total prin surprindere. Dozatorul de cafea se afla în planul îndepărtat al localului, la aproximativ treizeci de metri de mine. În final, mi-am dat seama că nu aveam nimic pe faţă şi m-am forţat să intru şi să mă aşez la coadă. Cu cât mă apropiam de dozatorul de cafea, cu atât mai mult acea senzaţie, că sunt acoperit de pânze de păianjen, se întindea pe mâini şi pe gât. Abia atunci am realizat că acele senzaţii erau produse de faptul că simţeam electricitatea statică de pe paharele de unică folosinţă. În mod normal, efectul electricităţii statice se simte abia la câţiva centimetri de obiectele încărcate static. Dar, într-un mod uimitor, eu devenisem atât de receptiv la această electricitate statică, încât o simţisem ca un atac în toată regula, de la o distanţă de treizeci de metri.

Această hipersensibilitate afectează şi celelalte simţuri. A purta o conversaţie într-un restaurant se poate dovedi a fi foarte dificil atunci când eşti conştient de toate celelalte conversaţii din încăpere. Poate fi foarte neplăcut.

Unul din lucrurile ce mi-au devenit dureros de clare este faptul că un curent de 60 de cicluri este unul dintre lucrurile care ne afectează cel mai mult şi este cea mai invazivă invenţie în jurul căreia trăim. Una din cele mai obişnuite surse de radiaţii de 60 de cicluri este reprezentată de ceasul digital modern. Şi unde ţinem un astfel de ceas? Pe noptiera de lângă pat, cu faţa spre noi, pentru a ne putea bombarda cu radiaţii în timp ce dormim. Nu e de mirare că am fost asemuiţi cu o naţiune de zombi.

Există însă şi un aspect pozitiv al acestei hipersensibilităţi. Am auzit că cel mai urât lucru pe care o soţie îl poate spune soţului este: „Îţi spun eu ce este în neregulă! Tu nu ştii ce e în neregulă! Asta e în neregulă!" În faţa unei asemenea declaraţii nu există apărare. Bărbatul rămâne lipsit de orice metodă de a se apăra. Unul dintre motive este că afirmaţia e adevărată. El chiar nu are nicio idee referitor la ce e în neregulă. Neînţelegând o problemă, el nu o poate remedia sau preveni şi nu poate nici să-şi ceară scuze într-un mod graţios. Dar pe măsură ce receptivitatea creşte, începi să-ţi dai seama ce e „în neregulă" cu mult înainte ca această neregulă să apară. Devii conştient de lumea şi de oamenii din jurul tău, uneori chiar înainte ca tu să realizezi acest lucru.

REACŢIA ANTICIPATIVĂ

Reacţia anticipativă este asemănătoare cu premoniţia, dar are loc la un alt nivel. Un exemplu de reacţie anticipativă a fost momentul când corpul meu mi-a luat piciorul de pe frână şi a apăsat acceleraţia, proiectându-mă cu maşina în trafic. Reacţia anticipativă apare la operatorii VDC datorită unui set de exerciţii pe care aceştia le fac în timpul antrenamentului, exerciţii ce permit subconştientului să aibă acces direct la corpul fizic. De fapt, aceste exerciţii fizice au o importanţă atât de mare încât oamenii percep vederea la distanţă ca o disciplină fizică şi mai puţin una psihică. Astfel că, în realitate, VDC este chiar o artă marţială.

Antrenamentul VDC începe cu un set special de mişcări fizice. Prima dată, studenţii sunt puşi să deseneze cea mai simplă reprezentare grafică a cuvântului „pământ". De obicei, ei desenează o linie orizontală dreaptă. Apoi le cerem să deseneze cea mai simplă reprezentare grafică a cuvântului „apă". Ei desenează o

linie orizontală vălurită. Continuăm cu conceptele „făcut de om", „natural", „spaţiu", „mişcare/energie" şi „viu/biologic/organic". Reprezentările grafice pe care le fac ei poartă denumirea de ideograme deoarece sunt reprezentările grafice ale unor concepte de bază sau ale unor gestalturi şi nu ale unor lucruri specifice.

Cuvântul „gestalt" este un cuvânt nou pentru mulţi oameni, aşa că eu îl explic, de obicei, ca fiind o însuşire majoră a unui lucru. De exemplu, într-o anumită zonă poate fi de mare importanţă însuşirea de „apos", în alta cea de „pământos" sau de „uman".

Studenţii fac o serie de exerciţii cu ideograme (a se vedea exerciţiile cu ideograme din Anexa 4). Să fiu sincer, aceste exerciţii sunt concepute a fi unele din activităţile cele mai plictisitoare ale vieţii. Un program pe calculator oferă diverse cuvinte pentru care studenţii trebuie să născocească ideograme. Această acţiune este repetată de atât de multe ori, până când devine adânc înrădăcinată în subconştient. De fapt, din acest motiv exerciţiul este conceput într-un mod atât de plictisitor. După ce repeţi exerciţiul timp de câteva minute, mintea conştientă începe să se ocupe cu alte gânduri. În acest timp, ideogramele sunt înregistrate în subconştient.

Pe măsură ce ideogramele devin din ce în ce mai înrădăcinate în subconştient, ajungi în punctul în care, dacă auzi nişte coordonate, mâna va desena o ideogramă legată de acele coordonate, asemenea testelor de reflexe la picior. În şedinţă, se desenează ideograme la care te poţi uita şi poţi spune: „Nu ştiu exact ce e, dar pare a fi făcut de om, are ceva apă şi ceva pământ." Astfel începe sesiunea de vizionare, când acest prim contact cu zona-ţintă a fost stabilit.

Uneori poţi reacţiona psihic la o situaţie, imediat ce subconştientul o simte, fără a se mai aştepta analiza

minţii conştiente. De exemplu, poţi răspunde la întrebarea cuiva imediat ce ea este gândită, înainte de a fi formulată verbal. Îţi poţi căuta telefonul chiar înainte ca acesta să sune. Acestui fenomen nu-i putem spune premoniţie, deoarece îi lipseşte partea conştientă. Reacţia ce are loc este o consecinţă directă a faptului că antrenamentul VDC este, în egală măsură, fizic şi mental. VDC implică toată fiinţa, nu doar mintea.

Deschiderea unor noi cărări senzitive şi experienţele rezultante compun o lume uimitoare. Reacţiile particulare ale fiecărui student la aceste noi experienţe depind în mare măsură de bagajul cu care acesta intră în antrenament, bagaj ce consistă din frici, motivaţii, ţeluri şi aşteptări. Ceea ce obţin studenţii este o mai bună înţelegere a lumii care îi înconjoară, a minţii proprii şi a minunatei creaţii din care fac parte.

Dar rezultatul de netăgăduit este faptul că se deschid aşa de multe căi non-mediumnice inedite de a simţi lumea înconjurătoare, încât apropiaţii cred că cei care le experimentează sunt mediumi. Adăugând la acest lucru învăţarea operării cu „al şaselea simţ", simţul ambiant, mulţi dintre studenţi îşi dau seama că funcţionarea mediumnică, „al şaptelea simţ", nu este nici spectaculoasă şi nici aşa de necesară pe cât credeau la început.

BCU IAŞI/CENTRU

CAPITOLUL 9

SENTIMENTE NOI

O ființă umană este o parte dintr-un întreg,
pe care noi îl numim
Univers, parte limitată în timp și spațiu.
El se experimentează pe sine,
gândurile și emoțiile sale,
ca ceva separat de restul – un fel de
iluzie optică a conștientului său.

- Albert Einstein

Antrenamentul în vederea la distanță controlată începe prin stabilirea unei comunicări clare între mintea conștientă și mintea subconștientă. De obicei, deschiderea acestui tip de comunicare urmează un anumit model aproximativ stabil.

Prima fază se caracterizează prin timiditate, neîncredere și frică. Toată viața voastră, cele două minți – cea conștientă și cea subconștientă – au fost asemenea unor vecini despărțiți de un gard foarte înalt. Unul aruncă deseori gunoiul său în curtea celuilalt, dând naștere la mici conflicte, lăsându-i pe cei doi cu un resentiment reciproc tăcut, dar cuprinzător. Fiecare trăiește ca și cum celălalt nu ar exista și ca și cum dorințele și nevoile celuilalt nu ar avea importanță sau nu ar exista nici ele.

Vederea la distanță distruge acest zid. Brusc, subconștientul și conștientul sunt nevoite să se privească în față. Ceea ce până acum fusese doar monolog privat al fiecăruia, trebuie să devină dialog. Acum sunt ca doi vecini care pot vedea unul în viața celuilalt, care

pot împrumuta unul de la altul pentru a-şi satisface nevoile şi care, pentru binele amândurora, trebuie să devină prieteni.

În faza a doua, cele două minţi se văd reciproc, aşa cum sunt ele în realitate. În această perioadă se încearcă efectuarea primei sesiuni de vizionare. Antrenamentul învaţă cele două minţi să lucreze la sarcini separate, ca mai apoi să unească rezultatele pentru a furniza un rezumat viabil al şedinţei de vizionare. Brusc cei doi vecini din voi înşivă văd ceva bun şi folositor unul în celălalt. Primele şedinţe sunt de obicei foarte reuşite, pentru că cele două minţi îşi fac treaba, conform cerinţelor antrenamentului.

Studentul relizează rar că scopul acelor prime şedinţe nu este obţinerea ţintei. Scopul este de a face cele două minţi să lucreze împreună la o însărcinare comună. Uneori este un eveniment princeps în viaţa studentului.

În faza a treia, senzaţia de nou dispare, iar cele două minţi nu se mai simt bine lucrând împreună. Fiecare doreşte să preia comanda, această încercare de stabilire a rolului şi responsabilităţilor fiecăreia ducând la neînţelegeri. Cei doi vecini încearcă să reclădească zidul care i-a separat atâta timp. Ceea ce nu realizează este faptul că, lucrând împreună la construirea zidului, ei continuă să colaboreze.

În copilărie obişnuiam să mă cert mereu cu fratele meu, precum câinele şi pisica. Locuinţa noastră era una de modă veche, o casă cu camere mari, tavan înalt şi tot ce se afla în ea era supradimensionat, asemenea stilului vechi în care era mobilată. Casa avea între sufragerie şi sala de mese uşi duble ce aveau încastrate în ele geamuri mici. Fiecare uşă avea câteva duzini de astfel de mici geamuri. Certurile începeau de câte ori fratele

meu nu era de acord cu mine (care aveam mereu dreptate!). Mama, rar plină de răbdare, scotea două sticle cu soluţie de curăţat geamuri şi două cârpe şi ne punea să stăm fiecare pe câte o parte a uşilor de sticlă închise. Trebuia să curăţăm geamurile bucată cu bucată, însă nu puteam trece la o altă bucată fără ca amândoi să fim de acord că partea celuilalt este destul de curată. Eu şi fratele meu ne uitam unul la altul prin uşa de sticlă închisă. Ţipam unul la altul, ne arătam reciproc pumnii şi ne strâmbam. În curând începusem un concurs să vedem cine se strâmbă mai urât. Astfel începeam să râdem şi ostilităţile încetau o perioadă. Ne-am certat precum câinii şi pisicile, dar am rămas cei mai buni prieteni. Iar mama avea cele mai curate uşi de sticlă din oraş.

Îmi dau seama, după zeci de ani, că în calitatea mea de antrenor VDC nu fac altceva decât ceea ce m-a învăţat mama mea. Când conştientul şi subconştientul pornesc un război, îi pun de o parte şi de alta a unei ţinte şi îi fac să lucreze împreună la un aspect al acelei ţinte, fără a-i lăsa să se mute la un alt aspect până la finalizarea primului. Nici unul nu poate merge înainte şi nici unul nu îşi poate asuma meritele „unui geam bine spălat", până ce amândoi îşi îndeplinesc partea din sarcină. În acest proces, ostilităţile încetează cel puţin o vreme. În această fază a antrenamentelor, îmi rog studenţii să păstreze legătura cu mine, prin telefon sau e-mail, pentru a rezolva orice problemă care ar putea apărea. În această fază crucială, studentul decide dacă merge sau nu mai departe.

Tot în această etapă a antrenamentului, rezultatele scad aproape la zero, ceea ce este foarte descurajant pentru studenţi. Vor urma aproximativ 10-20 de sesiuni în care punctele reuşitei vor fi ruşinos de puţine.

Indiferent de cât de bine am explicat că aceasta este o etapă normală şi constructivă a procesului, scorurile reduse sunt dezamăgitoare, lucru care îl poate face pe un student să renunțe. Dar dacă studentul continuă să încerce, cei doi vecini se vor întâlni şi vor continua să lucreze la sarcinile date. Fiecare va vedea că celălalt este acolo pentru el şi îi poate fi de ajutor. Într-o zi, lupta se va sfârşi, iar dialogul se va instala din nou.

Dacă studentul nu se dă bătut, în faza a patra, el devine prieten cu sine însuşi. Şi chiar prieteni adevărați. În această etapă încep să apară schimbări de viață considerabile.

În armată se spune că prietenul adevărat este persoana în care poți avea încredere când vine vorba de propria viață, propria soție şi propriul portofel. Este destul de uşor să găseşti prieteni în care să te poți încrede cu una sau două dintre cele trei elemente, dar e foarte greu să găseşti pe cineva în care să te încrezi în totalitate. În manieră asemănătoare, oamenii pot avea încredere că vor reuşi în afaceri, dar nu vor avea succes în dragoste, sau că vor reuşi în dragoste, dar nu vor avea darul de a vorbi în public. În această fază, oamenii învață să aibă încredere în ei că pot face orice.

În etapa a patra a antrenamentului, punctajele de la sesiunile de vizionare cresc, întrucât cei doi vecini au ajuns la o înțelegere şi acum lucrează din nou împreună. Studenții încep să manifeste o atitudine față de viață, specifică acelora care au parte de prietenii adevărate în viața lor.

Apoi urmează faza a cincea, în care cei doi vecini ai minții sudează o relație trainică. Aceasta nu este întotdeauna o cale lină, iar cei doi se vor afla în conflict deseori cu privire la sarcini noi şi la vechi fragmente uitate, din trecut. Dar ei devin prieteni. Fiecare este

jumătatea celuilalt. Toţi cei care au ajuns la acest nivel, au fost mulţumiţi de calea pe care au ales-o şi pe care au parcurs-o până aici.

Acesta este motivul real pentru care activez în acest domeniu. A învăţa oamenii să spioneze psihic are valoarea cea mai mică în cadrul muncii pe care o realizez eu.

De când am început să antrenez oamenii să devină mai receptivi faţă de lumea care îi înconjoară, am văzut o creştere în creativitatea şi fericirea lor, o îmbunătăţire a căsniciilor şi relaţiilor de familie, de asemenea a situaţiei de la serviciu, a drumului în viaţă şi a apropierii de Dumnezeu. Este o mare bucurie pentru mine să-i văd pe alţii că sunt fericiţi.

Dar nu poţi deveni mai receptiv în ceea ce priveşte lumea, fără a deveni receptiv şi la aspectele mai dureroase ale ei. Deşi acest efect secundar nu este plăcut, nu poate fi evitat, deci aş vrea să vă avertizez de la început.

Cei care termină cursul meu de VDC lucrează la cel puţin zece cazuri de copii dispăruţi. Pentru unii este poate prima dată când sunt martorii cruzimii unor oameni faţă de alţi oameni, la modul real. Poate fi o experienţă traumatică şi cathartică. Dar după ce au lucrat la zece cazuri, sigur se fac răspunzători de salvarea a cel puţin unui copil. Faptul că poţi ajuta un copil şi influenţa spre bine viaţa unei familii îţi aduce o mare satisfacţie, chiar dacă asta înseamnă uneori localizarea trupului neînsufleţit al unui copil, pentru ca părinţii lui să găsească împăcare şi să-şi continuie viaţa.

La câţiva ani după pensionare, am fost rugat să lucrez la cazul unui copil dispărut în afara Statelor Unite. La început, l-am găsit pe copil în viaţă, dar se afla în nişte condiţii mizere. Băiatul fusese răpit şi vândut

unui grup paramilitar pe post de sclav. Se aflau acolo mulți alți copii. Grupul îi folosea pe post de servitori, obiecte sexuale și saci de box. Nimeni nu avea grijă de ei și nu li se asigura îngrijire medicală. În final, copilul a fost folosit drept țintă pentru ca membrii grupului să învețe să împuște oameni inocenți.

După ce am raportat cele găsite, am fost rugat să obțin informații despre ceilalți copii. Țara unde aceștia se aflau se confrunta cu un număr foarte ridicat al răpirilor de copii sau al dispariției acestora. În următoarele luni am făcut o serie de ședințe, ajungând să cunosc toți copiii din acea tabără paramilitară. Am făcut tot ce mi-a stat în putință să le alin suferința, atunci când aceștia se îmbolnăveau și mureau. Mă implicam emoțional în viața fiecăreia dintre micile făpturi, doar pentru a-i vedea mai apoi murind în durere și suferință. În tot acest timp, m-am străduit din răsputeri să găsesc locația acestui grup, dar totul mergea foarte încet.

În cele din urmă, grupul paramilitar a fost localizat și eradicat. Doi dintre copii au fost recuperați în viață. Cel care m-a angajat mi-a spus apoi că cei doi erau atât de tare tarați emoțional, încât ar fi fost un gest de milă dacă i-am fi lăsat să moară împreună cu ceilalți.

Să treci peste suferințele pe care le experimentezi ca operator VDC nu este ușor. În realitate, uneori nu poți trece peste ele niciodată. Mă tem că și după ani buni de practică, astfel de evenimente mă marchează în mod evident. Uneori adoptăm o atitudine prea cavalerească în legătură cu ceea ce facem, gândindu-ne că putem merge pe un cal alb pentru a salva situația. Dar realitatea nu este ca un film la care ne uităm, după care mergem liniștiți să mâncăm. În mod subtil, realitatea ripostează, iar gloanțele ei pot cauza răni invizibile operatorilor VDC. Aceștia pot să sângereze emoțional

până la moarte, fără măcar să realizeze ce se petrece cu ei până când nu este prea târziu. În ciuda suferinței, operatorul VDC învață că mintea, căreia îi sunt date mai multă libertate şi control, are grijă de el, indiferent cu ce situații se va confrunta.

La un moment dat, pe când mă aflam în Hong Kong (în realitate, nu în timpul unei sesiuni de vizionare), am intrat pe o alee greşită, care evident că făcea parte din teritoriul unei grupări a lumii interlope chineze.Imediat, în față, mi-a apărut un chinez imens care a scos un cuțit de mărimea celui pe care îl avea Crocodile Dundee, pe care a început să-l învârtă, intenționând să mă înjunghie în abdomen pentru a mă omorî. Înainte de a putea reacționa mental, mâna mea s-a întins în față, într-un gest de salut. Un rânjet imens mi s-a întins pe buze şi m-am auzit spunând cu un accent puternic american sudist: „Salut tuturor! Eu sunt din Texas!" Cred că arătam ca un personaj din serialul *Hee Haw*. Omul a încetat a mai învârti cuțitul, s-a uitat la mine ca la un nebun, a dat din cap, mi-a întors spatele şi a plecat. Chiar înainte de toate acestea am simțit o stare de calm brusc, în timp ce conştientizam situația, dar ştiam că, într-un fel sau altul, voi depăşi această dificultate. Nici în ziua de azi nu ştiu cum de a funcționat ceea ce am făcut, dar era posibil să fi fost singura soluție care m-ar fi scos din acea situație. Nu cred că eu m-aş fi gândit conştient la ea.

În ultimii ani am avut parte de numeroase situații care mă depăşeau la nivel conştient. În acele cazuri, simțeam că Divinitatea vine la mine şi îmi spune: „Nu-ți face griji. O să rezolv Eu aceste probleme." Şi, în urma unor momente de calm brusc, lucrurile erau rezolvate.

CAPITOLUL 10

PROTECȚIE

Frica este principala sursă a superstițiilor
și una dintre principalele surse ale cruzimii.
Cucerirea fricii este începutul înțelepciunii.

- Bertrand Russel

Una din principalele preocupări ale spionajului *psi* este cum să te protejezi de o astfel de amenințare. În cazul metodelor psihice obișnuite, pur și simplu iei decizia de a te proteja, iar mintea subconștientă va respinge automat orice formă intruzivă, prin mecanismele proprii de apărare.

Mulți oameni își imaginează în jurul lor o sferă protectoare simbolică de „lumină albă". Alții folosesc talismane. Acestea sunt menite a fi simboluri exterioare vizibile ale unei convingeri interioare. Sunt folosite pentru a aduce aminte, asemenea aței legate de deget pe care le foloseau strămoșii noștri. Cu toate acestea, de multe ori acest simbolism este uitat, iar oamenii își pun încrederea în propria putere a talismanelor. Aici este ascuns pericolul folosirii unui astfel de obiect. Atunci când persoana începe să aibă încredere în talisman, ca sursă de protecție, el devine exact opusul a ceea ce trebuie să fie. Persoana începe să creadă că, dacă are protecția talismanului, ea nu mai trebuie să fie vigilentă și autoprotectoare. Astfel, ei coboară garda naturală interioară, devenind ținte ușoare ale spionajului *psi*.

Din multe puncte de vedere, arta de a proteja o țintă de a fi „vizionată", în acest caz pe voi înșivă sau locul

vostru de muncă, se aseamănă cu protejarea unui calculator împotriva hackerilor. Pe cât de buni sunteţi la a scrie programe de protecţie, pe atât de buni vor deveni hackerii care le vor sparge. Poveştile pe care le auzim la ştiri despre cei mai noi viruşi de calculatoare reprezintă doar vârful aisbergului a ceea ce înseamnă războiul dintre producătorii de programe şi hackeri. Programele de protecţie devin mai bune cu fiecare program spart de hackeri, iar hackerii devin mai buni cu fiecare program de protecţie nou pe care învaţă să-l spargă.

Cazul codurilor militare este asemănător. Dacă există o metodă de a încifra un mesaj, cu siguranţă acel mesaj poate fi şi descifrat. Oamenii care se ocupă cu securitatea militară nu încifrează mesaje, aşteptându-se ca acestea să nu fie descifrate. Ei le încifrează sperând că inamicului îi va lua aşa de mult timp să descifreze mesajul, încât la vremea decodării, informaţia din mesaj să nu mai prezinte nicio valoare. De asemenea, ei sunt conştienţi de faptul că doar un număr redus de spărgători de coduri are abilitatea de a descifra orice mesaj. Sunt conştienţi, totodată, că prin dezvoltarea de noi coduri de încriptare nu fac decât să-i antreneze pe spărgătorii inamici, care vor atinge niveluri superioare de eficienţă. Deci, codurile nu sunt evaluate din punct de vedere al imposibilităţii descifrării lor, ci în funcţie de durata ce trece până la decodare. Cu alte cuvinte, ei sunt conştienţi că nu există o protecţie reală.

Aşa este şi cu încercarea de a vă proteja de vederea la distanţă, pe voi înşivă, locul de muncă, familia, invenţiile pe care le faceţi sau oricare alte secrete pe care le aveţi. Veţi putea găsi metode care să încetinească un spion *psi* sau care să-i oprească pe majoritatea spionilor. Dar dacă spionul este dedicat acţiunii sale, va folosi

sesiunea de vizionare pentru a afla cum să treacă de protecția voastră. În realitate, nu faceți numai să vă protejați, ci reușiți să faceți această acțiune de a vă proteja mult mai dificilă în viitor, întrucât ajutați la antrenarea unor spioni *psi* mult mai eficienți. Din fericire, mare parte dintre ei renunță la ședințe dacă lucrurile se complică. Ei vor merge la țintă, vor găsi „protecția" voastră și vor renunța. Trebuie să vă faceți griji doar pentru cei care sunt dedicați și să vă temeți de cei cu foarte mare experiență. Este necesar să înțelegeți și să vă obișnuiți cu ideea că nu există protecție totală.

Indiferent de ce ați auzit, ați simțit sau ați experimentat legat de atacul psihic, este probabil 99,99% rezultatul imaginației proprii și nu are nimic de-a face cu faptul că cineva este vinovat de asta. Cu siguranță că ceea ce ați simțit a fost real. Boala a fost reală. Ghinionul din viața voastră a fost real. Dar cauza acelor lucruri are de-a face mai mult cu propriile voastre frici și cu propria imaginație decât cu orice altceva.

Nu este neobișnuit ca o persoană care vrea să aibă influență asupra voastră să folosească o serie de metode subliminale pentru a vă convinge că exercită deja această influență. De fiecare dată când vi se întâmplă ceva, acea persoană vă spune că ea este răspunzătoare pentru asta, lucru care va întări convingerea voastră asupra influenței pe care o exercită. În realitate, propria voastră credință este cea care cauzează problemele. În curând, de câte ori veți avea senzația că ați supărat acea persoană sau ați făcut ceva ce nu a fost în acord cu dorințele ei, veți începe să trăiți cu frica de răzbunare, făcând astfel să apară în viața voastră evenimente negative, ca și cum acestea au fost plănuite.

Am început să cred cu tărie că în lume există un număr foarte mic de oameni – atât de puțini, că-i pot

număra pe degetele de la o mână – care au posibilitatea de a face un atac psihic. Ceilalţi au doar metode de a vă manipula – şi foarte rar prin mijloace psihice.

Ştiu că oamenii care mă sună şi îmi cer protecţie împotriva atacurilor *psi* nu au nevoie decât de un sfat legat de situaţia în care se află. Se simt neajutoraţi şi dacă le oferi puţin control, acest lucru va pune capăt fricilor şi, astfel, „atacurile psihice" vor dispărea direct de la sursă: din minţile lor.

Dar asta nu înseamnă că toate atacurile psihice sunt imaginare. Unele sunt cât se poate de reale, câteva dintre ele fiind chiar eficiente. Dar după studii îndelungate şi după acumularea unei experienţe în domeniu, pot spune că aproape toate atacurile psihice sunt cauzate de frica şi imaginaţia victimelor.

Vederea la distanţă este folosită doar pentru obţinerea de informaţii. Nu este un instrument de atac psihic. Această afirmaţie este, în mod deosebit, valabilă cu privire la vederea la distanţă controlată. Deoarece operatorul VDC nu face altceva decât să-şi acceseze propriul subconştient, nu are loc un contact mental cu ţinta, deci atacul este imposibil.

Există totuşi o metodă formalizată numită Influenţarea la Distanţă Controlată (IDC), care poate genera un uşor atac psihic. Doar o mână de oameni poate realiza IDC, iar numele lor este cunoscut, întrucât această abilitate necesită un antrenament special.

Mai există o metodă numită Control la Distanţă Controlat (CDC), care este foarte eficientă în realizarea unui atac psihic, dar sunt doar doi oameni care au această abilitate, iar ei au fost atent selectaţi, avându-se în vedere credinţa lor în Dumnezeu şi natura lor altruistă. Nu trebuie să vă faceţi griji în ceea ce-i priveşte.

Așadar, în realitate, metodele de atac psihic sunt doar un subiect pentru scriitorii de romane S.F. și horror. Doresc așadar să lăsăm în urmă ideea atacurilor psihice și să ne concentrăm asupra protecției împotriva spionajului *psi*.

VDC nu este prima formă de spionaj psihic folosită vreodată. Este doar rezultatul îmbunătățirii, pe parcursul a milenii, a unor metode primitive, ce nu funcționau la fel de bine. Pot spune că VDC este cea mai nouă unealtă a hackerilor mentali. Așa cum protocoalele vechi de apărare nu mai sunt eficiente împotriva hackerilor moderni, nici metodele vechi de protecție psihică nu au mai fost eficiente în urma apariției VDC în lumea spionajului psihic.

În unitatea militară în care am activat, ne bucuram când aveam ca ținte persoane care credeau în sfere protectoare de „lumină albă" și în alte asemenea talismane. Ei erau atât de vulnerabili, încât ședințele de vizionare se reduceau de la o oră la cincisprezece minute sau chiar mai puțin.

VDC trece de aceste metode de protecție deoarece nu se bazează pe magie mentală sau pe telepatie și puteri mentale competitive. VDC nu necesită „deplasarea" operatorului la țintă; implică doar o interogare a subconștientului propriu în legătură cu ținta. Ideea este că subconștientul are abilitatea de a cunoaște aproape totul despre ținte. Deține informația și este pregătit să o ofere. Așa că toți cei care încearcă să se protejeze de VDC, își pierd timpul, deoarece VDC nu necesită accesarea lor pentru obținerea informațiilor.

Dacă persoana țintă dispune de protecție, un operator VDC începător va putea vizualiza doar acea protecție, fiind astfel oprit. Dar în stagiile avansate de antrenament, operatorii învață cum să depășească

aceste pelicule de „fum" extrem de repede, asemenea unui hacker expert care trece de firewall-uri şi parole fără să stea prea mult pe gânduri. Protecţia psihică este inutilă când vine vorba de un operator VDC profesionist.

A trece de protecţiile zonelor-ţintă este amuzant de uşor. Atunci când subconştientul îl anunţă pe operator că în zona-ţintă există protecţie, operatorul întreabă simplu: „Ce informaţie protejează?" Astfel că subconştientul răspunde, iar operatorul raportează informaţiile.

În calitate de persoană neantrenată, nu poţi face nimic pentru a opri pe altcineva să-şi acceseze propriul subconştient şi să ceară informaţii despre tine. Acesta este unul din avantajele VDC şi este unul din motivele pentru care a fost ales de armată. Ani de zile am dispus de un instrument de pătrundere mentală de neoprit. Nimeni nu putea să detecteze ceea ce făceam noi. Există mii de metode de a obţine informaţii, dar atunci când noi le obţineam prin VDC, ţintele nu puteau şti că informaţiile au fost compromise şi astfel ele acţionau conform unor planuri crezute în siguranţă.

Dar, deoarece armata are în vedere scenariile cele mai negre, au ştiut că, odată ce această metodologie va deveni publică, va fi învăţată şi de inamicii noştri. Astfel că trebuia să fim capabili să ne protejăm dacă aceştia aveau să folosească VDC împotriva noastră.

Deşi nu am fost însărcinaţi în mod oficial pentru a dezvolta tehnici de protecţie, mai mulţi operatori au început căutări personale pentru a găsi metode de detecţie şi protecţie. Am descoperit astfel o serie de căi de a-i opri pe operatorii novici şi de a-i încetini drastic pe cei experimentaţi.

Pentru a detecta vizionarea la distanţă, trebuie să înţelegeţi procesele care au loc în timpul şedinţei VDC.

Unul dintre procesele fundamentale se numește „a descrie mânerul ușii". Este o capcană în care operatorii cad deseori. Dacă în zona-țintă se află un obiect care este foarte atrăgător pentru subconștientul operatorului, atenția acestuia va fi distrasă de la ținta principală și se va orienta spre acel lucru. Un „atractant" este reprezentat de orice obiect aflat în lumea fizică, în imediata apropiere a țintei, care are proprietatea de a atrage atenția operatorului VDC de la ținta în cauză. Acest „atractant" poate fi reprezentat de ceva simplu colorat sau de ceva care se învârte. De asemenea, poate fi ceva impozant și ieșit din comun, de exemplu, o statuie modernă contorsionată și de nedefinit. Astfel, prezența unui „atractant" în imediata vecinătate a țintei poate distrage atenția unui operator VDC. Este cea mai simplă formă de a împiedica acest tip de spionaj și oferă protecție împotriva operatorilor începători.

Pentru a arăta modul în care un „atractant" oferă protecție, vom lua exemplul unui novice care este însărcinat să obțină informații legate de Pearl Harbor, cu o săptămână înainte de atacul japonezilor; operatorul va fi aproape de fiecare dată atras de ziua atacului. Astfel că ziua-țintă, cu o săptămână înainte de atac, are într-un fel o protecție naturală împotriva VDC. În același mod, poziționarea unui singur „atractant" destul de puternic în birou sau în spațiul în care vă desfășurați munca, va oferi o protecție asemănătoare împotriva spionajului psihic pentru activitățile voastre.

Părțile obișnuite dintr-o zonă de interes au o protecție naturală, deoarece nu atrag mintea operatorului în așa măsură ca obiectul „atractant". Astfel că operatorul are toate motivele să creadă că misiunea lui este un succes, când, de fapt, el își irosește timpul în jurul „atractantului", în loc să obțină informația cerută.

Foarte multe unităţi strict secrete din SUA trec cu vederea importanţa alegerii tablourilor de pe pereţi şi a obiectelor personale de pe birouri, chiar dacă, alese inspirat, aceste obiecte ar acţiona ca „atractanţi" pentru a zădărnici spionajul psihic. De asemenea, ele ar îmbunătăţi ambianţa pentru cei care trebuie să-şi petreacă zilele în clădiri fără geamuri sau în instalaţii subterane.

KGB-ul sovietic şi alte servicii secrete străine iau în considerare aceste lucruri. Din acest motiv, serviciile secrete ruseşti, bulgare, chineze etc. îşi construiesc cele mai ascunse baze în apropiere de circuri, parcuri de distracţii şi alte locaţii către care mintea are tropism.

Joe McMoneagle, operator VDC expert, a fost odată însărcinat să vizioneze o locaţie suspectată a fi zonă de întâlnire militară de nivel înalt, într-o ţară ce o avea ca şi ţintă. Lui nu i s-a spus că ar fi vorba de un loc de întâlnire. Tot ce i s-a oferit au fost nişte numere. În timpul sesiunii, el a descris oameni îmbrăcaţi în uniforme de armată, cu grade superioare, care discutau despre planuri militare. El a spus că în acel loc se iau multe decizii de grup. Pe tot parcursul sesiunii, mintea i-a fost atrasă la etajul superior. Când i s-a cerut să-şi îndrepte atenţia acolo şi să descrie ce vedea, el a spus că etajul superior „este împărţit în multe cămăruţe în care au loc afaceri unu la unu". Echipele de recunoaştere din zonă au identificat acea clădire ca fiind, de fapt, un bordel, unde liderii militari îşi discutau planurile la parter, în timp ce aşteptau să le vină rândul la activităţile de la etaj.

Însă armata noastră era conştientă că spionii *psi* străini nu ar fi atraşi de astfel de „atractanţi" triviali. Deci era necesară dezvoltarea unui sistem care să ne protejeze de spioni în timp ce noi ne desfăşuram munca.

Totodată, trebuia să găsim o modalitate de a proteja persoane, locații și activități.

Pentru a face experimente în vederea găsirii unui răspuns, aveam nevoie de trei oameni: unul care să fie ținta, unul care să protejeze ținta și un al treilea care să încerce să treacă de protecție. Să găsim un operator era simplu. Aveam o unitate întreagă. Altcineva din unitate a fost de acord să fie ținta. Astfel că eu am rămas să mă ocup de protecție. În timp ce ținta făcea diverse lucruri de interes, iar operatorul VDC urmărea să-l vizioneze, eu trebuia să folosesc cea mai bună metodă posibilă pentru a împiedica acea vizionare. Eșecurile se țineau lanț, dar am avut și o serie de mici succese. Ședințele pe care le-am considerat succese au fost mai mult speranțe ale noastre decât succese reale. Cu toate acestea, am fost convins că trebuie să existe o cale.

Într-o zi, pe când lucram la o operațiune ce implica o țintă reală, trebuia să accesez mental un lider militar străin și să raportez ce planuri avea pentru ziua următoare. În timpul ședinței s-a petrecut ceva ce m-a defocalizat total de la țintă. Acest lucru s-a mai petrecut și în alte dăți, dar era pentru prima dată când înțelegeam potențialul unei astfel de distrageri. Acest lider militar reușise timp de câteva minute să mă împiedice să-l vizionez, dar făcând acest lucru mi-a dat, fără să vrea, cea mai nouă și mai bună idee pe care o avusesem până atunci.

În momentele în care nu aveam de lucru și ne antrenam pe ținte fictive, am pus în aplicare această idee. A funcționat de minune. Am încercat-o în repetate rânduri și a fost eficientă de fiecare dată. Operatorii VDC cu care mă antrenam se întorceau din clădirea operațională, se uitau pe rezumatele sesiunilor și nu reușeau să înțeleagă de ce acestea eșuaseră.

Am scris un raport cu privire la metoda de protecţie pe care o folosisem, pe care apoi l-am înmânat directorului din acea perioadă, care era un tip destul de paranoic, iar eu nu primisem aprobare pentru ceea ce făcusem. A aruncat o privire pe raport şi s-a înfuriat brusc.

„Cine te-a însărcinat pe tine cu o asemenea misiune?", a strigat el, agitându-şi mâinile prin aer.

„Nimeni!", am spus eu. „Lucrez la acest subiect pe cont propriu de câţiva ani."

Răspunsul lui m-a şocat. M-a ameninţat că o să fiu dat afară din unitate deoarece mi-am permis să fac acţiuni pe cont propriu. „...Şi dacă aflu că mă minţi şi primeşti însărcinări de la cineva din afara unităţii," a continuat el furios, „te voi trimite la Curtea Marţială." Spunând acestea, a luat raportul şi l-a introdus în dispozitivul de tăiat hârtii. Oul de aur pe care guvernul îl dorea de aproape douăzeci de ani fusese distrus.

Nu doar oamenii aveau nevoie de protecţie, ci şi obiectele neanimate, cum sunt instalaţiile strict secrete, armele în curs de dezvoltare, Biroul Oval al preşedintelui şi multe alte locuri unde se luau decizii militare şi politice. Astfel că, după toate cele întâmplate, am fost nevoit să lucrez în timpul liber, pentru a dezvolta în continuare metoda de protecţie pe care o găsisem. Deoarece lucram acasă, nu ţineam nicio documentaţie cu privire la progrese, căci ar fi însemnat o încălcare a securităţii proiectului. Memoram orice informaţie nouă pe care o obţineam, iar mai apoi o notam într-o bază personală pe care o aveam la serviciu pe un calculator securizat şi despre care ştiam doar eu.

Principiile de bază erau foarte bune, astfel că dezvoltarea protecţiei pentru ţintele neanimate a decurs foarte repede. Metoda s-a dovedit eficientă şi în

protejarea anumitor aspecte ale obiectivelor, lăsându-le pe celelalte descoperite. În decursul acestui proces de dezvoltare, am realizat că pot face o ședință de protecție pentru un moment din viitor sau pentru o perioadă de timp ce va urma. Când a izbucnit Războiul din Golf și am început să lucrăm peste program, cercetările mele despre protecție au încetat.

Cu toate acestea, procesul nu s-a oprit aici. Acum că fusese inventată o metodă de protecție împotriva VDC, trebuia să aflăm dacă există posibilitatea de a trece de această protecție. Obiectul pe care l-am protejat în timpul experimentelor a avut un rol foarte important în procesul învățării unei căi de spargere a acestei protecții pe care o inventasem.

Acest obiect este o piatră sculptată, ce a intrat în posesia mea cu câțiva ani în urmă, și pe care o țin etalată cu mândrie în raftul nostru cu cărți. Doar eu și soția mea îi cunoaștem povestea neobișnuită. Astfel că am făcut tot ce am putut ca s-o protejez, iar mai târziu am început să caut o metodă de a sparge protecția.

Sesiunea de protejare a pietrei împotriva vizionării a început vineri, în jurul orelor 11:30, și s-a încheiat a doua zi dimineață, la orele 6:00. După ce am terminat, m-am prăbușit pe pat din cauza oboselii și am dormit toată ziua, trezindu-mă abia duminică dimineața pentru a mă duce la biserică. Ceea ce am protejat a fost doar istoria pietrei și modul în care ea a ajuns în posesia mea. Până în ziua de azi, operatorii VDC au intrat în sesiuni neștiind că e vorba de această piatră. Ei reușesc să descrie piatra, mai mult sau mai puțin detaliat, depinzând de abilitățile personale. Dar când li se cere să spună ceva despre istoria pietrei, sesiunea de vizionare se transformă într-un haos. Din motive necunoscute mie, aceste perioade de haos sunt însoțite

de râsete. Mulţi operatori renunţă la vizionare cu gândul că s-au defocalizat de la ţintă. Dacă ei continuă, acel haos se micşorează şi începe să i-a naştere o poveste, făcându-i să creadă că misiunea lor se bucură de succes. Informaţiile se leagă aşa de bine, că la final rezultă o istorisire plină de sens. Dar aproape nicio informaţie nu este corectă. Dacă operatorului îi este dată aceeaşi ţintă pentru o nouă vizionare, va apărea o poveste total diferită de prima. Din acest motiv, piatra a fost supranumită „Piatra poveştilor".

Am ajuns să cred că, dacă o persoană ar învăţa VDC, ar putea să-şi câştige traiul scriind istorioare fictive, ca urmare a vizionării acestei „Pietre a poveştilor". Faptul că piatra este protejată, nu este pentru mine un lucru uimitor. Înţeleg principiile din spatele acestei protecţii şi văd clar cum funcţionează. Uimitor este faptul că piatra a rămas protejată atât de mult timp, în urma unei singure sesiuni de protecţie, care pare să aibă efecte permanente. Povestea pietrei pare a fi în siguranţă nu numai faţă de vizionările VDC, ci şi faţă de alte metode mediumnice.

Cât despre spargerea acestei protecţii, pot spune că nu am înregistrat niciun succes. După ce am ieşit la pensie, am consacrat acestui scop multe ore, dar nu am reuşit să ating dezideratul propus. Poate nu sunt un hacker aşa de bun pe cât mă credeam.

Atunci când oamenii mă întreabă dacă există protecţie împotriva VDC, nu pot să-i mint că nu există, ea nefiind accesibilă pentru ei. Chiar dacă aş părea un necioplit, un răspuns sincer ar suna cam aşa: „Ei bine, există o formă de protecţie, dar pe care voi nu o puteţi realiza, iar odată ce acea protecţie este aplicată, din câte ştim noi, ea nu mai poate fi depăşită."

CAPITOLUL 11

MINTEA UMANĂ

Nu sunt un om deştept, dar ştiu ce este iubirea.
- Forrest Gump

Între anii 1980 şi 1990, guvernul SUA a cheltuit aproximativ 20 de milioane de dolari pentru dezvoltarea şi folosirea VDC. Ca în majoritatea programelor guvernamentale, şi în acest proiect au existat o serie de turnuri şi beneficii pentru sectorul civil, pe care armata nu le-a intenţionat. Cea mai evidentă turnură legată de programul VDC este faptul că protocoalele şi metodele VDC au început să fie aplicate în sectorul public, în domeniul afacerilor şi în interes privat. Pentru mine, cel mai important beneficiu este reprezentat de informaţiile pe care le-am aflat despre mintea umană.

Sunt de părere că modelul minţii umane este format din mintea conştientă, mintea subconştientă, fără însă a exista o minte inconştientă. Am ajuns la concluzia că mintea nu are nicio parte inconştientă. Fiecare parte a minţii este conştientă într-un anumit fel şi în legătură cu diferite aspecte ale vieţii, nicio parte a minţii, însă, nu e pe deplin inconştientă. Mintea umană prezintă şi un fel de „corp-minte". Această minte este cea care răspunde de bătăile inimii, de digestie, de ritmurile circadiene, de reflexe şi încearcă în zadar să ne spună că „durerea este modul în care natura ne arată că ne facem singuri rău."

La toate acestea, mulţi oameni vor mai adăuga o a patra „minte", numită „supramental", „conştient colectiv" sau orice alt termen i s-ar mai putea da acelei părţi

a minţii care ne oferă acces la informaţii dincolo de simţurile fizice. De exemplu, termenul de „inconştient colectiv" este total eronat. Mintea colectivă este foarte conştientă. Primesc multe apostrofări din partea studenţilor care lucrează în domeniul psihiatric, în legătură cu folosirea termenului „subconştient" sau a frazei „subconştient colectiv". Dar eu îmi menţin părerea că activitatea mentală şi creierul sunt conştiente de ele însele la nivel personal. Mintea conştientă nu ştie ce se petrece la alte niveluri, dar asta nu înseamnă că celelalte niveluri nu sunt conştiente de propria lor activitate. Eu sunt de părere că termenul de „inconştient" ar trebui folosit doar în caz de comă sau moarte. Chiar şi în cele mai profunde forme de comă, anumite părţi din creier rămân conştiente de necesitatea unei fiinţe de a respira, de a avea activitate cardiacă, de a digera, deci nu putem vorbi de o stare totală de inconştienţă. Sunt adeptul părerii că termenul de „inconştient" este inutil şi îi face pe mulţi „experţi" şi profesionişti să înţeleagă greşit nevoile pacienţilor lor. Ar trebui să se renunţe la acest termen. În VDC, vom lucra cu toate nivelurile şi părţile minţii şi va trebui să înţelegem că toate acestea sunt conştiente şi active. Această nouă viziune este necesară pentru munca pe care trebuie s-o facem.

Dar, pentru a servi scopului acestui model (şi nu uitaţi că este vorba de un model!), prefer să văd primele trei părţi, pe care le-am prezentat a fi principalele niveluri ale *creierului*, iar a patra parte ca fiind principalul nivel al *minţii*.

Din această perspectivă, este clar de ce o fantomă, dacă e să credeţi în astfel de lucruri, rămâne în urmă, bântuind anumite locuri şi repetând anumite acţiuni la nesfârşit. Aceasta are o minte care prezintă dorinţa de acţiune sau care simte nevoia împlinirii anumitor

necesități, dar nu mai are un creier care să gândească sau să ia decizii legate de aceste dorințe sau nevoi. Nu mai are capacitatea să înțeleagă schimbările ce au loc în jurul ei de-a lungul secolelor sau să realizeze că a murit și să meargă mai departe.

În continuare, să presupunem că principalul mod în care mintea accesează creierul nu se face prin conștient, ci prin subconștient. Dacă lucrurile stau așa, lumea subconștientă are mult mai mult acces la cunoașterea și înțelegerea acelor lucruri care se află dincolo de percepția normală a celor cinci simțuri. Informațiile VDC sunt obținute prin intermediul subconștientului.

Dacă informația există, dar e accesibilă doar pentru subconștientul nostru, principala problemă a inexactităților rezultate în urma VDC nu este obținerea greșită de informații, ci modul în care acestea sunt procesate de mintea conștientă. Problema reală nu este accesarea informației de subconștient. Informația există deja acolo. Problema apare atunci când încercăm să aducem informația în planul conștient și să o transcriem pe o hârtie, pentru a putea fi văzută și de alții. În loc să fi făcut, timp de secole, tot ce le stă în putință pentru a deveni mediumi mai buni, oamenii ar fi trebuit să născocească metode de a lucra mai inteligent. Această schimbare a punctului de vedere, de la parapsihologie direct la psihologie, i-a permis lui Ingo Swann să dezvolte o metodă de vedere la distanță sigură și bună.

Înainte de a intra în mintea unui operator VDC, trebuie să înțelegeți ceva. Există lucruri în mintea noastră conștientă de care nu știm nimic, dar și lucruri în mintea subconștientă pe care le cunoaștem. Astfel că, pentru a înțelege mai bine întregul proces VDC și mintea însăși, trebuie să vă atrag atenția să faceți

diferenţa între „conştient/subconştient" şi „a cunoaşte/a nu cunoaşte". De asemenea, voi folosi termenul „a percepe" atunci când mă voi referi la informaţiile ce ne devin cunoscute, indiferent de la ce nivel al subconştientului apar ele. Mintea noastră subconştientă poate cunoaşte ceva din univers cu mult înaintea minţii noastre conştiente.

Noi folosim mintea conştientă pentru a percepe lumea înconjurătoare, pentru a ne gândi la ceea ce observăm şi pentru a manipula în mod logic acele informaţii, ca mai apoi să acţionăm în funcţie de ele. Mintea conştientă este locul în care ne trăim viaţa de zi cu zi şi în care ne îndeplinim activităţile. La acest nivel, mintea are acces doar la lumea înconjurătoare, prin simţuri normale: văz, auz, gust, miros şi atingere.

Acest lucru reprezintă o piedică în calea celui care urmăreşte să deprindă VDC sau orice altă formă de activitate de natură psihică, deoarece stabileşte nişte limite. Noi nu putem percepe în mod obişnuit lucruri dincolo de aria de acoperire a celor cinci simţuri, astfel că orice se află dincolo de limitele simţurilor, pentru noi nu există. Acesta este un lucru important. Simţurile noastre ne ajută să percepem lumea înconjurătoare, determinând, de asemenea, şi lipsa de percepţie a anumitor lucruri. Noi simţim culori, mărimi şi forme, în special prin intermediul ochilor, însă această percepţie se limitează la raza de acţiune a ochiului. Simţim temperatura şi textura prin intermediul pielii, dar în limite „suportabile". În afara acestor limite, simţim doar durere. Percepem sunete prin intermediul urechilor doar între anumite frecvenţe şi la anumite niveluri. Sub nivelul inferior nu simţim nimic, iar peste cel superior simţim durere. Simţurile mirosului şi al gustului, pe lângă faptul că sunt limitate la nivelul organului

corespondent, mai sunt şi influenţate de afinităţi şi repulsii pe care le-am dobândit de-a lungul anilor. Aceste două simţuri interacţionează cu subconştientul într-o măsură mult mai mare decât celelalte, deoarece interpretarea lor cere mai mult efort. Ansamblul conştient/subconştient poate fi asemănat cu o clădire cu birouri, unde etajul superior este rezervat şefilor, iar etajele inferioare sunt destinate diverselor departamente şi angajaţilor din ele. Nu este necesar ca şefii să cunoască în detaliu activitatea fiecărui departament şi a fiecărui muncitor. Ei au de-a face cu generalităţi – cu „imaginea panoramică". Muncitorii şi nivelurile inferioare rămân active toată ziua, fiecare conştient de slujba şi obligaţiile sale, dar nu sunt neapărat conştienţi şi de ceea ce fac alţii. Foarte puţini dintre muncitori reuşesc să vadă imaginea panoramică, iar acest lucru este sursa multor probleme ale unei companii. Dacă unul dintre şefii de la nivelul superior încearcă să obţină informaţii de la nivelurile inferioare, să zicem că de la contabilitate sau din hala industrială, el va primi aceste informaţii sub o formă tehnică pe care nu o va înţelege. Şeful nu vorbeşte nici pe limba contabililor şi nici pe cea a inginerilor. Şi nici muncitorii din diverse departamente nu pot vorbi pe limba şefului. Aceasta este o problemă cu care se confruntă multe corporaţii. Astfel că multe companii producătoare de calculatoare, au creat un loc de muncă pe postul de „interpret". În acest caz, interpretul este persoana care se ocupă cu stabilirea legăturii dintre client şi programator, prin traducerea limbajului unuia în limbajul celuilalt şi invers.

În principiu, avem aceeaşi problemă existentă între conştient şi subconştient. Când mediumii vor să afle informaţii despre un copil dispărut, ei încearcă să aducă la nivel conştient informaţiile pe care le deţin nivelurile

inferioare despre acel copil, despre condiţia lui generală, localizare, stare emoţională şi alte aspecte legate de viaţa lui şi situaţia în care se află. Fiecare nivel are limbaj propriu, o viziune îngustă şi un mod caracteristic de a lucra cu informaţia pe care o deţine. Niciunul dintre aceste niveluri nu observă imaginea de ansamblu, iar informaţiile provenite de la fiecare sunt de neînţeles pentru mintea conştientă, la fel cum întrebarea pusă de mintea conştientă a fost de neînţeles pentru ele. Rezultatul final este un fel de „telefon fără fir", unde mintea conştientă ajunge să transcrie ceea ce crede că a auzit, completând lipsurile de înţelegere cu ajutorul imaginaţiei. Pentru ca acest sistem să funcţioneze, este necesar un interpret.

Corpul-minte poate înţelege cu exactitate atât limbajul conştientului, cât şi pe cel al subconştientului. De exemplu, dacă vreau să ridic o mână, voi decide conştient când vreau să fac acest lucru, iar corpul va răspunde. Dacă mâna mea atinge în mod accidental ceva fierbinte, ea se va retrage instantaneu, cu o fracţiune de secundă înainte ca eu să simt arsura. Mâna a primit o comandă de la un nivel mult mai profund.

Ingo Swann spunea că aceasta este o funcţie a sistemului nervos autonom. Există specialişti gata să contrazică faptul că unele dintre aceste funcţii sunt îndeplinite de sistemul nervos central sau de alte părţi ale corpului. Pentru exemplul nostru, haideţi să numim întreaga colecţie de sisteme nervoase „minte-corp". Ea controlează trupul, înţelegând atât conştientul, cât şi subconştientul.

Aşadar, dacă vom reuşi să antrenăm corpul să fie un interpret, se va deschide o linie de comunicare între conştient şi subconştient, permiţând curgerea liberă de informaţii exacte şi complexe între cele două niveluri.

Aceasta este ideea care a stat la baza dezvoltării de către Ingo Swann a VDC. Vederea la distanță controlată nu se preocupă să fie medium. Este o artă marțială bazată pe fizic, unde trupul este folosit ca interpret și mijloc de comunicare între mintea conștientă și mintea subconștientă. Este o artă marțială din toate punctele de vedere, implicând o uniune între corp și minte. De unde vine informația psihică, este o întrebare ce nu mai prezintă importanță. Singurul lucru important este ca acea linie de comunicare să devină cât mai clară, pentru ca informațiile să ajungă acolo unde este nevoie de ele.

Ca orice artă marțială, VDC implică practicarea unor mișcări fizice cu o anumită însemnătate. Studenții VDC practică aceste mișcări până când mintea conștientă se plictisește și începe să aibă alte preocupări pe timpul execuției mișcărilor. În acel moment, controlul mișcărilor este preluat de subconștient. Acest exercițiu, care se dorește a fi plictisitor, poartă denumirea de „exercițiu cu ideograme" și reprezintă mișcările de bază ale întregii metode VDC. De exemplu, studenții fac o mișcare pentru „pământ" și o exersează până când subconștientul va ști să facă trupul să zică „pământ". Apoi, în timpul sesiunii de vizionare, dacă la locul țintă se află pământ, subconștientul operatorului va ști să realizeze cu mâna acestuia mișcarea pentru pământ. După dezvoltarea acestui limbaj al trupului, operatorul începe să învețe metode fizice mult mai complexe, menite să îmbunătățească acest limbaj. Astfel că minte-corp va deveni un instrument din ce în ce mai eficient, ce va permite o comunicare liberă și clară între cele două minți.

Deoarece această minte-corp nu dispune de o gândire creativă proprie, se simte foarte fericită să se ocupe toată ziua de pomparea sângelui, de respirație și

de reglarea temperaturii corporale. Ea are nevoie de o oarecare comunicare, dar foloseşte un limbaj rudimentar. Acel limbaj este complet de natură fizică şi se preocupă, în principal, cu implementarea de acţiuni provenite de la mintea conştientă, de la cea subconştientă şi de la stimulii din mediul înconjurător. Deoarece mintea-corp nu gândeşte, este necesară o perioadă de timp mai mare pentru a o antrena să facă ceva. Orice pianist, karatist, jucător de golf ori bowling sau orice altă persoană care depinde de exactitatea în mişcare, vă poate spune cât de mult timp a trebuit să repete o acţiune pentru a ajunge la o anumită abilitate. Dacă practica încetează, corpul uită puţin câte puţin, până ce abilitatea obţinută redevine obscură. Lucrurile se petrec asemănător şi în VDC. Oricine poate obţine această abilitate, având rezultate extraordinare din când în când. Dar, pentru a fi de o eficienţă crescută, este necesar un antrenament susţinut. Aceasta este natura unei arte marţiale.

În cazul vederii la distanţă controlate, trebuie să fii în stare să-i ceri subconştientului informaţia dorită, după care trebuie să reuşeşti să iei acea informaţie din subconştient şi să o raportezi. Ingo Swann a dezvoltat VDC prin folosirea de coordonate geografice pentru sarcinile la care lucra. Acelaşi tip de antrenament l-a folosit şi în cazul soldaţilor. Dar, în situaţiile reale de lucru, nu poţi cunoaşte mereu coordonatele poziţiei unei ţinte. De exemplu, acest lucru este valabil în cazul unui ostatic. Dacă s-ar şti coordonatele poziţiei lui, nu ar mai fi nevoie de operatori VDC pentru a-l găsi. Astfel că în aplicaţii am început să folosim numere aleatorii, după care am continuat cu anumite combinaţii de litere şi cifre, cuvinte aleatorii, apoi cu numere care să ne permită menţinerea uşoară a unei baze de date. Toate

acestea au funcţionat. Am numit primele lucruri cu care începeam sesiunea „coordonate", dar acum realizez că simplul scop al coordonatelor era să dea startul procesului de comunicare între conştient, corp şi subconştient. Numerele nu aveau o însemnătate anume.

La începutul şedinţei VDC, supraveghetorul oferă operatorului coordonatele ţintei, pe care le notează pe o foaie. Acest lucru face ca pixul operatorului să intre în mişcare. Este foarte important să se întâmple aceasta, deoarece este primul semnal pe care îl primeşte corpul cu privire la conversaţia ce va avea loc.

Pe măsură ce operatorul scrie coordonatele, corpul transmite mesajul subconştientului: „Ce se află la această ţintă?" Subconştientul citeşte mesajul şi răspunde prin gestalte generale ale ţintei, pe care le transmite corpului. Acesta din urmă, care poate da numai un răspuns fizic, mişcă mâna cu pixul, dând naştere la o ideogramă. Operatorul antrenat şi-a învăţat corpul să dea un răspuns fizic specific la un mesaj interior. El se uită la acea ideogramă căreia îi poate acum descifra conştient însemnătatea.

Dar apoi vei avea o problemă, aşa cum arată povestea următoare. Într-o bună zi, pe când Oog şi Ogg mergeau prin pădurea primordială, au auzit în spatele lor rupându-se un vreasc. Fără ca măcar să se întoarcă, Oog s-a gândit imediat: „ E un tigru" şi a luat-o la fugă. Însă Ogg s-a întors şi a întrebat: „ Ăăă, ce-a fost asta?" Acum o să mă bazez pe logica voastră, să vă daţi seama ai cui urmaşi suntem noi.

Există o parte a sistemului creierului nostru pe care o numesc DSG, un acronim de la „Defineşte sau Ghiceşte". DSG etichetează lucrurile. Dacă nu poate defini ceva, atunci ghiceşte. Dacă nu poate ghici, atunci inventează. Are o tendinţă copleşitoare de a defini

lucruri. Este ceea ce i-a salvat viaţa lui Oog şi a salvat mii de vieţi de-a lungul timpului. Este impregnat în genele noastre. Suntem siliţi să etichetăm.

Astfel că, atunci când din subconştient apare o anumită percepţie, DSG o preia imediat şi încearcă să o identifice. Pentru aceasta, apelează la amintirile, fricile şi dorinţele noastre. Mulţi oameni vor trage concluzii pripite atunci când vor primi mesajul că ţinta are pământ, apă şi ceva făcut de mâna omului.

„Aha!", spune DSG. „E o navă lângă un ţărm."

Din acel moment, indiferent de ce este ţinta în realitate, mintea conştientă îşi construieşte un „castel de nisip". Va lua în considerare informaţiile care se potrivesc cu imaginea lui mentală şi le va ignora pe cele care nu se potrivesc.

Sarcina care îi revine atunci operatorului nu este să identifice ţinta, ci să identifice gestaltele reprezentate de ideograme. Ce inseamnă aceste desene? Când acest lucru a fost îndeplinit, operatorul a încheiat faza întâi a procesului VDC.

În faza a doua începe un dialog între mintea conştientă şi cea subconştientă, folosind, în continuare, corpul drept translator. Dar acum corpul nu mai utlilizează ideograme. Începe să folosească toate căile sale de comunicare – simţurile. La începutul fazei doi, operatorul poate avea flash-uri scurte de culori, poate simţi o senzaţie de căldură sau poate auzi un sunet aparent imaginar. Pe măsură ce calea de comunicare se deschide din ce în ce mai mult, pot apărea semnale mult mai complexe, de genul aromelor şi gusturilor, urmate mai apoi de impresii legate de ambianţă şi dimensiuni. Ulterior, operatorul poate experimenta concepte de genul: „se simte ceva religios" sau „acest lucru are o natură ştiinţifică". Odată cu îmbunătăţirea acestei căi de

comunicare, pot apărea percepții din ce în ce mai exacte și mai complexe.

Cu toate acestea, în timpul stabilirii acestei linii de comunicare, DSG-ul vostru continuă să se lupte pentru a-și impune etichetele. Dacă ai percepții de „roșu", „rotund", „cauciucat", DSG-ul intervine și spune: „Aha! Știu ce e asta! E o minge!", când, de fapt, nu este decât o zonă-țintă care conține ceva roșu, ceva rotund și ceva cauciucat.

Putem ilustra foarte bine această problemă printr-o altă analogie. Să spunem că sunteți spioni și direcționați informații spre cartierul general. Vă găsiți într-un loc foarte întunecat. Nu știți dacă vă aflați în cușca unui leu, pe marginea unei prăpastii sau în siguranță, într-o cameră goală. Nu știți dacă există ceva pe care puteți călca sau de care vă puteți împiedica. Băgați mâna în buzunar și găsiți acolo o lanternă-stilou ce emite o rază de lumină îngustă. O aprindeți și începeți să luminați împrejurimile. O îndreptați în sus și vedeți ceva roșu. O îndreptați spre dreapta și vedeți ceva rotund. O îndreptați înspre picioare și vedeți ceva cauciucat. Pe măsură ce transmiteți aceste fragmente de informații, cineva de la cartierul general trage diverse concluzii pripite cu privire la locul în care vă aflați. Același lucru se petrece când mintea subconștientă stabilește primul contact cu o zonă-țintă. Subconștientul transmite informațiile într-o ordine aleatorie. De la cartierul general, DSG-ul continuă să încerce să identifice ținta în cel mai scurt timp posibil. „Este o minge!", strigă chițibușarul. În acel moment, cel mai indicat este să vă păstrați focalizarea și să nu vă gândiți la minge.

În această situație se află fiecare operator (și chiar fiecare medium) la începutul unei ședințe de vizionare. Una dintre numeroasele reguli ce sunt implementate

operatorilor începători este: „Descrie şi nu încerca să identifici." Cele mai multe erori, într-o astfel de şedinţă, se fac la începutul acesteia. Dacă erorile iniţiale pot fi evitate, calitatea sesiunii va fi mult mai mare.

Haideţi să tragem o concluzie din analogia cu acel loc întunecat: pe măsură ce subconştientul se uită prin zona-ţintă, frica de un posibil pericol scade. Astfel că începe să se acomodeze cu mediul şi spune: „Pot face faţă acestui loc." Din acel moment, mintea subconştientă nu va mai agita luminiţa aleatoriu şi va începe să se focalizeze pe obiecte specifice din noul mediu. Momentul în care subconştientul nu se mai panichează şi începe să se concentreze, în mod serios, pe diferitele aspecte ale ţintei, faza doi ia sfârşit şi începe faza trei.

În faza trei, operatorul începe să simtă şi să descopere zona-ţintă, schiţând la modul general ceea ce găseşte. Legăturile dintre obiecte şi modul în care sunt aranjate lucrurile încep să fie clare. Acum încep să apară informaţiile detaliat.

Procesul VDC devine, din acest moment, o chestiune de intervievare. Operatorul utilizează o serie de metode de lucru cu subconştientul din ce în ce mai complexe, folosind în continuare propriul său trup pe post de translator, pentru a obţine informaţii legat de ţintă. Tot restul şedinţei, subconştientul este cel care priveşte, miroase, gustă, ascultă, simte şi percepe ambianţa locului, evenimentele, activităţile, oamenii şi fiecare aspect al zonei-ţintă. Apoi el raportează cele găsite trupului, care transformă informaţiile în sentimente şi impresii fizice, pe care mintea conştientă le poate înţelege şi înregistra. Dacă mintea conştientă are întrebări, le va transmite trupului printr-un gest fizic (de exemplu, bate cu degetul o ideogramă), iar corpul va transmite acea informaţie subconştientului. Acesta din

urmă răspunde, mergând la locul ţintei unde se găseşte acea informaţie şi raportează ceea ce găseşte. La final, dacă procesul a fost îndeplinit corect, operatorul va avea o descriere completă şi exactă a aspectelor ţintei scrise pe foaia de hârtie.

Ca şi în artele marţiale, obţinerea eficienţei în operarea cu corpul, pentru ca acesta să fie un instrument pe care te poţi baza, pentru a răspunde la informaţiile din mintea subconştientă, necesită ani de practică. Merită? Cei care sunt mediumi nativi vor spune repede că nu. Dimpotrivă, vor afirma: „Lasă ca acest lucru să vină natural!", ceea ce pentru ei este valabil. Dar pentru persoanele obişnuite, aceste abilităţi nu apar natural.

Acesta este unul din aspectele cele mai ignorate ale VDC, nefiind creat pentru cei cu înzestrări naturale, ci pentru cei care nu au acest dar.

Dar merită oare tot acest efort? Dacă intenţionaţi să folosiţi abilităţile pentru spectacol, atunci nu merită. Merită folosit VDC ca o metodă de îmbunătăţire personală? Da, merită, dar există alte metode mult mai rapide. Merită să fie folosit VDC ca un instrument pentru creşterea economică a companiei voastre, ca o metodă de a ajuta la găsirea copiilor dispăruţi, de a diagnostica boli cu mult înaintea doctorilor şi pentru a profita de beneficiile deschiderii lumii către voi? Merită toate aceste lucruri? Pot să vă spun doar că, pentru mine, pentru guvern şi pentru sute de alte persoane care folosesc această nouă ştiinţă, răspunsul este DA.

BCU IAŞI

CAPITOLUL 12

IDENTIFICĂRI MENTALE

Dacă nu îți controlezi singur mintea, se va găsi cineva să o facă.

- John Allston

Menținerea unei baze de date cu privire la rezultatele vederii la distanță, ajută la constituirea unui profil exact al operatorilor și arată punctele forte și slăbiciunile acestora. Ca să fiu mai exact, evidențiază punctele forte și slăbiciunile subconștientului operatorului, cu privire la îndeplinirea acestei munci neobișnuite. Uneori rezultatele sunt total surprinzătoare pentru operator. Cel puțin, pe mine m-a surprins faptul că din statistici a rezultat că punctul meu forte este accesarea mentală a țintelor. Eu nu sunt o fire retrasă, cu toate că îmi place să stau singur cu gândurile și studiile mele. Am tendința de a necesita perioade foarte lungi de timp pentru a sta singur, iar dacă nu beneficiez de asta, devin ursuz. De asemenea, îmi vine destul de greu să relaționez cu oamenii. Ei au tendința de a fi haotici, lucru pe care eu nu-l înțeleg.

Din baza de date a rezultat, însă, că am abilitatea de a accesa foarte ușor oamenii la nivel mental, pentru a le înregistra gândurile, sentimentele, planurile și intențiile cu o mare exactitate. Primul meu gând a fost: „Cred că e ceva în neregulă cu baza de date." Dar știam că aceste date erau precise. Atunci când mi-am reevaluat ședințele, dovezile găsite erau clare; baza de date nu se înșela. Am pus pe seama ciudățeniei naturii umane faptul că unei părți a minții mele, necunoscută mie, îi

plăcea să aibă de-a face cu oamenii, fiind chiar eficientă la acest capitol.

Dar eu nu eram singurul care avea acces la baza de date. Pentru lumea informațiilor, accesarea mentală a unor persoane-țintă are o mare valoare. Cei care fac profiluri și analize psihologice sunt foarte prețuiți în comunitatea informațională. Ei sunt angajați în acea parte a comunității care este numită HUMINT (*human intelligence* = informații umane), care înseamnă „informații provenite din surse umane". Ei sunt catalogați ca îndeplinind cea mai grea slujbă din întregul domeniu informațional – aceea de a avea de-a face direct cu oamenii.

VDC duce totul câțiva pași mai departe. Această metodă nu se limitează la a interacționa doar cu personalitatea exterioară a oamenilor. Poți intra până în profunzimile minții unui om pentru a lua informațiile de care ai nevoie. Se poate realiza un adevărat acces mental prin care sunt cunoscute și cele mai ascunse gânduri, emoții, sentimente, motivații, frici, dorințe, rezervări ale unei persoane împreună cu orice altceva ce ar putea determina acea persoană să acționeze într-un anumit fel. În acest domeniu, VDC surclasează toate celelalte instrumente de colectare de informații, fiind de o mare valoare.

În diverse momente, am fost însărcinați să accesăm, mental, diverși lideri militari străini, pentru a afla planurile lor de luptă, aspirațiile politice și deciziile pe care urma să le ia. Noi ne-am familiarizat cu lideri politici și militari străini în moduri necunoscute celor ce fac profiluri psihologice clasice și neștiute nici de membrii familiei țintei, nici chiar de ținta însăși. În timpul Războiului din Golf, l-am accesat zilnic pe Saddam Hussein pentru a-i afla planurile și intențiile

din ziua următoare. Dacă a existat vreodată un agresor care nu a avut nicio şansă de succes, el a fost acela.

Datorită abilităţii de care am dat dovadă în acest domeniu al accesării mentale, eram mereu însărcinat să mă ocup de răufăcători, de traficanţi de droguri sau de lideri militari nebuni. La un moment dat, toate aceste eforturi m-au ajuns din urmă şi am început şi eu să am o problemă mentală.

Situaţia a apărut într-o după-amiază, când mergeam cu maşina spre casă. Locuiam la aproximativ o sută de kilometri de Fort Meade. Drumul, într-o zi bună, dura aproximativ o oră şi jumătate. Într-o zi cu trafic intens, dura aproape două ore şi jumătate.

Într-o minunată după-amiază de primăvară, o zi în care conduci cu geamurile coborâte pentru a simţi lumea care te înconjoară, mă gândeam ce am de făcut în acea seară. Lista mentală includea redactarea unei scrisori, scoaterea tomberoanelor de gunoi pentru colectarea din dimineaţa următoare, omorârea Lindei, tunderea gazonului şi dacă mai era timp...

„Ce?", am gândit eu. „Să o omor pe Linda? Soţia mea? De unde naiba a venit asta?" Am început aproape să râd că un asemenea gând mi-a trecut prin minte. Cu toate acestea, în timp ce conduceam spre casă, mi-am dat seama că, în realitate, chiar aveam planuri să-mi omor soţia în acea noapte. Realizând acest lucru, întregul trup mi s-a cutremurat într-un mod greu de descris, ca şi cum ar fi fost străbătut de un curent electric. Am oprit pe marginea drumului şi am coborât din maşină. În timp ce mă sprijineam de capotă, am rememorat tot ceea ce făcusem în acea zi la serviciu. Mi-am adus aminte că pe toată durata şedinţei de vizionare din acea zi, care avea ca ţintă o anumită persoană, am perceput un „sentiment" pe care nu puteam să-l

identific. Mă deranjase la acea vreme, dar alesesem să-l ignor. Făceam acea ședință pentru a afla planuri și intenții militare și asta îmi acapara toată atenția. Acum realizez că, dincolo de toate acele planuri și intenții, sentimentul pe care îl ignoram era intenția țintei de a-și omorî soția.

Tipul de acces mental pe care VDC îl realizează poate fi foarte periculos pentru operator. Procesul cere operatorului să înceapă să simtă sentimentele și să gândească gândurile persoanei-țintă. Pot spune că cel puțin în perioada acelei ședințe, operatorul devine una cu ținta. Pe măsură ce accesarea se aprofundează, începi să vezi modul de gândire și raționamentele țintei. Vezi dreptatea în a realiza un genocid pentru obținerea de putere politică, în a ucide și a mutila, în cazul terorismului, sau în a molesta un copil și a fura bunurile oamenilor. Nu poți face altceva decât să experimentezi fiorul și satisfacția emoțională pe care o simte un ucigaș maniac atunci când torturează și ucide victime neajutorate. Simți afluxul mândriei și victoriei survenite în urma lăsării la o parte a tuturor valorilor morale, pentru a-i distruge pe toți cei care îți stau în cale. Modul de gândire al persoanei-țintă devine modul de gândire al operatorului, cel puțin pe durata sesiunii de vizionare.

De multe ori, după încheierea ședinței, rămâi cu vestigii mentale ale gândurilor, emoțiilor, aspirațiilor, atitudinilor și moralității (sau, mai bine zis, imoralității) țintelor. Din acest motiv, VDC nu este o jucărie. Poate fi foarte periculos. Poate distruge în totalitate viața și mintea unui operator. Îmi avertizez toți elevii să nu acceseze mental persoane, fără să fie secondați de un supraveghetor capabil, bine antrenat și experimentat, care să le confere siguranță. Operatorii începători pot

pierde controlul situaţiei chiar înainte de a-şi da seama ce se petrece. Acest lucru este atât de periculos, încât îmi instruiesc elevii mai mult să evite această abilitate decât să o cultive.

Stând pe marginea drumului sprijinit de capota maşinii, mi-am dat seama că fusesem „absorbit" în ţinta din acea zi. Trebuia să fac ceva pentru a scăpa de vestigiile rămase în mine ale minţii sale. În următoarele două ore am reuşit să înlătur mare parte din problemele aflate în mintea mea, dar ştiam că, până nu dispar toate, nu puteam merge acasă în acea seară. Dar nici nu puteam să o sun pe soţia mea şi să-i spun motivul pentru care nu vin. Măsurile de siguranţă preveneau acest lucru. Trebuia făcut ceva. Eram total nepregătit pentru un astfel de eveniment; metoda de vedere la distanţă a lui Ingo Swann nu oferea nicio soluţie la o astfel de situaţie.

Acolo, lângă maşină, am încropit o metodă de detoxifiere a efectelor şedinţelor de accesare mentală, care a devenit o etapă obligatorie. După o oră, am reuşit să-mi revin la normal, fiind mai apoi capabil să merg acasă la familia mea. Încă mă îngrozeşte amintirea acelor evenimente, când am fost cât pe ce să schimb viaţa întregii mele familii, să-mi pierd soţia şi libertatea, omorând chiar femeia pe care o iubeam. Sunt sută la sută sigur că, fără să ştiu de ce, aş fi dus acele planuri ucigaşe la sfârşit.

Ani mai târziu, în timp ce predam un curs pentru intermediari, în San Francisco, unul dintre studenţi şi-a exprimat dorinţa de a experimenta accesarea mentală a unei ţinte până la a fi „absorbit" în ea. Am rezistat cu fermitate împotriva acestei cereri, deoarece nu avea suficientă experienţă.

I-am avertizat atât pe el cât şi pe toţi cei de la curs

că, atunci când ţinta este o persoană, trebuie doar să „descrie şi să nu acceseze". Acest lucru înseamnă că ar trebui să descrii persoana din punct de vedere al aspectului exterior, al localizării, al obiceiurilor, al îmbrăcăminţii, al manierelor, şi alte lucruri de acest fel care să ajute poliţia sau pe oricine vrea să identifice persoana în urma descrierii martorilor. Nu ar trebui să accesezi niciodată mintea unei persoane. În faza antrenamentelor, niciun student nu are experienţă suficientă să facă faţă pericolelor presupuse de VDC, atunci când acesta este solicitat la realizarea profilurilor psihologice, la citirea minţii sau la evaluarea superficială a personalităţii.

Dar acel student insista să experimenteze „absorbţia". Ştiam că, mai devreme sau mai târziu, el va încerca să facă acest lucru de unul singur, atunci când nu s-ar afla nimeni lângă el ca să-l poată ajuta.

La curs participau destul de mulţi studenţi încât am putut să-i pun să lucreze în grupe de câte trei. Fiecare grup avea un operator, un supraveghetor şi un observator. Procesul VDC arată diferit, în funcţie de poziţia pe care o ocupi, astfel că rotirea persoanelor prin cele trei poziţii le oferă o imagine mult mai completă asupra procesului. Deoarece acea serie de studenţi era mai mare decât de obicei, mergeam de la grup la grup, răspunzând la întrebările pe care le aveau, observând greşelile pe care le făceau şi corectând eventuale obiceiuri proaste. Eram privit ca fiind plictisitor, tot învăţându-i atât, deoarece ei doreau doar să „prindă" ţinta.

La un moment dat lucram cu un grup, când la o altă masă tocmai se terminase o şedinţă şi avea loc rotirea poziţiilor. Femeia care urma să fie supraveghetorul a venit la mine şi a spus: „Am adus o ţintă de acasă. Aş

putea să o dau operatorului?"

„Sigur", am răspuns eu. Cei care au ajuns la nivelul intermediar, ar trebui să poată face faţă oricărei ţinte, deci orice ar fi fost, ar fi constituit un antrenament bun. Am continuat să merg de la grup la grup şi chiar am trecut de câteva ori pe lânga masa cu pricina. Încă nu văzusem ţinta lor. Eram interesat mai mult de menţinerea structurii şi obiceiurilor de lucru. Nu mă interesa cât de exact identificau ţinta, deci nu era necesar ca eu să văd ţintele.

Câteva minute mai târziu, aceeaşi femeie a venit grăbită la mine şi mi-a spus că ar trebui să mă duc repede la masa lor. Se petrecuse ceva. M-am uitat imediat spre ei şi l-am văzut pe cel care tot insista să fie „absorbit", făcând chiar acel lucru.

Am fugit la masă şi am luat ţinta. Era poza unui om care fusese luat de o viitură şi se lupta în zadar să nu se înece. Oamenii de pe margine se uitau neputincioşi la el, în timp ce trecea cu viteză pe lângă ei, luptându-se să supravieţuiască. Studentul, care era operator, se sufoca, neputând să tragă aer în piept.

În acel moment am făcut un lucru de care nu sunt prea mândru acum. El se afla într-o panică totală şi îi era greu să respire, dar ştiam că se află în fazele incipiente ale „absorbţiei". Mă bătuse destul de mult la cap să-l las să experimenteze acest proces, aşa că am zis: „Bine. Tu ai vrut acest lucru, aşa că l-ai primit." Ştiam că am destul timp să-l scot din acea stare. Nu aveam de gând să-l las să meargă prea departe. Aveam suficientă experienţă atât în ceea ce priveşte procesul, cât şi în ceea ce-l privea pe el, pentru a şti cât de departe să-i permit să meargă. Aşa că l-am lăsat în continuare să se lupte pentru supravieţuire.

Cu toate eforturile, el continua să lucreze. Acesta

este un aspect standard al „absorbției". Ținta devine atât de atrăgătoare, încât operatorul nu se poate opri din vizionare. Această atracție poate deveni rapid mult prea puternică, iar operatorul e pus față în față cu moartea (lucru care, de fapt, eu nu cred că este posibil – nu am mers niciodată atât de departe), în timp ce se agață cu frenezie de țintă pentru a o experimenta din ce în ce mai mult.

Dacă vă întrebați cum arată această „absorbție", o să ofer o analogie. Locuisem în estul Texasului, unde existau multe ferme de pui. Aceste ferme cresc pui la fel cum fermele de bovine cresc vaci. În mod regulat poți vedea camioane încărcate cu sute de cuști micuțe, care sunt pline cu pui și care merg spre abatoare. Aproape în fiecare camion se întâmplă să scape un pui care se chinuie mai apoi să se țină cât mai bine de exteriorul cuștii, în vreme ce e săltat de vânt și aruncat de colo în colo de către denivelările drumului. El se ține cu toată forța, fără să vrea să-și dea drumul. Dar nu se luptă să scape, ci să se țină cât mai strâns de cușca ce, spre final, îl va duce la moarte. Aproape toate episoadele de „absorbție" îmi amintesc de imaginea acelor camioane. Elevul meu se ținea cu viața de țintă, chiar dacă (lucru pe care mi l-a spus el după eveniment) era convins că nu va scăpa viu din acea ședință. El continua să fie din ce în ce mai absorbit, până în momentul când am realizat că se apropie acel „prea departe", dincolo de care totul devenea periculos. Astfel că am preluat controlul ședinței și l-am scos cu bine.

Toți ceilalți studenți își opriseră ședințele și stăteau în jurul nostru îngroziți. Se temeau că era vorba despre vreo criză sau ceva asemănător. Atunci când l-am scos, l-am pus să-și încheie ședința pentru a nu fi absorbit din nou. Deseori, cei care sunt absorbiți au tendința de a se

B.C.U. „M. EMINESCU" IAȘI

întoarce la vizionare, lucru care le face mai mult rău decât bine. Atunci când s-a mai calmat puţin, i-am spus că tocmai experimentase ceea ce dorise. M-am întors spre ceilalţi şi le-am spus că aşa arată „absorbţia" şi că, dacă vor să experimenteze, să o facă mai bine acum decât atunci când merg acasă şi nu au pe nimeni să-i ajute. Dintr-un motiv ce nu e prea greu de ghicit, nimeni nu a mai dorit acea experienţă. Cel puţin studentul care a trăit acea senzaţie, cu siguranţă nu mai dorea să o repete.

Dar, în realitate, toate contactele avute cu ţinta sunt forme uşoare ale acestei „absorbţii". Fenomenul ce apare atunci când eşti absorbit de tot de o ţintă se numeşte „bilocaţie" sau „integrarea perfectă în spaţiu (sau imersiune)", care este abreviat de obicei cu literele *psi* şi este numit experienţă *psi*. Poate fi o experienţă extraordinară sau, dimpotrivă, una terifiantă, totul depinzând de ţintă. Această absorbţie devine periculoasă pentru începători dacă ţinta este o altă fiinţă.

Atunci când eşti operator şi, mai ales, când lucrezi fără un supraveghetor, este foarte greu să-ţi dai seama când un contact uşor cu o zonă se poate transforma, pe nesimţite, într-o pantă spre absorbţie. Panta devine din ce în ce mai alunecoasă, pe măsură ce o parcurgi şi, de obicei, îţi dai seama de asta când deja este prea târziu. Mie mi s-a petrecut acest lucru de multe ori, dar opream procesul chiar în ultimul moment. Uneori, însă, am mers prea departe. Rezultatul a fost o experienţă *psi* atunci când ţinta ce trebuia spionată era reprezentată de un loc, de un eveniment sau de un obiect făcut de om. Atunci când ţinta era o persoană, rezultatul a fost că m-am pierdut pentru o perioadă de timp. Aceste experienţe îţi puteau schimba viaţa. Dar, odată ce am dezvoltat protocoalele de detoxifiere, acest lucru nu a

mai constituit o problemă.

Odată am primit de la Ted, pe care l-am menţionat mai devreme în carte, un set de coordonate. Ted era un fanatic al fenomenului OZN şi avea obiceiul să ne strecoare, printre însărcinările obişnuite, ţinte OZN. Deşi era interzis acest lucru, el continua să-l facă. În acea zi credeam că voi lucra la o ţintă operaţională şi nu mă aşteptam la un subiect ET.

Am accesat zona indicată de coordonate şi am găsit un pilot care opera un aparat de zbor. Am văzut că îl neliniştea ceva. Fiind încă un începător, m-am grăbit să îl accesez mental pentru a vedea ce îl îngrijora.

Pilotul şi pasagerii aeronavei erau membrii unei civilizaţii foarte opresate. Ei se răscoliseră împotriva guvernului, dar nu obţinuseră niciun rezultat. Liderii politici ai civilizaţiei respective le-au dat de ales între pedeapsa cu moartea şi exilul permanent. Ei au ales exilul. Le-a fost dată o aeronavă şi au fost lăsaţi să plece fără alte incidente. Dar acum pilotul, care găsise deja un loc în care să aterizeze şi să înceapă cu toţii o viaţă nouă, şi-a dat seama că era ceva în neregulă cu aeronava. Era setată să se autodistrugă la orice încercare de aterizare. Unul dintre opresori nu se mulţumise doar cu exilul lor, ci îi dorea pe toţi morţi. Pilotul îşi dăduse seama de problemă, dar nu putea face nimic ca să o rezolve. Îşi chemase soţia şi copiii în carlingă să vadă aterizarea, fiind pe deplin conştient că ar fi putut muri înainte ca aeronava să aterizeze. Mi-am dat o autocomandă, să văd care era problema, şi am găsit un dispozitiv pe care sabotorul l-a pus în raza vizuală a pilotului, dar mult prea departe ca acesta să ajungă la el. Acest sabotor dorea cu sadism ca pilotul să ştie şi să înţeleagă înainte să moară ce li se făcuse acestor căutători ai libertăţii şi familiilor lor.

Pilotul a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a avea o aterizare sigură. S-a învârtit în jurul planetei de câteva ori (acesta a fost primul indiciu că era posibil ca ţinta să fie de natură extraterestră). Reîntoarcerea în spaţiu nu era o opţiune, din motive pe care nu le-am mai investigat deoarece începusem să fiu absorbit de pilot şi de panica lui. Acum, fiecare viaţă de pe acea navă depindea de abilităţile şi de iscusinţa noastră pentru a rezolva problema. În final, am descoperit o modalitate de a ateriza. Speram să putem ateriza pe vârful unui munte destul de înalt pentru a nu detona dispozitivul a cărui activare depindea de altitudinea la care se afla aeronava. În timp ce făceam pregătirile finale, ne-am întors spre membrii familiei noastre şi i-am asigurat de iubirea ce o simţim pentru ei, după care ne-am apucat din nou de treabă. Un moment mai târziu, aeronava a explodat, formând o imensă sferă de foc.

Odată ce fusesem absorbit în el, familia lui era şi familia mea. Îi iubeam şi tânjeam după ei. Mă simţeam responsabil pentru vieţile lor şi ştiam că toate acestea erau din cauza acţiunilor mele politice, a credinţelor mele şi a dorinţei mele ca ei să se bucure de libertate. În ultimele momente de viaţă, am realizat cât de mult suferiseră ei pentru idealurile mele şi mă învinovăţeam pentru moartea lor. Toţi cei pe care îi iubeam şi la care ţineam urmau să moară din vina mea.

Când nava a explodat, am fost scos cu violenţă din şedinţă şi chiar am căzut de pe scaunul pe care stăteam.

Am aflat mai târziu că însărcinarea mea era să aflu ce a cauzat explozia din Tunguska, ce a dus la nivelarea a mii de acrii de pământ în sud-estul Siberiei, la 30 iunie 1908. Am simţit mereu (şi încă suspectez asta) că acea explozie a fost cauzată de un meteorit, dar chiar dacă acest lucru este adevărat în cazul evenimentului din

Tunguska, sunt sigur că ţinta pe care am accesat-o în acea şedinţă a fost reală, iar acel eveniment se petrecuse. Nu exista un feedback despre ţintă, aşa că nu pot demonstra acest lucru, dar, în sinea mea, sunt sigur de veridicitatea părerilor mele.

În vremea când am făcut acea şedinţă, nu existau încă metode de detoxifiere. Timp de aproape două luni, nimeni de la birou sau de acasă nu a îndrăznit să discute cu mine pe subiecte politice sau despre orice acţiune guvernamentală. Începusem să mă opun cu violenţă oricărei forme de guvernământ şi opresiunii pe care acesta o exercită, încât, în repetate rânduri, am manifestat această violenţă doar la simpla menţionare a unui subiect politic. Nu suportam să ascult ştiri la radio când veneam sau când mă întorceam de la lucru. Nu mă puteam uita la ştiri, la televizor, de frică să nu mă enervez atât de tare încât să încep să ţip şi să arunc cu tot felul de lucruri. În următoarele două luni, aceste efecte au dispărut gradat şi am revenit la normal. Dar, să fiu sincer, după doi ani, după ce am pus la punct procesul de detoxifiere, mi-am dat seama că încă mai aveam remanenţe de la acea şedinţă. În profunzime, încă mai nutream sentimente de respingere şi de furie faţă de orice formă de organizare guvernamentală, ca urmare a răului ce le-a fost făcut fiinţelor şi familiei pe care „noi" (eu şi pilotul) le iubeam şi la care ţineam atât de mult.

Identificări mentale de această natură pot cauza efecte fizice. S-au petrecut situaţii în care, de exemplu, o ţintă avea piciorul rupt, iar după sesiune operatorul rămânea cu o uşoară şchiopătură. Acest lucru s-a petrecut în diverse momente, la fiecare operator al unităţii. Odată am fost însărcinat să vizionez o ţintă care tocmai îşi rupsese o coastă, lucru neştiut de angajator.

Am ieşit din acea şedinţă cu o durere extraordinară în coaste, lucru ce nu a putut fi remediat prin detoxifiere. După ce am scris rezumatul şedinţei, am decis să merg acasă pe caz de boală. Mi-am făcut o radiografie din care rezulta că o coastă îmi era ruptă. Pe când îmi făceam aceste investigaţii, nimeni nu ştia că şi ţinta avea o coastă ruptă. În afară de informaţiile adunate, în timpul sesiunii nu apăruseră elemente „poluante" sau orice alt fel de interferenţe ori sugestii subconştiente. Aş vrea să cred că, atunci când am simţit durerea lui, muşchii mei s-au tensionat într-atât, încât mi-au rupt o coastă. Nu îmi doresc să cred că, în mod mistic, mi s-a rupt o coastă pentru a fi ca el sau că cele două s-au „unificat în cosmos" sau orice altă explicaţie de natură ocultă sau magică. Am fost conştient de existenţa acelei dureri pe tot parcursul sesiunii şi cred că mi-am rupt singur coasta. Acesta poate fi unul din efectele secundare ale sesiunii de VDC.

Pentru mine, aceste efecte secundare se pot solda şi cu schimbarea culorii ochilor. Eu am ochii albaştri, dar ei au tendinţa să-şi modifice culoarea în mod constant, de la albastru la verde sau uşor căprui. În timpul unei şedinţe în care îl accesam pe Saddam Hussein, ochii mei au devenit căprui închis. Supraveghetorul acelei şedinţe nu mai văzuse până atunci aşa ceva. Mi-am dat seama mai târziu că nu îi spusesem despre această posibilitate în timpul antrenamentelor. În momentul în care l-am accesat pe Hussein, ea a observat schimbarea culorii ochilor mei şi îngroşarea vocii, lucru ce a făcut-o să fugă din cameră, panicată. Nu ştiam ce i se întâmplase, dar eram îngrijorat în privinţa ei. Am realizat o scurtă detoxifiere şi m-am dus după ea să văd ce era în neregulă. Până să ajung în clădirea administrativă, ea plecase deja acasă. În ziua următoare, a refuzat toată

dimineața să vorbească despre ce se petrecuse, făcându-se după-amiază când, în final, am aflat ce o speriase.

Nu pot încheia acest subiect până nu punctez un ultim element ce poate pune în pericol operatorul. Este vorba despre posibilitatea apariției unei schimbări temporare în ceea ce privește credința religioasă. Din fericire, toate aceste schimbări sunt de obicei trecătoare, dar, totuși, ele trebuie luate în serios datorită modului în care ne influențează acțiunile.

Dar aș fi neglijent dacă v-aș lăsa să credeți că aceste lucruri se petrec în mod obișnuit de fiecare dată când accesați mintea cuiva. Nu este chiar așa. Deși apariția acestor efecte este posibilă în practică, ele se petrec rar și numai atunci când sunt folosite metode specifice VDC, când țintele sunt persoane și când vă lăsați absorbiți în ele.

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITARY

CAPITOLUL 13

ŞEDINȚA PERFECTĂ

Sunt atent să nu confund excelența cu perfecțiunea.
Excelența este ceva ce pot atinge;
perfecțiunea este treaba lui Dumnezeu.

- Michael J. Fox citat de Lorne A. Adrian,
Cel mai important lucru pe care îl cunosc

Oamenii mă întreabă adesea care a fost cea mai reuşită, cea mai terifiantă sau cea mai inspiratoare şedință pe care am realizat-o vreodată. Când mă gândesc să răspund la această întrebare, una din primele şedințe care îmi vine în minte este cea care a fost considerată atât de periculoasă, încât am fost informați dinainte despre ce țintă e vorba şi am fost rugați să ne oferim voluntari. Angajatorul se gândea că misiunea are un caracter potențial sinucigaş.

Unul din clienții noştri avea nevoie de informații despre o armă cu particule, rusească, aflată la Semipalatinsk. O armă cu particule este, de fapt, cea mai avansată armă laser. Distruge tot ce îi stă în cale. Chiar şi cele mai mici exemplare pot face găuri mari prin blocuri de oțel, de un metru grosime, în câteva microsecunde. Arma cu pricina era suficient de mare cât să ocupe întreaga clădire în care fusese construită. Nu ştiu cât este de adevărat, dar se spune că putea face o gaură printr-un munte în câteva secunde. Clientul nostru se referea la această armă cu termenul de „rază a morții". El avea nevoie de o singură informație, care însă nu putea fi obținută prin nicio altă metodă de spionaj aflată la dispoziția SUA. Pentru a afla acea

informaţie trebuia să se ştie ce se petrece în interiorul razei. Era imposibilă plasarea unui aparat de măsurat în interiorul razei care distrugea orice întâlnea în cale. Chiar dacă ar fi fost posibil un asemenea lucru, faptul că arma era un proiect secret rusesc, prevenea orice acces la armă şi la informaţii despre ea.

Cuiva i-a venit ideea genială ca un operator VDC să se plaseze mental în interiorul razei, pentru a descrie ce se petrece acolo. Ţinta a fost ferm refuzată de coordonatorul de proiect din acea vreme, din cauza pericolelor necunoscute la care era expus operatorul. Dar informaţia avea o importanţă vitală, aşa că ne-a fost explicat despre ce era vorba şi s-au cerut voluntari. Eu m-am gândit că ar fi o ţintă neobişnuită şi o experienţă interesantă, aşa că am ridicat mâna. Am fost singurul.

Unii operatori erau de părere că ne-ar fi putut afecta la nivel psihic şi, în realitate, ştiam că un asemenea pericol era posibil. Deoarece în VDC corpul este folosit ca interpret, pe lângă senzaţii fizice, pot apărea şi reacţii fizice, lucru care ar putea deveni periculos.

Dar tentaţia experienţei şi informaţia ce putea fi obţinută în urma unei astfel de şedinţe au fost prea incitante pentru mine ca să pot refuza. Supraveghetorul meu era Paul, aşa că ştiam că mă aflu pe mâinile capabile ale unui om cu experienţă. La cel mai mic semn de pericol, el m-ar fi scos şi am fi încheiat şedinţa. Am decis să nu mă proiectez direct în rază, ci să merg prima dată în clădire, iar mai apoi, când sunt pregătit, să intru în ea.

Paul mi-a citit coordonatele, iar şedinţa a început ca oricare alta. Le-am scris pe măsură ce el le rostea şi am desenat ideogramele. Progresând spre faza doi, am început să primesc impresii senzoriale şi spaţiale. Erau impresii legate de mărimea clădirii, de forma armei, de

temperatura şi de starea vremii din acea locaţie etc. Aceste lucruri puteau fi verificate dinainte pentru a se şti dacă mă aflam la ţinta vizată. Îmi dădeau şi mie impresii senzoriale de care mă puteam agăţa, pentru a intensifica legătura cu locaţia.

În faza a treia, am început să fac schiţe ale zonei, ale armei şi ale împrejurimilor. De obicei, nu prea îmi petrec timpul cu elementele grafice când sunt în şedinţe, ci fac acest lucru doar când forma şi mărimea ţintei sunt necunoscute şi importante. Atunci când aceste elemente sunt cunoscute, desenele pe care le fac au scopul de a întări contactul meu tactil cu ţinta. De data aceasta, simţeam că mă apropii de ţintă foarte repede. Există un sentiment de certitudine legat de aceste percepţii, provenit din experimentarea a sute de şedinţe. Curiozitatea mea legată de locaţii mă face să stabilesc contactul cu ele aproape fără să ratez niciodată.

Când am intrat în faza a patra, am simţit că am suficient contact cu locaţia încât să pot să mă îndrept spre armă. Paul m-a îndrumat: „Mergi la momentul activării razei şi descrie." Brusc am avut impresia vizuală a ceva mare, tubular, rotund, la aproximativ 50 de metri în faţa mea. Impresia nu era vagă, ci foarte reală. Începeam să cred acea realitate virtuală. În acel moment, simţeam doar informaţiile pe care mi le furniza subconştientul, pierzând contactul cu camera în care mă aflam. Fără să-mi dau seama, ajunsesem la o stare de integrare perfectă în zonă, adică la starea *psi*. Stăteam într-o zonă deschisă din afara clădirii, uitându-mă la acel tub energetic aflat în faţa mea.

Am decis să mă apropii. Deoarece începusem să cred cu tărie în acea realitate virtuală, am fost nevoit chiar să merg pentru a ajunge unde doream. Pe măsură ce mă deplasam, puteam chiar să simt pământul pe care

călcam. Experienţa *psi* devenea din ce în ce mai puternică. Auzeam un zumzet ce venea de la acea formaţiune tubulară. Uitându-mă mai de aproape, am văzut că tubul avea o culoare ciocolatie, lăptoasă şi nu era solid, ci doar o rază de energie de o aparenţă ciudată. Interiorul ei se mişca într-un mod rapid şi difuz de la stânga la dreapta mea. Capătul din stânga era legat de un mecanism electronic ce ieşea dintr-o clădire cu aspect de laborator. Capătul din dreapta se oprea într-o placă metalică ce se afla într-un proces de topire şi vaporizare. Ştiam că aceasta trebuie să fie raza de particule.

Pe măsură ce studiam raza mai îndeaproape, interesul pentru acest studiu mă învăluia, făcându-mă să uit de camera de vizionare, de Paul şi chiar de sarcina pe care o aveam de îndeplinit. Nu mi-am dat seama atunci, dar integrarea în zonă era completă. M-am apropiat de rază. Mă aflam acum în faţa unui flux orizontal de energie strălucitoare şi unduitoare, la care mă uitam ca un copil la vitrina unui magazin de jucării în preajma Crăciunului. Era extraordinar de captivant.

Raza părea a fi un flux constant de lichid maro deschis ce curgea cu o viteză supersonică. Era un flux de energie/lichid de o formă orizontală perfect rotundă, tubulară, fără să existe însă un tub fizic care să îl conţină. Apropiindu-mă, mi-am dat seama că interiorul era diferit de exterior.

Mi-am introdus degetele în acel flux, pentru a vedea ce se petrece. În timp ce degetele mele pătrundeau în acel „lichid", curgerea lui uniformă s-a întrerupt pentru o fracţiune de secundă, după care şi-a reluat coerenţa, pe măsură ce degetele mele se topeau şi curgeau spre dreapta, provocând o schimbare a culorii razei. Degetul meu părea să fi devenit o parte a fluxului, dar rămânea

totuşi o parte din mine chiar şi în acea formă topită. Aveam simultan senzaţia intensă de cald şi frig. Priveam fascinat cum degetele mele se topeau şi luau calea fluxului. La un moment dat, m-am gândit că acest lucru ar putea fi periculos. Mi-am retras mâna, iar fuxul şi-a recăpătat forma şi culoarea iniţială. Degetele mele erau intacte. Mi-am dat seama atunci că mâna mea nu se topise. Fusese doar plasată într-o zonă în care timpul curgea cu o altă viteză, iar forma mâinii mele părea a fi distorsionată, deoarece o văzusem din punctul de vedere al timpului şi spaţiului normal.

Mi-am introdus din nou mâna în rază. De data aceasta, căldura şi frigul nu mai erau atât de intense. Mâna mea părea iar că se topeşte şi curge de-a lungul fluxului. Mi-am împins apoi mâna în rază, până la jumătatea antebraţului. Încheietura mi-a devenit brusc rece ca gheaţa şi a fost străbătută de o durere ce m-a făcut să-mi retrag instinctiv braţul. Raza şi-a reluat forma şi culoarea iniţiale, iar braţul meu se afla la locul lui.

M-am uitat spre stânga şi am văzut dispozitivul de unde pleca raza. În jurul lui se aflau nişte bărbaţi cu ochelari de protecţie care verificau butoane şi cadrane. Voiam să merg să văd ce fac acolo, dar mi-am adus vag aminte că nu mi se ceruse să fac asta.

„A, da", mi-am amintit eu. „Trebuie să pătrund în rază şi să o descriu din interior." Astfel că am păşit în rază, fără să mă mai gândesc la propria-mi siguranţă şi fără să-mi aduc aminte ce căutam.

În acel moment, am experimentat ceva ce nu am reuşit niciodată să explic cuiva. Era atât de straniu şi de unic, încât nimic din ce trăisem până atunci nu mă pregătise pentru o astfel de stare. Am simţit cum tot corpul meu se întinde de-a lungul razei pe o distanţă

nesfârşită. Spatele meu se afla lipit de placa metalică, dar devenise şi o parte din ea. Mă puteam uita de-a lungul razei şi mă puteam vedea în mii de locuri din ea. Mii de imagini ale trupului meu erau înşirate de-a lungul razei şi toate creau difuz o singură imagine. Eram conştient că pot vedea fiecare din aceste imagini din punctul de vedere al fiecăreia, în acelaşi timp. Semăna cu o imagine dintr-un film SF cu buget mare; diferenţa era că ceea ce trăiam eu era real.

Fiecare dintre imaginile mele a început să converseze una cu cealaltă, arătând cumva personalităţi şi moduri de gândire diferite, caracteristici care totuşi se uneau într-o singură minte. În urma conversaţiilor purtate, toate ipostazele mele au ajuns rapid la aceeaşi concluzie: aveam o sarcină de îndeplinit.

Era ca şi cum aş fi păşit într-un vânt puternic, dar toate imaginile mele s-au unit în final, în punctul în care eu intrasem în rază. Nu ajunseseră toate, dar erau suficient de multe încât să fiu capabil să mă întorc cu faţa spre punctul de origine al fluxului, pentru a-l putea studia din interior.

Centrul razei se învârtea rapid în sensul invers al acelor de ceasornic. Marginile veneau drept, fără vreo unduire. Între mijloc şi margini, fluxul oscila de la rapiditatea uraganului central, la direcţia dreaptă a marginilor.

Analiza mea s-a încheiat în acel punct. Uitându-mă în rază, nu mai puteam să-mi menţin mintea focalizată. Fiecare particulă a razei avea simultan toate culorile curcubeului, fără însă a rezulta albul. Nu mai văzusem culori atât de vii nici în cel mai real vis pe care îl avusesem. Mă aflam în faţa unui asalt nemaivăzut de frumuseţe. De mai multe ori, frumuseţea razei m-a făcut să-mi pierd coerenţa şi să mă separ din nou în mii de

imagini de-a lungul ei. Îmi recăpătam coerenţa doar pentru a o pierde din nou datorită uluirii.

Nici până în prezent nu am reuşit să-mi aduc aminte cum s-a încheiat acea şedinţă. Cred că am ieşit din respectiva stare *psi*, am finalizat şedinţa, am scris raportul şi m-am întors la biroul meu pentru a mă ocupa de alte lucruri, după care, seara, am încheiat activitatea, mi-am închis documentele în seif şi am mers la maşină pentru a conduce spre casă. Sincer, nu-mi aduc aminte nimic. Primul lucru pe care mi-l amintesc, după acele evenimente, este momentul în care am intrat în oraşul Waldorf, la nouăzeci de kilometri de birou şi foarte aproape de casă. Uimirea produsă de acea frumuseţe a continuat să persiste în mine timp de câteva săptămâni şi nu cred că a dispărut nici acum.

La câţiva ani după ce am avut această experienţă cu „raza morţii", cercetătorii de la Institutul Stanford au decis să testeze operatorii VDC militari, oferindu-le o serie de ţinte din zona Palo Alto. Am avut sarcini de a viziona mall-uri, locuri istorice şi multe alte lucruri din jurul campusului universităţii. Ei ne ofereau coordonatele prin telefon, noi vizionam ţintele şi le trimiteam rezultatele. Astfel, ei dădeau punctaje şedinţelor şi le înregistrau în baza lor de date. La un moment dat, lucrurile au început să se mişte mai greu, primind feedback despre şedinţe la o săptămână după, prin intermediul poştei.

Una din ţintele pe care am primit-o eu a fost acceleratorul linear al Stanfordului. Acest accelerator se aseamănă cu o rază de particule prin faptul că ia părţi individuale ale atomului şi le proiectează de-a lungul unui tunel lung şi drept spre un punct de colectare. Cu acest accelerator, fizicienii de la Stanford pot studia modul în care este compusă o moleculă, pentru a

înțelege mult mai clar legile fizicii cuantice.

Bineînțeles că eu nu cunoșteam identitatea țintei. Primisem doar niște numere și fusesem rugat să descriu ce vedeam la locul țintă. Ședința a început în mod obișnuit. Am trecut prin toate fazele, dar, la un moment dat, am fost perturbat de o percepție. Am sesizat un pătrat, ce părea confecționat din sute de receptori lungi și aplatizați, introduși într-un zid. Atunci când am ajuns la faza a șasea, care este folosită pentru a elimina confuziile prin focalizarea pe detalii, am intrat instantaneu în starea *psi* (integrare perfectă în zonă). M-am trezit brusc stând într-un tunel lung și întunecat. Pereții din laterale păreau a fi confecționați din acei senzori lungi, puși unii peste alții. La un capăt al tunelului se vedea o lumină slabă, dar neinteresantă. Tunelul părea a fi pătrat pe secțiune, dar era greu să-mi dau seama din cauza luminii slabe. Am auzit un zumzet ce venea dinspre lumină, lucru care mi-a atras atenția. Lumina și sunetul se aflau la cel puțin un kilometru distanță. M-am întors în acea direcție și am simțit o mulțime de particule de nisip ce se loveau de fața și mâinile mele. Numărul firelor de nisip a crescut până ce m-am simțit bombardat din acea direcție. M-am întors cu spatele, dar nisipul continua să mă lovească în ceafă. În acel moment, presiunea exercitată de particule a creat o stare de disconfort și m-am întors din nou cu fața spre flux pentru a-mi da seama de unde vine. Forța cu care am fost lovit mi-a produs înțepături pe față și pe mâini, asemănătoare cu cele pe care le simți când te afli în mijlocul unei furtuni de nisip, însă fără prezența vântului. Părea că cineva aruncă cu nisip, proiectându-l de-a lungul tunelului.

Mi-am așezat mâinile în dreptul feței, deviind particulele de nisip înspre pereții laterali, exact în

senzori. Particulele loveau cu o forţă din ce în ce mai mare, dar mi-am dat seama că îmi pot plasa corpul într-o poziţie care să poată devia în zidurile laterale cea mai mare parte a nisipului. În momentul în care am făcut acest lucru, s-a auzit sunetul unei alarme la capătul luminat al tunelului, iar fluxul de nisip s-a oprit. Auzeam la capătul tunelului voci înfundate, dar cu un ton incitat.

După ce am parcurs distanţa care mă despărţea de capătul tunelului, am ajuns la un dispozitiv. Aparent, tunelul nu avea nicio ieşire. Când mi-am dat seama că sunt prins acolo, starea *psi* a dispărut şi m-am regăsit la masa de vizionare. Am scris pe hârtie tot ceea ce văzusem. Mi-am dat apoi comandă să mă focalizez pe sunetul vocilor. Starea *psi* s-a instalat imediat şi m-am trezit poziţionat într-un laborator unde un tânăr stătea la consola unei maşinării. Se mai aflau acolo două femei ce lucrau de zor şi încă un număr de oameni, printre care un bărbat mai în vârstă, care striga tot felul de ordine către ceilalţi. Era clar că ei făcuseră un experiment în care ceva nu mersese bine. M-am uitat la un ceas de pe perete, ale cărui limbi arătau orele 10:37. În VDC numerele sunt de obicei neclare şi îşi schimbă forma ca într-un vis. Aşa că, dacă un operator doreşte să ştie ora unei locaţii, trebuie să caute un ceas cu limbi - nu unul digital - şi să descrie direcţiile în care limbile sunt îndreptate.

Abia după o săptămână a venit şi feedback-ul sub forma unor fotografii care au elucidat ţinta. Am revăzut raportul meu şi am concluzionat că tot ceea ce scrisesem eu legat de clădire, de echipament şi de împrejurimi era corect. „Nisipul" era reprezentat de particule atomice emise de un fel de ciclotron. Am început să mă întreb mai târziu dacă am deviat cu adevărat particulele de la locaţie. Dacă lucrurile stăteau aşa, însemna că, pe lângă

faptul că simţisem toate acele lucruri, reuşisem să şi interacţionez cu ele. Aceste lucruri nu sunt considerate posibile prin VDC, dar nimeni nu a studiat efectele experienţelor de bilocaţie. Am verificat ora la care avusese loc şedinţa şi am aflat că ora pe care o văzusem eu pe ceas era exactă, luând în considerare diferenţele de fus orar. Am mers apoi la director şi l-am întrebat dacă poate vorbi cu cei de la Stanford pentru a afla dacă observaseră la acea oră anomalii în cazul acceleratorului. Directorul mi-a spus că nu va face asta sub nicio formă. Dacă ce spuneam eu era adevărat şi cei care lucrau cu acel accelerator ar fi aflat că le-am stricat experimentul, am fi suportat consecinţele atât noi, cât şi cercetătorii noştri de la Stanford. Pe lângă asta, unitatea noastră avea o politică strictă şi riguroasă de a colecta date şi informaţii în mod pasiv, fără a interacţiona în niciun fel cu zona-ţintă. Dacă cineva ar fi aflat că aceste interacţiuni sunt posibile, putea să ne fie suspendată finanţarea.

Nu am putut niciodată să obţin un feedback despre acel eveniment. Bineînţeles că, dacă prezenţa mea acolo ar fi avut vreun efect, ar fi apărut o sumedenie de întrebări ce necesitau răspuns. Aş fi putut să influenţez cu ceva zona-ţintă cât timp am fost perfect identificat cu ea? Şi dacă aşa stăteau lucrurile, însemna că o parte din mine chiar a fost acolo, lucru ce se opunea cu teoria VDC, care stipula că noi doar interogăm subconştientul propriu? Şi dacă aşa stăteau lucrurile, acest aspect ar fi putut fi folosit în alte scopuri în zone-ţintă diferite? Se poate să influenţăm un computer sau sistemul de ghidare al unei rachete inamice? Cine poate spune? Unitatea noastră avea misiunea de a acţiona pasiv, niciodată activ, şi din această cauză nimeni nu avea curajul să pună aceste întrebări.

Prima experienţă de integrare perfectă într-o zonă a fost pentru mine o surpriză. Se petrecuse într-o misiune de antrenament ilegală, întrucât implica extratereştri, pe care mi-o oferise Ted. Ştiind că ar putea avea probleme fiindcă atribuia astfel de sarcini, el a început să ne spună dinainte despre ce ţinte era vorba, făcându-ne astfel părtaşi, dacă urma să consimţim misiunile.

„Cred că am descoperit o locaţie unde extratereştrii au ascuns mii de fiinţe în stare de hibernare", a spus el la un moment dat. „Ei aşteaptă ziua în care se vor trezi şi vor pune stăpânire pe planetă. Eu îţi voi da coordonatele şi tu trebuie să descrii ce vezi acolo. Deja am aflat totul, deci acest lucru va verifica acurateţea acţiunii tale. Cred că vei fi uimit de ceea ce vei găsi acolo."

Acest mod de a pune problema era insurmontabil. Ar fi trebuit să părăsesc atunci camera. Nu cunosc niciun operator VDC care poate lucra la un caz cu asemenea informaţii „poluante". Dar era o sesiune de antrenament, iar la birou trebuia să fac nişte lucruri care nu prea mă atrăgeau, aşa că am decis: „Îi voi da ce îmi cere, să nu mă mai bată la cap, lucru care îmi va oferi o oră de vacanţă."

La începutul şedinţei, m-am jucat cu percepţiile, fără să lucrez cu adevărat. Îi spuneam doar ce voia să audă şi mă distram pe seama reacţiilor lui. În acele momente, dacă eu afirmam ceva ce contrazicea cunoştinţele lui, mă corecta spunând ce ar fi trebuit să văd. Farsa a devenit repede plictisitoare şi am vrut să închei. Dar incitarea lui atinsese o culme prea înaltă. Creasem prin joaca mea un monstru.

În final, m-am prefăcut că nu mai am nicio percepţie, un moment în VDC în care impresiile dispar fără vreun motiv aparent şi nu mai poţi face nimic. Se

petrece destul de rar, dar putea să funcţioneze. M-am uitat la el şi i-am zis: „O, nu! Nu mai simt nimic."

„Nicio problemă", spuse el, cu un entuziasm de nezdruncinat. „Te afli în subteran, în camera stupului, şi vreau să te muţi cu o sută de metri mai sus şi să descrii ce am găsit eu acolo."

Am suspinat şi am scris comanda pe hârtie, gândindu-mă: „Oare când se va încheia?"

A mai spus ceva ce nu am auzit, iar când m-am uitat spre el, nu l-am mai zărit. Am văzut doar un coridor întunecat ce se deschidea înaintea mea, cu o lumină la capătul îndepărtat.

Nu mi-am dat seama în acel moment, dar dorinţa mea disperată de a scăpa de acea şedinţă falsă, m-a făcut să evadez mental exact în locaţia geografică pe care o ţinteam. M-am bilocat instantaneu exact la coordonatele pe care el mi le dăduse – doar ca să scap. Faptul că nu îmi poluase mintea cu denumirea locului, este un lucru în favoarea lui. Deci nu aveam idee unde mă aflam.

Am mers înainte prin acel coridor. Eu lucrez, de obicei, în ciorapi, iar în acel loc puteam simţi nisipul ce se prindea de tălpile mele în timp ce călcam pe podeaua de piatră. La capătul coridorului, am ieşit pe un fel de balcon extrem de îngust ce se afla la o înălţime de o sută de metri pe partea înclinată a unei clădiri. De acolo se putea vedea o suprafaţă de pământ care se întindea până la orizont. Partea înclinată a clădirii se afla la stânga şi la dreapta în spatele meu. Pe măsură ce se înălţa, zidul se apleca înapoi. Am privit în sus şi am realizat că acea parte a clădirii se înălţa pe sute de metri şi se oprea undeva deasupra locului în care mă aflam.

M-am uitat la privelişte. Ceva era în neregulă. Soarele strălucea, iar pe cer nu era niciun nor. Dar cerul arăta straniu. Era prea întunecat pentru a fi zi, iar

soarele era mult mai mic şi mai slab decât de obicei. Terenul era arid şi nu avea nici urmă de vegetaţie. Mai erau pietre ce păreau a fi ruinele unor clădiri, dar se aflau la o distanţă prea mare pentru a fi sigur. Arătau a fi la fel de vechi şi uzate ca şi clădirea unde mă aflam eu.

M-am întors să mă uit din nou la clădirea cu muchia pe care stăteam. În momentul acela, am realizat că nu mă mai aflu în camera de vizionare. Cum ajunsesem acolo? Ce se petrecuse? Odată ce mi-am dat seama de aceste lucruri, m-am trezit din nou în camera de vizionare, uitându-mă la supraveghetorul din faţa mea. Faptul că am realizat că sunt absorbit într-o realitate virtuală a fost de ajuns să distrugă această realitate.

„Unde ai fost?", m-a întrebat supraveghetorul.

„Asta aş vrea şi eu să ştiu."

„Marte", a răspuns el zâmbind. „Acolo sunt ei."

„Cine e acolo?", am întrebat eu.

„Extratereştrii în hibernare."

Astfel mi-am amintit ce mă făcuse să părăsesc mental încăperea.

„A, da", am minţit eu. „Se pare că acolo sunt."

Mie îmi place de obicei să lucrez la ţinte cum ar fi OZN-uri, zone istorice, suprafeţele altor planete şi alte lucruri ezoterice. Şi chiar mă încred în rezultatele pe care le obţin, asta deoarece baza de date arată statistic eficienţa mea. Dar în acea şedinţă, până la momentul bilocaţiei, nu făceam altceva decât să-i spun supraveghetorului ce dorea să audă. Acest lucru devenise dureros şi plictisitor. Nu contactul excelent cu locul-ţintă m-a dus la acel fenomen de integrare perfectă, ci nevoia de a evada a făcut acest lucru.

Ca să fiu sincer, mă cam îndoiam de acea sesiune şi chiar mă convinsesem că am adormit şi am visat toată

întâmplarea. Doi ani mai târziu, pe când eram la Institutul Stanford din California, am văzut o fotografie pe un perete. Era imaginea „Feței de pe Marte". Nu o mai văzusem până atunci. Când am privit mai atent, am văzut ceva ce semăna cu o piramidă aflată într-o parte a imaginii. Mi-am reamintit imaginile de la acel fenomen *psi* pentru a reevoca locația clădirilor pe care le văzusem atunci, forma și mărimea lor. Studiind poza îndeaproape, mi-am dat seama că acele coordonate pe care le primisem corespundeau cu locația de pe Marte, iar percepțiile mele fuseseră exacte.

Nu vă pot spune dacă existau sau nu acolo extratereștri aflați în hibernare. Cu toate acestea, chiar înainte de a primi comanda de a mă muta, mă bilocasem deja într-un loc unde am perceput forme de viață extraterestre sub forma unor râme mari și segmentate, care erau foarte active și nicidecum în stare de hibernare. Când am primit comanda: „Mergi mai sus cu o sută de metri și descrie", tocmai mă uitam în sus și realizam că exista o ieșire din camera în care mă aflam. Cât de mult din acea bilocație era exactă nu pot să ghicesc. Nu a existat un feedback și nici nu cred că voi mai avea unul.

Dar ceea ce văzusem și la care primisem feedback, era îndeajuns să mă convingă de faptul că măcar odată în viață am experimentat ce înseamnă să calci pe suprafața unei alte planete. Când am văzut mai apoi imaginile transmise de sonda care fusese trimisă pe Marte, prima mea reacție a fost: „Am ajuns deja acolo. Am făcut asta deja."

Păcat că armata nu ne-a dat diurnă pentru aceste călătorii.

De câte ori am experimentat un fenomen *psi*, s-a petrecut în timp ce lucram la ținte foarte interesante,

care mă făceau să renunţ la realitatea fizică în favoarea mini-realităţii virtuale create de VDC. Există însă o excepţie.

Ţinta era o simplă fotografie decupată dintr-o revistă, deşi atunci nu ştiam acest lucru. Era fotografia unei piaţete dintr-un orăşel Elveţian din Alpi. Acel oraş nu are nimic special. Singurul motiv pentru care m-ar fi atras este că nu am reuşit niciodată să merg în Elveţia, cât timp am locuit în Germania. În afară de asta, acel orăşel nu era diferit de alte sute asemănătoare din Germania, Austria sau Elveţia.

Primisem cam zece pagini de informaţii despre ţintă, destul ca să-mi dau seama că era vorba despre un orăşel situat într-un loc cu aer curat, însorit şi înconjurat de munţi, când brusc experienţa *psi* a început. M-am uitat spre cel care mă supraveghea, dar acesta nu mai era acolo. În schimb, ceea ce am văzut era o stradă pietruită pe care mergeau un bărbat şi fiul său, după ce tocmai ieşiseră dintr-o clădire. Ei s-au oprit pe trotuar şi au început să discute. Semnul de pe clădire stipula clar că era vorba despre o Bancă a Elveţiei. Am traversat strada pentru a-i întâlni pe cei doi. Când m-am apropiat de ei, i-am auzit vorbind într-un dialect al limbii germane. M-am adresat lor, dar ei nu mă puteau nici vedea, nici auzi. Întrucât înţelegeam limba germană, am început să ascult conversaţia lor. Fiul dorea să meargă la un magazin înainte de a se întoarce acasă. Tatăl a spus că aveau timp să treacă şi pe la magazin.

Cei doi s-au îndreptat spre maşina lor, iar eu i-am urmat ascultând ce vorbeau. Când am ajuns la maşină, am remarcat că aceasta era un VW decapotabil, o maşină mai puţin obişnuită pentru Germania şi mai ales pentru altitudinile Munţilor Alpi. Ziua era însorită şi caldă, aşa că maşina era decapotată. Mi-am dat seama că

nu m-au observat și m-am urcat cu ei în mașină, așezându-mă pe copertina decapotată de după scaunele din spate.

În acel moment, Paul, supraveghetorul meu, mi-a pus o întrebare, rupând vraja experienței *psi*. Fără să realizeze ce trăiam, el credea că nu mai vedeam nimic și încerca să mă ajute. Am scris „însorit", „clar", „oameni" și jumătăți de alte cuvinte pe care nu le puteam citi. Experiența mă intriga, astfel că am intrat din nou în starea *psi*.

M-am regăsit stând în același loc din spatele mașinii. Bărbatul tocmai pleca din parcare. M-am uitat peste stradă și am văzut din nou clădirea băncii. Mașina s-a întors și am mers pe drumul ce trecea pe lângă o piațetă centrală. Aici se afla o fântână arteziană bogat ornamentată, înconjurată de turiști, iar pe băncile din jurul ei stăteau cupluri de bătrânei. Pe măsură ce el mergea, eu citeam numele străzilor. Dar la periferia atenției mele, se afla ceva supărător.

Era Paul care încerca să mă facă să scriu ceva. Conștiința mea s-a reîntors în camera de vizionare. Am făcut o schiță rapidă a fântânii și am scris numele străzilor, după care am reluat experiența *psi*.

Am traversat cu mașina opt intersecții. M-am uitat la fiecare indicator cu numele străzilor, realizând o catalogare mentală a lor. Eram atent să observ magazine sau locuri mai speciale. Paul m-a apelat din nou, m-am întors, am scris ce văzusem și am revenit la experiența *psi*.

Șoferul a virat la stânga și a mai mers puțin, după care a intrat într-o parcare. În timp ce el și fiul său coborau din mașină, am aruncat o privire rapidă în jur. Între două clădiri am văzut o gară. Paul mă apela din nou.

Am ieşit din experienţa *psi* şi i-am aruncat lui Paul o privire pentru a-l face să înţeleagă faptul că nu-mi plăceau aceste întreruperi. Am notat ce văzusem şi am desenat rapid o hartă. Mă pregăteam să reiau experienţa, când Paul m-a întrebat: „Cumva te irit?"

O, nu! O întrebare directă! Întrebările directe necesită un răspuns din partea minţii conştiente a operatorului, întrerupând accesul la subconştient. Un supraveghetor nu ar trebui niciodată să pună întrebări directe. M-am oprit din vizionare şi am răspuns. Accesul la experienţa *psi* se blocase, iar şedinţa se încheiase.

Paul mi-a spus că nimerisem ţinta. A scos poza feedback ce conţinea imaginea piaţetei, ce avea în centru aceeaşi fântână a cărei schiţă o desenasem. Acea poză nu arăta pe nimeni în jurul fântânii, dar băncile erau acolo. Era evident că vizitasem locaţia reală şi nu vizionasem doar poza. Nu aveam cum să obţin un feedback legat de numele străzilor, de gară, de locaţia băncii şi de alte lucruri pe care le descrisesem. Dar, datorită schiţelor, a numelor nemţeşti de străzi şi a faptului că am precizat că locaţia se afla în Elveţia, misiunea a fost considerată un succes.

Câteva luni mai târziu încă aveam în minte această şedinţă. Ştiam că trebuie să existe o cale de a primi un feedback legat de detalii. În final, am trimis o scrisoare biroului de informaţii turistice, cerând detalii despre oraş şi, dacă era posibil, o hartă. Atunci când acestea au ajuns, am primit cea mai plăcută recompensă pe care o poate primi un operator VDC. Harta, pe lângă numele străzilor, localizarea piaţetei şi a gării, mai arăta şi locaţia clădirilor diverşilor sponsori ai ghidului. Unul dintre ei era banca. Altul era magazinul universal. Deşi scrisesem greşit multe din numele străzilor, ele existau

în realitate. Banca, magazinul, gara şi piaţeta se aflau acolo unde le descrisesem a fi. Deşi hărţii pe care o desenasem îi lipseau câteva străzi, era în mare parte corectă în ceea ce privea zonele prin care trecusem cu maşina, într-o zi însorită şi caldă.

Multe luni de zile mi s-a cerut să accesez lideri străini care prezentau interes pentru comunitatea informaţională americană şi să raportez planurile şi intenţiile lor. O lungă perioadă de timp, am lucrat la cazuri de trafic de droguri. Eram în mod constant însărcinat să aflu planurile şi intenţiile diverşilor lorzi ai drogurilor, cum ar fi Noriega şi alţi indivizi implicaţi în acţiuni de trafic. După luni de astfel de sarcini, m-am dus la director şi i-am cerut o serie de ţinte mai uşoare.

„Daţi-mi ca ţintă pe Maica Tereza sau pe clovnul Bozo, pentru că nu mai pot să-i suport pe aceşti criminali mizerabili."

Directorul s-a uitat la mine cu o privire inexpresivă şi mi-a zis simplu: „Revino-ţi, soldat! Pleacă de aici şi fă-ţi datoria!"

Ţintele au continuat să fie din aceeaşi categorie. O săptămână mai târziu însă, supraveghetorul meu a venit şi mi-a zis că e timpul să facem o şedinţă.

Când am ajuns în camera de vizionare, am completat partea administrativă a foii de vizionare, după care m-am uitat la supraveghetor pentru a primi informaţiile preliminare.

„Acesta este un profil de personalitate", mi-a spus el.

Bine. Deci nu era o misiune de tipul „planuri şi intenţii", ce necesita accesarea deplină a unei persoane, implicarea profundă în gândurile personale, emoţiile, ţelurile şi motivaţiile acesteia. În acest caz, trebuia doar să accesez uşor persoana vizată pentru a oferi o

descriere superficială pe baza căreia un psiholog să poată face o evaluare a personalităţii.

Supraveghetorul mi-a dat coordonatele, iar eu am început şedinţa. După ce am scris jumătate de pagină, m-am uitat la el şi i-am spus: „Acesta nu este unul dintre băieţii răi." El a ridicat din umeri şi m-a îndemnat să continui. După câteva pagini, m-am simţit obligat să spun: „Orice rău crezi că a făcut această fiinţă, nu l-a făcut el." Am fost din nou îndemnat să merg mai departe.

Când am ajuns la faza a patra, am simţit o vibraţie pe faţă şi pe mâini. Era acel gen de senzaţie ca atunci când o briză rece trece peste zone ale pielii arse de soare. Mă simţeam de parcă străluceam în interior. Ţinta era una dintre cele mai minunate persoane pe care o întâlnisem. Îmi plăcea acest om. Era de-a dreptul impresionant. Nu puteam găsi niciun lucru care să nu-mi placă la el. Acest lucru m-a intrigat atât de mult încât, fără să realizez, am intrat într-o stare *psi*.

M-am trezit brusc lângă acest bărbat; el se uita într-o direcţie, iar eu în cealaltă. M-aş fi aflat umăr la umăr cu el dacă nu ar fi fost mai înalt cu câţiva centimetri decât mine. M-am uitat la el şi i-am văzut faţa dintr-o parte. Nu părea să remarce prezenţa mea. Mi-am pus mâna pe umărul lui pentru a-l face să gândească un lucru care să-mi permită un acces mental mult mai bun. În momentul când l-am atins, am simţit prin mână un aflux din cea mai calmă energie pe care am simţit-o vreodată. El continua să privească înainte, fără să mă observe, lucru normal pentru o experienţă *psi*. Întrucât accesezi doar subconştientul propriu, nu te afli cu adevărat la locul-ţintă, realitatea fiind virtuală. Nimeni de acolo nu va şti că eşti prezent, asta pentru că în realitate nu eşti.

Când am încercat să stabilesc un contact mai bun, am simțit ceva ce nu am uitat nici până în ziua de azi, dar nu am putut niciodată să descriu în mod adecvat. El s-a întors spre mine, a zâmbit, după care și-a reluat poziția inițială. Știa că sunt acolo. Dar cum?

Am încercat să-mi iau mâna de pe umărul lui, dar sentimentul ce-mi umplea întreaga ființă persista. Am rămas lângă el, cu mâna pe umărul lui, absorbind cea mai minunată energie pe care am simțit-o vreodată. Și știam că el nu se supără.

Când fluxul de energie s-a oprit, am rămas acolo, cu mâna pe umărul lui, dar eram mult mai conștient de mine decât de el. Simțeam prezența ființei lui perfecte și puternice, fiind conștient de contrastul dintre noi doi. El s-a întors din nou spre mine, mi-a zâmbit la fel ca prima dată, facându-mă să-mi dau seama că și el îmi realizase profilul personalității. Chiar mai mult, mă determinase să fac un profil al personalității mele, unul total onest și exact.

Brusc, m-am trezit în camera de vizionare, supraveghetorul zâmbindu-mi de cealaltă parte a mesei. El mai văzuse o experiență *psi* și, știind ce înseamnă, mă lăsase să mă bucur de ea.

Rezumatul ședinței mele din acea zi începea și se termina cu aceeași propoziție: „Orice rău credeți că a făcut această persoană, nu l-a făcut ea."

Lucrasem „legați la ochi". Cu alte cuvinte, nici eu, nici supraveghetorul nu știam care era ținta. După încheierea rezumatului, el a deschis plicul ce conținea foaia cu cerințele sarcinii pentru a afla dacă mai sunt necesare și alte informații.

„Hmm", a exclamat el. „Această ședință a fost de antrenament." După care a împins foaia pe partea mea de masă pentru a-mi da feedbackul. Pe acea foaie ar fi

trebuit să fie trecută sarcina cu informaţiile de rigoare şi o listă de întrebări. În schimb, ce aveam eu în faţă era o singură foaie de hârtie care avea tipărit în centru un singur cuvânt:

IISUS

Aceasta a fost una dintre cele mai tulburătoare şi impresionante şedinţe pe care am realizat-o vreodată. Pe lângă faptul că Îl întâlnisem pe acel Iisus pe care Îl slăvisem în copilărie, pentru prima dată cu adevărat mă întâlnisem pe mine. Mi-am văzut toate defectele şi eşecurile, dar în acelaşi timp eram considerat acceptabil. Chiar mai mult, m-a făcut să înţeleg că sunt acceptabil pentru El. O strălucire tăcută mi-a inundat fiinţa timp de câteva luni de la eveniment şi încă trăiesc acel sentiment de fiecare dată când reevoc acele clipe.

Integrarea perfectă în zonă (PSI) este apogeul vederii la distanţă controlate (VDC), fiind o experienţă foarte rară. Cu toate acestea, cred că am trăit nouă astfel de experienţe în cei opt ani şi jumătate de activitate în unitatea militară şi încă patru sau cinci după ce am ieşit la pensie. Mare parte din experienţele *psi* militare au de-a face cu secrete ce nu pot fi dezvăluite aici. Dar trăirile *psi* sunt atât de rare, încât mulţi operatori VDC nu au trăit niciuna, în toată cariera lor.

Interesant este faptul că Ingo Swann descurajează operatorii care vor să trăiască astfel de experienţe. Motivul pe care îl invocă el este că, după o astfel de experienţă, nu poţi raporta ce ai trăit. Nici nu realizezi măcar că ai ceva de raportat. Singurul lucru pe care îl poţi face după ce închei o experienţă *psi* este să scrii un rezumat al trăirii. Este mult mai bine, spune Ingo, ca operatorul să fie capabil să furnizeze informaţii detaliate

despre ţintă, pe măsură ce şedinţa se desfăşoară. Am văzut rezultatele şedinţelor în care trăirea *psi* apare şi tind să fiu de acord cu Ingo din acest punct de vedere. Calitatea raportului în urma trăirii *psi* are mult de suferit, întrucât se obţin rezumate lipsite de detalii.

Dar, ca să fiu sincer, aştept cu nerăbdare următoarea mea experienţă *psi*. Este una dintre cele mai extraordinare experienţe pe care le poate trăi un operator VDC.

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL 14

ALUNECÂND PRIN TIMP

Înainte să fi fost Avraam, sunt Eu.

- Iisus

Atunci când încearcă să vizioneze o zonă, operatorii VDC întâmpină o serie de probleme. Unele, numite distrageri, sunt cauzate de mediul ambiant în care operatorul se află. Exemple de distrageri sunt: temperatura din cameră, senzația de foame a operatorului, necesitatea de a merge la toaletă – toate acestea împiedică atenția operatorului să se fixeze asupra țintei. Alte probleme derivă intrinsec de la locația țintei. Acestea sunt cauzate de așa-numiții „atractanți", care sunt reprezentați de obiecte din zona-țintă, ce atrag atenția operatorului de la scopul urmărit. De exemplu, dacă zona-țintă este un bâlci, chiar dacă operatorul este însărcinat să vizioneze activitatea de la o anumită gheretă, atenția lui va fi atrasă de o tiribombă. Operatorul va fi așa de tare fixat de acea parte mai interesantă a zonei–țintă, încât nu își va putea întoarce atenția spre orice altceva, fiindu-i imposibilă finalizarea sarcinii. Termenul VDC pentru aceste situații este: „a descrie mânerul ușii". Este una din marile probleme cu care operatorii se confruntă. Când „descrie mânerul ușii", operatorul ajunge la locul țintă și percepe diverse lucruri de acolo. În mintea lui, el lucrează și face totul corect. Dacă sesiunea este „legată la ochi" pentru amândoi, supraveghetorul va primi toate indiciile cum că operatorul lucrează corect. Dar, în realitate, operatorul a fost puțin deviat de la țința reală.

Rezultatul este o şedinţă exactă, dar nefolositoare, întrucât a vizionat partea greşită a ţintei.

Atractanţii temporali complică problema. Aceştia atrag atenţia operatorului de la ţintă din punct de vedere al timpului. Un bun exemplu este oraşul San Francisco înainte de marele incendiu. Este foarte dificil pentru un operator să vizioneze o zonă-ţintă ce se află la mică distanţă temporală de un eveniment major sau de o catastrofă. Atracţia temporală este extrem de puternică.

Oamenii întreabă adesea dacă operatorii vizionează ţinta în momentul prezent sau la momentul când este făcută poza ce prezintă ţinta. Răspunsul este asemănător unei reguli de gramatică din limba rusă, dar e real în practică: *operatorul va accesa în mod obişnuit momentul prezent, cu excepţia faptului când un atractant temporal este mai puternic decât condiţia actuală a ţintei. Dacă zona prezintă mai mulţi astfel de atractanţi, operatorul va avea tendinţa să alunece prin timp spre cel mai puternic.*

O altă problemă, mai ales pentru începători, este tendinţa de a viziona poza de feedback a ţintei, în loc să vizioneze ţinta propriu-zisă. Poza de feedback este ceea ce li se va arăta la finalul şedinţei, deci devine un atractant mai puternic. Este, până la urmă, măsura după care va fi evaluată şedinţa lor (şi de obicei măsura după care se evaluează singuri). Dacă vor descrie ce este în poză, vor simţi că au înregistrat un succes, în ciuda faptului că ce e în poză ar putea să nu mai existe în prezent în zona propriu-zisă.

Am descoperit accidental că, dacă poza ce va fi arătată la final nu este cea care trebuie din cauza unei încurcături, începătorii vor descrie mai mereu fotografia pe care o vor primi în loc să descrie ţinta propriu-zisă. Un operator mai experimentat va avea tendinţa să

vizioneze chiar locul ţintei, indiferent de imaginea ce-i va fi arătată la final, în momentul feedback-ului.

Aceasta este şi una din problemele cu care se confruntă cercetătorii bine intenţionaţi care îi testează pe începători în acelaşi mod în care îi testează pe profesionişti. De obicei, operatorului i se oferă feedback de la cinci până la zece ţinte selectate aleatoriu. El trebuie apoi să îşi aducă aminte de ce a perceput în timpul şedinţei şi să potrivească informaţiile cu care feedback-ul este mult mai probabil a fi corect şi să stabilească ordinea celor cinci sau zece feedback-uri în funcţie de asemănarea lor cu raportul. Ordinea în care el le aşază va determina punctajul pe care îl va primi şi care va fi final.

Sunt uimit de faptul că, după toţi aceşti ani, cercetătorii nu realizează că începătorii mai mereu vor viziona feedback-ul. Aşadar, dacă vor prezenta cinci poze feedback diferite la finalul şedinţei, toate cinci vor deveni simultan feedback-ul operatorului. Astfel că el va fi vizionat elemente din fiecare poză. De obicei, operatorul va viziona cele mai interesante aspecte din fiecare poză, iar mai apoi va face din ele un amestec în timpul şedinţei. Astfel că operatorul va avea dificultăţi în a selecta ţinta cu care a fost însărcinat, întrucât şedinţa sa a furnizat informaţii din toate cele cinci fotografii. Aceştia sunt cercetătorii ce declară că VDC are o rată a acuităţii de 10-15 procente. Ei atribuie această problemă procesului de vizionare, când, de fapt, este vorba de un experiment eşuat.

Operatorul începător are tendinţa naturală de a viziona momentul în care va primi feedback-ul. A se deplasa prin timp este un lucru simplu şi natural pentru subconştient.

Uşurinţa cu care operatorii îşi pot deplasa mintea

prin timp este unul din punctele forte ale VDC. În VDC nu se face distincția între timp și spațiu, în ceea ce privește condițiile de muncă. A merge înapoi în timp cu zece zile în VDC, este la fel de ușor ca a face zece pași înapoi.

Dar în mișcarea timpului există un factor straniu. Din punctul de vedere al operatorului, el descrie ceea ce vede la timpul prezent. Nu contează când a avut sau când va avea loc evenimentul. Mintea conștientă raportează informații pe care le primește de la corp și nu are idee despre intervalele temporale. Toate percepțiile și descrierile operatorului au loc în cadrul momentului prezent al minții sale, chiar dacă subconștientul a fost trimis sute de ani în prezent sau în viitor.

Din cauza acestei tendințe, supraveghetorul VDC este foarte atent să folosească ceea ce noi numim „întrebări bine formulate adresate psihicului". Aceste întrebări au două părți: o sarcină pentru mintea subconștientă și o modalitate de a-i da minții conștiente ceva de făcut în momentul prezent pentru a o împiedica să intervină și să încerce să preia slujba subconștientului.

Ca un exemplu, un supraveghetor VDC îi spune operatorului: „Mută-te la ora nouă p.m. mâine seară." Mintea conștientă nu știe cum să facă acest lucru. Este o sarcină adresată minții subconștiente. Supraveghetorul finalizează cu o sarcină pentru mintea conștientă: „Acum spune-mi ce miroși." Aveți în vedere că acesta nu zice: „Spune-mi ce vei mirosi." Supraveghetorul menține comanda ce vizează conștientul, la timpul prezent. Același lucru este valabil și în cazul deplasării în trecut. El spune: „Mergi înapoi o sută de ani." Aceasta este o sarcină pentru subconștient: „Și spune-mi acum ce se petrece." Supraveghetorul nu va comanda nicio-

dată: „Spune-mi acum ce s-a petrecut atunci."

Acest lucru a rezultat după mulţi ani de încercări şi erori. Astfel de turnuri apar în orice tip de metodă psihică. Atunci când ai de-a face cu mediumi, cititori în palmă, ghicitori în frunze de ceai sau oricare ar fi metodologia lor, precizia acestora creşte direct proporţional cu cât de bine sunt adresate „întrebările pentru psihic." Ei poate nu-şi vor da seama că aţi făcut ceva, dar cu toate acestea precizia informaţiilor pe care le vor furniza va creşte.

Când sunt întrebat de poliţie despre cum ar trebui să se poarte cu mediumii, eu le spun să dezvolte o rutină, care superficial va părea nepoliticoasă şi nepăsătoare, dar va obţine mult mai multe informaţii de la subconştient. Metoda constă în a hărţui subconştientul mediumului în jurul intervalului în care s-a petrecut crima, dar în acelaşi timp conştientul lui trebuie păstrat în prezent. Acest proces limitează posibilitatea minţii conştiente de a prelua controlul. Investigatorul trebuie să adreseze o întrebare bine formulată şi să înregistreze răspunsurile mediumului până în momentul în care acesta încearcă să înţeleagă în mod logic ceea ce a perceput. În acel moment, investigatorul trebuie să dirijeze subconştientul mediumului spre un alt interval temporal. Vă ofer aici un exemplu:

Investigator: Mergi în noaptea crimei. Ce vezi?

Medium: Zgomot. Zgomot făcut de oameni. Râsete. Ştii, aceşti oameni...

Investigator: [întrerupe] Ok. Mergi înapoi la seara de dianinte. Ce percepi acum?

Medium: Ei bine, văd nişte oameni într-o maşină. Cred că ei au de gând să...

Investigator: [întrerupe din nou] Bine. Acum mergi cu o oră înainte de crimă. Simţi ceva acum?

Medium: ...ei bine, da. Simt miros puternic de alcool. Nu băutură, ci mai degrabă spirt. Cred că mă aflu într-o...

Investigator: [întrerupe din nou] Bine. Mergi la ora două p.m. din acea după-amiază. Acum ce simți?

La finalul unui astfel de interviu, mediumul va fi foarte frustrat. Cei care au abilități native, adoră să ridice „castele" și să dea explicații cu privire la ceea ce percep. Atunci când nu li se permite acest lucru, ei au tendința de a fi puțin iritați, dar produc informații mult mai calitative. În final, acest lucru contează cel mai mult. Deci să nu întrebi niciodată un medium ce se va petreece în viitor sau ce s-a petrecut în trecut. Cereți mediumului să meargă la timpul vizat și să raporteze ce simte la timpul prezent. Credeți sau nu, dar simpla reformulare a întrebărilor pe care le adresați mediumului va avea ca rezultat obținerea unor răspunsuri mult mai exacte, indiferent de metoda folosită sau de talentul dobândit.

Aici vă ofer un exemplu cum un operator (sau un client) poate obține informații mult mai precise și mai clare. Această ședință a avut loc când lucram cu unul din studenții mei, în cadrul unui curs de avansați. Poza feedback prezenta construcția unui satelit și pregătirea lui pentru a fi introdus într-o rachetă. Înscrisul de sub poză prezenta numărul misiunii, data lansării și alte informații pertinente. Lansarea avusese loc cu doi ani înainte de acea ședință.

Deoarece sarcinile de nivel avansat necesită uneori zile întregi pentru a fi terminate, mai ales atunci când instructorul tot întrerupe procesul pentru a da sfaturi și a prezenta noi metode disponibile, eu încerc să ofer studenților avansați o țintă de o asemenea complexitate, încât rezolvarea să se întindă pe tot parcursul stagiului

pentru avansaţi. Ţinta era una de acest gen.

Am dat studentului coordonatele şi l-am lăsat să lucreze de unul singur, până în momentul când avea nevoie de instrucţiuni noi. El a început prin a face o descriere foarte bună şi detaliată a satelitului. Mai erau necesare câteva detalii şi ar fi identificat cu siguranţă ţinta. Dar nu voiam ca el să-şi dea seama despre ce era vorba. Dacă acest lucru s-ar fi petrecut, el ar fi fost nevoit să se lupte cu stereotipiile fiecărui satelit pe care l-a văzut vreodată. Pentru a preveni identificarea, l-am rugat să descrie locaţia în care se află. El, fiind un operator cu experienţă, nu a fost atras de momentul în care era făcută poza şi nici de momentul incitant al lansării. Astfel că a început să descrie localizarea prezentă a ţintei: „zbor", „întuneric", „luminiţe", „la mare înălţime", „fără aer", „linişte totală".

Din nou am simţit pericolul posibilei descoperiri a identităţii ţintei, aşa că l-am rugat să ia o pauză şi să primească nişte instrucţiuni cu privire la metodologia de lucru. Am început să discutăm despre mişcarea timpului, „linii temporale" şi „înşirarea temporală". Când ne-am întors la şedinţă, am decis să-l mut cu trei săptămâni înaintea momentului la care făcuse el vizionarea. Nu îi spusesem că el văzuse prezentul. Articolul ataşat pozei de feedback conţinea toate datele procesului, aşa că l-am lăsat să aibă câteva percepţii noi, după care i-am spus: „Mergi înapoi doi ani şi patruzeci şi cinci de zile din momentul prezent. Acum descrie ce percepi." A început să descrie un mediu izolat cu oameni care purtau uniforme albe impecabile. A început apoi să dea detalii despre zona de pregătire ce apărea şi în fotografia de feedback.

Am decis să-l trimit cu o zi înainte de lansare: „Mergi înainte douăzeci de zile şi spune-mi ce percepi."

A început să descrie o platformă aflată undeva afară şi o structură înaltă şi subţire.

„Megi înainte un an." El a început să descrie din nou ce anume zboară prin întuneric la o mare altitudine.

Am ales o serie de momente din construcţia, lansarea şi zborul pe orbită al satelitului. L-am dus chiar şi în momentul în care întregul proiect era doar în faza planificărilor şi a descris câţiva bărbaţi şi o femeie care purtau discuţii şi învârteau foi într-un birou.

Descrierile lui îşi păstrau exactitatea de-a lungul liniei timpului. Cu toate acestea, mintea lui conştientă era confuză din cauza numărului mare de locaţii, situaţii, activităţi, sunete şi mirosuri, încât nu a mai ghicit despre ce ţintă era vorba. Doar în momentul feedback-ului am tras o linie şi am concluzionat totul, aşezând fiecare percepţie a lui la momentul potrivit de pe linia timpului. Când am făcut acest lucru, povestea a devenit mai clară, iar el a realizat, în final, ce a descris până atunci.

Operatorii novici au tendinţa de a aluneca prin timp. A-ţi ţine echilibrul în aceste alunecări ţine în mare parte de practică, dar există o serie de lucruri pe care le pot face atât operatorul, cât şi supraveghetorul pentru a asigura o mai mare stabilitate.

Supraveghetorul ar trebui să fie foarte atent cu privire la indicaţiile pe care le oferă operatorului. Într-o şedinţă ce avea ca scop o situaţie cu prizonieri, descriam locaţia unuia dintre ostatici. Supraveghetorul mi-a spus: „Mergi la început şi descrie." El voia să spună că ar trebui să merg la începutul crizei. Dar nu asta a spus. Mintea mea subconştientă, văzând o portiţă de evitare a rezolvării unei noi crize (existaseră multe în acele zile), a făcut exact ceea ce i s-a cerut. Brusc m-am trezit la momentul formării planetei Pământ, unde ploi de

meteoriţi cădeau peste o sferă de gaze otrăvitoare şi rocă topită.

Dacă supraveghetorul ştie că operatorul are tendinţa de a aluneca prin timp sau nu are suficientă experienţă pentru a rezista atractanţilor temporali, poate da din când în când comanda: „Mergi la [timpul dorit] şi descrie." Prima dată când a trebuit să fac acest lucru, am fost surprins. Supraveghetorul îmi spusese să merg cu doi ani înaintea momentului prezent. Când mi-a zis din nou să merg doi ani în urmă faţă de momentul prezent, am crezut că nu e atent şi a uitat unde mă aflam.

„M-ai mutat deja acolo", i-am spus eu.

„Da, dar nu sunt sigur că ai rămas acolo", a spus el. „Preia din nou comanda pentru a fi siguri."

Aşa am făcut. A fost o decizie înţeleaptă din partea lui. Alunecasem în timp în jurul zonei-ţintă şi obţinusem multe aspecte legate de diferite evenimente istorice. El mi-a dat aceeaşi comandă de mai multe ori în timpul şedinţei. Dacă nu ar fi făcut acest lucru, rezultatul ar fi fost un ghiveci format din amestecarea tuturor evenimentelor istorice care au avut loc în acea zonă.

De asemenea, supraveghetorul îl poate ancora pe operator de un aspect specific al zonei-ţintă, care este fix în timp, sfătuindu-l pe operator să se raporteze mereu la acel aspect. Astfel, în loc să dea o serie de comenzi de genul:

„Mergi un an înainte şi descrie."

„Acum mergi şase luni înainte şi descrie."

....supraveghetorul ar spune doar:

„Mergi un an înainte şi descrie."

„Acum întoarce-te la ţintă."

„Acum mergi un an şi şase luni înainte în timp şi descrie."

Acest lucru are menirea de a-l lega pe operator de un singur aspect al ţintei.

Pentru mine, VDC este o treabă serioasă. Cât timp am fost în serviciul armatei, a constituit o slujbă. Acum o folosesc ca să găsesc copii dispăruţi. Ajut, de asemenea, diverse companii cu planurile lor de afaceri, cu estimări financiare şi decizii executive. Se întâmplă de multe ori să mă angajez pentru a începe o şedinţă şi să simt că ceva din mine nu mai vrea să facă acest lucru şi doreşte o vacanţă. Răspunsul evident este să las pixul şi foaia şi să merg în munţi în căutare de pietre preţioase – hobby-ul meu. Dar slujba trebuie făcută, aşa că las pământul nerăscolit şi fac ceea ce este necesar pentru a-mi câştiga traiul. Atunci când şedinţele se încheie, mă ocup cu alte cerinţe ale vieţii. Soţia mea îmi cere să fac anumite lucruri, gazonul trebuie tuns, iar studiile mele arată – din nou – ca şi cum ar fi trecut prin ele o tornadă.

Un student mi-a spus recent: „Poţi merge oriunde şi poţi face orice cu chestia asta."

Sunt de acord.

Studentul m-a întrebat apoi: „Dar faci acest lucru?"

Situaţia s-a prăbuşit brusc peste mine. Nu. Nu-l fac. Atunci când am început să învăţ VDC, făceam des în weekend-uri câte o şedinţă pentru a afla lucruri legate de strămoşii mei sau de vreun loc exotic în care mi-aş fi dorit să merg. Dacă voi trăi destul de mult ca să ajung în Australia, voi primi feedback-ul la multe şedinţe pe care le-am făcut, doar pentru a petrece ceva timp experimentând marea barieră de corali Cober Pedy şi teritoriile rele din vestul Australiei. Mi-am dorit să merg acolo toată viaţa, dar soarta a intervenit de fiecare dată când am vrut să plec şi m-a împiedicat. Nicio problemă. Aş putea merge acolo şi să experimentez totul cu mintea. Şi asta am şi făcut, de multe ori. Dar nu în

ultimul timp.

VDC poate deveni atât de necesar încât te poţi pierde în importanţa lui. Uiţi că poate fi şi un lucru de bucurie şi distracţie. Poţi merge în vacanţă oriunde vrei în timp şi spaţiu. Poţi experimenta perioada dinozaurilor şi cea a călătoriilor spaţiale, ca şi cum ar fi în prezent. Nu există feedback? Este ok. Vacanţa este oricum o stare mentală.

Unul dintre studenţii mei se afla într-o zi la o librărie şi a văzut o carte despre un ajutor al lui Adolf Hitler. Era o biografie a acelei persoane şi a vieţii lui în timpul perioadei naziste din istoria Germaniei. Studentul meu s-a gândit: „Nu am auzit niciodată de acest om, iar acum văd o carte despre el. Este probabil o sursă de feedback excelentă dacă ar fi să fac o şedinţă pentru a afla amănunte despre acest om." Studentul a cumpărat cartea şi a pus-o în raft la el acasă. Pentru a evita contaminarea şedinţelor pe care avea să le facă în legătură cu acest ajutor al lui Hitler, el nu avea de gând nici măcar să răsfoiască acea carte. În următoarele luni el a făcut aceste şedinţe de câte ori a avut posibilitatea.

Studentul a aflat despre statutul social al acestui ajutor, despre familia în care a crescut şi despre familia pe care şi-a întemeiat-o mai târziu, în viaţă. A aflat şi faptul că bărbatului respectiv îi plăceau foarte mult caii. A căutat să afle tot ce putea despre fraţii, surorile, copiii, animalele de companie, numărul de căsătorii, slujbe, interese şi alte aspecte ale vieţii acelui om. Chiar a căutat descrierea fizică a tatălui, mamei, rudelor, soţiei, copiilor şi a altor rude ale sale. A încercat să găsească detalii ce diferenţiau uniforma sa militară de uniformele nemţeşti obişnuite. Care era forma exactă a însemnelor acestui om? Cum îi venea uniforma pe corp? Purta oare uniformă?

După câteva luni, studentul a pus deoparte teancul cu rezumatele sesiunilor şi a început să citească volumul cumpărat în vederea obţinerii feedback-ului. Acurateţea informaţiilor obţinute de el depăşea 80 de procente.

Înainte, acest student nu avea nici cel mai mic interes faţă de anii în care a trăit Hitler, faţă de istoria Germaniei sau chiar faţă de război şi politică. Dar, cu toate acestea, prin intermediul vederii la distanţă, el a reuşit să intre în legătură cu o perioadă specifică a istoriei într-un mod în care puţine fiinţe o pot face. Existau informaţii rezultate din şedinţele sale care, dacă acea carte de istorie era exactă, în mod logic ar fi fost adevărate, deşi ele nu erau prezentate în ea. Alte aspecte despre care studentul avea un sentiment de certitudine, nici nu erau menţionate în carte. După opinia lui, reuşise să întâlnească acest personaj istoric şi să afle despre el lucruri personale într-o măsură mai mare decât ar fi putut înregistra orice carte de istorie.

Pe aceeaşi linie, am fost la un moment dat abordat de un oficial guvernamental care era, de asemenea, şi istoric. (Asta nu era muncă pentru unitatea militară.) M-a rugat să rezolv o enigmă istorică. Pentru a nu polua o eventuală şedinţă, i-am spus că nu vreau să ştiu despre ce sarcină era vorba. Nu dispuneam de un coordonator de proiect sau de un supraveghetor, aşa că l-am rugat pe el să pună întrebări simple cu privire la ce vrea să ştie, fără a furniza informaţii legate de ţintă. El s-a gândit un moment şi a spus: „Întrebarea este *de ce?*"

Nu îmi oferise prea mult, dar am lucrat la trei şedinţe pentru el. În primele două, am obţinut informaţiile care au dus la întrebarea angajatorului meu. În a treia şedinţă am răspuns la întrebare.

În prima şedinţă am găsit nişte fermieri şi membrii familiilor lor, care se întâlneau într-un loc pentru

activităţi ce nu erau legate de munca la fermă. Ei mergeau într-o zonă ce părea a fi un oraş, dar care nu avea locuitori permanenţi. Am decis să investighez acest aspect ciudat, însă fără rezultat. În final, mi-am dat seama că aceste clădiri erau doar pentru cei care făceau servicii publice. Fermierii lucrau la construcţia şi amenajarea drumurilor, reparau edificii, vopseau şi făceau multe alte slujbe dificile, specifice bărbaţilor. Membrii familiilor coseau, ţeseau, curăţau, înfrumuseţau şi se îndeletniceau cu alte asemenea activităţi considerate a fi „munci de femeie". De asemenea, în aceste locaţii se realizau şi slujbe religioase.

Activitatea pe care o realizau în folosul comunităţii dura două săptămâni, după care toţi se întorceau la fermele lor. În drum spre casă, ei se întâlneau cu alţi oameni care veneau de la ferme şi mergeau spre acel pseudo-oraş pentru a îndeplini sarcini comunitare pentru următoarele două săptămâni.

Din câte îmi dădeam eu seama, aici nu aveau loc evenimente deosebite care să prezinte importanţă din punct de vedere istoric. Nu existau aspecte care să fi dus la confuzie în mintea unui istoric şi să-l facă să întrebe: „De ce?" Întregul proces ce avea loc acolo era ordonat şi lipsit de evenimente.

În timpul celei de-a doua şedinţe, mi-am dat comanda: „Mergi la un eveniment de importanţă istorică şi descrie." Tot ce am găsit au fost şi mai mulţi fermieri cu familiile lor. Dar, de data asta, ei se întorceau acasă. Nu era nimic notabil în legătură cu această excursie, cu locul în care ea avea loc sau cu orice altceva.

Am hotărât atunci să accesez mental unul dintre fermieri. Acesta era îngrijorat de ceva, aşa că am mers mai adânc. Am aflat că era preocupat de faptul că nu întâlneau pe nimeni pe drumul ce mergea spre acel

psudo-oraş. În săptămânile următoare nu aveau să fie înlocuitori pentru a face activităţile comunitare.

„Asta este tot?", am întrebat eu. Am mai continuat puţin şedinţa, dar nu am mai găsit nimic semnificativ, aşa că am renunţat. Fermierul şi familia lui mergeau acasă şi nimeni nu mai venea spre oraş ca să le ia locul. Asta era tot.

De ce ar fi acest lucru important din punct de vedere istoric? Care era importanţa ce se ascundea în spatele evenimentelor insignifiante pe care le aflam? Ce aspect din această situaţie putea fi atât de confuz încât să determine un istoric să caute răspunsul printr-un operator VDC? Simţeam că totul era o pierdere de timp.

Nu existau date istorice despre acel eveniment, altfel istoricul nu mi-ar fi cerut ajutorul. Asta însemna că nu voi avea feedback pentru acea misiune. Şi totuşi, istoricul era un om important din guvern, ce mă căutase personal, aşa că feedback-ul nu mai conta. Mă simţeam obligat să-mi fac treaba. În plus, era o persoană cu influenţă în comisiile care ne acordau finanţare pentru unitate. Aşa că am lucrat la această sarcină cu sârg, pentru a găsi răspunsul la întrebarea: „De ce?"

În a treia şedinţă, m-am concentrat pe lucruri „conceptuale", pe scopuri, pe concepte ascunse, puncte de interes general şi alte tipuri de informaţii ezoterice care nu erau evidente pentru un operator VDC. În timpul acestei şedinţe, o anumită propoziţie îmi tot apărea în minte: „Ei nu aveau bani." De câte ori aveam o percepţie, o notam pe foaie. Un operator VDC ar trebui mereu să-şi noteze percepţiile, chiar dacă au sau nu sens. Din cauza acelei fraze, am presupus că fermierii mergeau la acele locuri de muncă publică deoarece erau faliţi şi aveau nevoie de bani pentru a supravieţui. Cu toate acestea, informaţiile pe care le obţinusem până

atunci nu susţineau această concluzie. Ei păreau a fi sănătoşi, fericiţi şi prosperi. Îi vedeam a fi echipaţi corespunzător, îmbrăcaţi bine şi fără să dea semne de sărăcie. Acum eram la fel de confuz ca şi istoricul. Cu toate acestea, continuam să caut răspunsul la întrebarea: „De ce?" Singurul răspuns pe care l-am putut obţine a fost: „Ei nu aveau bani."

O zi mai târziu, istoricul m-a sunat la birou şi mi-a cerut răspunsul la întrebarea sa. Mi-am cerut scuze şi i-am spus că, deşi am încercat, nu am găsit nimic important. I-am povestit despre fermieri şi că singurul eveniment mai important a fost faptul că într-o zi nimeni nu a mai venit să le ia locul în acel pseudo-oraş. De asemenea, i-am mai spus că singurul răspuns pe care l-am obţinut la întrebarea lui era: „Ei nu aveau bani."

Nu a fost deloc mulţumit de răspuns. Mă aşteptasem să aibă această reacţie şi simţeam că ratasem sarcina pe care mi-o oferise. A închis telefonul, fără să-mi spună la ce se referea acea întrebare. De obicei, când oamenii nu-ţi spun asemenea lucruri, semnifică faptul că ai eşuat complet. Acelaşi lucru l-am presupus şi eu.

Un an mai târziu, el m-a căutat din nou. Era bucuros şi plin de entuziasm. „Mai ţii minte răspunsul pe care mi l-ai dat anul trecut?", a întrebat el.

„Da, domnule", am răspuns. „Îmi pare rău. Aţi dori să mai încerc o dată?"

„Nu, la naiba!", a răspuns el. „Acea informaţie era exact ce-mi trebuia."

„Da?", am spus eu surprins să aud acest lucru.

„Da. Era răspunsul la o întrebare istorică ce exista încă de pe vremea copilăriei mele, la care nu am reuşit niciodată să găsesc un răspuns logic."

L-am rugat să-mi spună ce se afla în spatele acelei

întrebări, iar el mi-a povestit următoarele:

„Modul în care era formulată propoziția pe care mi-ai oferit-o ca răspuns nu mi-a dat pace timp de un an. Mă întrebam de ce ai spus: „Ei nu aveau bani", în loc să spui „Ei nu *mai* aveau bani". Cea de-a doua exprimare ar fi însemnat că ei sărăciseră din anumite motive. Mi-a luat un an, dar, în sfârșit, mi-am dat seama la ce te refereai prin faptul că nu ai pus cuvântul *mai* în propoziție. Ceea ce voiai să spui este că ei nu aveau bani!"

Eram total confuz în urma explicațiilor sale, dar el a continuat:

„Istoricii s-au întrebat mereu de ce orașele aztece și mayașe se goleau peste noapte și ce se petrecea cu oamenii. Răspunsul s-a aflat mereu în fața noastră, iar tu l-ai evidențiat. Civilizațiile maya și aztecă nu aveau ceva asemănător cu banul. Astfel că oamenii puteau plăti taxe și susține guvernul sub forma serviciului public. Asemenea Gărzilor Naționale de la noi, ei mergeau în grupuri pentru a face aceste servicii pe o perioadă de două săptămâni, după care se întorceau acasă, fiind înlocuiți de alte grupuri. Făceau acest lucru pentru că nu aveau conceptul de „ban".

Am crezut mereu că orașele s-au golit peste noapte din cauza unei catastrofe. Dar, de fapt, oamenii care făceau servicii publice, plecaseră acasă la finalul celor două săptămâni de muncă, iar în următoarea săptămână nu a mai venit nimeni. Evident că se ajunsese la un punct în care guvernele se năruiseră și nu mai era nimeni care să programeze desfășurarea muncilor publice. Așa că, după plecarea ultimului grup, locurile de întrunire au rămas părăsite. Ceea ce noi credeam că sunt orașe, erau doar locuri în care se desfășura munca publică."

„Eşti grozav", a continuat el. „De ce nu mi-ai explicat acea propoziţie acum un an?"

M-am gândit puţin şi am scăldat-o repede. „Ei bine, domnule, ştiam că sunteţi un istoric bun şi meticulos, care va înţelege ce voiam să spun la momentul potrivit."

În acel an, unitatea nu a mai întâmpinat probleme cu finanţarea.

Operatorii VDC au găsit informaţii istorice importante şi necunoscute până atunci, în timpul vizionărilor ce aveau ca scop căutarea unor date actuale şi senzitive din punct de vedere temporal (cum ar fi condiţia fizică a unui ostatic). Dar aceste informaţii nu au ajuns în niciunul din rapoartele guvernamentale finale. În documentele sechestrate ale unităţii militare există cu siguranţă volume întregi de informaţii pentru „corecarea istoriei". Aceste informaţii, nefiind importante din punct de vedere al sarcinilor în timpul cărora au fost descoperite, erau, de obicei, ignorate. Este un mare păcat că aceste şedinţe nu vor fi făcute niciodată cunoscute istoricilor şi scriitorilor.

La câţiva ani după ce am ieşit la pensie, am primit un telefon de la un ofiţer de poliţie de la un departament regional. Ei se confruntau cu un vechi caz de crimă nerezolvat, ce necesita a fi deschis din nou. Voia să vadă dacă un operator VDC îi poate ajuta să găsească informaţii care, la vremea când cazul era în cercetare, nu au fost găsite. Cazul nu mai era de actualitate şi era puţin probabil să fie găsite dovezi noi. El avea nevoie de un martor şi a auzit că eu îi pot oferi unul.

Eu eram ocupat cu alte cazuri, aşa că am sunat un alt operator, Dave Morehouse, să vină să mă ajute. Dave lucra cu producătorul emisiunii TV 20/20 şi i-a anunţat că vom lucra împreună la un caz. Dave a dat un telefon şi a obţinut permisiunea poliţiei să televizeze cazul. El a

stabilit data filmării, apoi, împreună cu mine şi cu Mel Riley, ne-am prezentat în data cu pricina ca să realizăm şedinţele de vizionare şi să fim intervievaţi pentru emisiunea 20/20.

Am fost puşi în temă de ofiţerul investigator cu privire la caz, după care ne-am dus fiecare într-o cameră pentru a realiza şedinţa. Eu eram ocupat cu nişte formulare, aşa că Mel şi Dave au intrat în camerele de interogare ce aveau oglinzi unidirecţionale. Echipa de filmare a realizat înregistrarea prin oglindă. După ce au terminat, producătorul a vrut să filmeze şi o şedinţă monitorizată, aşa că Mel a devenit supraveghetorul meu.

Când am început, mi-am scris numele în partea de sus a foii şi am început să râd. „Aceasta va fi o şedinţă grozavă", i-am spus lui Mel. Îmi scrisesem greşit propriul nume. În mod tradiţional, acesta este semnul unei şedinţe bune.

Poliţia căutase dovezi timp de nouă ani, însă fără succes. Dave, Mel şi cu mine am fost rugaţi să desenăm diferite aspecte ale locaţiei unei dovezi, pentru ca ei să o găsească. După şedinţă, am pus cele trei hărţi desenate una lângă alta, iar liniile de pe una se continuau cu liniile de pe cealaltă. Poliţia şi echipa de televiziune au fost impresionate în mod vizibil.

Dar investigatorul avea nevoie de mai mult. Avea nevoie de un plan al evenimentelor care avuseseră loc în noaptea crimei. Ştiam că Dave este mult mai bun decât mine în această privinţă. Astfel că el a început să lucreze la acest aspect, iar eu îi dădeam comenzi de mişcare în timp, minut cu minut, începând din ultima localizare cunoscută a victimei şi până în momentul în care corpul acesteia a putut fi găsit. Dave a descris calea pe care au parcurs-o victima şi atacatorul, prezentând şi împreju-

rimile. Spre final, investigatorul a reuşit să identifice acele împrejurimi şi să traseze pe hartă ruta. Istoria specifică a unui singur eveniment a fost dezvăluită folosind un instrument inaccesibil istoricilor şi investigatorilor. Şi a funcţionat. Poliţia avea deja frânturi de informaţii ce confirmau veridicitatea celor descoperite de Dave. El a mai găsit o serie de informaţii care s-au dovedit a fi de folos puţin mai târziu. Cazul este încă în desfăşurare întrucât implică o serie de politici interdepartamentale, dar investigatorul a găsit suficiente dovezi cu ajutorul lui Dave, pentru a menţine cazul deschis.

* * *

Sunt de-a dreptul fascinat de noua tehnologie a realităţii virtuale. În cercetările pe care le-am făcut în acest domeniu, am găsit mii de referiri la sintagma „a crede în" împrejurimi. Acest lucru semnifică faptul că, la un anumit punct al interacţiunii cu calculatorul, simţurile utilizatorului acceptă senzaţiile ce le primeşte ca facând parte din lumea reală. Mintea lui acceptă realitatea virtuală ca pe o realitate adevărată.

În VDC, întrebarea este dacă experienţa pe care o trăieşti e reală sau nu, chiar dacă nu faci altceva decât să creezi o minirealitate virtuală în propria minte. Să spunem că eşti însărcinat să vizitezi câmpul de luptă al unui război civil, chiar în toiul luptelor. Mediul în care te afli este un scaun confortabil şi o masă de scris, toate aflate într-o cameră liniştită. Dar vă pot spune, în urma experienţelor mele şi în urma monitorizării altor operatori, că acea experienţă a războiului este cât se poate de reală şi corectă din punct de vedere istoric. Acest lucru se petrece mai ales când ai o experienţă de

integrare perfectă în zonă, în care crezi cu tărie în realitatea virtuală pe care mintea o creează până acolo, încât nu îți mai dai seama că nu te afli cu adevărat în zona-țintă. Experiențele din acele momente sunt foarte reale.

Așadar, este posibilă călătoria în timp prin experiențe, chiar dacă nu e posibilă în planul fizic? Răspunsul este un răsunător: „Da, dar..." „Da"-ul indică faptul că VDC poate fi Carnegie Hall-ul vederii la distanță. „Dar"-ul ne aduce în minte fraza pe care toți studenții o detestă. Așa cum e vechea glumă: „Cum ajungi la Carnegie Hall? Exersează, omule, exersează."

Datorită vederii la distanță, nu mai am o viziune asupra timpului așa cum am fost învățat la școală. Când au început experiențele temporale, la începutul antrenamentelor, am adoptat rapid concepția New Age care spune că: „Timpul nu este liniar. El se petrece în simultaneitate." Acum, după ani de experiență, îmi dau seama că această afirmație este la fel de greșită ca și teoria științifică pe care trebuia să o înlocuiască și care spunea că timpul este perfect liniar, mergând rectiliniu de la trecut la viitor. Am ajuns la concluzia că timpul este într-adevăr liniar și că fiecare cauză are un efect, la fel cum fiecare efect are o cauză. Dar progresia timpului poate avea loc în orice direcție. Acest lucru explică posibilitatea de a simți evenimente înainte ca ele să se producă. Este ca și atunci când, aruncând o piatră în lacul timpului, se va produce propagarea undelor în toate direcțiile – fiecare mic arc se va expansiona din locul impactului. O parte din el chiar se va întoarce spre ceea ce noi numim, în mod tradițional, trecut.

Există un vechi paradox care spune: „Un număr infinit de zile și un număr infinit de ani se întind pe aceeași perioadă de timp – infinit". În VDC, traversarea

unei microsecunde este asemănătoare cu traversarea unui secol sau a mii de secole. Valorile devin markere şi măsurători, fiind insignifiante din alte puncte de vedere. Astfel că trecerea timpului depinde mai mult de propria noastră percepţie decât de ceva real şi tangibil.

De-a lungul anilor, am folosit VDC pentru a răspunde la întrebări dificile din viaţa mea şi chiar despre viaţa însăşi. Mare parte din aceste informaţii au apărut accidental, în timp ce lucram pe ţinte guvernamentale. Într-una din astfel de şedinţe, am fost însărcinat să colectez informaţii despre „percepţia ţintei asupra timpului şi spaţiului", deşi tot ce primisem erau doar o serie de coordonate. Aşa cum se petrece când ţinta este complexă şi de natură conceptuală, informaţiile au venit sub forma unei analogii. Pe măsură ce se desfăşura şedinţa, mi-am dat seama, spre surprinderea mea, că ţinta era o moleculă de apă din ocean. Apa era calmă şi nemişcată, iar molecula plutea în derivă inconştientă, fără a se lovi de alte molecule şi fără a suferi vreo schimbare.

Dar, apoi, a venit un val care, cu energia sa, a împins molecula în aer. Aceasta s-a ridicat până la un punct maxim, după care a căzut din nou în apă, intrând într-o stare de linişte, în aşteptarea unui nou val care să o ridice iar. Cu toate acestea, în timpul ridicării şi căderii am simţit din direcţia ei o oarecare conştientizare. În mod inexplicabil, îmi transmisese senzaţia de nou, de nerăbdare, de culme, apoi o stare de oboseală crescândă în timpul căderii, pe măsură ce-şi pierdea energia.

După aceasta, şedinţa s-a încheiat. Fie primisem răspuns la sarcina pe care o aveam, fie ratasem şedinţa. În acel moment nu aveam cum să-mi dau seama. Aşa că am scris rezumatul şedinţei şi mi-am văzut de alte lucruri. Mai târziu, am aflat că analogia era potrivită

sarcinii pe care o primisem. Şedinţa se dovedise până la urmă a fi reuşită.

Dar, undeva în profunzimea minţii mele, ştiam că experimentasem ceva foarte intens. Mai exista un lucru ce nu reieşea în rezumat, dar nu ştiam despre ce e vorba. Un an mai târziu, mi-au venit în vizită nişte rude. Le-am dus să vadă împrejurimile şi farul de la Punctul de Observare din partea de sud a Maryland-ului. Stăteam pe faleză şi priveam apele întunecate din golful Chesapeake, când nepoata mea a trecut pe lângă mine, spunând că valurile arată de parcă ar fi vii. M-am uitat în larg şi am văzut o pată mică de spumă în apă. Când un val a trecut repede pe sub ea, pata s-a ridicat, a căzut înapoi şi s-a stabilit aproape în acelaşi loc. O succesiune nesfârşită de valuri a făcut să se petreacă acelaşi lucru, în repetate rânduri, până când pata de spumă a ajuns la mal. Analogia acelei şedinţe de mult uitate mi-a revenit în minte şi am înţeles, în sfârşit, ce voia să-mi comunice sinele meu. Era o percepţie pe care creşterea mea în spirit baptist nu mă lăsa să o iau în considerare.

Imaginează-ţi că eşti o moleculă de apă în vastul ocean. Te afli într-un singur loc din acel ocean şi, dacă nimic drastic nu se petrece, vei rămâne acolo. Nu simţi restul oceanului şi nimic altceva. Pentru tine nu există mişcare, nu există schimbare. În esenţă, eşti mort pentru lumea din jurul tău.

Dar apoi vine valul. Energia lui te ridică şi brusc prinzi viaţă. Simţi sensul ascendent al vieţii; schimbarea, euforia de a relaţiona cu lumea din jurul tău în moduri noi. Trăieşti un sentiment de noutate, de devenire. Apoi valul ajunge la un maxim, trece şi tu te aşezi uşor într-un spaţiu între vieţi. Valul se mişcă rapid, iar tu te deplasezi încet.

Unele valuri sunt slabe şi te mişcă foarte puţin.

Acestea sunt vieți în care ești fermier și trăiești în aceeași casă și manieră ca generații neschimbate de predecesori. Te naști, trăiești o viață liniștită și mori fără a te aventura prea departe de zona în care trăiești. Micul impuls pe care ți l-a dat acea viață, te-a mișcat foarte puțin de-a lungul vastității oceanului. Cu toate acestea, în acea viață ai învățat câte ceva. A existat schimbare și mișcare, chiar dacă ele au fost minore. Următoarea învolburare te va găsi într-un loc puțin diferit, acolo unde te-a lăsat valul anterior.

Dar, uneori, mai vine câte un val mare. Când acel val te ridică la viață, experimentezi o călătorie mult mai sălbatică. În această viață ești călător și erudit. Înveți lucruri care îți schimbă ființa, iar la sfârșitul acestei vieți, te vei găsi mutat mult mai departe.

Din când în când, vine câte un val imens, care te ridică și mai mult și devii o parte a culmii sale. Te poartă mai departe decât ar fi făcut-o o mie de valuri mici. În această viață ești un soldat ce a fost luat de acasă și aruncat în haosul de necontrolat și greu de înțeles al unei lumi nebune. Această viață este marcată de violența drasticelor probleme economice și sociale. Lumea din jurul tău se schimbă prea repede ca să ții pasul cu ea, cât de controlat, nici nu poate fi vorba. Nu poți face decât să te ții de această viață și să experimentezi și să înveți mai mult decât îți dai seama. Haosul și energia ce te-au aruncat în această existență te va lua frenetic pe sus și te va așeza, la finalul ei, mult mai departe decât locul de unde ai plecat.

Și așa te deplasezi pe oceanul timpului și spațiului cu câte un val, cu câte o unduire spre un țărm îndepărtat.

Valurile intră pe sub tine și te ridică în viață, iar mai târziu trec și te lasă în neființă. De fiecare dată ești puțin

schimbat, ca şi moleculele care reuşesc să te acompanieze în această călătorie. Cu fiecare val ce trece te vei găsi în circumstanţe diferite, înconjurat de lucruri noi. Valurile se rostogolesc la nesfârşit. Ele par a fi substanţa din care este făcută viaţa.

Dar nu valurile fac apa să existe, ci apa permite existenţa valurilor. Valurile nu sunt viaţa şi timpul. Ele sunt simpla experimentare a vieţii şi timpului.

Şi aşa, val după val trec pe sub tine, după care dispar în uitare. Dar tu rămâi. Chiar şi atunci când valul te aruncă pe cele mai îndepărtate ţărmuri ale timpului, ceea ce tu eşti, rămâne.

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL 15

VIAȚA DE APOI

Bunicul meu era preot metodist, iar părinții mei baptiști, așa că am fost crescut în spiritul celor două religii. Există mari diferențe între cele două biserici, dar în Centura Sudistă a Bibliei, unde am crescut eu, singura diferență notabilă între cele două este doar volumul cu care se cântă la întâlnirile de miercuri și duminică seară. Cele două congregații obișnuiau să țină dineuri împreună, să organizeze recitaluri comune de cor de Ziua Recunoștinței și de Crăciun, coexistând, în general, în liniște. Micile orașe din sud se dezvoltă în jurul bisericii, care reprezintă o parte importantă a vieții comunității. Dacă ai fi crescut în spiritul uneia din cele două, erai „de-al casei".

Pentru mine, ca de altfel pentru mulți alți băieți sudiști, biserica a reprezentat o parte integrantă din viața mea religioasă și psihologică, chiar dacă nu era o parte majoră din viața mea de zi cu zi. Întotdeauna am spus că toate lucrurile ce mi-au fost de folos în viață le-am învățat la biserică. De asemenea, am mai spus că tot ce m-a rănit cu adevărat în viață, am învățat tot la biserică.

Unul dintre lucrurile pe care le-am învățat și care nu mi-am dat seama că s-a implementat în mod atât de dogmatic în psihicul meu, a fost faptul că, după ce mori, ești judecat după faptele tale, iar apoi, în funcție de verdict, ești trimis în Iad sau în Rai. Dacă în timpul vieții L-ai acceptat pe Iisus ca fiind salvatorul tău, ești scutit de judecată și mergi direct în rai, fără ca faptele tale trecute să mai fie luate în considerare. Dar cât timp încă

te afli în viață, toți de pe Pământ îți judecă fiecare faptă pentru a determina dacă L-ai acceptat pe El sau nu; deci în ambele cazuri trebuia să fii atent cu faptele tale. Te vor prinde de fiecare dată.

Aceste lucruri le aveam integrate în schema mentală a subconștientului meu, când am început să lucrez la proiectul VDC. Experiența de ieșire din corp pe care am avut-o la Institutul Monroe și pe care am descris-o în Capitolul 1, confirma faptul că am un suflet și mă asigura că ceea ce am învățat la școala de duminică era probabil adevărat. Dar, în același timp, a deschis o ușă spre întrebări pe care un copil crescut în atmosfera conservatoare a zonei rurale din sud nu și le pune. Oare există posibilitatea ca sufletul și trupul să se despartă fără apariția morții? Se poate petrece când „ieși din corp"? Poate un alt suflet să intre în corpul tău și să îți ia locul?

Pe măsură ce timpul a trecut, m-am acomodat cu acest domeniu psihic și cu toți oamenii care activează aici. Cu toate acestea, o parte integrantă a sistemului de credințe baptist sudist e de părere că manifestările psihice sunt malefice și pentru astfel de activități poți merge în iad. Deși poți să acționezi în urma unui act de conștientizare psihică spontan, nu ar trebui să îi atribui beneficii și nici să consideri că acel act a avut loc. Astfel că discursul pe care mi l-a ținut Skip înainte de prima ședință VDC m-a zdruncinat până în străfundurile ființei mele. Chingile care m-au împovărat și m-au ținut legat toți acei ani s-au desfăcut brusc. Starea de ușurare pe care am simțit-o atunci a fost copleșitoare.

Într-o zi, la una din ședințele săptămânale de birou, la vreo trei ani de când începusem activitatea, a avut loc o discuție despre punctele forte și slăbiciunile fiecărui operator în parte. Deoarece eu mă ocupam de baza de

date şi aveam acces la astfel de informaţii, discuţia a ajuns la mine şi mi s-a cerut să fac o listă a punctelor forte şi a slăbiciunilor fiecărui operator în parte. După ce le-am scris pe cele pe care le ştiam sigur, am ajuns la ale mele. „Unul din punctele mele forte este că pot accesa mental oamenii mai bine decât oricine, dar nu pot accesa oameni pe patul de moarte. Cred că zicala conform căreia „la ce nu te poţi uita, nici nu te poţi gândi" este valabilă."

Cel care era pe atunci ofiţer de antrenamente, m-a auzit spunând acele lucruri, astfel că în următoarele trei sau patru luni, mi-a dat zeci de ţinte ce se aflau pe moarte. El alegea ţinte reprezentate de oameni care mureau ca urmare a bolilor, accidentelor, exploziilor, rănilor de gloanţe şi a multor alte cauze.

Nu puteam face diferenţa între aceste persoane şi alte ţinte, deoarece tot ceea ce primeam erau nişte coordonate. În şedinţele obişnuite, supraveghetorul mă făcea să accesez mental ţinta la un moment cunoscut, după care îmi dădea comanda de a merge la momentul în care persoana respectivă ne putea furniza informaţiile de care aveam nevoie. Pentru acele ţinte, unde trebuia să aflu intenţii şi planuri pentru ziua următoare a unor lideri militari, acest plan de acţiune în şedinţa de vizionare era normal.

Dar pentru persoanele aflate pe moarte, supraveghetorul mă făcea să merg până în punctul morţii, iar mai apoi dincolo de acel punct. Acestei perioade a antrenamentului meu i-am spus „perioada spanac". Ştiu că îmi prindea bine, dar nu era plăcut.

În această perioadă am însoţit cu succes muribunzii din momentul morţii şi până în lumea cealaltă de aproximativ şaizeci şi şapte de ori. Când am aflat ce înseamnă moartea, ca urmare a acestor şedinţe, mi-am

schimbat în totalitate punctul de vedere asupra acestui subiect. În toate experienţele, pe partea cealaltă se întâmpla unul din patru lucruri. Prin „partea cealaltă", mă refer la punctul final – dincolo de „tunelul de lumină", de întâmpinările celor dragi care au murit de mult etc. Aceste experienţe s-au petrecut la majoritatea celor pe care i-am acompaniat în „Rai", dar nu la toţi. Pot spune că o treime din ei nu au experimentat aceste trăiri. Nu s-au petrecut la cei pe care i-am însoţit în „Iad" sau la cei pe care i-am însoţit spre „uitare" şi doar de trei ori la cei care au sfârşit prin a se „reîncarna".

Aceste patru posibile finaluri le-am denumit arbitrar „Rai", „Iad", „Uitare", „Reîncarnare". Nu mai am acces la baza de date a unităţii, aşa că nu vă pot spune unde a mers fiecare ţintă. Acest lucru nu este important deoarece, aparent, nu exista o regulă după care persoanele sfârşeau într-un loc sau altul. De asemenea, aceste ţinte prezentau interes informaţional şi mă îndoiesc de faptul că aceste date ar însemna ceva din punct de vedere statistic pentru publicul larg.

1. Raiul. A existat un număr de oameni care au murit şi au ajuns într-un loc ce avea toate caracteristicile fizice ale lumii reale, cu excepţia faptului că acolo totul era perfect. Acolo era o ambianţă plină de beatitudine absolută. Cerul avea culoarea celui mai frumos şi mai profund albastru, fiecare copac avea o formă ideală, iarba creştea precum un covor perfect şi peste tot era un sentiment copleşitor de fericire. Nu mi-a fost niciodată permis să stau prea mult în acest loc, fiind încet scos din şedinţă de o forţă nevăzută, după numai un minut. După aceea, nu mai puteam accesa persoana care făcuse trecerea la momentul prezent pentru a afla ce s-a petrecut cu ea, lucru ce m-a făcut să cred că rămânea acolo odată ce a ajuns.

2. *Iadul.* Un număr considerabil de oameni au trecut prin experienţa morţii şi au sfârşit imediat într-un loc atât de întunecat pe care îl pot descrie doar ca fiind „o întunecime strălucitoare". Întunericul era atât de profund, încât îşi avea propria prezenţă. Exista mereu experienţa vizuală a ceva de o strălucire portocalie monotonă şi sinistră, fără vreo formă anume, undeva, dincolo de privire. Vederea clară a acelei străluciri portocalii monotone era blocată de „ceva" asemănător unei persoane, care stătea acolo aşteptându-l pe cel care tocmai murise. Îmi vine foarte greu să descriu această experienţă ce dura mai puţin de a zecea parte dintr-o secundă. Întreaga stare a acelui loc era dominată de o groază totală şi completă. Nu vedeam ce putea provoca această groază, dar cu toate acestea eram copleşit de ea fără a putea face nimic. După o astfel de şedinţă, acea groză mă însoţea acasă, în vise şi în gândurile de zi cu zi şi abia după o săptămână mă puteam apuca din nou de lucru. Detestam aceste ţinte. Nu reuşeam niciodată să mă detoxific după aceste experienţe.

3. *Uitarea.* A treia categorie de „loc" unde oamenii mergeau după moarte, de fapt, nu exista. Însoţeam persoana prin experienţa morţii, după care aceasta dipărea brusc. Puteam să merg înapoi în timp înainte de momentul morţii, lucru ce îmi confirma că nu pierdusem contactul. Dar, dacă mergeam din nou dincolo de momentul morţii, persoana dispărea. Am căutat aceste fiinţe mai târziu, dar nu le-am mai găsit niciodată. Pur şi simplu au încetat să mai existe.

4. *Reîncarnarea.* Un al patrulea deznodământ părea a fi reîncarnarea într-o altă viaţă. Persoana avea brusc alte trăsături fizice, alte împrejurări, alte situaţii de viaţă. Exista un aspect straniu şi neaşteptat la aceste tipuri de persoane. Eu am crezut mereu că reîncarnarea presu-

pune să te renaşti ca bebeluş şi să reiei procesul vieţii. Dar pentru cei pe care i-am însoţit eu, lucrurile stăteau altfel. Fiecare dintre ei devenea brusc un copil de aproximativ doisprezece sau treisprezece ani. Unul dintre ei chiar a făcut această trecere, conştient de noua sa situaţie şi cu amintiri din vechea sa viaţă, fiind pentru un moment foarte confuz. Îmi aduc aminte că această persoană fusese un fel de lider politic în viaţa anterioară, iar în momentul morţii, s-a trezit brusc stând în faţa unei case moderne din suburbiile americane. Se afla îmbrăcat într-un costum de cowboy, cu pălărie şi cu toate accesoriile. Stătea în postură de cowboy şi se uita la părinţii săi care îi făceau poze râzând. Nu-i cunoştea pe aceşti oameni. S-a uitat la dreapta sa, văzându-şi sora mai mică. Atunci când şi-a dat seama ce se petrecuse, a acceptat situaţia, iar eu am pierdut contactul cu „el". Îl însoţisem în procesul de a deveni o altă persoană.

Într-o şedinţă ulterioară, am încercat să accesez în prezent ţinta iniţială reprezentată de un lider străin şi tot ce am găsit a fost un tânăr băiat american. Când am dat comanda să merg la un moment dinaintea reîncarnării în acel trup, am găsit din nou imaginea omului politic. Acest tip de şedinţă mă făcea să-mi pun întrebări legate de bar mitzvah-urile, bas mitzvah-urile şi multe alte ritualuri de la anumite vârste, din alte religii.

Lucrând la aceste şedinţe am încercat să găsesc şi alte „locuri finale", dar nu am reuşit. Am crezut că voi găsi măcar un suflet „rătăcit" care să fi rămas sub formă de fantomă. Dar niciuna dintre ţintele pe care le-am primit nu s-a rătăcit. Şi niciuna nu a ajuns să se reîncarneze în vreun animal sau în vreo fiinţă de pe altă planetă.

Am aflat şi alte lucruri. Am crezut mereu că, atunci când oamenii ce cred în reîncarnare vorbesc de vieţi

trecute şi viitoare, se referă la trecut şi viitor din punctul de vedere al timpului. Cei pe care i-am urmat prin experienţa morţii şi care mai apoi s-au reîncarnat, m-au dus la concluzia că lucrurile nu stau aşa. Acum sunt de părere că cei care cred în reîncarnare folosesc o terminologie greşită.

Mulţi sunt de părere că te reîncarnezi pentru a învăţa o anumită lecţie. Dar dacă cel mai potrivit loc de a-ţi învăţa lecţia se află în trecut? „Următoarea" încarnare poate fi într-un timp trecut, iar încarnarea „anterioară" este posibil să fi fost undeva în viitor. Dintre cei care mi-au fost daţi ca ţinte, unul s-a reîncarnat într-o zonă în care mediul înconjurător arăta clar a fi un loc din trecut. Această persoană a ajuns să se reîncarneze într-un băiat firav pe care l-am văzut stând pe prispa unei case de marmură, cu vedere la mare. Era îmbrăcat cu o togă şi toate aparenţele indicau că făcea parte dintr-o civilizaţie din Grecia. Mai apoi, după şedinţă, am aflat că modul în care era îmbrăcat şi împrejurimile erau specifice civilizaţiei minoice.

La aceste ţinte nu aveam feedback-uri solide şi era posibil să-mi fi imaginat toate întâmplările. Dar la acea vreme nu mai eram un începător. Ştiam din statisticile bazei de date care era procentul meu de exactitate în ceea ce priveşte informaţiile obţinute. Deşi nu am nicio dovadă, sunt convins că experienţele mele au fost reale.

După ce această serie de şedinţe s-a încheiat, nu am mai avut probleme cu vizionarea ţintelor care presupuneau moartea. Dar ce efect au avut toate acestea asupra mea, la un nivel personal, mai ales din punctul de vedere al creşterii mele în spirit baptist? Nu mi-au furnizat nişte răspunsuri clare. M-au făcut totuşi să mă gândesc – până la punctul de a fi ferm convins – că cei care spun că nu există viaţă după moarte au la fel de

multă dreptate ca cei care susțin că există. Cei care spun că există o singură viață pe Pământ pot avea la fel de multă drepate ca cei care susțin că trebuie să trăim sute și mii de vieți până să mergem mai departe. Cei care spun că nu există Iad sau Rai, pot avea la fel de multă dreptate ca cei care cred că aceste locuri există. Este posibil ca aceste lucruri să nu fie logice, dar, totuși, par adevărate.

De câteva ori am studiat istoria personală a unei ținte, după ce am primit feedback-ul, iar apoi, prin ședințe de vizionare, am aflat ce s-a petrecut cu ele după moarte. Voiam să știu ce fel de persoane merg în Rai, ce fel de persoane merg în Iad, ce fel de persoane se reîncarnează și ce fel de persoane dispar pur și simplu. Dar înregistrările scrise despre viața oamenilor nu revelează destule informații pentru a determina asemenea lucruri și am simțit că aceste investigații nu mă ajută cu nimic.

Există oameni care cred în Rai, dar nu cred în Iad. Există oameni care cred în reîncarnare și oameni care cred că nu există suflet, iar după moarte îi așteaptă dispariția. De multe ori mă întreb dacă nu cumva, la nivel subconștient, noi intuim ce ne așteaptă în viitor, din punct de vedere personal. Nu știu răspunsul. Dar de un lucru sunt sigur: pentru unii oameni există un Iad și, cu siguranță, nu vreau în niciun caz să mă aflu printre ei.

BCU IAȘI

CAPITOLUL 16

PROGRAMUL DE DESEMNARE A MARTORILOR

La începutul anului 1993, la un an după ce am părăsit unitatea militară, am fost chemat la secția locală de poliție, să lucrez la cazul unui copil dispărut. Mai lucrasem și înainte cu acel investigator. Este tipul de om care nu știe ce vrea, al cărui caz s-a încurcat în dovezi și mărturii contradictorii, mărturii pe care nu știe de unde să înceapă să le descurce. Primul pas al procesului – să-l fac să-mi spună de ce fel de informație are nevoie să obțină prin vederea la distanță – avea să fie dificil. I-am explicat pentru a zecea oară că, pentru a începe procesul, ne trebuie o singură întrebare. Trebuia să însărcinez operatorii cu acea întrebare care să facă investigația să meargă mai departe. El mi-a dat o întrebare „cu sarcini multiple", ce includea locația copilului, localizarea dovezilor, numele și adresele celor implicați, starea copilului și „orice altă informație pertinentă pe care o poți obține".

„Nu", am spus eu. „Trebuie să știu singura întrebare al cărei răspuns te va ajuta să mergi mai departe cu investigația. Noi nu rezolvăm cazuri. Slujba noastră este să oferim informații ajutătoare, după care ne dăm la o parte și te lăsăm să-ți faci treaba."

El s-a gândit puțin și, în final, a spus: „Am nevoie de un martor."

„Noi îți putem desemna unul", am răspuns eu.

Acest lucru l-a luat prin surprindere. „Vrei să spui că poți desemna un operator să fie martorul unei crime ce a avut deja loc?"

Abia acum el a realizat uluitoarele lucruri pe care le

poate face un operator VDC.

„Da", am răspuns. „Dacă ai avea un martor, care ar fi prima întrebare pe care i-ai adresa-o?"

„Copilul este bine?"

„Atunci vom porni de aici. Îmi voi pune operatorii să găsească răspunsul la această întrebare şi te voi căuta."

Din respectiva conversaţie a venit şi numele Programul de Desemnare a Martorilor (PDM). La acea vreme făceam această muncă voluntar pentru compania mea de analizare a datelor, *Probleme-Soluţii-Inovaţii*. Mare parte din muncă o făceam singur, dar aveam şi câţiva operatori voluntari şi făceam ce puteam când aveam timp.

La început, am folosit doar oameni antrenaţi în VDC. Dar, pe măsură ce primeam din ce în ce mai multe apeluri, cerinţa de timp şi de resurse personale a devenit copleşitoare. În 1999, am ajuns la concluzia că am nevoie de ajutor sub formă de personal bine antrenat şi talentat, ajutor administrativ şi finanţare. Am separat Programul de Desemnare a Martorilor de firma mea şi l-am transformat în organizaţie nonprofit. Teoretic, acest lucru ar permite posibilitatea obţinerii de burse şi finanţare publică şi posibilitatea angajării de personal neantrenat în VDC. Un grup de oameni minunaţi s-au oferit a forma consiliul director.

Procesul birocratic a fost un coşmar, necesitând aproape trei ani. Standardele de la PDM sunt foarte ridicate şi cer fiecărei persoane ce lucrează ca operator să aibă o activitate înregistrată şi documentată înainte de a fi lăsată să lucreze la cazuri reale. Ţinem o evidenţă detaliată a fiecărui operator şi le cerem să demonstreze ceea ce pot în nenumărate rânduri, înainte de a-i lăsa să lucreze la cazuri din viaţa de zi cu zi. Apoi, deoarece

activitatea lor este înregistrată într-o bază de date, ei sunt selectaţi să lucreze la cazurile ce li se potrivesc cel mai bine, din punct de vedere al aptitudinilor.

Unii operatori obţin exact informaţii legate de culori, dar nu reuşesc să desluşească forme. Unii sunt buni la forme, dar nu sunt pricepuţi la chestii mecanice, sunete sau alte aspecte. Deci, dacă, de exemplu, avem un client care vrea să identifice o armă, nu vom da această sarcină unui operator care se pricepe la culori. Vom atribui această sarcină unuia care se pricepe la forme. Apoi, nu operatorul rezolvă cazul. El doar descrie forma armei – asta este slujba operatorilor VDC. Investigatorul este cel care va lua acea descriere şi va identifica arma de unul singur. Asta este slujba investigatorului.

Odată cu formarea organizaţiei non-profit, ţelurile Programului de Desemnare a Martorilor s-au extins. Există o mare nevoie de standardizare a grupurilor ce oferă acest tip de serviciu. Deoarece niciun alt grup nu a reuşit să creeze o serie de standarde, PDM şi-a luat această sarcină ca unul din principalele sale ţeluri.

RAPORTAREA ESTE CEL MAI IMPORTANT STANDARD. Mare parte din indivizi raportează informaţiile găsite în limbajul mediumilor. Nu este de mirare că poliţia nu foloseşte aceste informaţii. Raportarea ar trebui făcută pe limba poliţiştilor, adică folosind terminologia necesară unui investigator. Investigatorilor nu le pasă de culoarea aurei sau de starea spirituală a victimei. Mediumii trebuie să răspundă la întrebările investigatorilor, iar răspunsurile trebuie să fie golite de toate elementele „voodoo". Există mulţi mediumi buni şi care ar putea fi de folos poliţiei, doar că ei trebuie să înveţe un limbaj potrivit. PDM a făcut din acest lucru una din priorităţile sale principale.

FOLOSIREA EXCLUSIVĂ A PERSONALULUI CALIFICAT. Majoritatea grupurilor care lucrează cu poliţia acceptă pe oricine simte că ar avea înclinaţii mediumnice. Nu există teste care să arate gradul de calificare al acestor persoane. Nu există standarde. Fiecare persoană din grup lucrează în stil propriu pentru a obţine orice fel de informaţie poate. Nu există nicio cale de a analiza munca acelor persoane în ceea ce priveşte imagini semnificative, alegorii sau adevăruri legate de fapte cunoscute. Informaţiile rezultate de la un astfel de grup pot fi contradictorii şi încurcate asemenea cazului care le necesită.

NOI NE SEPARĂM OPERATORII. Poliţia deseori separă martorii oculari şi îi intervievează separat pentru a se asigura că mărturia unuia nu colorează sau schimbă mărturia celuilalt. Este un fapt bine ştiut că poţi schimba amintirile unei persoane în legătură cu ceea ce a văzut la un moment dat, prin simpla sugestie că s-a petrecut altceva. Acelaşi lucru rămâne valabil şi pentru operatorii VDC. Dacă ei lucrează împreună, iar unul anunţă cu entuziasm că a găsit ceva interesant, celălalt va avea tendinţa de a se lăsa influenţat de acel entuziasm şi va viziona şi el acelaşi lucru. Valoarea de adevăr a acelei descoperiri nu are importanţă. Am văzut acest lucru petrecându-se în munca de grup. O persoană „găseşte" ceva incitant şi anunţă grupul. În interval de câteva minute, întregul grup devine incitat şicuriozitatea pune stăpânire pe imaginaţia lor. Programul de Desemnare a Martorilor nu permite unui operator să ştie ce au găsit ceilalţi. Acest lucru elimină posibila contaminare a informaţiilor.

NOI NU FOLOSIM ANALIZE ŞI EVALUĂRI DE CONSENS. Multe grupuri rezolvă problema informaţiilor contradictorii prin furnizarea acelor informaţii cu care este de acord majoritatea. Acest lucru duce la scăderea eficienţei, mai ales atunci când mai multe grupuri lucrează împreună, informaţiile fiind dezvăluite în interiorul grupurilor. Deoarece ei doresc să se raporteze ceea ce găsesc, au tendinţa să cadă de acord unii cu alţii, indiferent dacă informaţiile par sau nu corecte.

Deoarece avem o bază de date, am putut descoperi, de exemplu, că nouă operatori au spus că o maşină este verde, iar unul că aceeaşi maşină este roşie, iar cel din urmă a avut dreptate. Evaluarea şi analiza de consens pot fi eficiente uneori, dar nu sunt sigure când vine vorba de exactitate.

Raportarea de consens este o încercare de a rezolva cazurile investigatorilor. Programul de Desemnare a Martorilor nu face acest lucru. Este un centru unde un investigator poate apela la cele mai bune, la cele mai antrenate şi verificate talente disponibile. Poate primi informaţii care să-l ajute în munca sa. Este un instrument pe care îl poate folosi la nevoie. Este un instrument ce nu va încerca să-i invadeze locul de muncă pentru a-i face slujba, aşa cum fac majoritatea mediumilor şi a grupurilor de mediumi.

NOI NU CONTAMINĂM OPERATORII CU INFORMAŢII DESPRE CAZURI. Mare parte din mediumii care lucrează pentru poliţie, vor să ştie totul despre un caz înainte de a se apuca de treabă. Ei îşi încep şedinţele cu o oarecare înclinaţie spre un răspuns. Rareori, concluziile la care ajung diferă de acel răspuns bănuit la început. PDM nu permite operatorilor să se „contamineze" în această manieră. Operatorului nu i se vor furniza informaţiile

deja cunoscute despre caz. De fapt, lui nu i se spune despre ce tip de caz este vorba, cine este clientul sau orice altă informaţie care i-ar putea stârni imaginaţia. Îi sunt furnizate doar seturi de numere şi uneori chiar mai puţin. De exemplu, sarcina poate veni sub forma: „Coordonatele sunt: 010918/018051". De la această informaţie, operatorii trebuie să furnizeze poliţiei datele necesare pentru începerea unei investigaţii. Dacă operatorul lucrează aşa cum trebuie, acele coordonate sunt suficiente.

NOI FOLOSIM ANTRENAMENTE ŞI ÎNREGISTRAREA DOVEDITĂ A ACTIVITĂŢII. Importanţa folosirii unui antrenament standardizat urmat de ţinerea unei baze de date şi documentaţii în legătură cu rezultatele obţinute nu poate fi trecută cu vederea. Fără aceşti doi factori, grupul nu reprezintă decât o adunătură de civili care încurcă investigatorul.

Cereţi mediumilor sau grupurilor de mediumi dovezi legate de activitatea lor, iar ei vă vor povesti cu mare mândrie despre succesele lor. Cereţi informaţii despre rata de eşec a persoanei sau a grupului şi veţi primi o poveste sau două pline cu circumstanţe atenuante care să explice erorile. Unii vă vor da o statistică a ratei lor de succes: „Noi am avut acurateţe de 97,3%." Dar dacă veţi cere datele, veţi afla că această statistică a fost făcută prin aproximări subiective. Aşa cum se spune, 83,47% din statistici se fac pe loc – chiar şi aceasta. Ceea ce nu veţi primi, sunt date exacte despre rata lor de succes atunci când sunt implicate sânge, organe, crime, masacre, spre deosebire de cazurile unde nu sunt implicaţi aceşti factori emoţionali puternici. Veţi obţine poate o estimare a punctelor forte şi a slăbiciunilor, dar nu veţi obţine dovezi privitoare la

aceste estimări.

PDM îşi antrenează toţi angajaţii să raporteze în mod standardizat pentru ca percepţiile lor să poată fi introduse în baza de date. Fiecare operator trebuie să lucreze la cel puţin patruzeci de cazuri deja rezolvate pentru a-i fi permis să lucreze la un caz real. Acest lucru foloseşte la stabilirea unor înregistrări de activitate şi la evaluarea punctelor forte şi ale slăbiciunilor.

Atunci când operatorii încep să lucreze la cazuri reale, PDM cere feedback-uri de la investigatori pentru evaluarea şedinţelor. Când cazul este rezolvat, PDM evaluează şi punctează fiecare percepţie a fiecărui operator în funcţie de feedback-ul oferit de investigator. Noi trecem toate aceste informaţii în baza de date şi ţinem o evaluare la zi a fiecărui operator şi a abilităţilor sale. Aceste cerinţe sunt foarte solicitante, dar este ceea ce diferenţiază un grup de mediumi de un instrument eficient de investigaţie.

PDM este o organizaţie formată din oameni de elită şi profesionişti care şi-au dovedit eficienţa şi care lucrează împreună pentru cel mai mare beneficiu posibil. Este o organizaţie non-profit ce nu caută publicitate şi nici recunoşterea muncii sale. Pentru ca o familie sau un individ să beneficieze de serviciile PDM, trebuie să fie folosit ca intermediar departamentul de poliţie care se ocupă de cazurile respective. Totul funcţionează prin intermediul poliţiei, nu pe căi care o ocolesc.

CAPITOLUL 17

DOVEDIREA

„Ai cei mai buni doctori de pe planetă", l-a asigurat
Cormira. „Priveşte doar ce diplome au."
John abia s-a uitat la diplomele afişate pe perete.
„Toţi doctorii din galaxie au diplome pe pereţi",
a răspuns el. „Arată-mi unul care îşi
va afişa statistica activităţii sale
şi atunci voi fi impresionat."

- Cormira în
Gravitaţia poate fi prietenul tău

Milioane de oameni au avut experienţe personale sau au fost implicaţi în evenimente ce nu pot fi descrise decât prin termenul „medium". Ei au ştiut, fără să aibă cum, că fiica sau fiul lor, aflat în cealaltă parte a oraşului, este în primejdie. Au aflat mai târziu că aveau dreptate. Au fost mii de mărturii conform cărora cineva a văzut apariţia fantomatică a unui prieten sau a unei rude pe care ei o ştiau în viaţă, ca mai apoi să afle că acea persoană, de fapt, murise undeva departe. Au fost milioane de cazuri de persoane care au întins mâna spre telefon chiar înainte ca acesta să sune. Există la fel de multe cazuri de oameni care se feresc instinctiv înainte să fie loviţi de ceva ce a zburat pe lângă ei. Există, de asemenea, miliarde de povestiri cu persoane care au ştiut „ceva", fără ca această informaţie să fi provenit de la simţuri şi fără ca această cunoaştere să fie explicată de orice altceva decât termenul „medium". Dar sunt oare aceste lucruri de natură mediumnică? Numeroşi oameni cred că multe dintre ele sunt. Şi eu am aceeaşi

părere. Dar ne putem păcăli cu uşurinţă în a crede aproape orice. Întrebarea adevărată este: „Putem demonstra aceste lucruri?"

Multe evenimente sunt catalogate a fi mediumnice, dar, de fapt, sunt cu totul altceva. Mai devreme, am arătat cum simţul ambiant al unei persoane poate fi confundat cu „mediumnitatea". De fapt, m-aş putea aventura în a spune că aproape 90% din ceea ce se crede a fi de natură mediumnică, nu este altceva decât manifestarea unui bun simţ ambiant. Susţin această estimare. Din ceea ce am văzut, în cei şaptesprezece ani de activitate alături de cei mai buni spioni paranormali, am ajuns la concluzia că simţul psihic este foarte evaziv şi folosit arareori. Am ajuns şi la concluzia de nezdruncinat că acest simţ psihic există. Dar atunci sunt obligat să înfrunt întrebarea: „Pot demonstra asta?"

Da şi nu.

Mulţumită erei electronice în care ne aflăm, există o nouă formă de dovezi care depăşesc declaraţiile martorilor oculari sau amintirea experienţelor pe care le-am trăit. Există date. În mod specific, există baza de date, care este echivalentul electronic al „registrelor".

Aici există totuşi o problemă. Orice informaţie introdusă în baza de date trebuie să fie exactă, altfel întreaga bază are de suferit. De exemplu, cum decideţi cu exactitate că ceva e reuşit sau e ratat? Să spunem că primiţi o zonă-ţintă sigilată într-un plic. Sarcina este să descrieţi acea zonă, iar atunci când terminaţi, scoateţi poza din plic şi vedeţi ce aţi făcut. Acţionaţi psihic aşa cum aţi învăţat şi ajungeţi la următorul răspuns:

„Există o casă albă cu două etaje la jumătatea distanţei pe panta unui deal. Este plin de iarbă şi înclinat. Are obloane verzi. Se aud zgomote de pui."

Când scoatem poza din plic vedem, de fapt, că era

vorba de *o casă albă cu un etaj aflată pe culmea unui deal. Dealul nu este abrupt deloc, dar este acoperit cu iarbă. Casa are obloane albastre. Nu ne putem da seama din poză dacă există sau nu găini.*

Aici apare problema. Dacă o singură percepţie este greşită, demistificatorii se vor bucura. Ei vor putea să respingă întregul rezumat pe baza acelei percepţii greşite, spunând: „Vezi? Dacă percepţiile extrasenzoriale ar fi reale, ar fi fost exact sută la sută, în sută la sută din cazuri!" El va ignora faptul că niciodată lucrurile făcute de om nu au fost sută la sută precise în sută la sută din cazuri. El va face aceste afirmaţii cu toată autoritatea şi convingerea, neluând în considerare faptul că, dacă ar fi să fie martorul unui accident de maşină, la un minut după, nici el nu va putea descrie acel accident cu acurateţe de sută la sută. Cu toate acestea, dacă o singură percepţie a unui medium este greşită, justifică anularea întregului său rezumat.

Uimitorul Randi a participat odată la o emisiune televizată pentru a demonstra că abilităţile *psi* nu există. Una dintre dovezile sale era că însărcinase un grup de mediumi să prezică momentul cutremurelor. Unul dintre ei a prezis un cutremur într-un anumit oraş, într-o anumită zi. Cutremurul a avut loc, dar cu o zi mai târziu. Aceeaşi persoană a prezis un alt cutremur într-un alt oraş, într-o altă zi. Cutremurul a avut loc în ziua corectă, dar într-un oraş cu acelaşi nume dintr-o altă ţară. „Vedeţi", a spus Randi mândru, „nu există abilităţi *psi*".

În aceeaşi emisiune de divertisment, Randi a provocat un medium să ţină mâna deasupra unor butoaie şi să spună dacă ele sunt umplute cu nisip sau cu apă. Trebuia ghicit conţinutul a zece butoaie. Dacă acest lucru era îndeplinit cu succes, mediumul trebuia

să mai facă acelaşi lucru de două ori. Scopul pentru care îl punea să reia procesul de două ori era să demonstreze că prima dată a fost vorba doar de noroc.

Mediumul a indicat corect conţinutul primelor trei sau patru butoaie. Cu toate acestea, nu dovedea nimic. La al cincilea butoi, conţinutul a fost indicat greşit. Randi a intervenit imediat şi a concluzionat că nu există manifestări *psi*, iar experimentul a luat sfârşit. Succesul nu înseamnă nimic – eşecul, chiar şi în cea mai slabă formă, înseamnă totul. Asemenea dovezi ilogice prezintă Randi publicului larg ca fiind „dovezi ştiinţifice". El îşi câştigă existenţa prin trucuri implementate în mintea publicului.

Dar, totuşi, el are o oarecare dreptate. În domeniul psihic, există şi multe înşelătorii, de care unii sunt mai vinovaţi decât Randi. Există oameni care ar lua identificarea corectă a conţinutului celor patru butoaie ca fiind dovadă de necontestat că percepţiile paranormale există, dar ar nega eşecurile, ca şi cum ele nu ar exista. Pentru ei, succesul înseamnă totul, iar eşecul nu înseamnă nimic.

Una dintre problemele din acest domeniu este că povara de a dovedi aceasta a fost lăsată adepţilor şi demistificatorilor plini de zel, în timp ce restul lumii îşi vede de treabă, fără să-i pese dacă lucrurile sunt dovedite sau nu. Până la inventarea calculatorului, nu au existat evaluatori imparţiali.

Dar acest lucru conduce la o problemă şi mai mare. Mediumii nu au tendinţa de a furniza date. În cel mai rău caz, ei fac afirmaţii cu caracter general, iar în cel mai bun caz ei fac rezumate ale şedinţelor de tip eseu – de obicei verbal. Afirmaţiile aleatorii sunt fără valoare. Deoarece nu au context, fiecare poate avea sute de înţelesuri. În practică, mediumul produce aceste fraze

fără legătură între ele şi speră că una dintre ele să declanşeze ceva din subconştientul clientului care să ducă la apariţia în plan conştient a unor informaţii deja ştiute de client, acesta reprezentând răspunsul mediumnic. Afirmaţiile aleatorii, ce nu au un sens exact, pot fi mereu întoarse şi reformulate pentru a însemna aproape orice s-ar potrivi cu o anumită situaţie dată. Există mulţi pseudo-mediumi care au dus la o adevărată artă acest tip de a acţiona.

Un rezumat de tip eseu scris, presupune ca mediumul să facă declaraţii finale care să fie plasate în contextul altor dovezi. Mediumul trebuie să facă declaraţii clare pe care apoi să le susţină în cadrul întregului ansamblu de dovezi şi al înţelesului lor. În unitate, aveam o regulă care spunea: „Dacă nu ai notat, înseamnă că nu ai simţit." Întreaga noastră reputaţie era pusă în joc cu fiecare percepţie şi fiecare rezumat realizat pentru fiecare client, în fiecare zi a carierei noastre.

Rezumatele scrise sunt bune, dar nu sunt date. Computerele folosesc doar numere şi statistici. Este destul de dificil să reduci un rezumat narativ la nişte numere. De exemplu, când mediumul spune: „Ţinta este un Ford verde deschis decapotabil, gol, ce stă parcat pe o şosea pavată, în pantă", iar feedback-ul arată un Chevrolet verde închis, decapotabil, gol, parcat pe o străduţă nepavată şi uşor înclinată, trebuie să considerăm întreaga propoziţie greşită dacă unele detalii nu sunt exacte?

Descompunerea naraţiunii în date ce pot fi introduse în calculator presupune următoarea metodologie:

1. culoarea maşinii a fost corectă	1 pct
2. nuanţa culorii a fost incorectă	0 pct
3. originea maşinii a fost corectă	1 pct
4. faptul că era vorba de o maşină era corect	1 pct
5. faptul că era decapotabilă era corect	1 pct
6. faptul că era vorba de un deal era corect	1 pct
7. înclinaţia dealului nu era corectă	0 pct
8. dealul nu era pavat	0 pct
9. faptul că maşina era parcată era corect	1 pct
10. faptul că maşina era goală era corect	1 pct

Computerul va evalua acest caz ca având şase percepţii corecte şi patru incorecte, cu o exactitate de 60% la această ţintă. După câteva sute de astfel de ţinte, un operator va stabili o rată legată de exactitatea percepţiilor sale.

Transformarea unui astfel de caz în numere nu este o operaţiune extrem de grea, cum pare la prima vedere. Poate fi realizată prin respectarea unor paşi simpli:

1. scrieţi rezumatul;
2. rescrieţi rezumatul aşezând câte o singură percepţie pe un rând;
3. judecaţi fiecare rând în funcţie de merite;
4. vedeţi ce procentaj din percepţii a fost corect, scoţând din calcul percepţiile pentru care nu avem feedback (şi, deci, nu pot fi evaluate), iar apoi împărţiţi numărul de percepţii corecte la numărul total de percepţii ce pot fi evaluate;
5. faceţi acest lucru pentru fiecare şedinţă şi aşteptaţi să apară un profil al punctelor forte şi al

slăbiciunilor. Odată ce veți face acest lucru, veți avea rata de succes a mediumului. Veți ști astfel cât de mult puteți să vă bazați pe acel medium sau operator și cât de multă încredere puteți avea în munca lor.

Acest lucru nu este o simplificare exagerată. Pașii sunt foarte ușor de urmat. De exemplu, haideți să continuăm cu „casa albă de pe deal", ilustrația de mai devreme. La început vom rescrie rezumatul, punând fiecare percepție pe câte un rând. Haideți să folosim și aliniate pentru a ști la ce ne referim. Astfel, vom pune cuvântul „casă" deasupra descrierii casei și cuvântul „deal" deasupra descrierii dealului. Rezumatul va arăta astfel:

Există un deal
care este abrupt
și plin de iarbă
Există o casă
pe deal
la jumătatea distanței
care este albă
are două etaje
are obloane
care sunt verzi
Există sunete de găini

Luați în considerare că fraza „la jumătatea distanței" este dusă mai departe, deoarece descrie locația casei, nu caracteristicile ei. De asemenea, fraza „care sunt verzi" este pusă sub „obloane" deoarece arată culoarea obloanelor și nu a casei. Ultima percepție ce descrie sunetele de găini nu este legată nici de casă și nici de deal, din acest motiv este trecută ca idee separată.

Fiecare percepţie poate fi acum evaluată ca fiind corectă (D), incorectă (N) sau nedeterminată (?). În final, va arăta aşa:

Există un deal	D
care este abrupt	N
şi plin de iarbă	D
Există o casă	D
pe deal	D
la jumătatea distanţei	N
care este albă	D
are două etaje	N
are obloane	D
care sunt verzi	N
Există sunete de găini	?

Pentru a obţine scorul, trebuie doar să număraţi. Sunetele de găini nu sunt luate în considerare deoarece nu putem determina dacă există sau nu. Aşadar, nu le putem număra nici la corecte, nici la greşite pentru că nu ştim ce valoare au. Astfel rămân zece percepţii dintre care şase sunt corecte, iar patru nu sunt. Informaţia furnizată de medium – acea parte ce a putut fi evaluată – a fost 60% corectă.

Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă că această persoană este medium doar 60%? Nu. Dar dacă după o sută de şedinţe, acel medium înregistrează în mod repetat o medie de 60 de procente, atunci putem spune că el are o rată de succes de 60%. Adică ne putem încrede că 60% din informaţiile pe care el le furnizează sunt corecte.

Întrebarea dacă acest lucru dovedeşte că persoana este 60% medium trebuie pusă din nou. Răspunsul este, încă o dată, nu. Este rezultatul final al procesului de obţinere a informaţiilor mediumnice, înţelegerea şi

rezumarea corectă a acestor informaţii şi raportarea lor într-un mod inteligibil. Există multe capcane în care se pierd informaţii valabile în fiecare etapă a procesului. Această evaluare spune doar că mediumul realizează întreg procesul, de la obţinerea informaţiilor şi până la raportare, cu o exactitate de 60%.

Acest mod de operare reprezintă şi o metodă de a determina punctele forte şi slăbiciunile unui medium. Putem să ne uităm la munca lui şi să vedem ce tip de elemente le nimereşte, ce tip de informaţii greşeşte şi ce tip de informaţii raportate nule putem noi evalua. Haideţi să mai adăugăm o coloană la rezumatul pe care îl construim, în care să specificăm despre ce tip de informaţie este vorba (obiect, formă, textură, sunet, culoare etc.):

Există un deal	D	obiect
care este abrupt	N	formă
şi plin de iarbă	D	textură
Există o casă	D	obiect
pe deal	D	relaţie
la jumătatea distanţei	N	poziţie
care este albă	D	culoare
are două etaje	N	măsură
are obloane	D	obiect
care sunt verzi	N	culoare
Există sunete de găini	?	sunet

Dacă ne uităm acum, vom vedea că mediumul a nimerit fiecare obiect, dar doar jumătate din culori au fost corecte. Veţi avea nevoie de mult mai multe sesiuni pentru a-i generaliza punctele forte şi slăbiciunile referitor la alte categorii. În timp, va apărea un profil al activităţii acelei persoane. Poate va arăta o exactitate de

99% în cazul obiectelor şi doar 50% în cazul culorilor. Iar aceste evaluări dovedesc acest lucru.

Dar şi atunci putem întreba: „Ce dovedesc?" Dovedesc faptul că acea persoană este medium? Nu. Există prea multe variabile. De exemplu, dacă descrii un avion şi spui: „Pe el este culoarea roşie", ai o şansă destul de mare să nimereşti. Multe companii aeriene folosesc culoarea roşie la logo-urile lor. Dacă descrii un avion şi spui „metalic", vei avea întotdeauna dreptate. Nu există nimic mediumnic aici. Unii oameni furnizează descrieri prin logică, alţii prin abilităţi paranormale, iar alţii prin coincidenţă.

Prin urmare, ce dovedeşte evaluarea? Faptul că, în general, te poţi baza pe informaţiile oferite de acea persoană cu privire la obiecte, dar nu poţi fi sigur că îţi va da culorile corecte, deci orice informaţie despre culori trebuie luată cu atenţie. Aşa că, dacă poliţia va dori să ştie arma cu care s-a comis o crimă, voi cere acestei persoane să afle ce obiect a fost folosit în acel caz. Dar dacă poliţia vrea să ştie culoarea maşinii cu care criminalul a fugit, mă voi uita în baza de date pentru a găsi pe cineva care se pricepe la culori.

Ce dovedeşte evaluarea, de fapt? Este dovada că mă pot baza pe acel operator să-mi dea informaţii bune. Nu îmi pasă de unde vine această informaţie, atât timp cât ea este corectă. Este dovada abilităţii unui operator şi nu a existenţei percepţiilor extrasenzoriale.

De fapt, nici nu îmi pasă dacă există sau nu abilităţi paranormale. Eu am doar grijă să folosesc, pentru o anumită slujbă, persoana potrivită. Dacă acea persoană este cu adevărat mediumnică sau se păcăleşte pe sine nu e treaba mea. Dacă poate ajuta la găsirea unui copil, la eliberarea unui ostatic, la prezicerea unei noi activităţi pe câmpul de luptă care să ne ajute să ne salvăm

soldații, la prezicerea vremii pentru săptămâna viitoare pentru a ști ce să iau cu mine într-o călătorie, la prezicerea bursei de a doua zi pentru a ști ce să cumpăr și ce să vând, atunci nu îmi pasă dacă acea persoană este sau nu mediumnică. Dacă acest om poate îndeplini aceste sarcini cu o rată de succes și acurateţe la un nivel mult mai ridicat decât oferă întâmplarea, atunci avem nevoie de el.

Găsesc că dezbaterea cu privire la existența abilităților *psi* este obositoare. Cui îi pasă? Nu trebuie să cred în electricitate pentru a apăsa întrerupătorul care aprinde lumina ce alungă întunericul. Nu trebuie să cred în abilitatea sucurilor gastrice de a transforma materia în energie pentru a mă convinge să mănânc și să mă simt mai puternic. Problema existenței percepțiilor extrasenzoriale, din punct de vedere util, nu există. Dacă poți acționa mai bine decât unul care o face la voia norocului, atunci ai un talent de care cineva are nevoie.

Dar demistificatorii avizi vor interveni în acest punct și vor întreba: „Ce înseamnă «la voia norocului»?"

Demistificatorii iubesc să ascundă și să ignore adevărurile. Ei afirmă că, dacă percepția psihică are doar două valori, adică adevărată sau falsă, norocul deține 50 de procente. Acesta este un truc al dibăciei minții lor. Nu cădeți pradă.

Scoateți toți jokerii dintr-un pachet de cărți de joc, după care amestecați-le bine. Acum faceți o prezicere legată de ce culoare va avea cartea pe care o veți extrage din pachet. Luați aleatoriu o carte din pachet și întoarceți-o să vedeți ce culoare are. Care sunt șansele să fie de culoare roșie? 50%. Dacă veți continua cu fiecare carte, șansa probabilă de a numi culoarea cărții în mod corect rămâne de 50%.

Acum faceţi acelaşi lucru, dar în loc de culoare preziceţi tipul de însemn de pe carte. Demistificatorul va spune că poţi să ai dreptate sau poţi să te înşeli, căci norocul reprezintă 50%. Dar, în realitate, norocul de a numi corect simbolul este de 25%.

Să spunem că un medium a raportat că maşina cu care a scăpat un hoţ este albastră. Demistificatorul va spune că el poate avea dreptate sau se poate înşela, norocul reprezintă 50%. Dar apoi aflăm că maşina este albastră-azurie. „Aha!", zice demistificatorul. „El a spus că e albastră. Nu albastră-azurie! Vezi? Nu există percepţii *psi*." Folosind judecata demistificatorului, şansele unui medium de a obţine informaţia corectă despre culoare seamănă cu „şansele pe care le are un bulgăr de zăpadă în iad".

Dar să presupunem, mai departe, că mediumul a zis „albastru-azuriu". Poţi să te bucuri cât vrei de acest succes. Întrebarea care este ponderea şansei în această predicţie rămâne. Ai putea începe calculul prin a număra toate culorile existente în lume. Dar câte sunt? Acest lucru nu este realist. Mai exact, putem număra câte culori există în vocabularul mediumului? Dacă mediumul nu poate distinge culoarea heliotropă, el nu va folosi acest cuvânt. Şansele ca el să descrie o maşină vopsită heliotrop sunt nule, în cazul său, pe când o culoare galben pur are mai multe şanse de a fi numită corect.

Dar să ajungem la ponderea pe care o deţine norocul nu este aşa simplu. Este verificat faptul că numărul de maşini roşii este mai mare decât numărul maşinilor verzi sau mov. Deci numărul exemplarelor din mediu poate influenţa definiţia norocului. Ca un exemplu ajutător, cum ar fi dacă aţi încerca să preziceţi ce culoare va avea următorul semafor la care veţi

ajunge? Mov, heliotrop, purpuriu, verzui nu sunt niște opțiuni viabile. Acum sunteți limitați la roșu, galben și verde. Veți fi tentați să credeți că aveți șanse de 1 la 3 să nimeriți culoarea corect, indiferent de vastitatea vocabularului vostru, adică o șansă de 33,33%. Acest lucru nu este adevărat. Culorile roșu și verde stau aprinse mult mai mult timp decât culoarea galben, deci șansa de a avea dreptate dacă alegeți culoarea roșu sau verde este mult mai mare decât dacă alegeți culoarea galben.

Ceea ce vreau să subliniez aici este că nu are sens să raportăm la noroc punctajul obținut de un medium. Acest lucru este doar praf în ochi fără sens.

Nu îmi place să recunosc, dar trebuie să fiu de acord cu Uimitorul Randi și să întreb simplu: „Ai nimerit sau nu?" Eu nu aș arunca praf în ochi spunând că este o încercare științifică de a evalua aceste rezultate raportându-le la noroc. Singura mea preocupare va fi, în final: „Ai ajutat la găsirea copilului dispărut sau nu?" Răspunsul la această întrebare, când e în repetate rânduri DA, este mult mai important pentru mine decât dacă există sau nu dovezi ale activității *psi*. Dovada pentru mine va veni atunci când copilul se va întoarce acasă la părinții săi. Când ceva funcționează și mă pot baza pe asta, este singura dovadă de care am nevoie. Am văzut că metoda folosită de PDM funcționează și dincolo de orice argument; asta este pentru mine tot ceea ce contează.

CAPITOLUL 18

O ULTIMĂ POVESTIRE

...şi dincolo de toate, Doamne,
te rog fereşte-ne de idioţii
cu poziţii înalte.

- o rugăciune repetată deseori
de Lyn Buchanan

Mă aflam la birou într-o după-amiază, când directorul a venit în cubiculul meu şi mi-a întins o foaie de hârtie cu două numere de câte şase cifre tipărite pe ea. Ştiam că acestea sunt coordonate pentru şedinţa de vizionare.

„Avem nevoie de răspuns urgent", a spus el.

M-am oprit din ceea ce făceam şi am mers în clădirea operaţională. Am intrat în singura cameră disponibilă. Întreaga încăpere era vopsită în gri naval. Am închis uşa şi m-am aşezat pe un scaun gri la o masă gri. Câteva pixuri şi un teanc de foi albe erau singurele lucruri de pe masă şi din cameră care nu aveau culoarea gri. Am început să le aranjez după placul meu. Iluminarea era mai puternică decât îmi plăcea aşa, că am ajustat-o să se potrivească modului meu de lucru.

Am completat informaţiile despre mine şi despre şedinţa pe care urma să o fac, după care am notat cu atenţie cele două numere. Imediat după ce le-am scris, mâna mea a zvâcnit şi am desenat o ideogramă care pentru un operator VDC antrenat oferea mari bucăţi de informaţii legate de locul îndepărtat, ce reprezenta ţinta mea în acea zi. După acest moment, au început să curgă informaţiile despre ţintă.

După o oră, m-am întors în clădirea administrativă cu un teanc de foi în mână. Am mers la biroul meu şi am făcut un rezumat despre informaţiile pe care le obţinusem în şedinţă, ca urmare a celor două numere.

Aflasem astfel despre o explozie ce avusese loc într-o anumită casă. Explozia se soldase cu victime. Remarcasem că acea moarte era de interes internaţional şi avea să producă o mică schimbare în istorie. Cât fusesem în clădirea operaţională, schiţasem şi un desen a ceea ce văzusem cu „ochiul minţii". Era o sufragerie cu o grindă mare căzută pe canapea. Camera era în ruine. Am predat rezumatul directorului, după care m-am întors la ceea ce făcusem înainte de şedinţă.

Două dimineţi mai târziu, am ajuns la birou, mi-am luat o ceaşcă de cafea şi m-am aşezat la masa mea pentru a începe o zi normală de lucru. Câteva minute mai târziu a ajuns şi directorul, având în mână un ziar, şi s-a îndreptat spre biroul lui. De obicei citea ziarul de dimineaţă de cum ajungea, aşa că în mod normal nu îl vedeam în prima jumătate de oră. În această dimineaţă, însă, a ieşit din birou după cincisprezece minute. Mi-a aruncat prima foaie a ziarului pe masă pentru a putea citi titlul: STATELE UNITE BOMBARDEAZĂ CASA LUI KHADAFI.

„Aici ai feedback-ul şedinţei de alaltăieri", a spus directorul. „Bravo!"

Poza ce însoţea articolul arăta sufrageria în ruine a lui Khadafi cu o grindă imensă peste canapea.

Am rânjit larg.

„Din păcate, Khadafi nu se afla acasă în acel moment", a spus el. „Dacă nu ai fi prezis succesul raidului, misiunea ar fi fost anulată. Dacă ne-am fi gândit să includem în sarcină şi întrebarea dacă el va fi acasă sau nu, poate l-am fi prins." În timp ce se întorcea

să plece, directorul a adăugat: „Îmi pare rău pentru fată."

Am citit în continuare articolul şi am aflat că fata lui Khadafi fusese ucisă în urma raidului. Bucuria unei misiuni reuşite a dispărut. Din ceea ce spunea directorul, rezultatele şedinţei mele au fost cele care au determinat realizarea acelui raid. A fost una dintre puţinele dăţi când din şedinţele unităţii noastre a rezultat ceva concret. Făcusem o muncă importantă şi bună, dar o fată tânără şi inocentă îşi pierduse viaţa din această cauză.

Înţeleg că eu nu aveam nicio vină şi nu am motive să mă simt responsabil. Dar aş dori să şi simt acest lucru.

Dacă cititorul îmi va permite să am un moment de sinceritate pură, aş vrea ca cele scrise mai departe să fie cât mai clare posibil, aşa că voi folosi un limbaj de sergent al armatei.

SCRISOARE DESCHISĂ CĂTRE MUAMMAR KHADAFI

Domnule,

Vreau să vă spun că susţin acţiunile pe care SUA le-a luat împotriva dumneavoastră, deoarece aveaţi de-a face cu terorismul şi aţi fi meritat să muriţi. Susţineaţi distrugerea de vieţi umane. Eu, personal, văd în dumneavoastră un ticălos fără suflet ce merită pedepsit în cele mai severe moduri şi aţi primit această pedeapsă în acelaşi mod în care aţi acţionat. Aţi aflat pe pielea dumneavoastră ce au simţit familiile acelor victime inocente ale teroriştilor. Într-o oarecare măsură, s-a făcut dreptate.

Acum încercaţi să daţi în judecată guvernul SUA pentru pierderea pe care aţi suferit-o. Acţionaţi ca şi

cum vi s-a făcut o mare nedreptate şi doriţi ca cineva să plătească. Dar când veţi despăgubi pierderile pe care le-aţi cauzat miilor de oameni?

Mă simt însă obligat să spun că fiica dumneavoastră nu ar fi trebuit să plătească pentru crimele săvârşite de tatăl ei, aşa cum nici victimele inocente nu trebuiau să plătească, pierzându-şi viaţa, pentru rigiditatea dumneavoastră politică şi religioasă, de mâna teroriştilor pe care îi susţineţi.

Am fost mereu mândru să servesc armata SUA, cu excepţia acestui eveniment. Singurul lucru pe care pot să-l reproşez guvernului SUA este că, de data aceasta, s-a coborât la nivelul dumneavoastră şi m-a implicat şi pe mine, fără să îmi dau seama, în această situaţie. Trebuia să vă atacăm cortul operaţional sau maşina personală. Trebuia să vă găsim locaţia militară şi să o bombardăm. Ar fi trebuit să vă omorâm pentru a răzbuna miile de oameni pe care i-aţi omorât. Dar nu ar fi trebuit să vă bombardăm casa şi familia. V-am dat o doză din propriul medicament, dar făcând acest lucru am pierdut mult din prestigiul şi onoarea noastră ca naţiune. Un comandant militar de nimic din guvernul nostru, care este la fel de bolnav ca şi dumneavoastră, a dat acest ordin care este împotriva tuturor legilor divine şi umane. Voi dispreţui mereu faptul că m-a folosit ca unealtă a injustiţiei pe care a făcut-o. Porcii ce se scaldă în nămol sunt singurele fiinţe care se află la nivelul dumneavoastră şi dispreţuiesc faptul de a fi tras şi eu la acest nivel.

Simt compasiune pentru nenumăratele familii care au suferit pe urma actelor dumneavoastră de terorism, deci să nu credeţi cumva că vă iau partea. Meritaţi să pierdeţi pe cineva drag. Asta i-aţi forţat pe alţii să facă, iar pierderea dumneavoastră este doar o gură din

mâncarea amară pe care aţi servit-o altora. Deci ceea ce voi spune acum nu este pentru confortul dumneavoastră, ci pentru al meu: „Îmi pare rău pentru fiica dumneavoastră. Am plâns şi eu după ea."

BCU IAŞI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

EPILOG

Am avut ceva de făcut în New York, aşa că am decis să dau personal manuscrisul acestei cărţi agentului meu. În acea dimineaţă, George Thorndyke, unul dintre ofiţerii de la *Probleme-Inovaţi-Soluţii*, cu care m-am întâlnit la New York, a intrat grăbit în camera mea şi mi-a spus să dau drumul la televizor. Ceva se petrecuse la World Trade Center. Era 11 septembrie 2001. Ne-am grăbit să ajungem la întâlnirea pe care o aveam programată la doar patru străzi de Turnurile Gemene, neştiind dacă va mai veni cineva. Mai târziu, după ce am dat manuscrisul Sandrei Martin la Paraview, am mers să-l vedem pe Ingo Swann, care stătuse pe acoperişul clădirii sale toată dimineaţa, privind prăbuşirea turnurilor.

Ceea ce s-a petrecut în acea zi m-a făcut şi mai nerăbdător să-mi folosesc abilităţile de operator VDC. Eram ca un câine pompier bătrân care, chiar dacă nu mai merge cu maşina de pompier, când aude alarma vrea să facă mai mult decât să latre. Era aproape imposibil să-mi mai contactez cunoştinţele din guvern, dar încet-încet i-am anunţat că sunt disponibil şi vreau să-i ajut. Nu a trecut mult timp şi am fost contactat de trei indivizi de la agenţii diferite.

Preşedintele Bush dăduse ordin ca în această situaţie diversele companii să-şi lase agenţii să gândească „în afara cutiei". Bineînţeles că atunci când un agent cere personal ajutorul unui operator în vederea la distanţă – neoficial – agenţia poate spune că ea nu a folosit mediumi, dar poate, de asemenea, garanta că

agenţii ei au folosit toate mijloacele posibile pentru a duce la bun sfârşit investigaţia. Ceea ce poate deveni un dezastru al relaţiilor cu publicul, capătă o turnură pozitivă şi toată lumea iese din poveste cu capul sus. În politică, răsturnările de situaţii reprezintă totul.

Operatorii de la *Probleme-Inovaţii-Soluţii*, cei de la Programul de Desemnare a Martorilor, cei câteva sute de noi operatori pe care i-am antrenat, precum şi cei ai armatei care au ieşit la pensie şi cu care lucrăm, vom continua cu toţii să ne oferim serviciile şi să ajutăm cât de mult putem. Vrem ca acest mesaj să ajungă la teroriştii de pretutindeni: NIMENI NU NE ATACĂ ŢARA, NE OMOARĂ POPORUL ŞI SCAPĂ NEPEDEPSIT. Noi putem să vă găsim şi o vom face.

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITARA

MULȚUMIRI

Sunt unul dintre oamenii care detestă ideea: „Lasă ce făceai şi fă lucrul ăsta în schimb". Când m-am aşezat în faţa calculatorului şi am început să scriu cartea de faţă, această acţiune a devenit rapid singura mea preocupare. Orice altceva s-a transformat într-o oarecare măsură într-o distragere pe care am întâmpinat-o cu neplăcere. Sunt mulţi oameni care au trebuit să mă suporte pe mine şi aceste mofturi în acea perioadă. Aş vrea să le mulţumesc pentru răbdarea şi înţelegerea acordată.

Aş vrea să îi ofer iubire şi multe mulţumiri soţiei mele, care mi-a văzut mai mult ceafa decât faţa şi a reuşit să confunde strălucirea ecranului ce se prefigura în jurul meu cu aura unui sfânt.

Ofer scuze şi mulţumiri studenţilor mei care mi-au trimis e-mail-uri şi mi-au dat telefoane, iar eu nu le-am răspuns zile, săptămâni şi chiar luni.

Ofer mulţumiri, sub formă de bani, celor care m-au ajutat să găsesc nume şi date corecte.

Există o serie de oameni care au fost nerăbdători cu mine pentru că nu am abandonat ce făceam pentru a lucra la proiectele lor, care au ţipat la mine, care m-au înjurat şi care m-au tăiat de pe listele lor. Tot lor le mulţumesc pentru impulsul de a lucra mai repede, le urez succes în eforturile lor fără mine şi le doresc o eternitate caldă.

Îi mulţumesc lui George Thorndyke, care a rupt manuscrisul original în bucăţi şi l-a făcut să fie infinit mai bun, şi lui Mike Shinabery, reporter de ziar si

operator în vederea la distanţă, care după verificarea şi reverificarea cărţii, a petrecut destul de mult timp în efortul său de a-mi corecta erorile de stil, pe care calculatorul nici nu le-a observat. Existau sute de erori, iar eu, nefiind un scriitor de meserie, nu le-aş fi văzut niciodată fără ajutorul acestor doi prieteni nemaipomeniţi.

Mulţumesc celor care construiesc computere, pentru cele şapte calculatoare pe care le-am folosit pentru a scrie această carte. Deşi multiplele funcţii ale unui calculator sunt grozave, le-aş sugera totuşi să facă unul care să nu mai aibă probleme.

Aş vrea să mulţumesc, în mod special, următoarelor persoane din domeniul VDC:

Generalului „Bert" Stubblebine care a avut încredere în mine şi m-a repartizat acestui proiect, iar mai târziu a devenit prietenul meu cel mai bun. În timpul şi după serviciul militar, el mi-a fost ca un tată şi sunt plin de admiraţie şi respect pentru acet om deosebit.

Lui Joe McMoneagle, care m-a ales să-l înlocuiesc în unitatea de vedere la distanţă, şi lui Brian Busby, care m-a adoptat în unitate şi s-a ocupat de antrenamentul, educaţia şi avansarea mea.

Lui Ingo Swann care s-a uitat mai adânc în mintea unui om decât mulţi oameni de ştiinţă şi a găsit o metodologie eficientă pentru a folosi această minte. Pentru el, mulţumirile sunt amestecate cu veneraţie. Şi mai multă veneraţie am simţit în momentul când el m-a numit pe mine, un începător, prietenul lui.

Şi, în final, îi mulţumesc foarte mult lui Skip Atwater, care m-a dus la înţelegerea că această abilitate a mea nu provine de la Satana. Îi voi fi veşnic recunoscător. El a fost cel care, în cea mai grea zi a vieţii mele, m-a ajutat să mă accept aşa cum sunt şi să realizez un

lucru foarte important, pe care sper că am reuşit să-l transmit în paginile acestei cărţi:

Este în regulă să manifeşti abilităţi psihice.

BCU IAŞI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

ANEXE
GHIDUL VEDERII LA DISTANȚĂ

Acest ghid nu vă va arăta cum să realizați vederea la distanță controlată. Aceasta este o știință care necesită un antrenament profesionist. Ghidul de față vă va oferi o sursă a terminologiei VDC, a structurii și teoriei din spatele procesului vederii la distanță controlate. Vă va oferi materialele necesare ce vă vor permite să organizați, să standardizați și să obțineți controlul asupra propriei voastre metodologii, indiferent de ce metodologie folosiți. Acest ghid este oferit în speranța că acest domeniu va deveni unitar, va cunoaște o standardizare și, odată cu aceasta, va obține onoarea și respectul care îi lipsesc de atâta vreme.

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

ANEXA 1
TERMINOLOGIE

În prezent nu există o terminologie standard pentru interacțiunile și procesele ce apar în domeniul vederii la distanță. Fiecare autoritate creează termeni pentru propria metodologie. Termenii folosiți aici s-au dezvoltat ca urmare a mai multor ani de utilizare practică în operațiunile și antrenamentele companiei mele, *Probleme-Soluții-Inovații* (PSI). Sunt termeni simpli, pământeni și total neștiințifici. Mulți provin din comentarii sau porecle folosite de operatori și studenți. Este o limbă vie și în plină dezvoltare. Deși termenii scriși aici sunt în argou, deși sunt trecători, ei reprezintă acele principii fundamentale și permanente, probleme, acțiuni și aspecte ale VDC care pot fi considerate generice întregii probleme de a folosi parapsihologia pentru obținerea de informații folositoare.

Obiectivele *psi* nu au fost de a crea un set de termeni proprii, care apoi să devină standarul comunității. Obiectivul nostru a fost să folosim cuvinte și fraze care sunt utile, foarte exacte și ușor înțelese și memorate de acei oameni ce au contact cu *psi* ocazional sau pentru a se antrena, pentru a obține informații, analize sau rapoarte sau pentru a acționa pe baza informațiilor obținute. Termenii incluși aici au servit acestui scop timp de mulți ani.

Termenii au fost împărțiți în cinci zone de interes:

1. sarcini;
2. procesul VDC însuși;
3. analiza rezultatelor;
4. raportarea a ceea ce s-a găsit;
5. înregistrare.

DEFINIŢII DE BAZĂ

Vederea la distanţă: acţiunea pe care o realizează operatorul în vederea la distanţă. Dacă sună a fi o definiţie vagă, chiar este. Asta este actuala situaţie a lumii parapsihologice. „Vederea la distanţă" este, în prezent, o frază generică, ce se poate referi la orice are legătură cu parapsihologia, astfel că ea cauzează multă confuzie. Când o persoană susţine că vede la distanţă, asta nu înseamnă că vede la distanţă *controlat*. De fapt, înseamnă că acea persoană este un practicant al unei metode parapsihologice, de obicei auto, dezvoltată şi necontrolată. În acest caz, dacă spunem că o persoană este operator al vederii la distanţă, nu furnizăm informaţii despre ocupaţia acelei persoane.

Vederea la distanţă controlată (VDC): o metodologie dezvoltată ştiinţifică ce permite emularea muncii a celor mai talentate persoane înzestrate natural cu capacităţi *psi*, în unele cazuri chiar depăşind abilităţile. Poate unul dintre cele mai răspândite mituri legate de parapsihologie este că „nu poate fi reprodusă în laborator". În realitate, acest lucru este posibil la fel de exact ca şi în afara laboratorului. Anumite probleme comune au stat la baza acestui mit:

1. mediumul este, în mod normal, neobişnuit cu experienţa de laborator controlată, astfel că el nu poate acţiona la capacitate maximă. Un răspuns la această problemă este să antrenezi persoana de la început într-un mediu controlat;
2. în laborator mediumul nu mai poate spune poveşti, nu se mai poate baza pe client să-i furnizeze informaţii şi nu mai poate spune prostii. Mediumul care s-a obişnuit să se folosească de astfel de „ajutoare", se vede nevoit să folosească doar

operarea pur parapsihologică, doar că este incapabil să facă acest lucru. Şarlatanul va găsi ca motiv al eşecului său, condiţiile de laborator sau mitul că „aceste lucruri nu pot fi testate". El nu va admite alte motive;

3. cercetătorul nu vrea să facă ceva de o valoare practică sau să aibă de-a face cu probleme singulare interesante. El dă, de obicei, mediumului sarcini repetitive şi plictisitoare, împotriva cărora toţi se vor răzvrăti dacă nu conştient, atunci la nivel subconştient. Excepţie fac cei care sunt cu adevărat dedicaţi acestei activităţi;
4. cercetătorul hotărăşte dinainte care ar trebui să fie rezultatul cercetării şi aranjează laboratorul într-un mod adecvat, în vederea testării şi dovedirii acelui rezultat. Pe scurt, cercetătorul realizează testarea teoriilor, în loc să facă o cercetare deschisă. Chiar dacă va avea loc un miracol, dacă mediumul nu atinge *ţelurile propuse*, se va considera că a eşuat;
5. multe alte probleme de acest gen există pentru a acoperi acest subiect şi pentru a promova mitul că activităţile parapsihologice nu pot fi testate şi analizate cu exactitate. Dar acest lucru este încă un mit.

Analizând un proces parapsihologic, indiferent de ce formă îmbracă, putem vedea că are doar trei părţi:

Angajatorul: persoana care are întrebarea.

Sursa: sursa răspunsului care este nedefinită şi aprins discutată.

Conductorul: persoana care găseşte răspunsul şi îl oferă angajatorului.

În munca parapsihologică nu poţi controla tipul de întrebări ce ţi se pun. Angajatorul nu poate fi controlat. Noi nici măcar nu ştim care este sursa, deci de control

nici nu poate fi vorba. Astfel că o singură parte a procesului ne rămâne de controlat: conductorul. În cazul procesului VDC, conductorul este operatorul, iar controlul este reprezentat de procesele pe care el le desfăşoară şi mediul în care el lucrează.

Operatorul VDC (OpVDC): cred că cel mai potrivit mod de a defini OpVDC este să descriem ce face el de fapt. OpVDC primeşte sarcini de a afla informaţii ce nu pot fi obţinute prin alte mijloace. În alte cuvinte, sarcini de a merge la o persoană, loc sau eveniment pentru a descrie ce vede. Apoi, într-un *mediu complet controlat*, printr-o combinare de concentrare şi obiceiuri de muncă ştiinţifică şi organizată, el aduce informaţia de la sursă la angajator într-o formă cât mai nepoluată şi mai exactă posibil. De fapt, el oferă o povestire de martor ocular prin metode mentale şi fizice.

Zona-ţintă se poate afla la sute de mile depărtare sau în altă perioadă de timp, în trecut sau în viitor. OpVDC poate fi, de exemplu, însărcinat să asiste la o crimă la care poliţiştii nu au alt martor. El poate fi martor şi descrie locuri ostile sau inaccesibile, încât nu există nicio altă formă de a colecta informaţii care ar putea face acest lucru. Ca un exemplu extrem, el poate intra în clădiri păzite, poate trece de uşi blindate, poate căuta documente ce nimeni nu le-ar putea vedea în dulapuri închise; toate acestea fără să declanşeze vreo alarmă, să alerteze paznici sau câini sau să apară pe înregistrări ale camerelor de supraveghere. El poate apoi să raporteze ce a găsit fără să lase vreun indiciu că securitatea locurilor vizitate a fost compromisă. Poate să se uite la trupul bolnav al unui copil din Manila şi să ajute doctorul să pună un diagnostic. O oră mai târziu, se poate scufunda sub nisipurile Saharei pentru a ajuta un arheolog să descopere relicve ale istoriei umanităţii.

Mare parte din cei care cred în abilităţile parapsihologice sunt de părere că ele sunt rezervate doar clarvăzătorilor nativi, shamanilor, mediumilor sau altor fiinţe „înzestrate". Experienţele indică însă altceva. Talentul nu este decât o abilitate naturală, care probabil i-a servit omului primitv ca mijloc de protecţie. Antrenamentul ştiinţific potrivit poate trezi în fiecare fiinţă orice mic vestigiu al acestor abilităţi adormite. Acest lucru este valabil şi pentru femeile şi bărbaţii obişnuiţi de pe stradă, care nu au niciun interes legat de paranormal. În realitate, o persoană ce se abandonează misticului şi ocultului este predispusă să accepte orice fără o metodă ştiinţifică sau o dovadă empirică. Astfel, acest tip de oameni au o şansă mult mai mică decât o persoană obişnuită, ancorată în realitate, să obţină o măiestrie logică şi structurată a unei abilităţi. Mare parte dintre noi putem să luăm însă abilităţile pe care le avem şi să le dezvoltăm. Pentru mulţi dintre noi, măiestria cere un antrenament potrivit şi multă practică disciplinată. Ca şi în celelalte domenii ale vieţii, o persoană care are mai puţin talent, dar se străduieşte să obţină măiestria într-o artă, va acţiona cu o mult mai mare precizie decât cel care are talent, dar îi lipseşte disciplina sau antrenamentul. Acesta din urmă, pe care îl oferă compania PSI, este mai mult orientat spre dezvoltarea potenţialului latent de a vedea la distanţă a unei persoane normale decât spre căutarea de „superstaruri" cu anumite calităţi native.

NOTIFICARE

Persoanele care sunt interesate doar în autotransformare sau în a „se conecta la nivel de suflet cu Universul", pot beneficia foarte mult de pe urma învăţării metodei VDC. Compania PSI însă nu este un

loc pentru aceste antrenamente. PSI urmăreşte dezvoltarea şi formarea de OpVDC calificaţi care să vrea să-şi pună calităţile în slujba găsirii de copii dispăruţi, ajutării ştiinţei şi a artelor tămăduitoare, achiziţionării de informaţii imposibil de accesat prin alte metode pentru investigatori şi agenţii şi în acordarea de ajutor în domenii în care este inexistent. Ţintele folosite de PSI sunt de natură concretă, putând furniza feedbackuri care să vină în ajutorul studenţilor aflaţi în procesul învăţării. Nu sunt folosite ţinte eterale, mistice sau de nedemonstrat. PSI nu antrenează persoane pentru atingerea „altor niveluri existenţiale", pentru contactarea extratereştrilor, „fiinţelor din alte dimensiuni" sau a spiritelor-ghid, pentru „conştientizarea interioară a chakrelor", a „energiei spiritului" etc. Definiţia pe care PSI o dă la „operator VDC" este cu mult mai specifică şi mai viabilă decât termenul generic de „văzător la distanţă".

Deşi antrenamentul VDC extinde capacitatea de conştientizare şi senzitivitatea unei persoane şi îi va transforma în bine viaţa, dacă o folosiţi pentru aceste lucruri, este ca şi cum v-aţi înrolat în armată pentru a învăţa cum să vă împăturiţi lenjeria. Există metode mult mai rapide decât antrenamentul riguros VDC, de a trăi starea de Nirvana.

TERMINOLOGIA ÎNSĂRCINĂRILOR

Personalul de management al proiectului: există foarte multe moduri în care un operator VDC poate fi încurcat de contactul direct cu informaţia dată de angajator, încât prezenţa unor intermediari bine antrenaţi şi dedicaţi este necesară activităţii, operatorilor şi obţinerii de rezultate bune. Acest lucru este valabil pentru departamentele de poliţie ce lucrează cu un

singur paranormal sau pentru organizaţiile ce angajează echipe de OpVDC. „Bine antrenat" înseamnă cunoscători ai tuturor aspectelor de bază ale procesului VDC. „Dedicat" înseamnă o persoană ce va ţine cu fermitate operatorii departe de informaţii ce i-ar putea influenţa munca sau credibilitatea.

Personalul de management al proiectului trebuie să evalueze sarcinile înainte ca acestea să fie date OpVDC-ului. Dacă există posibile neînţelegeri (sensuri duble neintenţionate, exprimare vagă etc.), dacă există vreun indiciu că angajatorul oferă o „sarcină PISICĂ"(vezi pag. 291) sau dacă în exprimarea scrisă a întrebării-sarcină au scăpat informaţii suplimentare, întrebarea va fi reformulată într-o manieră neutră. Sarcina reformulată este prezentată apoi clientului pentru a se asigura că va furniza informaţia dorită de el. Ţelul reformulării este acela ca nu cumva întrebarea să conţină informaţii care să-l influenţeze pe operator.

Operatorii VDC ai companiei PSI sunt antrenaţi să observe şi să respingă orice tip de sarcină care nu este enunţată neutru. În mod normal, operatorul este cel care se opune sarcinilor ce furnizează informaţii. PSI îi susţine pe operatorii care vor opri o şedinţă de vizionare în momentul în care consideră că li se dau informaţii şi responsabilizează personalul proiectului în a-i proteja pe operatorii de acest tip de informaţii.

Exprimarea neutră: exprimarea în cuvinte a sarcinii poate avea tonuri emoţionale, politice sau alte tipuri care pot duce la obţinerea de percepţii eronate. Procesul de a enunţa corect o sarcină este o treabă dificilă. OpVDC şi personalul de proiect trebuie să colaboreze pentru a se asigura că toate enunţările folosite în şedinţele VDC sunt neutre şi lipsite de tonuri şi poveri ascunse pentru operator. Exemple:

Încărcate	Neutre
criminal	persoană
stripteoză	persoană
copil	persoană
taur nervos	animal
datorie/slujbă/serviciu	activitate

Însărcinarea răspunsului: de obicei se întâmplă ca angajatorul să aibă o intuiţie sau o idee despre necunoscutele sarcinii. Trebuie avută mare grijă ca ideile angajatorului să nu transpară în textul întrebării. Exemplu: *pacientul meu, o femeie anorexică de rasă albă, de 24 de ani, prezintă simptome vagi şi periodice de ciroză, dar nu am găsit alte indicii ale acestei boli. Cred că problema ei este în totalitate psihosomatică. Am dreptate?* În acest exemplu, sarcina spune clar ce ar vrea doctorul să găsească operatorul. Introduce aşa de multă informaţie suplimentară în şedinţă, încât operatorului îi va fi imposibil să nu se gândească la ea şi să fie deschis la alte posibilităţi. Dacă sarcinile sunt date operatorului sub o asemenea formă, şedinţa nu va mai avea sens. Clienţii cunosc destul de puţin mecanismul de a interacţiona cu un operator şi îl vor însărcina pe acesta să găsească răspunsul dorit de ei, în loc să-l lase să descopere adevărul.

Însărcinare manipulantă: uneori angajatorul spune direct sau făţiş operatorului ce răspunsuri ar dori. Această situaţie este uşor de detectat. Fie angajatorul crede ceva şi vrea să i se confirme acel lucru, fie are planuri politice ascunse care ar fi favorizate de anumite descoperiri. În acest caz este treaba managerului de proiect să rezolve situaţia.

Testul: rare sunt situaţiile în care clienţii nu oferă

sarcini-test doar pentru ca operatorul să dovedească ce poate. Pe lângă faptul că este lipsit de bun-simț, acest lucru mai este și inutil. Clientul trebuie educat să știe că *un rezultat bun sau rău la o întrebare nu are caracter general.* Testul va dovedi doar cât de bun este operatorul, privitor la acea întrebare specifică.

Ședințe pregătitoare: sunt asemănătoare cu întrebările test, dar sunt implementate OpVDC-ului de oamenii lui. Se realizează în unul din două feluri:

1. oferind operatorului serii de ținte pregătitoare până devine din ce în ce mai bun, iar mai apoi i se dă o țintă reală;
2. oferind operatorului o singură țintă-test pentru a evalua capacitatea sa din acea zi, apoi judecând rezultatele obținute după o ședință reală raportată la ședința-test.

Ședințele pregătitoare nu sunt eficiente. Ele doar obosesc operatorul, risipesc energia psihică și înrăutățesc performanțele. În plus, așa cum am mai arătat, evoluția bună sau rea la o anumită întrebare nu semnifică faptul că la o altă întrebare rezultatul va fi același. O ședință de pregătire poate suna ca o idee bună și logică, dar, în practică, face rău operatorului și produsului final. Așa că nu faceți asta.

Minciuna: poate suna ridicol, dar se petrece așa de des încât și-a câștigat un loc în Hala Faimei Ororilor. Un angajator va oferi ca sarcină o minciună. Odată am lucrat cu cinci operatori, cinci ședințe complete și am obținut doar prostii și contradicții, numai pentru a afla mai târziu că angajatorul ne-a dat sarcina să descriem o crimă ce nu a avut loc niciodată. Când l-am confruntat legat de acest lucru, el mi-a răspuns cu un chip

BCU M. EMINESCU IAȘI

inexpresiv: „Dacă erai cu adevărat paranormal, ai fi ştiut că mint."

SMM (sarcini multiple masive): pentru mare parte din operatori, ar trebui folosită o întrebare pe şedinţă. Dacă se găsesc informaţii referitoare la o altă întrebare din sarcină, ele trebuie notate de către analist şi adăugate între cele ce vor fi obţinute în şedinţa ce va trata întrebarea cu pricina. SMM este o tendinţă des întâlnită la mulţi operatori. Ei încearcă să ceară răspuns la toate întrebările posibile şi la toate ramificaţiile acelor întrebări. Exemplu: *„evenimentul aşteptat se va petrece pe parcursul anului acesta sau a anului următor? Şi dacă se va petrece, unde şi când vor apărea semne ce vor conduce la desfăşurarea lui? Şi cine vor fi cei implicaţi? Dă orice descripţie sau nume poţi. Dacă nu va avea loc, ce factori vor duce la acest lucru şi ce se va întâmpla în schimb?*

Asemenea sarcină trebuie tratată în trei paşi:

1. se va separa sarcina în întrebări simple şi inteligente şi eliminarea întrebărilor ce sunt de prisos sau la care s-ar putea găsi răspuns prin alte metode;
2. se contactează clientul pentru a-şi da acordul cu privire la revizuirea sarcinii. Se verifică la câte întrebări se poate renunţa. Se verifică dacă angajatorul ştie ce vrea să întrebe de fapt. Apoi el trebuie educat referitor la modul în care să aducă însărcinări pe viitor;
3. dacă rămân mai multe întrebări, ierarhizaţi-le în funcţie de importanţă (verificaţi părerea clientului) şi faceţi un program logic al şedinţei de vizionare, pentru a da fiecărui operator *doar o întrebare pe şedinţă.* Dacă în decursul uneia dintre şedinţe se răspunde la alte întrebări decât cea însărcinată, se şterg acele întrebări din programul de lucru al operatorului.

Însărcinări paradoxale: acestea sunt însărcinări pentru a afla unele informații despre un eveniment cu scopul de a-l preveni. Rezultatul însărcinărilor paradoxale va fi că percepțiile operatorului se vor dovedi greșite. Cel mai bun mod de a explica însărcinările paradoxale este printr-un exemplu: să spunem că ești însărcinat de poliție să descrii locul în care se va afla un criminal la orele 21:00. Tu descrii localul Joe's Bar and Grill. La orele 20:00, poliția vine și se ascunde în tufișuri pentru a-l prinde pe criminal atunci când va veni. La 20:30 criminalul își face apariția și este imediat arestat. La orele 21:00, criminalul se află la închisoare. Toată lumea este mulțumită că tu ți-ai făcut treaba. Mulțumită ție criminalul a fost prins. Cu toate acestea, mintea ta subconștientă nu este fericită în urma evenimentelor. A fost determinată să se înșele. Criminalul nu se afla la acel local la orele 21:00, ci se afla la închisoare.

Este logic să presupunem că mintea subconștientă trebuia să prevadă evenimentele și să descrie locul în care se va afla criminalul la 21:00, ca fiind o celulă. Cu toate acestea, dacă mintea subconștientă ar fi oferit acea informație, poliția nu ar fi știut să meargă la local, nu ar fi prins criminalul, iar locația acestuia la acel moment nu ar fi fost o celulă, ci el s-ar fi aflat la bar. Oricum ar acționa mintea subconștientă, percepțiile ei se vor dovedi greșite. Subconștientul nu trece ușor peste aceste evenimente. După o serie de sarcini de această natură, va refuza să mai lucreze în astfel de circumstanțe. Astfel că operatorul va obține doar informații proaste, în caz că va fi o situație în care este posibilă apariția unei însărcinări paradoxale. Însărcinările paradoxale pot duce la deprecierea operatorilor.

Soluția la aceste însărcinări este simplă. Schimbați sarcina astfel încât ea să nu devină un paradox. De

exemplu, în cazul de mai sus, sarcina putea fi schimbată astfel: *„Ţinta este locaţia unde va fi prins criminalul dacă poliţia va acţiona în această seară."*

Informaţia preliminară ce va fi dată operatorului e următoarea: „Ţinta este o locaţie. Descrie locaţia."

TERMINOLOGIA DIN TIMPUL ŞEDINŢEI

În mare parte, vocabularul din timpul şedinţei ce este prezentat aici este dat în ordinea în care apare în mod natural în cadrul şedinţei.

TAME CAT (Transferul energiei mentale accesate către gândul accesibil conştient): acesta este sensul muncii fiecărui operator VDC – percepţia accesată dintr-o sursă cu adevărat psihică. Aşa cum veţi vedea, acest lucru poate fi verificat doar după primirea feedback-ului.

Atractanţi şi repelanţi: atât atractanţii cât şi repelanţii distrug şedinţele, prin simplul fapt că atrag de la ţintă atenţia operatorului.

POCA (avanpremiera atractanţilor ulteriori): este o formă de atractor silenţioasă şi insidioasă. Înainte de începerea şedinţei, apar o serie de gânduri legate de ţinta avută în vedere. Dacă aceste gânduri nu sunt înlăturate (vezi SA mai jos), se transformă într-un SCWERL (vezi mai jos) şi poate duce la o şedinţă de coşmar.

POCD (avanpremiera distragerilor ulterioare): aceasta nu este nici silenţioasă şi nici insidioasă. Este cunoaşterea sau intuirea faptului că va apărea o distragere (de exemplu, aşteptarea unui telefon, ce ar putea veni în timpul şedinţei). Dacă nu este înlăturată (SA), devine un distrăgător în toată puterea, iar

operatorul devine incapabil de a realiza şedinţa.

SA (înlăturarea): „a înlătura" un atractor sau un distrăgător nu este întotdeauna o sarcină uşoară. Operatorul trebuie să identifice cu onestitate problema, să înfrunte cauza, iar apoi să facă un pact cu sine, ca măcar pentru următoarele minute gândurile supărătoare să fie înlăturate pentru a putea îndeplini o slujbă. Este important ca problema să fie rezolvată după încheierea şedinţei. Dacă nu, subconştientul nu va mai înlătura altădată gândurile, ştiind că mintea conştientă nu-şi ţine promisiunile.

Cuvinte Magice: acele cuvinte care semnalează aspecte ce nu au legătură cu percepţiile apărute în desfăşurarea şedinţei. Urmează două exemple:

Când un operator înlătură orice fel de problemă (POCA şi POCD, de exemplu), poate veni o vreme când el/ea nu va dori să scrie problema ca să fie văzută de toată lumea. Aceste probleme implică dificultăţi din timpul ciclului menstrual, alte probleme fizice, probleme personale cu supraveghetorul sau cu administraţia etc. În asemenea perioade, operatorului îi este permis să scrie cuvântul „da" în coloana cu lucruri înlăturate. Se înţelege că nimeni nu are dreptul să-l întrebe pe operator ce înseamnă sau ce reprezintă aceasta. Este un lucru privat acceptat şi cunoscut doar de operator.

Un alt exemplu de cuvânt magic este „mergi". De fiecare dată când supraveghetorul foloseşte cuvântul „mergi", semnalizează faptul că operatorului i s-a dat o comandă de deplasare de la o zonă sau un aspect al ţintei spre altul. Operatorul se opreşte din vizionat la auzul acestui cuvânt şi îşi notează noile directive. Acest lucru este important pentru ca supraveghetorul, operatorul şi analistul să aibă cu toţii o înregistrare a poziţiei operatorului la locul ţintei, în orice moment pe

timpul şedinţei.

Preinformare: după ce (şi numai după) un operator VDC este destul de îndemânatic în a avea de-a face cu atractanţi şi distractanţi, este posibilă o preinformare a şedinţei prin oferirea de informaţii preliminare. *Aceste informaţii trebuie să aibă caracter general şi neutru.* Scopul acestor preinformări este scutirea operatorului de ore de căutări ce ar necesita găsirea ţintei. Trebuie respectate însă cu stricteţe următoarele reguli ale preinformării:

1. preinformarea trebuie să conţină un vocabular redus, determinat anterior şi discutat între supraveghetor şi operator. Setul de fraze de bază al preinformării este:

Ţinta este o persoană.
Ţinta este „făcută de mîna omului".
Ţinta este o locaţie.
Ţinta este un eveniment.

2. preinformarea trebuie să conţină numai cuvinte neutre. De exemplu, ar fi destructiv să-i spui OpVDC-ului: *„Ieri, o fată de şase ani a fost violată în grup, aruncată în portbagajul unei maşini şi răpită. Descrie starea ei fizică şi emoţională curentă."* O preinformare bună ar fi să-i spunem OpVDC-ului: *„Ţinta este o persoană. Descrie condiţia fizică şi emoţională a persoanei-ţintă în momentul prezent."*
3. supraveghetorul trebuie să-şi amintească faptul că preinformarea este menită să îl scutească pe operator de munca în plus, nu să-i spună ce trebuie să găsească. De exemplu, nu ar fi permis să-i spună: „Descrie dacă persoana-ţintă este sau nu decedată."

Există o formă specifică în care se face preinformarea, iar tradiţia a dezvoltat înţelesuri subtile ale

cuvintelor folosite. De exemplu, „ţintă" semnifică tot ce se află la o locaţie. Astfel că preinformarea: „Ţinta este o activitate. Descrie ţinta" ar însemna că operatorul trebuie să descrie toată ţinta în relaţia ei cu activitatea din sarcină. Dar dacă operatorului i se va da preinformarea: „Ţinta este o activitate. Descrie activitatea", va şti că angajatorul este interesat doar de activitatea însăşi. Când preinformarea este: „Ţinta este o locaţie. Descrie locaţia", operatorul ştie că va trebui să prezinte doar aspectele fizice şi nimic mai mult. Dar când preinformarea spune: „Ţinta este o locaţie. Descrie ţinta", operatorul ştie că trebuie să descrie locaţia şi tot ce are legătură cu ea. În alte cuvinte, operatorul înţelege că este liber să se plimbe prin zonă şi să descrie ce îl interesează.

„O întrebare bine formulată pentru un paranormal." Aceasta are două părţi: prima parte este sarcina pentru subconştient, iar partea a doua este o directivă la timpul prezent către mintea conştientă a paranormalului sau operatorului VD pentru a îndeplini o sarcină, cu scopul ca aceasta să nu împiedice subconştientul. Această tehnică duce la îmbunătăţirea preciziei şi ar trebui folosită mereu atunci când se stabilesc sarcini pentru orice operator al vederii la distanţă.

Exemple de întrebări formulate bine:

„Ţinta este o locaţie. Descrie locaţia."
„Mergi la o sută de metri deasupra ţintei. Acum, spune-mi ce vezi."
„Atinge mental ţinta. Spune-mi ce temperatură are."

Fiecare din întrebările de mai sus are două părţi. Prima parte nu poate fi realizată de mintea conştientă. A

doua parte poate fi îndeplinită şi este enunţată la timpul prezent. Timpul prezent a părţii a doua este foarte important, încât mintea conştientă funcţionează cel mai bine în prezent. Enunţuri de genul: „Mergi o sută de ani înapoi în timp şi spune-mi *ce s-a petrecut atunci*" duc la o evaluare a problemei din punctul de vedere al preconcepţiilor şi stereotipiei operatorului. Pe când enunţul: „Mergi o sută de ani înapoi în timp şi spune-mi *ce vezi acum*" determină operatorul să sondeze subconştientul pentru a obţine această informaţie pe care el o va raporta.

Ţinta: folosind VDC, operatorul este capabil să descrie orice locaţie, activitate, eveniment sau persoană, indiferent de perioada de timp sau de spaţiulnîn care se află. El este capabil să descrie şi aspecte mult mai complexe ale ţintelor, de exemplu, scopuri, teorii şi principii din spatele lucrurilor, cauze ce duc la producerea unui eveniment sau la realizarea unei activităţi şi toate implicaţiile acestora. Oricare dintre aceste aspecte pot fi date ca sarcină operatorului. Ţinta atunci este reprezentată de aspectul unui loc vizat de sarcină şi toate implicaţiile sale.

Ţintă dificilă: ţinta pentru care există sau va exista feedback. Ţinte, cum ar fi obiecte, activităţi concrete şi vizibile şi locaţii fizice sunt catalogate a fi ţinte dificile. Acţiunile viitoare ale unei persoane-ţintă intră în aceeaşi categorie, deoarece în timp acestea vor furniza, după o perioadă de aşteptare, feedback demonstrabil.

Ţintă ezoterică: este reprezentată de ţinta care nu va avea un feedback concret sau previzibil în vederea evaluării şedinţei. Exemple pot fi civilizaţii de pe alte planete sau din alte galaxii, prezenţa sau absenţa unei mustăţi în cazul lui Iisus, locaţia Chivotului de Aur, entităţi din universuri paralele, sentimentele reale ale

unui decedat despre anumite evenimente istorice etc. Singurul mod în care poţi avea încredere în rezultatele unei şedinţe cu ţintă ezoterică este statistica performanţelor operatorului. Dacă această statistică nu există, şedinţa poate fi interesantă şi poate duce la percepţii extraordinare, dar nu pot fi luate de bune. Se spune deseori că dacă mai mulţi operatori obţin aceleaşi rezultate, semnifică faptul că ele sunt reale. În practică, o asemenea presupunere nu este corectă, din cauza sentimentelor generale asupra unei ţinte şi a unui factor numit „pisica vecinului". Ţintele ezoterice au doar scop distractiv.

Şedinţa dublă oarbă: este acea şedinţă în care nici operatorul şi nici supraveghetorul nu ştiu despre ce ţintă este vorba. Scopul unei astfel de sesiuni este asigurarea faptului că supraveghetorul nu va contamina şedinţa, conducându-l pe operator să găsească ceea ce el ştie despre ţintă. În realitate, şedinţele dublu oarbe nu există. Odată ce operatorul a făcut două sau trei descrieri, supraveghetorul îşi va forma o imagine mentală a ceea ce crede el că este ţinta, iar din acel punct apar contaminarea şi conducerea, chiar dacă supraveghetorul ştie sau nu despre ţinta reală. Şedinţele dublu oarbe se relizează în laborator în vederea obţinerii unui experiment pur. În practică, necesitatea unor astfel de şedinţe nu este mare şi chiar riscă să încetinească operatorul care se poate crampona pe zone ale ţintei care nu prezintă nicio importanţă pentru client.

Conducerea operatorului: supraveghetorul va conduce mai mereu operatorul să găsească ţinta despre care crede el că este vorba în sarcină. Chiar şi cei mai antrenaţi supraveghetori pot avea reacţii subtile la percepţiile operatorului, reacţii ce vor avea ca rezultat conducerea operatorului. Unii oameni spun că şi dacă

supraveghetorul este perfect şi nu reacţionează în niciun fel perceptibil, el va reacţiona prin emisii de feromoni la acele percepţii pe care le consideră corecte sau incorecte. Operatorul va simţi inconştient aceşti feromoni şi va fi condus în direcţia în care supraveghetorul crede că ar trebui să meargă şedinţa.

Din aceste motive, este foarte discutată necesitatea unui supraveghetor în timpul şedinţelor. Dar, deoarece aceştia mai au şi alte îndatoriri, este considerat a fi un bun neprețuit al operatorului, în ciuda conducerilor neintenţionate ce pot apărea.

Linie de semnalizare sau matrice: doi termeni folosiţi pentru a indica sursa informaţiei. În realitate, ambii termeni semnifică: „nu ştiu de unde vine informaţia".

Coordonate: în VDC, operatorul îşi începe şedinţa plecând de la un set arbitrar de numere sau de la o grupare de numere şi litere, grupare ce va fi corespondentul ţintei. Acest lucru va permite operatorului să lucreze „legat la ochi" pentru ca imaginaţa să nu îl încurce. În realitate, acest mod de operare duce la o mai mare precizie şi la mai puţine frustrări pentru operator.

Grupările numerice poartă denumirea de „coordonate" deoarece Ingo Swann, cel care a inventat această metodologie, folosea iniţial coordonate geografice în acelaşi scop. Imediat ce tehnologia a ajuns în folosul armatei şi al guvernului, nu a fost posibilă mereu furnizarea de coordonate geografice (de exemplu, în cazul unui ostatic), deoarece nu erau ştiute întotdeauna. Astfel că erau folosite numere aleatorii sau „structurate". Un număr structurat nu are nimic de-a face cu ţinta, dar permite catalogarea ţintei într-un mod ordonat. De exemplu, coordonatele pentru o sarcină specifică pot fi 994412/018051. Un astfel de număr structurat este

format din diverse elemente ale bazei de date:
99 – o şedinţă făcută în 1999;
44 – făcută pentru clientul nr. 44;
12 – este al doisprezecelea proiect pentru acest client în acest an;
018 – şedinţă realizată de operatorul 018;
05 – pe a cincea întrebare a clientului;
1 – este prima dată când acest operator a lucrat la această întrebare.

Informaţia conţinută de aceste numere nu va oferi operatorului elemente informative despre ţintă.

Ideograma: o reprezentare grafică, fizică a unui concept de bază sau gestaltic. Necesită un antrenament extensiv din partea operatorului ce se aseamănă cu arta marţială. Elementele grafice trebuie realizate ca urmare a unei reacţii instinctuale la un concept din subconştientul operatorului. Când explic acest cuvânt unor studenţi, le spun că arată însuşiri. De exemplu, subconştientul poate produce o linie dreaptă, o linie curbă şi o linie frântă. Acesta poate fi modul în care subconştientul îi spune operatorului: „Nu ştiu încă despre ce e vorba, dar la locul ţintei este ceva pământos, ceva apos şi ceva făcut de om". Este primul mod în care operatorul ia contact cu ţinta.

Aerograma: este o ideogramă pe care operatorul o va face în aer încât la momentul apariţiei mişcării instinctuale nu ţinea pixul pe foaie. Un alt tip de aerogramă apare atunci când operatorul ţine pixul aşa de apăsat pe foaie încât vârful acestuia nu se mişcă. Reacţia va apărea atunci la capătul celălalt al pixului, ce se va învârti deasupra foii.

ANS/CNS: există foarte multe dezbateri ce pun în discuţie proveniența actului reflex pe care îl face mâna:

este produs de sistemul nervos autonom (vegetativ) sau de sistemul nervos central. Ambele sisteme răspund de anumite automatisme din corp. În ceea ce-l priveşte pe operator, actul reflex pe care îl face mâna este un răspuns al corpului la informaţii aflate în subconştient. Operatorul trebuie să aibă în vedere antrenarea acestui act reflex în vederea obţinerii de precizie, fără să-l intereseze ce sistem intern este responsabil de acest reflex.

Secvenţa IAB: după ce un operator desenează o ideogramă, va trebui să înţeleagă ce vrea subconştientul să-i comunice. Acesta este un proces în două etape etichetate drept pasul A şi pasul B. Secvenţa A-B completă a ideogramei este principalul component lucrativ al Fazei 1 a procesului VDC.

EA (atractant emoţional): unele părţi ale zonei-ţintă pot exercita atracţie emoţională spre operator. Ele sunt plăcute, sigure sau pur şi simplu interesante. În momentul în care operatorul îşi îndreaptă atenţia pentru a experimenta minunatul atractant, sarcina devine neimportantă.

ED (distragere emoţională): are tendinţa de a fi neplăcut şi poate crea un gând accesibil conştient anxios (CAT). Dacă ED nu este îndepărtat şedinţa se va îndrepta spre confuzie şi impresii contradictorii, pe măsură ce operatorul încearcă să evite percepţiile ce conţin acele emoţii nedorite.

NAG (defineşte sau ghiceşte ori, pe scurt, DSG): este acea parte a minţii, situată la graniţa dintre conştient şi subconştient, pe post de gardian. În momentul în care o percepţie abia se conturează în subconştient, DSG încearcă să o identifice ca prieten sau duşman. El spune: „Ştiu ce e această percepţie" şi o denumeşte. DSG ne-a permis să supravieţuim ca specie,

dar, de obicei, îşi dă cu părerea înainte de a obţine toate informaţiile. Are, de asemenea, tendinţa de a ghici în sensul siguranţei şi acurateţei. Astfel apar mai toate „pisicile rătăcite" (STRAY CATS).

STRAY CAT (transferul subconştient al amintirilor, anxietăţilor şi dorinţelor către gândul accesibil conştient): una dintre cele mai persistente probleme pe care le înfruntă un operator VDC este o impresie ce apare din propriile amintiri, frici, dorinţe sau imaginaţii şi care nu poate fi deosebită de o percepţie *psi* adevărată. *Dar chiar dacă o impresie este STRAY CAT, asta nu înseamnă că este greşită.*

„Clipire în zonă": în primele momente de contact cu zona-ţintă, mintea începe să se uite frenetic prin zonă pentru a se orienta. Ca o analogie la această problemă, să presupunem că vă aflaţi fizic într-un loc nou şi straniu, complet întunecat şi aveţi la dispoziţie doar o lanternă stilou. Nu ştiţi dacă vă aflaţi pe marginea unei prăpastii, sub ceva ce stă să cadă sau dacă vă pândeşte vreun pericol. Atenţia (şi raza de lumină a lanternei) se focalizează pentru a vedea toate elementele din acel loc. Îndreptaţi raza de lumină undeva, în dreapta sus şi vedeţi ceva roşu. O îndreptaţi înainte şi vedeţi ceva cauciucat. Îndreptaţi lanterna spre stânga şi vedeţi ceva rotund. Dacă acest lucru se întâmplă în planul fizic, vă daţi seama că cele trei elemente sunt distincte. În schimb, atunci când subconştientul dumneavoastră face la fel şi raportează că vede ceva „roşu", „cauciucat" şi „rotund", DSG-ul intervine şi spune: „Ooo! Ştiu despre ce este vorba! Este o minge!" În stadiile de început ale VDC, operatorul nu ar trebui să încerce să identifice ceea ce percepe în timp ce „clipeşte prin zonă". Cheia este răbdarea.

Impactul estetic: la începutul fazei 2, operatorul va

obţine percepţii aleatorii. Are loc o creştere a conştientizării dimensionale a zonei până în punctul în care va apărea conştientizarea totală, atunci când operatorul va „simţi" o legătură cu zona. Atunci va apărea un sentiment de uşurare (sau o altă emoţie, dacă în zonă se află pericole), după care operatorul îşi va înfrâna mintea şi se va uita la fiecare parte a zonei în adâncime şi în detaliu. Punctul în care este stabilită acea relaţie cu zona, relaţie acompaniată de reacţii emoţionale, se numeşte impact estetic. Este o bornă orientativă în şedinţa VDC. În acest moment, „clipirea prin zonă" încetează, iar operatorul începe să înţeleagă zona-ţintă.

Până în acest moment, regula operatorului trebuie să fie: „Nu există altă şedinţă dincolo de firul pe care te afli." Orice percepţie ce a fost obţinută până în acest punct, trebuie uitată, iar operatorul trebuie să se focalizeze pe următoarele. Dacă încercaţi să le luaţi cu voi mai departe, în şedinţă, povara ce va rezulta va cauza eşecul şedinţei. În timpul fazelor 1, 2 şi 3, regula pentru eficienţă maximă este: „Ai o percepţie – o scrii – o uiţi. Ai o percepţie – o scrii – o uiţi."

Comenzi: atunci când operatorul are momente de pauză sau începe să se încurce în timpul şedinţei, supraveghetorul poate folosi o comandă. Comenzile trebuie să fie neutre şi nu trebuie folosite pentru a-l conduce pe operator spre informaţii legate de ţintă. Este doar „o înţepătură în coaste" pentru a-l face pe operator să meargă mai departe.

Comenzi standard: acestea sunt cuvinte neutre ce îi vor sugera operatorului să caute un anumit tip de percepţie. Aceste comenzi trebuie să fie neutre şi nu trebuie folosite pentru conducerea operatorului. Exemple: „culori?", „forme?", „mărimi?" etc. Operatorul nu trebuie să răspundă la aceste întrebări. Pentru

a face acest lucru are nevoie de gândirea conştientă. Supraveghetorul doar îl „înţeapă" pe operator până când acesta a începe să vizioneze din nou. Apoi supraveghetorul se opreşte.

Comenzi de acţiune: uneori supraveghetorul îi poate comanda operatorului să interacţioneze cu ţinta şi să raporteze rezultatele. Comenzile de acţiune trebuie date sub forma unor „întrebări potrivite pentru un paranormal". Exemplu: „Atinge mental ţinta cu limba. Ce gust simţi?"

Comenzi de mişcare: supraveghetorul îi poate cere operatorului să se mişte prin zona-ţintă în timp şi spaţiu. Când cererea este făcută, operatorul şi-o notează pe foaia de lucru, pentru ca cei ce vor veni în contact cu acea foaie să ştie unde şi când a fost mutat.

Înşiruirea: comenzile de mişcare pot fi legate una de alta, în aşa fel în care legi capătul unui ghem de aţă de un punct de plecare pentru a nu te pierde. Prin folosirea înşiruirii, operatorul poate fi mutat de la orice ţintă la o altă ţintă, chiar şi la cele pe care în mod normal nu le-ar fi putut viziona din cauza fricilor sau a repulsiei. De asemenea, atunci când operatorul cunoaşte aşa de bine ţinta încât nu mai poate lucra pe ea fără contaminare, un supraveghetor îi poate da o ţintă complet diferită, iar în timpul acesta să-i mai dea o serie de comenzi înşiruite care să-l ameţească şi astfel să-l aducă la ţinta dorită destul de mult timp încât acesta să poată extrage informaţia căutată.

CAT (pisică): este prescurtarea de la STRAY CAT (pisică rătăcită). Este un nume generic dat uneia din multele tipuri de impresii ce rezultă ca urmare a acţiunii DSG şi nu vin de la „sursă". Exemple: CAT anxios, CAT de memorie, CAT de dorinţe.

CAT (pisică) ce îşi urmăreşte coada: aceasta este o

situaţie „înfăşurată în jurul unui ax central" şi apare atunci când operatorul are o impresie şi gândeşte: „Nu. Este probabil un STRAY CAT," după care apare un gând contradictoriu sau un sentiment ce zice: „Nu... părea a fi totuşi o impresie validă." Astfel începe o luptă mentală ce captează atenţia operatorului de la sarcina pe care o îndeplinea, pentru a se decide dacă o percepţie a fost autentică sau a provenit din propriile dorinţe etc. (un STRAY CAT). În curând, chiar procesul decizional va deveni o distragere. Există doar o singură cale de a ieşi din această situaţie hipnotică. Operatorului îi trebuie adus aminte verbal: *„Este un STRAY CAT! Dar nu uita, faptul că este un STRAY CAT nu înseamnă că e greşit. Aşa că notează-l şi mergi mai departe."*

Responsabilitatea acestei reamintiri îi revine supraveghetorului. El trebuie deci să fie atent la apariţia unei astfel de situaţii, deoarece operatorul nu va verbaliza această eventuală luptă interioară. Acest lucru se petrece des. Dacă această situaţie nu este oprită, se ajunge la „clădirea de castele" sau la o situaţie numită SCWERL (vezi mai jos).

Clădirea de castele: un zidar începe construcţia zidului unui castel după ce a găsit o piatră masivă, pe care o pune în locul portivit. Apoi caută o altă piatră ce să se potrivească pe prima. Dacă a doua piatră nu se potriveşte, el o dă la o parte şi caută o piatră ce se potriveşte în încercarea de a crea o suprafaţă uniformă, ce va fi puternică şi va rezista unui atac. Operatorii VDC sunt înclinaţi în a face acelaşi lucru cu percepţiile. Atunci când un operator începe clădirea unui castel, el va elimina chiar şi impresii valide care însă nu se potrivesc cu impresia ce apare la un moment dat. Există o tendinţă de a spune: „Dacă X este adevărat, atunci Y nu are cum să fie." Rezultatul va fi un STRAY CAT bine

construit. Şi pe lângă faptul că aceste rezultate vor fi greşite, operatorul va avea senzaţia că a „prins" ţinta. Acest fapt iniţiază un efect în spirală ce va face ca operatorul să fie şi mai predispus să elimine informaţiile contradictorii şi să caute în mod activ percepţii care să-i întărească părerea.

SCWERL (pronunţat „squirrel" = veveriţă) (STRAY CAT Wrecking Everithing Running Loose = pisică rătăcită care fuge liberă şi distruge tot): acest acronim descrie foarte bine problema. Un STRAY CAT de necontrolat duce la eşuarea unei şedinţe, prin faptul că aruncă îndoieli cu privire la tot ce a fost perceput până atunci. Cu cât operatorul îl fugăreşte mai mult cu atât acesta devine mai evaziv. În curând, tot timpul operatorului este consumat în prinderea şi controlarea sa, iar operatorul va distruge şedinţa la fel de mult ca şi un STRAY CAT, sau poate chiar mai mult. Pe scurt, un SCWERL va distruge o şedinţă fără ca aceasta să mai poată fi reparată. Cea mai potrivită acţiune atunci când un SCWERL apare este oprirea şi, dacă este necesar, reluarea şedinţei de la început.

CAT-ul angajatorului: deoarece angajatorul are în mod obişnuit o idee despre necunoscutele sarcinii, trebuie avută mare grijă pentru a se asigura faptul că aceste idei nu transpar din textul sarcinii. Exemplu: *„Fiica mea lipseşte. Cum arată bărbatul care a răpit-o?"* În acest exemplu putem observa clar introducerea unor informaţii cu care operatorul va fi nevoit să lupte: „răpit" şi „bărbat". Bineînţeles că există posibilitatea ca niciuna din aceste informaţii să nu fie adevărată. Cu toate acestea, dacă enunţul respectiv ajunge la operator, va deveni un STRAY CAT pe care operatorul reuşeşte rar să-l stăpânească. Supraveghetorul va trebui să reformuleze sarcina înainte ca operatorul să o vadă. Enunţarea

unei sarcini ar trebui să fie cât se poate de neutră.

CAT-ul supraveghetorului: chiar dacă supraveghetorul are sau nu cunoştinţe despre zona-ţintă, se întâmplă des ca DSG-ul supraveghetorului să intervină şi să spună: *„Ştiu ce este acest lucru!"* Dacă supraveghetorul nu este capabil să înlăture aceste impresii, şedinţa ar trebui oprită. Dacă nu este oprită, supraveghetorul va începe să injecteze comenzi, afirmaţii orientative şi/sau gesturi fizice care îl vor conduce pe operator să găsească ceea ce doreşte supraveghetorul.

CAT-ul analistului: analistul trebuie să studieze foile rezultate în urma unei şedinţe şi să extragă informaţiile descoperite. Orice preconcepţie a analistului legată de zona-ţintă, va influenţa interpretarea celor găsite de operator, putând chiar să le distorsioneze. Pentru a preveni acest lucru, analistul trebuie să verifice interpretările în prezenţa supraveghetorului şi operatorului.

CAT-ul reporterului: preconcepţiile scriitorului de rapoarte despre zona-ţintă, influenţează atribuirea gradului de valoare al informaţiilor. De multe ori, acesta se simte responsabil pentru rapoartele pe care le scrie. Dacă reputaţia lui depinde de informaţiile din raport, chiar dacă o şedinţă a fost perfectă, aceasta poate fi făcută pierdută.

CAT-ul clientului: deşi clienţii vin la noi să afle adevăruri, acestea nu sunt mereu primite bine. Dacă un client vrea să i se confirme nişte preconcepţii bine înrădăcinate, toate eforturile sunt inutile, cu excepţia situaţiei în care preconcepţiile clientului sunt corecte – atunci deveniţi eroi.

CAT-ul vecinului: deşi termenul a fost inventat ca o glumă, este unul dintre favoriţii operatorilor. Practic un operator spune: „Nu am greşit, dar am perceput ceea

ce gândea altcineva (supraveghetorul, angajatorul, un alt operator) despre ţintă. Ei se înşelau. Ştii cum e cu telepatia asta." Din păcate, cercetările şi datele au arătat că există astfel de situaţii. Totuşi nu se petrec aşa de des pe cât ar vrea operatorul să ne facă să credem.

A descrie mânerul uşii: deseori, un operator se va ataşa aşa de mult de o parte a unei zone vizate încât acceptă acea parte ca fiind ţinta urmărită şi ratează complet misiunea. În această situaţie, operatorul nu poate „vedea pădurea de copaci". Termenul a apărut după ce un supraveghetor şi un operator au mers într-o zonă fizică pentru a primi feedback la o şedinţă făcută în acea zonă. Operatorul a mers la o uşă, a arătat cu degetul spre mâner şi a spus:"Asta este ceea ce am văzut. Era un mâner de uşă." „Şi asta ai descris tu timp de o oră", a spus supraveghetorul, „dar ţinta era casa."

Psi (imersiune perfectă în spaţiu): există situaţii în care contactul cu ţinta este atât de puternic, încât operatorul experimentează o proiecţie reală în zonă: sunete, vedere, miros şi toate celelalte percepţii sunt perfecte. Acest lucru se petrece rar şi este foarte incitant.

Probleme de orientare în zonă: se petrec situaţii când operatorul, odată ajuns într-o zonă, se simte „dezorientat". El se găseşte fie aplecat într-o parte, fie întors cu capul în jos, pe o parte sau, şi mai bizar, se poate simţi de un cm sau de o mie de metri înălţime. El nu-şi dă seama că ceva e în neregulă şi începe să descrie zona din acel punct de vedere. Dar o orientare sucită va însemna că imaginaţia operatorului va interveni mult mai devreme în încercarea de a înţelege situaţia. Astfel că o minge de fotbal poate apărea a fi un dirijabil, un stâlp poate fi văzut ca lancea unui cavaler pregătit de luptă sau New York-ul poate arăta ca un mic muşuroi de furnici. Până când operatorul reuşeşte să se reorien-

teze, vor apărea erori grave de percepţie.

Micromişcări: atunci când subconştientul încearcă să descrie o percepţie de natură psihică reală, este deseori întrerupt de frici, anxietăţi şi amintiri din alte părţi ale minţii (DSG). Aceste impresii sunt transmise minţii conştiente şi culori sau mirosuri sunt confundate cu impresiile psihice care le-au determinat. Cu toate acestea, subconştientul capitulează rar fără să lupte. Vor apărea „indicatori" ai nemulţumirii lui, care pot fi de natură subtilă: dilatarea pupilei sau modificarea scrisului de mână sau foarte clare ca manifestarea unei forme de mânie în care operatorul se ridică de pe scaun şi începe să meargă prin cameră. Deoarece aceşti indicatori formează modele habituale, este posibilă studierea lor pentru a obţine o mai bună înţelegere legat de ce fel de impresii (TAME CAT = pisică blândă) vin de la surse psihice reale şi ce fel de impresii sunt generate de mintea operatorului (STRAY CAT). Din punct de vedere VDC, aceste mişcări se împart în: mişcări naturale şi mişcări VDC.

Micromişcări naturale: sunt acele mişcări pe care operatorul le-a deprins din viaţa de zi cu zi. De exemplu, a da din cap, în cazul în care există o îndoială în privinţa unor relatări, mişcări ale picioarelor ce apar atunci când operatorul în loc să fie în faza de acces a subconştientului, se află, de fapt, în faza conştientă, dilatarea pupilelor ce are loc atunci când operatorul primeşte informaţii de natură sexuală, micşorarea pupilelor ce apare atunci când este obţinută o percepţie vizuală etc. Aceste comportamente sunt de tip standard la toţi operatorii şi pot fi studiate în cărţi despre limbajul trupului.

Micromişcări specifice VDC: după ce un supraveghetor a lucrat destul de mult timp cu un

operator, învățând aproape toate micromișcările naturale ale acestuia, el poate să înceapă stabilirea unor micromișcări specifice VDC care îi vor furniza informații direct din subconștientul operatorului (fără ca mintea conștientă a operatorului să știe de transmiterea acestor mesaje). Aceste mesaje permit subconștientului operatorului să-i spună supraveghetorului dacă lucrurile scrise sunt sau nu ceea ce subconștientul percepe în realitate. Supraveghetorul poate, astfel, să fie atent doar la aceste micromișcări, fără a mai asculta conținutul percepțiilor operatorului – acest lucru ajută la prevenirea CAT-ului supraveghetorului.

Elemente grafice: deoarece VDC este o artă marțială de natură grafică, permite operatorului să realizeze o gamă variată de elemente grafice pentru a servi unor scopuri variate.

Ideograme: reprezentări grafice ale conceptelor gestaltice.

Pictograme: sunt acele ideograme ce se transformă în schițe 2D, ca urmare a relațiilor existente între diferite aspecte ale unei ținte. Schița VDC este de natură ideogramică. Așa vede subconștientul țintele; ținta nu este percepută așa cum ar fi văzută cu ochii.

Modele: sunt ideograme 3D. Folosind plastelină, operatorul poate transpune în planul fizic modul în care subconștientul lui percepe o țintă în spațiu. Modelele obținute pot, de asemenea, să fie alegorii ale unor aspecte conceptuale.

Linii temporale: sunt linii drepte, ce reprezintă evoluția timpului. Operatorul este ghidat să descopere evenimente sau activități de-a lungul acestei linii. Astfel, operatorul este capabil să vadă pe lângă evenimente izolate, serii întregi de evenimente, reușind chiar să le determine locul desfășurării în timp. Linia temporală

poate fi folosită ca alegorii legate de unele aspecte conceptuale. De exemplu, poate fi folosită ca o scală a mărimilor sau legată de relaţii.

Diagrame: linii temporale cu încă o dimensiune, ce arată interacţiunea între două aspecte ale ţintei.

Hărţi: furnizează operatorului interrelaţii spaţiale 2D. În general, există două tipuri de hărţi care funcţionează în mod diferit. O hartă „goală" poate fi sau nu goală. Este denumită „goală" deoarece nu prezintă pe ea localizarea ţintei. Operatorul lucrează pe acest tip de hartă în mod activ, desenând detaliile progresiv. O hartă „printată" prezintă deja detaliile unei zone. Operatorul lucrează pe acest tip de hartă în mod pasiv, înregistrând impresiile primite ca urmare a „deplasării" prin această hartă. Ca şi în cazul altor elemente grafice, nu este obligatoriu ca hărţile să fie spaţiale, putând fi folosite la anumite aspecte conceptuale ale ţintei, cum ar fi graniţe socio-politice, demografie şi altele asemănătoare.

TERMINOLOGIA ANALIZEI ŞI RAPORTĂRII

Analiza şi raportul consensual: potrivirea dintre rapoartele mai multor operatori ce au lucrat la aceeaşi ţintă oferă o măsură a dependabilităţii. Dacă cinci operatori percep acelaşi lucru, atunci acestuia i se oferă mai multă importanţă faţă de un alt aspect perceput doar de doi dintre cei cinci operatori. De obicei, este ignorat orice aspect raportat de o minoritate sau de un singur operator.

De asemenea, dacă unul din aspectele raportate nu se potriveşte cu celelalte (în alte cuvinte, dacă nu este înţeles de analist sau de cel care scrie raportul), el este exclus din raportul final, indiferent de numărul operatorilor ce l-au perceput. Un exemplu poate fi cazul în

care o serie de informații trimise unui analist descrie clar o zonă deșertică, chiar dacă mai mulți operatori au raportat un vapor. Mare parte din celelalte percepții ale operatorilor (chiar și ale celor ce raportau prezența unui vapor) au furnizat descrierea unui deșert. Astfel că informația despre vapor este exclusă din raportul final întrucât nu prezenta vreun sens pentru analist sau pentru cel care scrie raportul. În acest caz particular s-a dovedit a fi vorba de o binecunoscută formațiune stâncoasă deșertică, ce avea formă de vapor care poartă numele de Stânca Vapor. Dacă raportul oferit ofițerilor de poliție ar fi conținut informația despre vapor, chiar dacă nu avea sens, ar fi scutit perioada de căutare cu câteva zile.

Deși raportarea consensuală dă naștere unui raport cursiv și bine organizat, s-a dovedit de nenumărate ori a fi predispusă erorii. Nu este un lucru neobișnuit ca zece operatori să perceapă un lucru, al unsprezecelea să perceapă ceva ce îi contrazice în totalitate pe cei zece, iar în final să se dovedească faptul că cel din urmă avea dreptate, pe când ceilalți zece se înșelau. Scuza invocată pentru o astfel de situație este prezența CAT-ului vecinului; cei zece își „percepeau gândurile reciproc". Raportarea consensuală este predispusă la eroare deoarece analistul sau cel care scrie raportul cunoaște mai multe aspecte legate de caz și are tendința de a alege din percepțiile operatorilor doar acele lucruri ce se potrivesc părerilor sale (STRAY CAT) despre caz. Acest mod de a scrie un raport pur și simplu nu funcționează.

Analiza și raportul statistic (filtrarea analitică): în cazul filtrării analitice, corectitudinea fiecărei percepții a operatorului este verificată cu feedbackul, apoi este asociată cu orice indicator (micromișcare a operatorului)

înregistrat în momentul obţinerii percepţiei. În timp, se obţine pentru fiecare operator un profil al indicatorilor şi al semnificaţiei lor, de o dependabilitate din de în ce mai mare. Printr-o analiză minuţioasă şi printr-o bună cunoaştere a indicatorilor personali ai operatorilor, pot fi eliminate din transcriptele şedinţelor acele părţi în care operatorul îşi imaginează lucruri, fiind păstrate doar informaţiile valide, ca urmare a excluderii din raportul final a informaţiilor ce prezintă cea mai mică probabilitate de a fi corecte. Rezultă astfel un raport ce conţine mai puţină informaţie, dar care are un grad de acurateţe ridicat.

Astfel se obţine un model de lucru individual pentru fiecare operator, ce este folosit ca etalon prin care sunt filtrate noile transcripte şi rapoarte, percepţie cu percepţie, cuvânt cu cuvânt, pentru a testa, retesta şi rafina acurateţea bazei de date cu privire la indicatorii acelui operator.

Creşterea gradului de eficienţă al acestui filtru şi al corectitudinii informaţiilor este direct proporţională cu numărul de şedinţe pe care operatorul le-a realizat.

Analiza pe termen lung a acestor indicatori s-a dovedit a fi folositoare şi la antrenamentul noilor operatori în obţinerea mai uşoară a unui factor de dependabilitate crescut.

Adevărata raportare: de multe ori se întâmplă ca cel care scrie raportul să încerce să îşi dea seama despre ce răspuns sau ţintă este vorba, redactând apoi acel raport prin prisma credinţelor proprii. Pe lângă faptul că acest lucru face ca operatorii să fie nefolositori, informaţiile obţinute de operator sunt distorsionate, iar rezultatele devin invalide. Cel care scrie raportul nu ar trebui să facă o analiză personală întrucât nu deţine toate informaţiile legate de ţintă. Astfel, pentru a evita aceste

situații, s-a creat un fel de formular tip: „Raportează ceea ce ți s-a dat".

Cel care scrie raportul face o listă cu întrebările sarcină ale clientului:

1. care este starea ostaticului?
2. care este cel mai bun moment pentru a încerca o acțiune de salvare?
3. etc.

Cel care scrie raportul va citi apoi rezumatul făcut de operator pentru a culege orice informație care să răspundă la fiecare întrebare, scriind în raport astfel:

a) operatorul XXX raportează că ostaticul are un picior rupt, dar în rest este bine;

b) operatorul XXY raportează că ostaticul...

Întrebarea este ce se va petrece atunci când operatorii nu cad de acord sau chiar se contrazic unul pe celălalt. În acest caz, decizia cine are dreptate și cine greșește nu intră în atribuția celui ce scrie raportul. Slujba lui este să raporteze. Clientul, care deține mult mai multe informații despre țintă, este cel mai în măsură să decidă care dintre percepții trebuie luată în considerare. Pe lângă faptul că furnizează un raport exact despre descoperirile operatorilor, această metodă îi face pe aceștia responsabili de calitatea rezultatelor acestora. Permite, de asemenea, clientului să ceară serviciile acelui operator care i-a furnizat cele mai bune informații, pentru a aprofunda sarcina.

Pălăvrăgeala: reprezintă o încercare de a redefini informațiile obținute de operatori pentru a se potrivi feedbackului. În practică, orice reacție la feedback începe cu „Ei bine..." Această tendință este prezentă atât în cazul operatorilor VDC și a membrilor echipei lor, cât și în cazul practicanților Psi. De exemplu, într-o ședință

un operator a raportat: „Criminalul conduce o maşină galbenă." Feedbackul arată criminalul călătorind într-o căruţă nevopsită încărcată cu fân. Atunci operatorul spune „Ei bine... da! Când am spus maşină mă referam, de fapt, la un fel de vehicul, iar când am spus că este galben, fără îndoială că era vorba despre culoarea fânului. Deci am avut dreptate."

Practica pălăvrăgelii duce la obţinerea unui rezultat slab şi la lipsa de respect faţă de operatorii în vederea la distanţă. Este interesant faptul că această tendinţă este mult mai accentuată la oamenii din jurul clarvăzătorului. Operatorul va dori să ştie ce a greşit şi motivul pentru care s-a petrecut această eroare, el fiind mult mai critic decât ceilalţi cu propriile percepţii. Cu siguranţă că operatorul nu îşi va manifesta deschis nemulţumirile, dar va fi în majoritatea cazurilor ofensat de încercarea celorlalţi de a-i acoperi greşelile prin astfel de potriviri. Operatorii apreciază părerile sincere.

Reverificarea: analistul ar trebui să verifice cu operatorul interpretările pe care le face: „Asta cred că ai vrut să spui. Am dreptate?" Cel care scrie raportul ar trebui să facă acelaşi lucru, înainte de a-l preda clientului. Din păcate, acest lucru nu se prea petrece.

TERMINOLOGIA FOLOSITĂ ÎN REGISTRE

Managementul bazei de date: managementul bazei de date pentru antrenarea şi analiza muncii operatorilor ar trebui să includă cel puţin următoarele informaţii:

Operatorul: nume, număr de identificare sau orice este necesar pentru a şti ce operator a lucrat o anumită şedinţă.

Şedinţa: data, ora de începere, ora la care s-a încheiat.

Ţinta: numele ţintei, numărul proiectului, o descriere detaliată completă şi exhaustivă sau orice altceva este considerat a fi necesar în scopul ţinerii unor registre. Ar trebui să se identifice într-un anumit fel şi locul în care se află ţinta.

Descoperiri: mai multe coloane care să separe categoriile de sarcini pe care le întreprindeţi, incluzând şi categoria informaţiilor de bază. Ţinerea unei evidenţe pe categorii va face mai uşoară identificarea punctelor forte şi a punctelor slabe. De exemplu, sunt mulţi oameni care sunt eficienţi la obţinerea de informaţii cu privire la culori, texturi şi mai puţin eficienţi în alte domenii, cum ar fi mirosuri şi sunete.

Pe lângă aceste categorii esenţiale, informaţiile utile, pe care trebuie sa le ţineţi în baza de date, includ:

Durata şedinţei
Modul în care s-a simţit operatorul în acea zi
Condiţiile meteorologice
Faza Lunii
Bioritm
Tipul şi durata pauzelor (şi în ce moment al şedinţei au survenit)

Baza de date: este un program de calculator ce permite înregistrarea de fracţiuni de informaţii adunate în mod aleatoriu pe măsură ce acest lucru se realizează. Odată introduse, fracţiunile de informaţii sunt comparate, puse în contrast, organizate colectiv, sortate şi studiate pentru a obţine o imagine de ansamblu a subiectului în cauză. De exemplu, dacă punctajele şedinţelor lui George sunt colectate şi introduse de fiecare dată când şedinţele lui sunt evaluate, informaţiile ar putea arăta astfel (vei pag. 326).

Ceea ce pare a fi doar numere fără sens, când sunt prelucrate de programul bazei de date, oferă informaţii

	luni	marţi	miercuri	joi	vineri
Săptămâna 1	87,93	84,55	93,76	65,65	82,73
Săptămâna 2	84,32	88,77	89,99	73,25	81,76
Săptămâna 3	85,00	83,98	91,23	70,02	83,84

exacte despre activitatea unui operator. Chiar dacă operatorul nu se simte bine luni şi crede că în acea zi a avut rezultatele cele mai slabe, baza de date va arăta că, de fapt, cele mai slabe rezultate le-a avut joi, iar cele mai bune miercuri. Datele colectate într-un astfel de program pot fi utilizate la analiza şi la mai buna înţelegere a confuziilor informaţionale ce apar în munca obişnuită.

Câmp: un câmp într-o bază de date reprezintă o singură categorie de informaţii. De exemplu, într-o bază de date normală, urmăriţi să puneţi numele unei persoane, adresa, oraşul, ţara şi codul poştal în câmpuri diferite. Făcând acest lucru devine posibilă căutarea unei persoane după nume, aflarea persoanelor ce locuiesc într-un oraş în care urmează să mergeţi şi cine locuieşte în anumite oraşe şi la anumite adrese pentru a realiza o campanie prin poştă etc.

Înregistrare: gândiţi-vă la o înregistrare ca la un chestionar completat. Deşi toate întrebările sunt plasate în câmpuri separate, întreaga foaie reprezintă o înregistrare. Informaţiile din fiecare înregistrare stau împreună, indiferent de ce veţi face cu acea înregistrare. De exemplu, numele şi adresa unei persoane se află în câmpuri diferite, dar, deoarece fac parte din aceeaşi înregistrare, ele nu se vor separa niciodată.

Cele două reguli majore ale realizării unei baze de date:

GIGO (gunoi introdus = gunoi obţinut): pe măsură ce introduceţi informaţii în baza de date, *să nu uitaţi*

niciodată că, dacă introduceți date false sau neglijente, veți avea parte de rezultate incorecte, nedependabile și lipsite de valoare.

Date parțiale = lipsă de date: dacă veți înregistra în baza de date doar ședințele reușite, o veți putea folosi mai apoi ca să găsiți punctele forte, dar nu va fi de niciun folos în identificarea slăbiciunilor. Nu vă va putea arăta nici ce faceți bine și ce greșiți atunci când aveți o zi proastă în comparație cu rezultatele obținute când aveți o zi bună. Să vă aduceți mereu aminte că multe lucruri în viață se învață și prin eșec. Pentru a învăța din greșeli, acestea trebuie înregistrate și studiate. Același lucru este valabil și în deprinderea vederii la distanță.

BCU IAȘI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

ANEXA 2
FOI DE LUCRU

În scopul înregistrării şi menţinerii unei baze de date, au fost concepute o serie de foi de lucru tip pentru vederea la distanţă controlată. Pe aceste foi sunt trecute explicaţii cu privire la folosirea fiecărui câmp. Formularele incluse aici pot fi reproduse şi folosite în activitatea voastră.

Chiar dacă veţi încerca să concepeţi propriile voastre formulare pe baza exemplelor date, vă avertizez că înregistrările voastre vor avea tendinţa de a nu se potrivi cu înregistrările altor oameni. Este indicat să folosiţi totuşi aceste formulare tip, întrucât ele sunt concepute să fie folosite de majoritatea oamenilor, în vederea standardizării bazelor de date, mai puţin de cei a căror metodologie implică prezenţa unor câmpuri foarte diferite. Trebuie, de asemenea, să realizaţi că, dacă veţi mai adăuga şi alte câmpuri cu privire la alte tipuri de percepţii, veţi face ca datele pe care le colectaţi să fie incompatibile cu alte baze de date standardizate. Dacă vreţi ca informaţia voastră să fie compatibilă, încercaţi să folosiţi pe cât posibil câmpurile standard.

Există desigur şi alte tipuri de foi de lucru special concepute pentru activitatea VDC, dar ele sunt prezentate în cursurile specifice. Aceste foi de lucru se potrivesc şi cu alte metodologii de vedere la distanţă.

FOAIA DE LUCRU A ŞEDINŢEI

Foaia de lucru a şedinţei VDC este formularul de bază al activităţii din timpul unei şedinţe. Este folosită pentru înregistrarea datelor ce vor fi mai apoi introduse

în baza de date. Este, de asemenea, foarte folositoare drept copertă la dosarul ce conține transcrierea ședinței și feedback-ul. Câmpurile de pe formular sunt următoarele:

Identitatea operatorului: Numele vostru sau numărul de operator (dacă ați primit unul – nu inventați singuri unul).

Ținta #: În cele mai multe cazuri, aici se trec coordonatele cu care începeți ședința.

Locația: Nu a orașului sau a țării în care locuiți, ci a locului în care lucrați (masa de bucătărie, biroul, în timp ce conduceți, într-o cafenea la prânz). După un an și ceva de ședințe, veți putea compara diferitele rezultate din diverse locații pentru a vedea unde aveți cele mai bune rezultate.

Data: Data la care se realizează ședința. Dacă se întinde pe mai multe zile, scrieți data începerii.

Start: Ora la care ați început ședința.

Final: Ora la care finalizați ședința. Cei care continuă să vizioneze ținta și pe timpul cât scriu rezumatul, vor trece ora la care termină de scris.

Zona vizată: Se va face o descriere succintă a zonei unde se află ținta. Completarea acestui câmp nu va fi importantă în ziua în care a avut loc ședința, dar poate deveni importantă mai târziu, în comparație cu ședințe mai vechi sau mai noi cu același subiect.

Categorii de percepții: După ce evaluați din punct de vedere al punctajului ședința, treceți re-

zultatul aici. Orice percepţie ce nu poate fi încadrată clar într-o anumită categorie ar trebui scrisă la categoria „altele". Dacă este necesar, folosiţi zona Note de la baza paginii.

Punctarea: Urmaţi metoda simplă în şase paşi prin care să aflaţi în ce procent percepţiile voastre au fost corecte. Acest lucru furnizează un punctaj de ansamblu al şedinţei de vizionare.

Notele: Faceţi notiţe legate de lucrurile pe care le aflaţi în timpul şedinţei, suspiciuni legate de ceea ce a mers bine şi ceea ce nu a mers, apariţia unor percepţii stranii etc. Aceste informaţii se pot dovedi folositoare mai târziu.

BCU IAŞI CENTRAL

FOAIE DE LUCRU PENTRU VEDEREA LA DISTANȚĂ

Probleme-Soluții-Inovații
37 Camino Ranchitos
Alamogordo, NM 88310
(505) 437-8285 e-mail: rviewer@netmdc.com

Identitate operator: _____ Data: __/__/__
Ținta #: _____ Start: _____
Locația: _____ Final: _____
Zona vizată este: _____

PERCEPȚII				PERCEPȚII			
Categorie	D	N	?	Categorie	D	N	?
Aliniament				Obiecte			
Ambianță				Modele			
Biologice				Poziții			
Culori				Scopuri			
Compoziții				Relații			
Concepte				Forme			
Densități				Mărimi			
Direcții				Mirosuri			
Emoții				Sunete			
Iluminare				Structură			
Sensuri				Gust			
Măsuri				Temperaturi			
Mișcări				Texturi			
Numere				Greutate			

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Punctaj	Percepţii
1. Introduceţi numărul total de percepţii (D+N+?).	____
2. Care este numărul total de necunoscute? (?)	____
3. Scădeţi linia 2 din linia 1. Acesta este totalul punctajului.	____
4. Care este numărul total al percepţiilor corecte? (?)	____
5. Împărţiţi linia 4 la linia 3 (?/totalul punctajului)	____
6. Înmulţiţi linia 5 cu 100. Acesta este punctajul final.	____

Note

FOAIA DE LUCRU A SUPRAVEGHETORULUI

Această foaie de lucru îl ajută pe supraveghetor să ţină o evidenţă a tuturor lucrurilor importante ce apar pe durata unei şedinţe.

Data: Ziua, luna şi anul când a avut loc şedinţa.

Operator: Introduceţi numele sau numărul operatorului.

Coordonate: Numerele date operatorului pentru începerea şedinţei.

Informare preliminară: Orice informaţii preliminare date operatorului ar trebui înregistrate pentru a fi verificate mai târziu, dacă nu cumva au fost contaminate.

Pagini: Una din atribuţiunile supraveghetorului este de

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

a ţine evidenţa numărului paginilor transcrise de operator în timpul şedinţei, pentru a-l scuti pe acesta din urmă de această responsabilitate. Prin realizarea de bife în spaţiile goale din această coloană, supraveghetorul poate ţine evidenţa numărului de pagini scrise de operator, fără a fi nevoit să citească acest lucru de pe foaia anterioară care este întoarsă invers. La finalul şedinţei, numărul de bife trebuie să fie acelaşi cu numărul paginilor scrise.

Timpul: Există patru categorii de timpi în această coloană. **Start** este timpul de începere al şedinţei. **Final** este timpul încheierii şedinţei. P reprezintă momentul în care a început pauza, iar R reprezintă momentul în care şedinţa s-a reluat.

Comenzi: Operatorul va raporta percepţii pe care supraveghetorul le va putea folosi ca viitoare comenzi sau pentru a-l ajuta pe operator în momentele în care acesta se „blochează". Supraveghetorul ar trebui să treacă în această rubrică orice gestalt important şi orice cuvânt ce îi provoacă o reacţie neobişnuită operatorului. Pe scurt, în această coloană se va trece orice cuvânt care poate fi folosit ca o viitoare comandă. Acest lucru îl va scuti pe supraveghetor să caute comenzi prin textul foilor deja scrise.

Pagina: Această coloană o însoţeşte pe următoarea.

Note şi observaţii: Când şedinţa s-a încheiat, există poate dorinţa de a discuta anumite observaţii sau întrebări legate de prezenta şedinţă. Pentru a găsi aceste puncte de interes, puteţi astfel să recurgeţi la această coloană, fără să mai fiţi nevoiţi să răsfoiţi prin transcrierea şedinţei.

FOAIA DE LUCRU A SUPRAVEGHETORULUI

DATĂ	OPERATOR	PAGINI
	(:)	
COORDONATE	INFORMAȚII PRELIMINARE	

TIMP	COMENZI	PAGINĂ	NOTE/OBSERVAȚII
Start:			
Final:			
P:			
R:			
P:			
R:			
P:			
R:			
P:			
R:			
P:			
R:			
P:			
R:			
P:			
R:			
P:			
R:			
P:			
R:			
P:			
R:			

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

ANEXA 3
INFORMAREA PRELIMINARĂ

Problema informării preliminare este intens dezbătută în comunitatea vederii la distanță și asta pe bună dreptate. A spune unor operatori (de obicei începători), ceva înainte de a realiza o ședință, duce la activarea imaginației. Pentru ei, informarea preliminară este o povară inutilă.

Pentru operatorii mai experimentați, informarea preliminară poate duce la scăderea timpului ședinței de o oră la aproximativ douăzeci de minute. Îi ajută să atingă ținta mult mai repede și mai clar. Îi ajută să obțină informațiile cerute de client fără a pierde timp inutil cu vizionarea unor lucruri ce nu prezintă interes. Pentru ei informarea preliminară este o binecuvântare și un lucru de dorit.

În mod obișnuit, operatorul decide dacă vrea sau nu informații preliminare. În munca de cercetare, însă, informațiile preliminare sunt considerate a fi contaminante și din acest motiv ele nu sunt folosite, indiferent de dorința operatorului.

Informarea preliminară, atunci când e realizată așa cum trebuie, este o metodă de a spune operatorului în ce direcție să-și concentreze eforturile, fără a oferi informații despre țintă. Este un instrument pe care operatorul îl poate folosi pentru a-și focaliza energiile pentru o eficiență crescută. Atunci când acest gen de informare nu se realizează așa cum trebuie, se produce o poluare inutilă și posibil distructivă care ar trebui evitată cu toate costurile.

CELE ZECE PORUNCI ALE INFORMĂRII PRELIMINARE

Este clar că fiecare om are păreri subiective despre ceea ce reprezintă informarea preliminară. Aş vrea să sugerez o serie de reguli menite să ducă la o informare preliminară corectă, zece cvasiporunci, dacă vreţi să le spuneţi aşa, în speranţa de a aduce o anumită coeziune acestui subiect.

Regula 1: Informarea preliminară nu trebuie să furnizeze date despre ţintă.

Ce *nu* este informarea preliminară? Dacă acest tip de informare oferă operatorului date despre ţintă, atunci nu este informare preliminară. Este mai mult o ghidare sau în cel mai rău caz un mod de a trişa. Este, de asemenea, un lucru distructiv pentru şedinţa de vizionare şi pentru încrederea în sine a operatorului. Hai să studiem nişte exemple de informaţii preliminare ce furnizează date despre ţintă.

Exemplul 1.1: „Ţinta este locul în care se află un răufăcător ce a răpit o fetiţă."

O astfel de formulare e un dezastru total. Nu există nicăieri un operator care să nu se trezească imediat în mijlocul unei lupte cu propriile stereotipuri ale unui răufăcător sau răpitor (probabil un molestator de copii) şi ale unor posibile locaţii unde ne-am aştepta ca o astfel de persoană să-şi ascundă faptele reprobabile. În plus, operatorul va experimenta o serie de emoţii puternice. Dar dacă în realitate copilul a fost luat de propria mamă iubitoare, care prin acest act a devenit un răufăcător? Chiar dacă supraveghetorul este de părere

că o astfel de informație ca cea enunțată mai devreme poate ajuta, se se înșală. O astfel de informație face doar rău.

Exemplul 1.2: „Nava spațială NEAR aproape a aterizat pe asteroidul Eros, pe 12 februarie, 2001."

Chiar dacă nu există un declanșator emoțional sau vreo poluare stereotipică, enunțul de mai sus ar crea confuzie pentru subconștientul operatorului. În primul rând, el îl însărcinează pe operator cu răspunsul pe care ar fi trebuit să-l găsească. Care este, de fapt, întrebarea aici? Care este necunoscutul despre care trebuie să se găsească informații? Întreaga povară a descrierii revine minții conștiente, acest lucru nefiind valabil doar în cazul în care operatorul nu are habar despre proiectul NEAR. Puținele informații obținute prin vederea la distanță se vor pierde printre cele deja știute. Este posibil ca operatorul să știe ceva despre proiect, dar să nu știe cum arată aeronava. În acest caz, este necesară vizionarea dimensionalelor, dar chiar și atunci există dubii în ce măsură informațiile obținute provin din propria memorie sau din cunoștințe uitate (memoria imaginativă).

Exemplul 1.3: „Ținta este locul în care se află cheile de la mașina mea, pierdute în jurul datei de 20 ianuarie."

Nici această formulare nu este mai bună. Un operator căruia i se dă o astfel de informație va începe imediat să se gândească la locații posibile pe unde clientul ar fi putut umbla și la toate locurile în care ar putea fi puse și uitate niște chei."

Ca un ultim exemplu, să luăm o formulare ce conține o poluare de natură mai subtilă.

Exemplul 1.4: „Ţinta este un obiect manufacturat. Descrie-l."

În această propoziţie, pe lângă faptul că i se spune operatorului natura obiectului, se mai arată şi faptul că este vorba doar de un singur obiect. Este adevărat că aţi mai micşorat căutarea la doar patruzeci de trilioane de posibile ţinte în spaţiu şi timp, dar aţi poluat ireparabil şedinţa, creând o serie de probleme pentru operator. Concluzia este că: *dacă furnizezi orice fel de date despre o zonă-ţintă, nu realizezi informarea preliminară, ci doar poluezi.*

Regula 2: Informarea preliminară nu trebuie să dea ca „însărcinare răspunsul".

Spus simplu, însărcinarea cu răspunsul este o situaţie în care îi dai operatorului misiunea să găsească ceea ce vrei tu. Tu te-ai decis deja care este ţinta şi vrei ca un operator să te aprobe. În timpul şedinţei nu poţi face acest lucru, aşa că foloseşti o informare preliminară de genul:

Exemplul 2.1: „Ţinta este o anumită persoană. Descrie-o".

În acest exemplu, să spunem că sunteţi un detectiv de poliţie şi căutaţi făptuitorul unei crime. Aţi decis deja că ţinta este un bărbat şi îi cereţi operatorului să găsească ceva ce deja suspectaţi. Dar dacă vă înşelaţi cu privire la suspect?

Regula 3: Informarea preliminară trebuie să indice operatorului direcţia spre care să-şi îndrepte eforturile.

Să spunem că locația țintei este un hotel pe plajă, cu iahturi, jocuri de volei, chioșcuri cu răcoritoare, piscine pentru copii, umbrele de plajă, parcări, parcuri de distracții cu oameni peste tot. Să spunem că doriți descrierea câștigătorului de la meciul de volei. Dacă informarea preliminară este formulată corect, va spune doar în ce direcție să-și canalizeze operatorul atenția.

Exemplul 3.1: „Descrie partea activă a zonei."

Rezultatul unei astfel de formulări nu va exclude percepția clădirilor, a iahturilor, a oamenilor, a mirosului de dulciuri, de ulei de plajă etc. Dar în momentul în care operatorul se oprește în a mai „clipi în zonă", fenomen ce este inerent în stagiile incipiente ale ședinței, el se va focaliza pe acea parte a zonei ce prezintă interes. Astfel ședința decurge mult mai repede și nu îl va epuiza pe operator.

Trebuie să recunoaștem că fiecare zonă conține multe lucruri pe care le-am putea descrie. Nu toate lucrurile din acea zonă trebuie descrise, deși acest lucru poate fi făcut într-o ședință de antrenament. Dar trebuie să vă dați seama de capcane. Doriți ca oamenii să-și piardă timpul cu lucrurile nesemnificative din zonă? Până când vor ajunge la partea principală a țintei vor obosi și vor fi gata să renunțe. Astfel că nu vor avea un randament maxim exact atunci când ar fi mai important.

În ședințele reale, în care clientul dorește să afle anumite informații specifice, nu îți poți permite ca operatorul să piardă ore în șir rătăcind prin zona de interes. Trebuie ca el să se focalizeze pe partea importantă a zonei și să obțină informațiile cerute. Avem nevoie de un instrument care să îi permită operatorului să acceseze doar acea parte a zonei. Informarea preliminară

poate fi acel instrument. Mulţi oameni vor spune că acest tip de informare nu este necesar, întrucât supraveghetorul poate ghida operatorul spre partea de interes a zonei în timpul şedinţei. Dar ei trebuie să înţeleagă faptul că dacă acest lucru se petrece, poluarea nu mai vine de la informarea preliminară, ci de la cea din mijlocul şedinţei. Supraveghetorii nu ar trebui să ghideze operatorii. Aceasta este o cu totul altă problemă.

A INFORMA PRELIMINAR SAU A NU INFORMA PRELIMINAR: există momente în care informarea preliminară este folositoare şi nu dăunătoare? Vă ofer o serie de sugestii cu ajutorul cărora să decideţi când să folosiţi şi când să nu folosiţi informarea preliminară.

Regula 4: Dacă nu puteţi face o informare preliminară fără să poluezi, atunci nu o faceţi.

Regula 5: Dacă operatorul doreşte sau are nevoie de informare preliminară, atunci oferiţi-i această informare.

Există momente în care un operator se simte nesigur şi doreşte activ informare preliminară. Dar dacă acesta nu solicită informarea, nu trebuie să i se ofere. Operatorul va şti dacă informarea preliminară îl va distrage sau nu. Operatorul va şti, de asemenea, dacă poate avea încredere că supraveghetorul va furniza o informare preliminară corectă. Dacă operatorul nu are încredere în supraveghetor, chiar dacă această informare este pură, operatorul va fi suspicios, iar acest lucru va polua de la sine şedinţa.

Regula 7: Dacă operatorul doreşte informare pre-

liminară, dar nu este capabil să îi facă față fără să polueze ședința, oferiți-i această informare ca și cum ar fi vorba despre o ședință „dublu-orb".

Mulți operatori care doresc informare preliminară, pentru siguranță sau crezând că pot face față informațiilor, nu realizează cât de rău poluează acestea ședința. Dacă lucrurile stau așa, urmați regula 5, dar nu le oferiți niciun fel de informații despre ținte sau despre direcția în care ar trebui să-ți canalizeze eforturile.

Exemplul 7.1: „Aceasta este prima ta țintă pe ziua de azi. Descrie-o."

Exemplul 7.2: „Aceasta este o țintă de antrenament. Descrie-o."

Exemplul 7.3: „Nu îți voi spune nimic despre ținta asta. Descrie-o."

Asemenea informări preliminare ce nu oferă nimic vor fi suficiente pentru cineva care doar vrea ca această informare să existe.

Regula 8: Dacă faceți ședință pentru cercetare, nu oferiți informații preliminare.

Există posibilitatea folosirii rezultatelor unor operațiuni reale în vederea studiului și folosirea studiilor pentru a ajuta cu operațiuni reale, dar acest lucru se practică rar. Cercetarea și practica există în două lumi separate.

Cercetarea cere un control și un mediu imaculat care să conțină doar variabile cunoscute și să nu existe poluanți. Informarea preliminară reprezintă o poluare chiar și în cea mai pură formă a sa. Deci, în laborator

acest tip de informare nu este recomandat şi nici nu ar trebui permis. Scopul şedinţelor de cercetare este să testeze operatori, protocoale noi sau vederea la distanţă.

În aplicaţiile din lumea reală, scopul şedinţelor este să pătrunzi, să obţii informaţiile şi să ieşi, făcând toate acestea cu o eficienţă maximă. Din acest punct de vedere, informarea preliminară poate fi un instrument care duce la creşterea eficienţei.

În general, cercetătorii sunt cei care se opun cu fervoare oricărui tip de informare preliminară, pe când oamenii practici sunt de părere că această informare poate fi uneori deosebit de utilă.

Regula 9: În toate celelalte cazuri, furnizaţi informare preliminară doar dacă este neapărat necesar.

Informarea preliminară nu are nimic magic luată singură. Ar trebui folosită cu înţelepciune şi doar atunci când trebuie. Nu este ciocanul care repară orice şi nu trebuie folosită ca o unealtă principală. Asemenea ciocanului, nu o folosiţi decât dacă ceea ce aveţi de făcut o necesită.

Regula 10: Dacă furnizaţi informare preliminară, înregistraţi-o în scris.

În VDC, operatorul scrie, cuvânt cu cuvânt, orice informare preliminară ce i-a fost oferită. Astfel nu se mai poate pune în discuţie puritatea informării, deoarece aceasta rămâne înregistrată.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

ANEXA 4

EXERCIȚII PENTRU DEZVOLTAREA ȘI ÎMBUNĂTĂȚIREA ABILITĂȚILOR DE VEDERE LA DISTANȚĂ

Exercițiile care urmează sunt oferite fiecărui începător care începe antrenamentul VDC oferit de *Probleme-Soluții-Inovații.*

Au existat multe încercări în cadrul unității militare de a se dezvolta exerciții pentru a ne face „mai paranormali", dar ele au eșuat. Singurul exercițiu ce a fost păstrat consta în cumpărarea cărții *Desenând pe partea dreaptă a creierului* și studierea acesteia în detaliu. Sfătuiesc pe toți cei care doresc să intre în lumea vederii la distanță să facă același lucru.

În marea lor parte, exercițiile de sporire a capacităților paranormale sunt inutile. Un exemplu poate fi modul în care un program de calculator folosește generatorul de numere aleatorii pentru a vă putea ajuta să creați și să controlați evenimente aparent aleatorii. În realitate, generatorul de numere aleatorii dintr-un calculator sau dintr-un laptop nu produce numere aleatorii, ci produce un șir de numere aparent aleatorii. Adică numerele există deja în programul de calculator, ce va produce aceeași serie de numere aleatorii în mod ciclic. Programul începe când porniți calculatorul și pare a genera aleatoriu numere deoarece accesați cipul în momente diferite ale derulării seriei. Dar, după această accesare, veți obține doar o serie de numere după o regulă matematică rigidă, numere ce aparent par aleatorii. Programele de calculator ce sunt menite să vă sporească abilitățile paranormale nu fac acest lucru, astfel că ele nu merită atenția și banii voștri.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Ca toate celelalte exerciţii de tipul „învăţaţi să fiţi paranormali", exerciţiile ce urmează nu vă sporesc abilităţile extrasenzoriale. Ele sunt concepute pentru a vă ajuta să scăpaţi de acele inhibiţii care vă împiedică să vă folosiţi abilităţile psihice latente.

Primul exerciţiu este cel al ideogramelor, care vă învaţă să permiteţi propriului corp să devină un translator între mintea conştientă şi mintea subconştientă.

Exerciţiile de la 2 la 5 au fost concepute având în vedere faptul că dacă nu puteţi simţi în mod adecvat lumea din imediata voastră apropiere, nu există nicio posibilitate de a simţi ambianţa dintr-un loc îndepărtat, indiferent de cât de talentat sunteţi din punct de vedere psihic. Aceste exerciţii vă antrenează să fiţi receptivi faţă de împrejurimi, iar cu timpul să puteţi ajunge să fiţi receptivi la ambianţele din orice zonă-ţintă.

Exerciţiul 6 este conceput pentru a vă învăţa o serie de realităţi importante legate de problemele cu care vă confruntaţi atunci când, fiind singurul care ştie ceva despre ţintă, urmăriţi să oferiţi aceste cunoştinţe celorlalţi. Practica perseverentă a acestui exerciţiu a adus mari beneficii operatorilor vederii la distanţă, oamenilor de afaceri, oamenilor din domeniul vânzărilor, artiştilor şi scriitorilor. Ar trebui luat în serios şi practicat deseori.

EXERCIŢIUL IDEOGRAMELOR

Ideograma este una dintre elementele fundamentale ale vederii la distanţă controlate. Acest act fizic duce la iniţierea unei căi de comunicaţie între conştient şi subconştient în timpul fiecărei şedinţe. Este echivalentul mişcărilor de bază ale unei arte marţiale. Compania mea, *Probleme-Soluţii-Inovaţii*, deţine un program de calculator ce este de un mare ajutor în acest exerciţiu, în-

trucât, prin intermediul difuzoarelor calculatorului, sunt rostite cuvintele care trebuie transformate în ideograme.

Exercițiul 1: Ideograme

Mulți oameni spun: „Abilitățile psihice sunt latente în orice ființă! Oricine poate să manifeste aceste abilități!" Dar, în realitate, observăm că nimeni nu face acest lucru, de fapt, oamenii se îndoiesc de faptul că aceste lucruri sunt posibile. Ingo Swann împreună cu alte persoane, au decis la un moment dat să accepte ideea că oricine poate manifesta abilități *psi* și au început să privească problema în această manieră.

Printr-o serie de întrebări și răspunsuri a fost inițiat un loc de început pentru a permite oamenilor să-și dezvolte abilitățile.

Întrebare: Dacă toată lumea are acces la informații, pe unde intră aceasta în mintea lor?

Răspuns: Toată lumea este, în general, de acord cu faptul că, în cadrul științei umane, răspunsul pare a fi „prin intermediul minții subconștiente".

Întrebare: Dacă informația psihică este disponibilă subconștientului fiecărui om, de ce această informație nu este accesibilă minții conștiente?

Răspuns: Deoarece conștientul și subconștientul nu comunică unul cu altul. Nu vorbesc aceeași limbă.

Întrebare: Dacă nu vorbesc aceeași limbă – chiar după optzeci de ani de conviețuire – ce se poate face ca să poată conversa?

Răspuns: Faceți rost de un interpret.

Întrebare: Cine sau ce ar putea înţelege şi vorbi atât limba conştientului, cât şi limba subconştientului?

Răspuns: Corpul. Corpul poate fi controlat atât de mintea conştientă, cât şi de mintea subconştientă şi mintea vegetativă. Prin intermediul simţurilor fizice, puteţi transmite informaţii minţii conştiente, subconştiente, vegetative. Este evident că trupul fizic le înţelege pe toate trei.

De fapt, nu este necesară dezvoltarea unei „abilităţi psihice". Orice abilitate aţi deţine, ea este deja prezentă şi funcţională. Tot ceea ce trebuie să faceţi, este să găsiţi o cale de a obţine informaţiile ce sunt accesate de această abilitate. Aceasta este o problemă ce ţine mai mult de limbaj decât de psihic. Deci un antrenament corect nu trebuie să caute răspunsuri în mister şi ocult, ci în alte domenii, în special în cel lingvistic.

Dacă ar fi posibilă conceperea unui limbaj pe care trupul să îl folosească asemenea unui program de genul Rosetta Stone, pe care conştientul, subconştientul şi mintea vegetativă l-ar putea înţelege? Swann şi alţii au căutat răspunsuri la această întrebare în deja bine-cunoscutele domenii ale psihologiei, psihoterapiei, psihofiziologiei şi lingvisticii şi le-au găsit.

În primul rând, având în vedere că acest limbaj este menit pentru corp, el trebuie să fie complet fizic: fără pronunţare, fără procesare, cu o gramatică foarte simplă. Întrucât un astfel de limbaj nu există, el trebuie realizat. Apoi, ca pe un oricare alt limbaj, trebuie să îl foloseşti şi să îl exersezi până când devine un obicei sau o a doua natură.

Haideţi să începem simplu: să luăm gestaltul (conceptul de bază) de „pământ". Nu este importantă na-

tura acestui pământ: pământ agricol, deşert, câmpie, mlaştină etc. – vorbim doar despre gestaltul „pământ". Acum luaţi un pix în mână şi desenaţi cea mai simplă şi mai de bază schiţă a acestui gestalt. Majoritatea oamenilor desenează o linie dreaptă orizontală. Bine. Să fie acesta primul cuvânt al noului limbaj. Dacă aţi desenat altceva, veţi folosi de acum încolo acel desen, întrucât este propriul vostru limbaj.

Acum faceţi o schiţă pentru apă. Majoritatea oamenilor desenează o linie vălurită. Bine. Acum avem un limbaj format din două cuvinte – sau, mai corect, două „idei grafice" cunoscute în mod formal ca ideograme.

Acum trebuie să faceţi ideograme pentru „natural", „făcut de om", „mişcare", „spaţiu" şi „viaţă" (sau organic/viu/celular sau orice altceva ce semnifică ideea de viaţă în prezent sau în trecut).

Odată ce aţi realizat un set de bază de ideograme, puteţi să începeţi exerciţiul propriu-zis. Se numeşte „instrucţia cu ideograme" şi este în mod garantat unul din lucrurile cele mai plictisitoare pe care l-aţi făcut vreodată. O persoană rosteşte cuvintele în ordine aleatorie şi la viteze diferite, iar studentul va reacţiona la fiecare cuvânt prin faptul că va desena ideograma corespondentă lui. Acest lucru trebuie să dureze până când studentul nu va mai fi atent la ceea ce face. În acel moment, ne dăm seama că studentul desenează ideogramele de la nivel subconştient. În alte cuvinte, putem spune că acum subconştientul este cel care exersează noul limbaj.

Scopul final al acestei activităţi: atunci când cerem unui operator să descrie o zonă-ţintă, mintea sa subconştientă, deţinând informaţii despre acea zonă, va determina mâna operatorului să deseneze o linie dreaptă legată de o linie ondulată. Operatorul se uită apoi la ideogramă şi vede că zona este un loc în care pământul

vine în contact cu apa (o plajă, un râu, o insulă, un lac). Primul contact cu ţinta a fost stabilit, iar şedinţa a început.

Antrenamentul VDC nu este doar „relaxează-te şi povesteşte-mi ce vezi visând cu ochii deschişi". O astfel de abordare a fost încercată de-a lungul timpului, dar nu a avut succes. Acelaşi lucru îl face majoritatea oamenilor ce se antrenează în „vederea la distanţă".

După ce operatorul VDC a obţinut gestaltele de bază ale zonei ţintă, sunt percepute şi alte tipuri de informaţii printr-un limbaj secundar care include, de asemenea, simţurile fizice. În alte cuvinte, limbajul VDC începe în fiecare şedinţă cu descrieri de bază şi continuă cu un contact senzorial din ce în ce mai puternic, premergător perceperii informaţiilor conceptuale şi a detaliilor din ce în ce mai fine.

EXERCIŢIUL AMBIANŢEI

Eu spun fiecărui student că acest exerciţiu este cea mai importantă parte a tuturor cursurilor VDC. Acest exerciţiu vă va amplifica percepţiile până la un nivel la care toţi cunoscuţii vor avea impresia că aţi început să aveţi puteri paranormale, chiar dacă psihicul nu are nimic de-a face cu aceste percepţii.

Exerciţiul ambianţei dezvoltă cu adevărat un al şaselea simţ. (Simţul psihic este, de fapt, al şaptelea simţ al vostru). Vă va face atât de conştienţi de împrejurimi încât veţi avea impresia că aţi dormit toată viaţa.

Exerciţiul ambianţei conţine douăzeci de paşi sau niveluri de activitate. Dacă fiecare pas este făcut în mod corect, va dura ani de zile până la obţinerea măiestriei celor douăzeci de paşi.

Efectele secundare ale acestor exerciţii vor reprezenta toate beneficiile faptului de a deveni mai conştient

de lumea înconjurătoare. Veţi putea simţi prezenţa după o curbă a unui radar al poliţiei după ambianţa traficului sau veţi putea determina dacă o persoană minte sau nu. Veţi şti ce va face o persoană înainte ca ea să acţioneze sau chiar înainte ca ea să se gândească să acţioneze. Sunt convins că dacă am putea învăţa fiecare poliţist din naţiune să facă acest exerciţiu, am putea reduce radical numărul celor ce mor la datorie.

Acesta este primul exerciţiu de ambianţă. Nu pot să nu insist asupra importanţei practicării acestui exerciţiu cât mai des cu putinţă.

Exerciţiul 2: Ambianţa

După ani de practică VDC, am ajuns la concluzia că al şaselea simţ al omului este simţul ambiental. Prin ambianţă mă refer la sentimentul pe care îl trăim, de exemplu, atunci când ne aflăm într-o catedrală imensă. Nu există o parte a corpului căreia să-i atribuim acest simţ, aşa cum facem cu celelalte cinci, dar el funcţionează asemănător. Nu numai asta, dar toţi cei care vor intra în catedrală vor simţi acelaşi lucru. Astfel, că în antrenamentul VDC, al şaselea simţ este unul normal: simţul ambiental. Astfel că simţul psihic va trebui să devină al şaptelea simţ.

Una dintre cele mai mari probleme cu care se confruntă cei care vizionează la distanţă, atunci când urmăresc să descrie o locaţie îndepărtată, este nevoia de a se baza pe imaginaţia proprie pentru a completa ceea ce nu pot percepe. Dar adevărata problemă e că ei pot descrie prin prisma imaginaţiei întreaga locaţie. De fapt, toţi facem la fel. Atunci când simţim o anumită ambianţă în cameră, ne vine foarte greu să o descriem. Există o serie de motive bune pentru care acest lucru se

petrece. Limba engleză este foarte săracă în cuvinte ce ar putea descrie ambianţa. Deoarece conştientizarea ambianţei nu prea are tangenţe cu limbajul, nu are tangenţe nici cu procesul gândirii noastre.

Acest lucru nu semnifică faptul că această ambianţă nu face parte din conştiinţa noastră. Gândiţi-vă la acest aspect: când pătrundeţi pentru prima dată într-o cameră în care există pericole, deveniţi imediat conştient de ambianţă, chiar înainte de a deveni conştient de orice altceva din cameră. Înainte ca să acordaţi orice fel de atenţie lucrurilor din încăpere, apare acel „sentiment". Vă puteţi întreba, probabil, de ce nu simţiţi ambianţa în orice altă încăpere aţi intra?

Răspunsul la această întrebare poate fi găsit într-un vechi experiment ştiinţific făcut pe broaşte. Dacă băgaţi o broască în apă fierbinte, ea va sări imediat afară. Dar dacă puneţi aceeaşi broască în apă rece şi încălziţi uşor apa până la punctul de fierere, broasca va sta acolo până va fierbe de vie. Oamenii sunt aproximativ la fel. Odată ce vă obişnuiţi cu o apă foarte fierbinte, puteţi băga mâna într-o apă care vă va arde pielea, fără a mai avea instinctul de a o trage înapoi. Pielea se va deteriora, dar nu vei simţi senzaţia de arsură sau durere decât atunci când o veţi scoate şi se va răci. Oamenii, asemenea broaştelor, sunt mai sensibili la schimbări bruşte, decât la condiţii constante. Astfel că dacă părăsiţi o cameră sigură şi intraţi tot într-o cameră la fel de sigură, nu veţi băga de seamă ambianţa din cea de-a doua cameră, întrucât sunteţi obişnuit cu ea. Dar dacă ieşiţi dintr-o cameră sigură şi păşiţi într-un loc primejdios, veţi sesiza imediat schimbarea de ambianţă. Suntem în mod natural sensibili la schimbări bruşte şi de anvergură ce au loc în ambianţă, dar rareori le observăm pe cele minore.

Când vizionezi la distanţă, îţi muţi mintea dintr-un

mediu în altul. Dacă există o schimbare majoră a ambianței, o veți sesiza. Nu este surprinzător faptul că zonele periculoase sunt cele mai ușor de accesat pentru un operator al vederii la distanță. Acest lucru este și motivul pentru care operatorii în vederea la distanță au frecvent viziuni sumbre despre dezastre sau catastrofe, în vreme ce stau în mediul sigur al birourilor acestora. Nu vi se vor oferi însă întotdeauna sarcini dramatice, incitante, periculoase, romantice sau inducătoare de extaz. Deseori vi se va cere să descrieți locația obișnuită a unui om obișnuit și/sau activitățile sale obișnuite. E posibil ca acea persoană să stea la un birou și să scrie ceva pe o foaie. Voi veți sta, de asemenea, la un birou în timpul ședinței și veți scrie pe o hârtie. Dacă nu v-ați dezvoltat un acut simț al ambianței, nu veți percepe nimic despre țintă. Veți avea impresia că nu puteți stabili contactul cu ținta. Chiar ați putea primi impresii foarte bune, dar să nu vă dați seama de acest lucru deoarece percepeți un areal asemănător cu propria voastră ambianță.

Acest exercițiu este conceput să vă sensibilizeze la cele mai mici schimbări produse în ambianța ce vă înconjoară. Vă va crește și vă va întări capacitatea de a fi conștient de ambianță. Va trezi un simț pe care l-ați folosit rar de-a lungul vieții voastre. Deschide un al șaselea simț. Pe măsură ce practicați acest exercițiu, veți deveni conștienți de lucruri ce s-au aflat mereu în jurul vostru, dar pe care nu le-ați remarcat niciodată.

Acesta este exercițiul. Începând de acum, remarcați fiecare ușă prin care treceți. Înainte de a trece, opriți-vă și vedeți dacă simțiți ambianța camerei pe care urmează să o părăsiți. Apoi pășiți peste prag și fiți atenți să simțiți dacă a avut loc vreo schimbare în ambianță. Chiar dacă ar fi fost bine să puteți descrie exact schimbarea ce

s-a produs, în acest moment vom avea în vedere doar sensibilizarea noastră la diferenţe din ce în ce mai subtile ale ambianţelor.

Acest exerciţiu ar trebui practicat la fiecare prag pe care îl treceţi, de acum şi până veţi muri. Asta semnifică uşi între camere, uşi de intrare şi ieşire ale clădirilor, uşa de la baie, uşa maşinii, uşa dormitorului etc. *Fiecare uşă.* La un moment dat, acest exerciţiu va deveni ca o a doua natură pentru voi şi veţi adăuga o nouă dimensiune conştientizării şi implicit vieţii voastre. Veţi fi precum un om ce vede într-o ţară a orbilor.

Eu estimez că aproape 90% din evenimentele catalogate drept percepţii supranaturale, nu ţin decât de simţul ambiental. Atunci când oamenii o să înceapă să te întrebe: „Eşti cumva paranormal?", vei şti să faci acest exerciţiu aşa cum trebuie.

EXERCIŢIUL VOCABULARULUI

Este demonstrat deja faptul că avem tendinţa de a nu înregistra mental lucruri pentru care nu avem cuvinte să le descriem. Astfel că este foarte important să vă lărgiţi vocabularul. Deoarece raportarea descoperirilor este una din părţile principale ale activităţii parapsihologice, aveţi nevoie de cuvinte să descrieţi ceea ce vedeţi într-o anumită zonă. Dacă nu puteţi face acest lucru cu ceva ce se află în faţa voastră, atunci nu veţi fi capabili să vă trimiteţi mintea de partea cealaltă a globului pentru a percepe şi raporta ce găsiţi acolo.

Faceţi acest exerciţiu o dată pe săptămână. Dacă aveţi copii pe care îi puteţi implica în acest „joc", vă rog să faceţi acest lucru. Beneficiul acestui exerciţiu este că va face pe oricine îl practică un scriitor mai bun, un reporter mai bun, un orator mai bun şi o persoană abilă în conversaţii.

Exercițiul 3: Vocabular

Studiile științifice ce au avut ca subiect mintea umană și modul în care gândesc oamenii au arătat că modul în care gândiți determină folosirea anumitor cuvinte și cuvintele pe care le folosiți determină modul în care gândiți. Cel din urmă enunț este baza exercițiului următor, pentru că așa cum cuvintele determină modul în care gândiți, ele determină și ceea ce *puteți* (sau nu) gândi. Dacă nu puteți numi un lucru, aveți tendința de a nu-l obiectiva – chiar dacă îl puteți simți la nivel de subconștient, el nu va ajunge la nivelul gândirii conștient așa că nu veți fi conștient de existența lui. Astfel că dacă nu aveți cuvinte care să denumească un lucru, o stare, o situație sau o dorință, nu vă puteți gândi la acestea. Veți fi capabili să simțiți „ceva vag și fără nume", dar nu veți putea obține o imagine mentală sau logică a acelui „ceva". Dacă este vorba de o problemă, nu o veți putea rezolva și dacă reprezintă scopul vieții voastre și nu aveți un cuvânt pentru a-l numi, vă veți petrece viața fără să ajungeți să îndepliniți acest scop. Odată ce aveți un cuvânt care să denumească ceva, aveți tendința să deveniți conștienți de (și să vă gândiți la) toate lucrurile similare acestui ceva, chiar dacă nu le puteți denumi. Formați ceea ce poartă numele de „cognotroni" în jurul primului cuvânt.

În activitatea VDC, aceste lucruri înseamnă că dacă percepeți ceva subconștient și nu aveți cuvinte să exprimați această percepție, ea nu va ajunge niciodată în planul conștient și nu veți ști că ați obținut acea percepție. Haideți să zicem că încercați totuși să găsiți un cuvânt pentru a o denumi, dar cuvântul este greșit. Cuvântul pe care l-ați găsit va avea propriul său set de cognotroni și restul descrierii voastre va avea tendința să semene

acelui prim cuvânt (incorect) – aşa se va întâmpla şi cu restul percepţiilor voastre. Aici se afla una din cele mai mari probleme cauzate de poluanţi, pe care le va întâlni un operator VDC. Problema vine însă de la o insuficienţă a vocabularului, nu din incapacitatea de vizionare a operatorului.

Americanul obişnuit are un vocabular de aproximativ două sute de mii de cuvinte – acesta este un vocabular pasiv. El cunoaşte aceste cuvinte, dar nu le foloseşte pe toate. Omul de afaceri obişnuit are un vocabular activ doar de două mii de cuvinte – pe care le foloseşte zi de zi. Când vorbim de un vocabular activ, nu ne referim doar la numărul de cuvinte pe care o persoană le foloseşte zilnic, ci la gândurile pe care ea este capabilă să le aibă şi la raza de percepţii pe care o are. Orice se petrece în afara razei lor normale de acţiune, nu este perceput, sa este perceput, dar ignorat sau este uitat rapid.

Dacă nu puteţi observa, descrie sau percepe lucrurile din lumea reală ce vă înconjoară, din cauza dimensiunii reduse a vocabularului vostru activ, cum vă aşteptaţi să fiţi în stare să percepeţi şi să descrieţi lucruri aflate la mare distanţă? Răspunsul este: nu puteţi.

Acest exerciţiu este diferit de orice „exerciţiu de vocabular" pe care l-aţi făcut vreodată. Acesta nu este un exerciţiu de tipul „învaţă un cuvânt nou pe zi". El recunoaşte că aveţi deja un vocabular, doar că el este pasiv. Dacă cineva rosteşte un cuvânt, îl veţi recunoaşte îndeajuns de bine încât să înţelegeţi cât de cât propoziţia ce îl conţine. Obiectul exerciţiului este transpunerea acestor cuvinte în vocabularul vostru activ. Veţi fi plăcut surprinşi la observarea deschiderii unor noi tipare de gândire ca urmare a acestui proces. Deoarece exerciţiul este conceput pentru activitatea VDC, el va îmbunătăţi

senzorialele şi dimensionalele. Exerciţiul este următorul:

1. realizaţi acest exerciţiu în grupuri de două sau mai multe persoane. Staţi în jurul unei mese având fiecare în faţă un pix şi o foaie. Este important ca fiecare persoană să-şi noteze cuvintele ce se rostesc, doar pentru a implica şi corpul în această activare a vocabularului. Interacţiunea dintre corp şi minte are o importanţă capitală în toate fazele VDC;
2. selectaţi unul dintre grupurile de simţuri (sunete, culori, mirosuri, gusturi, texturi, temperaturi, iluminare etc.) sau unul din grupurile dimensionale (mărimi, forme, direcţii, orientări etc.). Scrieţi grupul selectat la începutul foii;
3. fiecare persoană va rosti câte un cuvânt care va fi notat de ceilalţi fie pe verticală, în coloană, fie pe orizontală, pe rânduri. Dacă aveţi un cuvânt pe care să-l asociaţi la cele strigate până atunci, îl veţi rosti cu voce tare.

Asta e tot. Aparent, este un exerciţiu foarte simplu, dar practicat, devine foarte dificil. Vă ofer în continuare un exemplu:

CULORI

Roşu, galben, albastru, maro, verde, gri...
(în curând veţi ajunge la cuvinte ca...)
căprui, castaniu, mov, purpuriu...
(după care veţi deveni disperaţi şi veţi ajunge la culori ce folosesc descrierea prin substantive...) **roşu-cărămiziu, roşu-flacără, roşu-rubiniu, roşu-sângeriu, albastru-azuriu etc.**

Când cineva din grup rosteşte un cuvânt pe care nu îl cunoaşteţi, cereţi-i să-l descrie. În acest mod, pe lângă faptul că aduceţi cuvinte din vocabularul pasiv în cel activ, veţi ajunge să vă şi expansionaţi vocabularul. Rezultatul final al acestui exerciţiu este faptul că va determina oamenii să se gândească la lucruri la care nu s-au mai gândit de ani de zile, le va creşte abilitatea de a descrie lucrurile în cele mai mici amănunte şi, implicit, va duce la creşterea capacităţii de percepţie a lucrurilor.

EXERCIŢIUL DE ÎMBUNĂTĂŢIRE A SIMŢURILOR

Exerciţiul este conceput în vederea dezvoltării celor cinci simţuri fizice. Practica acestui exerciţiu va amplifica gradul de conştientizare senzorială la valori greu de imaginat. Veţi vedea că dacă veţi practica aşa cum trebuie exerciţiul „Mergi şi îmbrăţişează câţiva copaci", fiecare din senzaţiile fizice vor căpăta o natură experimentală.

Teoria din spatele acestui exerciţiu este că dacă puteţi percepe sau nu lucrurile din lumea fizică ce vă înconjoară, atunci veţi putea experimenta sau nu lucruri aflate pe partea cealaltă a globului la nivel mental. Efectul secundar este că vă va îmbunătăţi viaţa şi gradul de conştienţă într-o măsură incredibilă.

Exerciţiul 4: „Mergi şi îmbrăţişează câţiva copaci."

Noi suntem în mod normal sensibili la schimbările din mediul ambiant, dar mai puţin sensibili la factorii ce compun acest mediu. Vremea şi temperatura constantă nu mai sunt observate după primele momente de contact. Însă dacă are loc o schimbare bruscă, noi devenim imediat conştienţi de ele. Putem să desfăşurăm un proces de învăţare într-o bibliotecă liniştită atâta timp cât nu apar zgomote bruşte. Putem, de asemenea, să în-

vățăm într-un local sau într-o gară, deoarece nivelul de zgomot este constant. Dar orice schimbare a zgomotelor este observată imediat.

Schimbarea zgomotelor este cel mai uşor lucru de observat, dar această schimbare este percepută a fi una relativă şi nu absolută. La ora de fizică, în liceu, profesorii fac anumite experimente în care pun un elev să stea cu o mână într-un vas cu apă caldă, iar cu cealaltă, într-un vas cu apă rece, până când fiecare mână se obişnuieşte cu temperatura. După care el este pus cu ambele mâini într-un vas cu apă aflată la temperatura camerei. Mâna care a fost în vasul cu apă rece, are senzaţia că apa aflată la temperatura camerei este fierbinte, iar mâna care a fost ţinută în vasul cu apă fierbinte, simte acum apa aflată la temperatura camerei ca fiind rece.

Aceasta este o demonstraţie utilă pentru operatorii VDC. Impresiile care apar la începutul practicii VDC sunt de natură senzorială. Corpul îşi îndeplineşte slujba de a traduce cele mai primitive impresii, pentru a ne aduce la un contact cât mai intim cu ţinta. Îl putem ajuta în această sarcină prin realizarea faptului că el este foarte sensibil la schimbare; cu cât mai bruşte sunt schimbările, cu atât mai bine. Dacă insistăm asupra fiecărei senzaţii în parte, acest proces este încetinit. „Corpul traducător" are şanse mai mici de a sesiza schimbări bruşte de culoare, textură, temperatură etc. În acel moment este foarte important să lucrăm repede. Acest lucru permite translatorului să observe mai multe elemente şi, de asemenea, împiedică apariţia obişnuinţei în ceea ce priveşte o anumită impresie şi de a le interpreta pe celelalte ca fiind relative. De exemplu, dacă rămâneţi focalizaţi pentru o perioadă lungă de timp asupra părţii fierbinţi a zonei de interes, veţi avea tendinţa de a descrie restul zonei ca fiind „rece", chiar dacă

zona are „temperatura camerei" sau este „foarte caldă".

Din acelaşi motiv, este necesar să aveţi un vocabular destul de activ pentru a fi capabili să numiţi rapid impresiile pentru ca translatorul să sară la alte impresii. De aici, ne putem da seama de importanţa exerciţiului de vocabular.

Există însă impresii pentru care chiar nu sunt cuvinte. Sunt momente în care asemănarea dintre două impresii este atât de mare încât translatorul nu poate sesiza schimbarea. Pe măsură ce „clipiţi în zonă" şi adunaţi impresii, puteţi percepe senzaţia de „fin" urmată de o altă senzaţie de „fin". Prin minte ne trece un gând rapid cu privire la motivul repetării acestei percepţii; dar, de obicei, această repetiţie este ignorată de operatorul novice. Un operator experimentat ştie că dacă percepe de două ori o impresie atunci va nota acea impresie de două ori. Cele două impresii vin atât de rapid una după alta, încât operatorul nu realizează că a vizitat două părţi „fine" ale aceluiaşi site.

Acest exerciţiu este menit să vă sensibilizeze la acele diferenţe între impresii pentru care nu există cuvinte şi care sunt aşa de apropiate unele de altele, încât în mod normal nu le-aţi sesiza. Exerciţiul este simplu:

1. Când vă aflaţi într-un un magazin, la un târg sau chiar în propria grădină, atingeţi ceva şi încercaţi să descrieţi ceea ce percepeţi cu un singur cuvânt. De exemplu, să presupunem că în timp ce staţi aici şi citiţi această carte, atingeţi foaia şi spuneţi „fin".

2. Apoi trebuie să vă uitaţi rapid în jur, pentru a găsi şi alte lucruri ce ar putea fi definite ca fiind fine. Să spunem că este vorba despre biroul sau masa pe care este aşezată foaia. Atingeţi-o şi spuneţi din nou, „fin".

3. Sunteţi conştienţi că există o diferenţă, dar v-ar fi foarte greu să descrieţi în mod adecvat această deose-

bire între cele două senzații de „fin". Acest lucru nu prezintă importanță. Ați arătat mecanismelor senzoriale ale corpului vostru că există mici diferențe și că ar trebui să fie conștient de ele, chiar dacă nu dețineți un cuvânt cu care să exprimați această diferență. În concluzie, vă învățați corpul să fie mult mai sensibil.

Acest exercițiu ar trebui făcut cu fiecare din cele cinci simțuri. De exemplu, priviți un punct anume de pe perete și luați notă de culoare. Acum, uitați-vă la un alt punct de pe același perete, dar la o distanță de câțiva metri de primul, și încercați să vă dați seama dacă există vreo diferență în ceea ce privește culoarea. Aproape mai tot timpul va exista o diferență. Chiar dacă această diferență nu poate fi exprimată în cuvinte, v-ați ajutat ochii să fie sensibili la ea. Acest lucru este scopul exercițiului de față. Încercați să faceți același lucru cu sunetele ce vă înconjoară, cu texturile, temperaturile, gusturile și mirosurile.

Dacă acest exercițiu este practicat în mod corect și cu regularitate, va duce la o amplificare a conștientizării lumii înconjurătoare.

EXERCIȚIUL RECUNOAȘTERII DETALIILOR

Acest exercițiu vi se va părea surprinzător. Marea majoritate a oamenilor nu poate vedea lucrurile ce se află chiar în fața ei. Poliția știe că un martor ocular vede totul prin filtrul fricilor sale, al dorințelor, al așteptărilor, al moravurilor sociale și așa mai departe. Martorul ocular al unei infracțiuni este cea mai puțin dependibilă sursă de informare despre acea infracțiune.

Mica rușinare pe care o va produce acest exercițiu este un motiv suficient pentru a vă face să deveniți mai conștienți de detaliile lucrurilor pe care le priviți atât în lumea ce vă înconjoară, cât și pe cele percepute prin vi-

zionare la distanţă.

Acest exerciţiu are două efecte secundare majore. Primul este că veţi vedea implicaţii şi ramificaţii ale lucrurilor cu care interacţionaţi în fiecare zi. În timpul întâlnirilor de afaceri, veţi fi persoana care va reuşi înaintea celorlalţi să vadă „în ansamblu" beneficiile şi potenţialele probleme ale unei tranzacţii.

Al doilea beneficiu ce survine din acest exerciţiu este capacitatea de a vă focaliza pe miezul problemei în anumite situaţii confuze.

Exerciţiul 5: „Pune-te în fază."

Când comparăm lista descriptorilor obţinuţi în şedinţa de vizionare cu feedbackul, vom vedea că ceea ce am văzut noi este puţin în comparaţie cu câte am fi putut vedea. Cum ar fi dacă am deţine o cunoaştere perfectă a ţintei şi am reuşi să obţinem toţi descriptorii? Ar fi minunat. Nu? Atunci lista pe care am crea-o ar fi limitată doar de atenţia pe care o acordăm detaliilor şi abilitatea noastră de a observa lucrurile ce ne stau în faţă. Scopul acestui exerciţiu este de a ne amplifica atenţia:

PARTEA 1

1. luaţi o poză cu o ţintă şi o foaie goală;
2. la începutul foii scrieţi „faza 2";
3. întoarceţi poza ţintă pentru a o vedea;
4. faceţi lista cu descriptorii, uitându-vă la poză. Amintiţi-vă să scrieţi şi descriptorii legaţi de temperatura, mirosurile, texturile, gusturile probabile etc.

PARTEA 2

1. când lista descriptorilor este cât se poate de completă, găsiţi pe cineva care să compare poza cu ceea ce aţi scris;

2. cereți acelei persoane să vă arate ce ați omis.

Acest exercițiu evidențiază lucrurile pe care le omiteți chiar dacă se află în fața voastră. Datorită acestui lucru, data viitoare veți fi mult mai atenți. Nu vă faceți griji – la următoarea încercare veți omite altceva, lucru care odată ce vă este evidențiat vă va duce la amplificarea și mai pregnantă a stării de conștientizare. Chiar dacă veți practica acest exercițiu de multe ori, nu veți reuși niciodată să vedeți tot. Dar veți deveni mult mai atent. Partea bună este că acest exercițiu nu este conceput doar pentru VDC, ci vă va amplifica atenția și asupra altor aspecte ale vieții voastre.

EXERCIȚIUL RAPORTĂRII EFICIENTE

Acest exercițiu nu vă va ajuta să vizionați o țintă mai bine, ci este menit să îmbunătățească modul în care raportați ceea ce găsiți într-o zonă țintă.

Sugerez managerilor fiecărei companii să încerce acest exercițiu cu vânzătorii lor, managerii lor și cu toți angajații companiei lor a căror slujbă cere orice fel de interacțiune cu oamenii. El va arăta fiecăruia că abilitatea lor de comunicare nu este chiar așa de bună pe cât credeau; că nu se exprimă față de ceilalți cu claritatea necesară; că unele cuvintele scrise sau vorbite pot fi (și de obicei sunt) interpretate în moduri variate; iar cel care recepționează mesajele, are tendința de a înțelege greșit ceea ce vrem să spunem, la cea mai mică neatenție a noastră.

Practicat cu regularitate, acest exercițiu poate învăța oamenii cum să aibă o exprimare clară și concisă. Îi poate învăța, de asemenea, că trebuie să gândească din punctul de vedere al celui care ascultă și nu din propria perspectivă.

Exerciţiul 6: „Vezi şi tu ce văd eu?"

Să presupunem că v-a fost dată toată cunoaşterea din Univers, dar o puteţi deţine doar o perioadă limitată de timp. În acea perioadă aţi dori să scrieţi cât mai mult din ceea ce ştiţi pentru a putea reînvăţa mai târziu. În graba de a scrie cât mai mult, încercaţi ca fiecare afirmaţie să fie cât se poate de succintă. Când timpul a expirat, aţi uita tot ceea ce aţi cunoscut. Nu e nicio problemă, întrucât aţi scris totul. Astfel că luaţi notiţele pe care le-aţi făcut şi citiţi: „Zborul corbului este precum untul." Ce? Încercaţi să vă reamintiţi ce aţi vrut să spuneţi la momentul când aţi scris acea propoziţie. Sunteţi conştient că acum o secundă avea o semnificaţie profundă ce se referea la tendinţele de bază ale teoriilor subatomice nedescoperite încă. Ceva despre natura intrinsecă a materiei. Poate că următoarea propoziţie pe care o veţi citi va clarifica totul: „Atunci când te deplasezi lateral prin timp sunt necesare trei cotituri pentru ca *e* să fie egal cu *mc la pătrat*" şi „Fără gravitate nu există foc".

Ceea ce vrem să arătăm este că atunci când începi o şedinţă de vizionare, ajungi să accesezi informaţii despre un loc îndepărtat. Sunt informaţii pe care alţii nu le au – şi nu le vor primi dacă nu ştiţi să le transmiteţi mai departe. „Nu e nicio problemă", spuneţi voi. „Pot să le explic ceea ce aflu în timpul şedinţei."

Dar oare puteţi face acest lucru? Acest exerciţiu vă va ajuta să explicaţi ceea ce vedeţi şi vă va antrena să raportaţi pur şi simplu ceea ce voi vedeţi, iar alţii nu pot vedea. Exerciţiul este următorul:

Alegeţi la întâmplare o poză cu o ţintă. Nu o arătaţi nimănui. Apoi cereţi altor persoane să deseneze ceea ce voi descrieţi despre ţintă. Nu uitaţi că acesta este un

exercițiu VDC și este necesar *să descrieți*, nu să *identificați*. Acest lucru înseamnă să folosiți cât mai puține substantive.

Exercițiul are două părți: în prima parte, care ar trebui să dureze între trei și cinci minute, oamenii nu au voie să pună întrebări. În partea doua este permisă adresarea de întrebări.

O altă formă a acestui exercițiu este să dați cuiva o descriere scrisă, iar această persoană să încerce să deseneze ceea ce voi ați descris verbal. Punctarea și feedback-ul vor veni ca urmare a comparării pozei originale cu desenul ce a fost făcut pe baza indicațiilor voastre.

Chiar dacă acest exercițiu pare inutil pentru vederea la distanță, vreau să vă spun că oricât de talentat ar fi un operator VDC, el este inutil dacă nu poate raporta cu exactitate ceea ce percepe.

BCU IAȘI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

ANEXA 5
METODE DE PUNCTARE A ŞEDINŢELOR DE VEDERE LA DISTANŢĂ

CAVEAT ŞI UN SFAT

Computerele sunt instrumente extraordinare ce pot fi folosite în demonstrarea existenţei percepţiilor extrasenzoriale (*psi*) şi pot chiar evalua prin punctaj capacităţile generale şi eficienţa fiecărui paranormal sau operator al vederii la distanţă. Înainte de existenţa calculatorului, succesul unei persoane putea fi arătat doar prin poveşti despre cum „Am făcut asta odată" sau „La un moment dat, eu..." Aceste dovezi anecdotice nu sunt dovezi reale.

Computerul a devenit o parte foarte importantă a domeniului parapsihologic. Aproape fiecare calculator ce se vinde în ziua de azi conţine un program simplu de menţinere a unei baze de date ce poate fi folosit la punctarea şi menţinere unui registru despre munca fiecărui paranormal sau operator VDC.

Punctarea unei şedinţe VDC sau a rezultatului unei şedinţe *psi* trebuie să înceapă cu întrebarea: „Ce urmăresc să aflu?" Deoarece această întrebare are multe răspunsuri, faptul că există mai multe metode de evaluare nu ar trebui să-l uimească pe cititor.

Metoda 1: Succes/Eşec

Aceasta este cea mai simplă metodă de evaluare, dar şi cea mai puţin exactă. Este simplă deoarece constă în întrebarea „Am oferit clientului ceea ce a cerut?", care se pune la sfârşitul şedinţei. Dacă răspunsul este da, atunci şedinţa a avut succes. Dacă răspunsul este nu, atunci aţi eşuat în a vă îndeplini sarcina.

Luaţi notă că această metodă nu ţine seama decât de

împlinirea nevoilor clientului. Dacă nu obţineţi informaţia pe care clientul o doreşte, aţi eşuat, chiar dacă toate percepţiile voastre au fost corecte 100%.

Pentru a evalua o şedinţă în acest mod aveţi nevoie de următoarele câmpuri:

Numele proiectului	(câmp pentru text)
Numele operatorului	(câmp pentru text)
Întrebarea clientului	(câmp memo)
Răspunsul operatorului	(câmp memo)
Succes?	(câmp da/nu)

O înregistrare într-o astfel de bază de date ar arăta cam aşa:

Proiect:	991012
Operator:	John Koslowski
Întrebare:	Care era culoarea maşinii cu care au fugit infractorii?
Răspuns:	Roşie
Succes?	———

Luaţi notă că nu veţi putea completa câmpul „Succes?" până când clientul nu va spune dacă percepţia operatorului l-a ajutat sau nu.

Chiar dacă ce am scris mai sus este de ajuns pentru o astfel de evaluare, vă sugerez să adăugaţi câmpuri pentru: data la care a avut loc şedinţa, ora, tipul ţintei şi altele. Astfel de informaţii vă pot permite mai târziu să căutaţi în baza de date pentru a afla la ce oră din zi sau în ce zi acel operator este mai eficient. Vă va permite să vă daţi seama pe ce tip de ţinte lucrează cel mai bine acel operator. Unii operatori nu pot lucra cu succes la ţinte

ce implică „sânge şi mațe", dar pot fi eficienți la descrierea de locații, de lucruri, de persoane implicate, de obiecte făcute de om şi la alte tipuri de ținte cu mai puțină încărcătură emoțională.

Aceasta este cea mai puțin exactă metodă de evaluare deoarece clientul poate spune că: „Ei bine, percepțiile tale ne-au ajutat întru câtva, dar nu ne-ai dat chiar ceea ce am avut nevoie." Cum ați evalua cu un astfel de feedback? Chiar dacă operatorul nu a ajutat cu nimic, clientul va încerca să spună acest lucru pe ocolite.

Metoda 2: Aplicabilitate

Este o metodă asemănătoare cu precedenta, dar necesită mai multă evaluare şi oferă mai multe informații despre adevărata abilitate a operatorului de a „merge la miezul problemei" pentru a obține informații pertinente, fără a mai descrie la întâmplare diverse aspecte ale zonei-țintă.

În cadrul acestei metode, trebuie să înregistrați fiecare percepție a operatorului şi să o evaluați din punct de vedere al aplicabilității la nevoile şi întrebările clientului. Paşii pe care trebuie să-i parcurgem în această metodă sunt simpli, dar necesită o perioadă mai mare de timp.

Să spunem că întrebarea clientului este: „Care a fost culoarea maşinii cu care au fugit infractorii?", iar operatorul răspunde cu următorul rezumat:

Zona este asemănătoare cu un parc. În apropiere se află leagăne şi o maşină roşie mică, care este folosită de infractor pentru a scăpa. În apropiere nu se află alți oameni.

Pasul 1: Rescrieți rezumatul tip eseu plasând fiecare percepție pe un alt rând:

Percepţie

Zona este asemănătoare unui parc
Zona este liniştită
Zona are leagăne
Care sunt în apropiere
Zona are o maşină
Care este mică
Şi roşie
Şi este folosită pentru a scăpa
De infractor
În zonă nu se află oameni
Care să fie în apropiere

Pasul 2: Plasaţi o linie în dreapta fiecărei percepţii şi evaluaţi-le din punct de vedere al aplicabilităţii lor la întrebarea clientului.

Percepţie	Aplicabilă?
Zona este asemănătoare unui parc	_____
Zona este liniştită	_____
Zona are leagăne	_____
Care sunt în apropiere	_____
Zona are o maşină	_____
Care este mică	_____
Şi roşie	_____
Şi este folosită pentru a scăpa	_____
De infractor	_____
În zonă nu se află oameni	_____
Care să fie în apropiere	_____

Pasul 3: După ce clientul vă oferă feedback-ul, punc-

BCU CLUJ CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

taţi percepţiile cu D pentru *da*, cu N pentru *nu* şi cu ? pentru ceea ce nu aveţi feedback. Luaţi notă că trebuie să aşteptaţi feedback-ul de la client, deoarece e posibil ca operatorul să fi furnizat informaţii valoroase clientului, informaţii care, prin comparaţie cu întrebarea clientului, apar inutile. Rezumatul final ar putea arăta astfel:

Percepţie	Aplicabilă?
Zona este asemănătoare unui parc	N
Zona este liniştită	?
Zona are leagăne	N
Care sunt în apropiere	N
Zona are o maşină	D
Care este mică	D
Şi roşie	D
Şi este folosită pentru a scăpa	D
De infractor	D
În zonă nu se află oameni	D
Care să fie în apropiere	D

Spre surpriza evaluatorului, ultimele două informaţii ar fi putut avea deosebită importanţă pentru client, care este nerăbdător să găsească martori oculari pentru a identifica maşina. Astfel că, deşi aceste percepţii nu par a fi pertinente din punct de vedere al întrebării, ele sunt aplicabile la nevoile clientului. Percepepţia despre faptul că în zonă este linişte ar puteau sau nu să aibă importanţă pentru client, deoarece se pare că există nişte confuzii în dovezi legate de momentul comiterii infracţiunii. Astfel că prezenţa sau absenţa traficului ar putea sau nu să fie importantă.

Pasul 4: Faceți un total al percepțiilor obținute. În exemplul de mai sus au fost 11 percepții.

Pasul 5: Scădeți din acest total semnele de întrebare. Ceea ce rămâne reprezintă numărul total de percepții evaluabile. Nu puteți conferi o valoare semnelor de întrebare. Astfel, ele nu pot fi folosite la calcule.

Pasul 6: Împărțiți numărul total de percepții la numărul de percepții evaluate cu D și înmulțiți rezultatul cu 100. Astfel veți obține procentajul percepțiilor pertinente în raport cu nevoile clientului. Pentru exemplul de mai sus, formula ar arăta cam așa:

Percepții totale – semnele de întrebare = totalul percepțiilor evaluabile

11 - 1 = 10

(Total corecte/Total evaluabile) x 100 = Aplicabilitate

7 / 10 = 0,7

0,7 x 100 = 70%

Scorul aplicabilității acestei ședințe a fost de 70% sau, spus altfel, 70% din percepțiile evaluabile au fost pertinente în raport cu nevoile clientului.

Această metodă nu ține cont de valoarea de adevăr a percepțiilor operatorului. Evaluează doar dacă operatorul se focalizează pe subiectul ședinței sau are tendința de a hoinări prin zona-țintă raportând informații inutile. Există posibilitatea de a mai adăuga o coloană goală, la dreapta fiecărei percepții, pentru evaluarea valorii de adevăr a percepțiilor, obținând astfel un mod de a judeca rata de precizie și aplicabilitate.

Metoda 3: Această metodă stabileşte un registru de activitate sau o rată a dependibilităţii pentru fiecare operator în parte. Pe lângă înregistrarea activităţii generale, stabileşte un scor pentru evaluarea eficienţei operatorului în perceperea diferitelor tipuri de ţinte şi a diferitelor categorii de percepţii. Sunt evidenţiate astfel punctele slabe şi punctele forte. Primul pas seamănă cu cel de la metoda aplicabilităţii, dar merge un pas mai departe prin faptul că mai adaugă o coloană în care se va trece categoria din care face parte fiecare percepţie. Prima coloană se foloseşte pentru stabilirea valorii de adevăr a percepţiilor şi nu a aplicabilităţii lor.

Percepţie	Corect?	Categorie
Zona este asemănătoare unui parc	D	ambianţă
Zona este liniştită	?	sunete
Zona are leagăne	D	obiecte
Care sunt în apropiere	N	relaţii
Zona are o maşină	D	obiecte
Care este mică	D	mărimi
Şi roşie	D	culori
Şi este folosită pentru a scăpa	D	scopuri
De infractor	D	persoane
În zonă nu se află oameni	?	persoane
Care să fie în apropiere	?	relaţii

Punctarea este aproximativ asemănătoare. Înainte de evaluare se îndepărtează semnele de întrebare, iar percepţiile evaluabile rămase se împart la numărul de

percepţii corecte (D) şi rezultatul se înmulţeşte cu 100. Deci, pentru exemplul de mai sus, scorul operatorului este:

Scor general: 11 – 3 = 8 (percepţii evaluabile)
7/8 = 0,875
0,875 x 100 = 87,5% corectitudine

Adică 87,5% din tot ce a spus operatorul despre ţintă (din ce a putut fi evaluat) a fost corect. Dar de aici se pot obţine si mai mai multe informaţii:

Operatorul a avut:
100% dreptate în ceea ce priveşte percepţiile evaluabile ambientale
0% dreptate în ceea ce priveşte relaţiile evaluabile
100% dreptate în ceea ce priveşte percepţiile evaluabile de obiecte
100% dreptate în ceea ce priveşte percepţiile evaluabile de culori
100% dreptate în ceea ce priveşte percepţiile evaluabile de mărimi
100% dreptate în ceea ce priveşte percepţiile evaluabile de scopuri
100% dreptate în ceea ce priveşte percepţiile evaluabile legate de oameni
50% din totalul percepţiilor umane nu au putut fi evaluate
100% din totalul percepţiilor auditive nu au putut fi evaluate
50% din totalul percepţiilor relaţionale nu au putut fi evaluate

Operatorul obţine o medie de 11 percepţii atunci

când primeşte o sarcină.

Un total de 27,27 procente din percepţiile acestui operator nu vor putea fi evaluate.

Pe datele pe care le avem pot fi făcut şi alte analize.

Este evident că asemenea concluzii nu pot fi trase după o singură şedinţă. Cu timpul, pe măsură ce operatorul va realiza mai multe şedinţe, valorile procentuale obţinute se vor apropia din ce în ce mai mult de o evaluare corectă a capacităţilor, punctelor forte şi punctelor slabe caracteristice lui.

Putem insera o a treia coloană pentru evaluarea aplicabilităţii abilităţilor unui operator. Putem adăuga şi o altă coloană pentru tipul de ţintă (infractori, ştiinţific, sânge şi maţe şi alte tipuri de ţinte la care pot fi folosiţi operatorii) care să furnizeze modul în care operatorii se descurcă cu fiecare din aceste categorii.

Acest mod de evaluare necesită cantităţi mari de muncă, dar furnizează cantităţi imense de informaţii despre capacităţile unui operator. În lumea reală, cel mai important lucru este să-i spui unui client: „Acest operator s-a dovedit a avea o eficenţă de 89,73 %, în a obţine tipul de informaţii ce vă sunt necesare." Noi speram ca era dovezilor reprezentate de poveşti să se fi încheiat odată cu apariţia computerelor.

Metoda 4: Dovada de laborator

Pentru cei care vor doar să dovedească existenţa fenomenelor *psi*, există o metodă mult mai simplă. Această metodă preia toate aspectele generale ale procesului de vizionare şi le uneşte într-o singură evaluare, fără a lua în calcul modul în care un operator acţionează în anumite aspecte ale procesului de vizionare, cât de bine îşi redactează raportul final sau cât este de capabil clientul de a înţelege acest raport. Nu ia în considerare scorul

operatorilor ca indivizi şi nici punctele lor forte şi slabe.

Pasul 1: Daţi operatorului o ţintă la care aveţi deja feedback.

Pasul 2: Luaţi rezumatul operatorului cu privire la descoperirile făcute.

Pasul 3: Fie îl puneţi pe operator să îşi compare rezumatul cu cinci feedback-uri (dintre care doar unul este cel real) de ţinte diferite, fie puneţi nişte judecători imparţiali să facă această comparaţie. Pe măsură ce compară ţintele cu rezumatul final. ei le vor ierarhiza în funcţie de ceea ce cred:

1. cea mai probabilă ţintă;
2. a doua cea mai probabilă;
3. ţinta posibilă;
4. posibilitatea ca să nu fie aceasta ţinta;
5. cel mai puţin probabil ca aceasta să fie ţinta.

Pasul 4: Vedeţi care este de fapt ţinta. Suma ierarhizării este scorul obţinut de operator. De exemplu, să spunem că cele cinci poze-ţintă au fost extrase la întâmplare dintr-o grămadă. Ele sunt:

Poza A: un hambar la o fermă;

Poza B: o cabană elveţiană pe un versant (ţinta propriu-zisă);

Poza C: cascada Niagara;

Poza D: desfăşurarea unei piese de operă;

Poza E: o cutie cu fulgi de porumb cu capacul puţin desfăcut.

Operatorul îşi face şedinţa şi raportează că este vorba despre un lucru mare, rectangular, înalt, care are colţuri ascuţite şi este înclinat deasupra. Se aude un sunet de tipul Ooooooooooooooo. Există ceva alb şi rece în jur.

În acest tip de evaluare, se iau cinci oameni de pe

hol, care sunt rugaţi să fie judecătorii acestui experiment. Ei sunt rugaţi să ierarhizeze ţintele în funcţie de cât de exact le descrie rezumatul. Nu li se spune care dintre poze este ţinta propriu-zisă. Să spunem că ei ierarhizează ţintele, după cum urmează:

Toţi judecătorii au căzut de acord că poza C, cascada Niagara, nu este ţinta. Dar atunci de ce există diferenţe între celelalte păreri? Dacă îi întrebăm, ei ar putea răspunde următoarele.

	Cel mai probabil	Al doilea cel mai probabil	Posibil	Posibil să nu fie	Cel mai puţin posibil
	5 puncte	4 puncte	3 puncte	2 puncte	1 punct
Judecător 1	Poza A	Poza D	Poza B	Poza E	Poza C
Judecător 2	Poza B	Poza E	Poza D	Poza A	Poza C
Judecător 3	Poza E	Poza A	Poza D	Poza B	Poza C
Judecător 4	Poza B	Poza A	Poza E	Poza D	Poza C
Judecător 5	Poza D	Poza E	Poza A	Poza B	Poza C

Judecătorul 1:

Deoarece hambarul este o clădire de formă rectangulară şi are acoperişul înclinat.

Când i se spune că nu se află nimic alb şi rece în jurul lui, judecătorul 1 este surprins. După ce citise prima propoziţie, el luase deja o decizie, nemailuând în seamă restul rezumatului.

Judecătorul 2:

Ei bine, mai multe lucruri sunt rectangulare şi cu acoperiş înclinat, dar acesta era singurul în jurul căruia se aude şuieratul vântului făcând sunetul Ooooooooo.

De asemenea, mai există în poză multă zăpadă şi gheaţă.

DSG-ul judecătorului 2 a intervenit şi a identificat semnificaţia fiecărui element descriptiv. Din fericire, a făcut acest lucru în mod corect.

Judecătorul 3:

Era evident că este vorba de cutia de cereale, care este dreptunghiulară, cu colţuri ascuţite, iar partea superioară deschisă este înclinată, aşa cum a spus operatorul. Deşi nu apare în poză, sigur se află în apropiere un castron cu lapte rece şi alb. Este vorba de o reclamă la fulgi de porumb, lucru ce implică un copil ce exclamă Ooooo atunci când primeşte cerealele.

DSG-ul judecătorului 3 a fost la fel de activ, dar nu la fel de corect ca cel al judecătorului 2.

Judecătorul 4:

Nu ştiu. Am ales poza B deoarece reprezintă un loc atrăgător care se potriveşte descrierilor. Dintre toate pozele, asta mi-a plăcut cel mai mult şi cred că e potrivită pentru a fi dată unui operator ca ţintă. Celelalte poze nu sunt interesante.

Judecătorul 4 a decis să analizeze procesul şi să se gândească la modul în care ar fi acţionat el. Compararea rezumatului cu pozele nu a reprezentat un factor în luarea deciziei sale.

Judecătorul 5:

Poza piesei de operetă arată o scenă întunecată ce prezintă un dreptunghi luminos. Acoperişul este înclinat spre capul audienţei pentru obţinerea unui sunet mai bun. Interpreţii sunt costumaţi în Vikingi, deci ar putea fi vorba de gheaţă şi zăpadă. Nu îmi place opereta, dar femeia care cântă are pe cap un coif cu coarne şi mie mi se pare că arată ca o vacă. Acel sutien de cupru îi ţine rece, fapt ce o determină să strige: „Ooooooooo!"

Judecătorul 5 era ocupat la momentul când a fost

luat de pe hol şi nu prea avea chef să participe la experiment. Atât conştient, cât şi subconştient, el dorea să batjocorească întregul test. DSG-ul este foarte capabil de cinism şi are simţul umorului în acţiunile sale de poluare.

Este evident că fenomenul numit „CAT-ul analistului" se află în plină desfăşurare. În ciuda faptului a ceea ce operatorul a perceput şi a scris, judecătorii au suprapus propriile lor percepţii peste textul scris, interpretându-l în mod subiectiv.

Deci, în acest experiment, ţinta corectă a fost punctată cu 3, 5, 2, 5 şi 2 puncte. Este un total de 17 puncte dintr-un total de 25 de puncte. Operatorul a avut dreptate 17/28 adică 68%. Faptul că tot ceea ce a perceput şi a scris operatorul despre ţintă este corect nu are nicio pondere în această tehnică de evaluare.

Această metodă de evaluare nu ia în calcul posibilitatea că operatorul nu poate scrie un rezumat coerent, sau că judecătorii sunt dotaţi cu aptitudini cognitive şi cu atenţie capabile să ofere o evaluare imparţială. Dacă operatorul nu este experimentat şi bine antrenat şi este cel care face evaluarea, problema „atractanţilor temporali" va fi un factor puternic în procesul selecţiei, contaminând şedinţa operatorului şi punctarea acestei şedinţe.

Această metodă de evaluare este saturată cu probleme şi inexactităţi, dar este cea folosită în mod tradiţional şi cu încăpăţânare de cercetătorii acestui domeniu şi, prin urmare, este larg răspândită. Este menită doar să demonstreze funcţionarea proceselor psihice la modul general. Scop este atins cu succes prin acest tip de evaluare.

ANEXA 6
O MOSTRĂ A UNEI ŞEDINŢE DE VEDERE LA DISTANŢĂ

Următorul exemplu a fost o demonstraţie a unui curs avansat de VDC. Ţinta a fost selectată aleatoriu dintr-o mulţime de ţinte. Scopul acestei demonstraţii a fost să arătăm studenţilor cum să parcurgă etapele unei şedinţe şi cam ce ar trebui să facă în fiecare etapă.

Când oamenii se uită la acest exemplu, nu ar trebui să creadă că „aşa merge întotdeauna", ci că „aşa merge treaba într-o zi bună". Ar trebui, de asemenea, să privească aceste transcrieri cu un ochi critic. Luaţi notă că această şedinţă s-a desfăşurat mai repede decât altele – a durat doar optsprezece minute. M-am grăbit atunci când am realizat-o ca să nu răpesc din timpul studenţilor. De asemenea, a conţinut multe percepţii care au fost „probabile" şi multe din ele au fost „foarte probabile" sau „aproape sigure", dar deoarece nu am avut feedback-uri solide, nu au putut fi evaluate decât ca semne de întrebare. Acest lucru se petrece des atunci când operatorul descrie locaţia propriu-zisă şi nu o fotografie a ei. Operatorul experimentează sentimente pentru care poza nu poate oferi feedback.

Eu nu am fost impresionat de această şedinţă, dar supraveghetorul meu da, şi a catalogat-o ca fiind o reuşită. Dacă aş fi avut mai mult timp, aş fi obţinut mult mai multe informaţii şi mai multe detalii, poate chiar şi nişte schiţe. În rezumatul final au ajuns doar patruzeci şi şapte de percepţii.

Deoarece în timpul şedinţei scrisul meu începe să semene cu limba Swahili, am furnizat aici o versiune dactilografiată a paginilor scrise de mână.

La evaluarea ședinței, am remarcat faptul că schița din faza 3 pare a fi inversată de la dreapta la stânga. Aceasta este o situație des întâlnită în vederea la distanță. Problema a fost rezolvată în faza 6.

Nu îmi este rușine cu această ședință, dar aș fi vrut să fi avut mai mult timp pentru a obține informații și mai detaliate.

Ținta propriu-zisă a fost o poză cu un motociclist ce se încălzea la foc. Deoarece oamenii îmi trimit ținte care sunt pur și simplu tăiate din reviste sau ziare, nu există surse documentate despre ele, iar pozele nu sunt foarte reușite. Nu știu de unde provine imaginea de mai sus, așa că nu am putut obține permisiunea publicării ei. Astfel că aceasta este o replică a originalului.

O versiune dactilografiată a ședinței

Lyn
1-23-01
ora 16:41
Tabel de antrenament
John (monitorizează)
Coral (observă)
POCA: bandă de motocicliști care a invadat un oraș și a distrus tot ce le-a stat în cale
POCD: nimic
SA: banda de motocicliști

Preinformație:
Ținta este o locație. Descrie locația.

012301
018011

A: de-a lungul
tare
brut
B: pământ

012301
018011

A1: de-a lungul
tare
brut
B1: pământ
A2: de-a lungul
unghi
jos
tare
B2: făcut de om
SC: motocicletă

012301
018011

A1: peste
jos
de-a lungul
tare
brut
B1: pământ
A2: sus
solid
B2: organic
SC: bandă de motocicliști
EA: surpriză:

BCU IAȘI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Ideogramă nouă
A3: ridicare
curbare
mai repede
B3: energie
A4: sus
Jos
De-a lungul
Tare
B4: făcut de om

(Supraveghetorul: „Descrie terenul.")

P2: (pământ)
Întunecat
Roşu
Luminat dintr-o parte
Întunecat
Pudră
Întins
Deschis
În aer liber
Întunecat
Semiîntuneric
Luminat pe alocuri

SC: lanternă

Murdar
Relaxat

SC: pălărie

Negru
Material

NOTĂ:
cred că am sărit ţinta,
de la „pământ" spre alte părţi.

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Am impresia că descriu ceva organic.

Ca de blugi

SC: blugi
SC: asta înseamnă că e obişnuit?

(Supraveghetorul: „Descrie organicul.")
P2: (organic)
Comun
Obişnuit
Tânăr
În întuneric
Odihneşte
Ia un „time-out"
Negru

NOTĂ: cred că am sărit la„făcut de om"

(Supraveghetorul: „Descrie acel făcut de om.")
P2: (făcut de om)

A1:pământ întins în faţa mea.
Simt invidie
Pauză de confuzie:
De ce invidie?

P3: schiţă:

(1) făcut de om

BCU IAŞI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

negru
subţire
balansat
mecanic
metalic

P7: „Porc"

echilibrat
se sprijină
oprit
odihnă
nu merge
în întuneric
întunecat
(2) deschis
întunecat
(3) organic
tânăr
mascul

NOTĂ: nu „mascul" ca sex,
ci mascul ca stare: „macho"

jos
în genunchi
pe vine

AI:picioare dureroase
fund dureros

P4:
P2: D: AI: SI: T: C: SC: CS:
(descrie organicul)

înalt
mascul
om
singur
obosit

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

se odihneşte
sete
rece/călduţ
roşu

NOTĂ: am sărit

P5:
„bandă de motociclişti"
emanaţii anterioare?

„porc"
negru
metalic
zgomotos
impresie de forma unei motociclete

P6: SC: Trebuie să fie pe ţintă.
Nu pot scrie bine „vezi"
şi nici „ţintă".

(Notă: numerele din paranteze indică locul de pe hartă unde au fost primite percepţiile.)

P2: D: AI: SI: T: C: SC: CS:
(1) (În acest loc mă aflu eu în zonă)
(2)
întunecat
rece
răcoros
întunecat

sentiment de pericol din spatele meu

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Un sentiment asemănător
cu cel care apare
când stai în întuneric.

(3)
miros de salvie
(4)
sentiment nisipos
(5)
miros de salvie

(6) organic
(„descrie organicul")

negru
mascul
caucazian
păr scurt
îmbrăcat

(7) creat dependent

NOTĂ: ca şi cum
persoana a creat ceva aici,
iar acum este dependentă
de ceea ce a creat.
(8) energie
(descrie energia)

fierbinte
roşu

foc

omul peşterii
camping
yellowstone
parc naţional

(Supraveghetorul a anunţat sfârşitul şedinţei la orele 17:04.)

BCU IAȘI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

REZUMAT:

Ţinta are pământ, ceva făcut de om, energie şi elemente organice.

Ţinta este în aer liber.

Pământul este întins, întunecat, parţial luminat, deschis şi deţine un miros de salvie şi textură nisipoasă.

Obiectul făcut de om este negru, îngust, metalic, mecanic şi echilibrat. Acum este oprit, sprijinit la odihnă, fiind localizat în întuneric.

Energia este roşie, fierbinte. Este un fel de foc. Este localizat într-un loc central şi face lumină în întuneric. Cu cât ne îndepărtăm mai mult de el, cu atât se face mai întuneric. Când am stat cu faţa la el, am trăit un sentiment de pericol ce venea din spate, asemănător cu senzaţia pe care o am atunci când sunt în camping şi mă gândesc la animalele care se pot ascunde în întuneric.

Organicul este tânăr, un tip de om „macho", caucazian, care stă pe vine sau îngenunchează. Este înalt, singur şi obosit. Cu dureri în picioare şi fund. Are părul scurt şi poartă blugi. Îi este sete. Îi este cald, dar are senzaţia de rece pe piele, caracteristică nopţilor în care camparea se face în aer liber.

Am simţit faptul că el a creat ceva de care acum este dependent. (Cred că este vorba de foc.)

FOAIE DE LUCRU PENTRU VEDEREA LA DISTANŢĂ

Probleme-Soluţii-Inovaţii
37 Camino Ranchitos
Alamogordo, NM 88310
(505) 437-8285 e-mail: rviewer@netmdc.com

Identitate operator: LYN
Ţinta #: 011
Locaţia: TBL ANTREN

Data: 1/23/01
Start: 1641
Final: 1704

Zona vizată este: MOTOCICLIST LA CAMPING

Categorie	D	N	?
Aliniament	—	—	—
Ambianţă	𝍸	—	—
Biologice	—	—	—
Culori	II	—	—
Compoziţii	𝍸	—	—
	—	—	—
Concepte	—	—	—
Densităţi	—	—	—
Direcţii	—	—	—
Emoţii	—	—	𝍸
Iluminare	𝍸	—	—
Sensuri	—	—	—
Măsuri	—	—	—
Mişcări	II	—	—
Numere	I		

Categorie	D	N	?
Obiecte	𝍸	—	I
Modele	—	—	—
Poziţii	𝍸	—	—
Scopuri	I	—	—
Relaţii	I	—	—
	—	—	—
Forme	II	—	—
Mărimi	—	—	I
Mirosuri	—	—	I
Sunete	—	—	—
Structură	—	—	—
Gust	—	—	—
Temperaturi	I	—	II
Texturi	II	—	—
Greutate			
Altele	IIIII		

Punctaj	Percepţii	
1. Introduceţi numărul total de percepţii (D+N+?).		47
2. Care este numărul total de necunoscute? (?)		10
3. Scădeţi linia 2 din linia 1. Acesta este totalul punctajului.		37
4. Care este numărul total al percepţiilor corecte? (?)		37
5. Împărţiţi linia 4 la linia 3 (?/totalul punctajului)		1
6. Înmulţiţi linia 5 cu 100. Acesta este punctajul final.		100%

Rezumatul operatorului/Note SCHIŢA DIN FAZA DOI A FOST INVERSATĂ DE LA DREAPTA LA STÂNGA. MULTE PROBABILITĂŢI. A TREBUIT SĂ LE NOTEZ CU ?

BUCHAREST CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

ANEXA 7
ALTE METODE DE VEDERE LA DISTANȚĂ

Dacă nu poți fi cu cel pe care îl iubești,
Iubește-l pe cel cu care ești.

- Stephen Stills
Iubește-l pe cel cu care ești

Munca pe care armata SUA o cerea de la operatori VDC varia larg într-o gamă de tipuri de ținte. Fiecare tip de țintă ridica propriile probleme și dificultăți, iar metoda VDC nu era întotdeauna suficientă pentru obținerea răspunsurilor pe care le căutam.

De exemplu, numerele sunt cel mai slab punct al VDC. Metoda este aproape inutilă atunci când căutăm să găsim numerele unei case, numere de străzi, date exacte sau alte informații numerice. Pentru acestea se folosesc și alte forme de vedere la distanță, dar cele mai des utilizate de armată erau vederea la distanță asociativă (VDA) și vederea la distanță extinsă (VDE).

VEDEREA LA DISTANȚĂ ASOCIATIVĂ (VDA)

Vederea la distanță asociativă este o aplicare simplă a vederii la distanță. Scopul principal este îndeplinirea acelor sarcini care au un număr limitat de deznodăminte, toate cunoscute. De exemplu, a fost folosită cu succes pentru a răspunde la întrebări, cum ar fi:

Care va fi primul număr ce va apărea pe prima bilă extrasă la loteria Alege 3?

La bursa de mâine, valoarea stocului X va crește, va scădea sau va rămâne la fel?

BUCHAREST UNIVERSITY LIBRARY

Care dintre cele cinci opţiuni ar trebui aleasă de firma noastră pentru a obţine cel mai mare profit posibil?

Cel mai bun mod de a explica modul de funcţionare al VDA este printr-un exemplu. Să folosim în acest exemplu tragerea loto Alege 3 care se desfăşoară în mare parte din state, în fiecare seară în jurul orei 7:30 pm. Vom încerca să prezicem numărul de pe prima bilă extrasă. Vom avea nevoie de cel puţin doi oameni să realizăm acest exemplu. Să spunem că voi sunteţi supraveghetorii, iar Generic John este operatorul.

Vom crea acum un set de activităţi şi îl vom considera ca fiind un singur eveniment. Setul de activităţi căruia îi vom spune *evenimentul* va fi după cum urmează:

Evenimentul:
1. bila va fi extrasă la orele 19:30;
2. numărul de pe bilă va fi asociat cu ceva uşor de vizionat, ca o percepţie senzorială de bază – să zicem cu gustul. Vom face o listă cu toate numerele posibile (0-9) şi îi vom atribui fiecăruia un gust;
3. la orele 20:00 îl vom direcţiona pe Generic John să simtă gustul care este în legătură cu numărul ce a fost pe bila extrasă.

Pasul 2 spune că vom crea o listă de gusturi pe care o vom asocia cu fiecare deznodământ posibil. Lista ar putea arăta cam aşa:

Dacă pe bilă e cifra 0, îi vom spune să simtă vanilie.
Dacă pe bilă e cifra 1, îi vom spune să simtă oţet.
Dacă pe bilă e cifra 2, îi vom spune să simtă mentă.
Dacă pe bilă e cifra 3, îi vom spune să simtă cafea.
Dacă pe bilă e cifra 4, îi vom spune să simtă lămâie.

Dacă pe bilă e cifra 5, îi vom spune să simtă sos Tabasco.
Dacă pe bilă e cifra 6, îi vom spune să simtă ovăz gătit.
Dacă pe bilă e cifra 7, îi vom spune să simtă sare.
Dacă pe bilă e cifra 8, îi vom spune să simtă lapte cu ciocolată.
Dacă pe bilă e cifra 9, îi vom spune să simtă vin.

Astfel că, dacă prima bilă are pe ea cifra 4, îl vom trimite pe John la locul desemnat la orele 20:00 şi îi vom spune să bage în gură o lămâie. Acest lucru se va petrece indiferent de ce ar putea apărea între timp. Chiar dacă ar izbucni un război între planete înainte de acest moment, noi tot i-am spune lui John să stea acolo la orele 20:00 şi să-şi îndeplinească sarcina de a simţi acel gust asociat cu numărul extras la orele 19:30. *Indiferent dacă el a prezis corect sau nu, noi tot îl vom face să guste aroma asociată cu numărul de pe bila ce a fost extrasă de fapt.* Noi am stabilit un eveniment în timp total negociabil.

Insist asupra faptului că dacă vrem ca VDA să funcţioneze, trebuie să facem ca evenimentul viitor să aibă loc. Astfel că dacă am desena o linie temporală a acestui eveniment, care începe la prânz, ea ar arăta cam aşa:

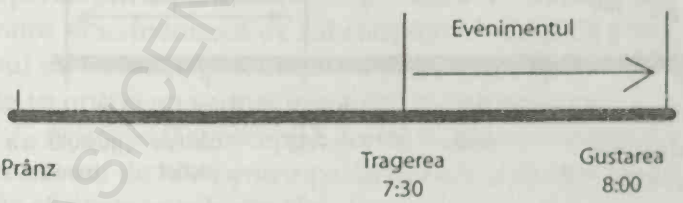

Acum nu mai este necesar să vizionăm numărul de pe minge. Nu uitaţi că numerele sunt greu de vizionat corect. Dar gusturile şi alte impresii senzoriale sunt uşor de vizionat. Tot ce trebuie să facem este să asociem re-

zultatul final cu un gust, de exemplu. În loc să cerem atunci lui Generic John să vizioneze un număr, îi vom cere pur și simplu să vizioneze ce gust va simți el la orele 20:00. Acum linia temporală va arăta cam așa:

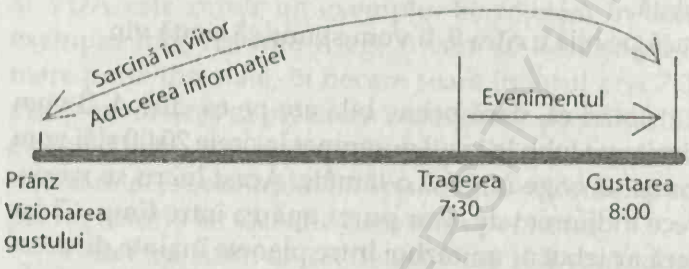

Odată ce știm ce gust va simți John, vom ști care ar fi numărul de pe prima bilă extrasă. Dacă repetăm procesul pentru toate cele trei mingi, vom putea merge apoi să cumpărăm un tichet câștigător. Linia temporală va arăta astfel:

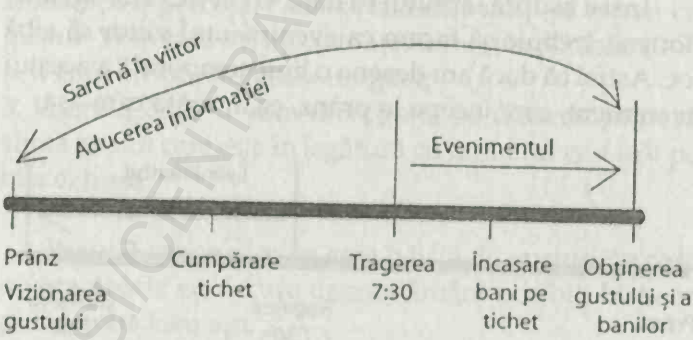

Cu alte cuvinte am creat un eveniment viitor compus din acțiuni certe, pe care le putem prezice (că o bilă va fi extrasă) și cu un singur rezultat pe care nu-l putem prezice (care va fi numărul de pe bila extrasă). Am creat, de asemenea, ca parte integrată a acestui eveniment

viitor, o acțiune rezultantă care este atât impredictibilă (deoarece numărul de pe bilă va determina senzația gustativă), cât și predictibilă (îl vom pune pe John să aibă această senzație). Am făcut ca rezultatul să fie ceva ușor de vizionat (gustul) și să reprezinte ceva greu de vizionat (numere). Acesta este procesul de vedere la distanță asociativă în cea mai simplă formă a sa.

Am privit modul în care oamenii au primit ideea VDA și am văzut că, fără excepție, primul lucru pe care vor să-l facă este să „complexifice" metoda. Cu cât este mai complexă, cu atât le apare lor a fi mai științifică. De exemplu, în loc să folosească impresii senzoriale simple, majoritatea decide să folosească zece zone țintă VDC extrem de complexe și îi cer operatorului să descrie acea zonă al cărei feedback îl va primi la orele 20:00.

O altă complexificare îndrăgită este punerea unui operator să realizeze, să zicem, o sută de ședințe pentru a vedea ce țintă sau ce tip de impresie senzorială primește mai des și apoi să parieze pe acel lucru. Aceasta este în realitate o încercare de a scurtcircuita perioada de antrenament și a permite calculatorului să excludă posibile ședințe eșuate pe care le-ar putea realiza un operator neexperimentat. Acest lucru îl învață pe operator să se îndoiască de subconștientul său și de procesul de vizionare; astfel că antrenamentul operatorului se va opri și nu va mai înregistra niciun progres.

Aproape fără excepție, aceste metode complexe durează ani de zile pentru perfecționare și nu sunt la fel de eficiente ca cele simple.

Există și alte metode de a realiza ședințe VDA, dar metodele cele mai simple funcționează cel mai bine. Unul din cercetătorii de la Institutul Stanford a rugat un vecin ca în fiecare dimineață, la o anumită oră, să pună un obiect pe măsuța din sufrageria sa. Cercetătorul și

soţia sa urmau să meargă fiecare în camere separate şi fără să vadă despre ce obiect este vorba, urmăreau să-l vizioneze. Când terminau, amândoi îşi punctau şedinţele în comparaţie cu ţinta reală. Dacă soţia vizionase exact în acea zi, ei cumpărau acţiuni. Dacă însă el era mai exact, atunci vindeau acţiuni. Iar dacă amândoi erau departe de adevăr, nu făceau nimic. Lucrând în acest mod, ei au strâns o sumă considerabilă de bani, prin asocierea rezultatelor şedinţelor cu activitatea bursei din acea zi. Indiferent cum o faci, asocierea unei ţinte uşor de vizionat cu o ţintă greu de vizionat poartă numele de VDA.

VEDEREA LA DISTANŢĂ BINARĂ (VDB)

Toate tipurile de vedere la distanţă prezintă dificultăţi în a face alegeri specifice, mai ales când alegerile sunt limitate la un număr redus de opţiuni. Cea mai dificilă situaţie este atunci când există doar două opţiuni, de genul da sau nu. Metoda VDB rezolvă această problemă, dar este dependentă de ajutorul ideogramelor, care necesită o practică îndelungată şi experienţă. Mulţi oameni, văzând cât de greu este să practici VDB, recurg la VDA pentru a-şi limita numărul de opţiuni.

Există o serie de tehnici speciale pe care un utilizator VDB trebuie să le înveţe, în scopul de a exclude mintea conştientă în timpul desfăşurării şedinţelor. VDB lucrează mereu cu trei opţiuni: „da", „nu" şi „nu mă pot decide acum".

Cel mai bun mod de a demonstra metoda este printr-un exemplu.

Luaţi un pachet de cărţi din care scoateţi jokerii şi cărţile tip-reclamă. În acest exemplu nu vom încerca să determinăm simbolurile de pe cărţi (care ar necesita aplicarea VDA), ci pur şi simplu culoarea cărţilor, limi-

tând opţiunile la doar două. Inima şi caroul au culoare roşie, pica şi trefla sunt negre.

Folosind exerciţiul ideogramelor, petreceţi-vă o lună pentru a vă implementa o ideogramă pentru roşu şi una pentru negru.

Acum amestecaţi pachetul de cărţi şi puneţi-le cu faţa în jos. Înainte de a întoarce o carte, faceţi o ideogramă. Ideograma va fi pentru roşu, pentru negru sau o altă ideogramă care să nu desemneze niciuna din cele două. În acest caz, ideograma ce nu desemnează niciuna din cele două culori (ideograme ce apar aleatoriu) reprezintă: „Nu mă pot decide acum". Dacă ideograma pe care aţi făcut-o a desemnat corect cartea pe care aţi extras-o imediat după, luaţi cartea şi aşezaţi-o în teancul „nimerite". Dacă ideograma voastră nu s-a potrivit cu cartea extrasă, puneţi acea carte în teancul „ratate". Dacă ideograma desenată indica faptul că mintea voastră nu dorea să se pronunţe, luaţi acea carte şi puneţi-o la fundul pachetului şi continuaţi. Ea va apărea mai târziu.

După ce aţi epuizat tot pachetul, număraţi cărţile din teancul „nimerite". Dacă a fost vorba de noroc, ar trebui să aveţi douăzeci şi şase de cărţi în fiecare teanc. Dacă numărul cărţilor din teancul „nimerite" depăşeşte douăzeci şi şase, atunci aţi acţionat dincolo de noroc. Dacă numărul cărţilor din teancul „ratate" depăşeşte douăzeci şi şase, atunci aţi evoluat sub noroc. Înregistraţi scorurile obţinute (nu doar dacă aţi depăşit sau nu pragul de noroc) şi păstraţi înregistrările într-un loc sigur.

În lunile următoare, repetaţi această sarcină de cel puţin o sută de ori. Punctaţi-vă munca de fiecare dată. După o sută de şedinţe, uitaţi-vă la tendinţa scorurilor obţinute pentru a vedea dacă vă îmbunătăţiţi abilităţile.

dacă din contră ele scad sau dacă vă mențineți pe aceeaşi poziție. Dacă vă asemănați cu majoritatea oamenilor, veți începe de undeva de la nivelul de noroc, după care eficiența vă va creşte până la o valoare considerabilă, iar apoi veți intra în primul vostru „platou de eficiență". Din acest moment este vorba de învățare în platou. Oricât ați încerca să vă îmbunătățiți scorurile, ele nu vor creşte, până în ziua în care vor creşte cu opt - zece puncte şi veți ajunge la un alt platou. Astfel veți continua să lucrați din platou în platou, până când veți ajunge la un nivel de experiență pe care să-l considerați satisfăcător.

Deci cele trei alegeri în VDB sunt: opțiunea 1, opțiunea 2 şi „pas" sau „nu mă pot decide acum – întreabă mai târziu". Evident că primele două opțiuni pot fi de genul: trăieşte sau mori, sus sau jos, stânga sau dreapta, vinde sau nu, cumpără sau nu şi aşa mai departe, făcând ca această metodă dificilă să îşi găsească aplicabilitate în multe domenii.

Odată am fost în Las Vegas şi m-am uitat la două rulete, prezicând dacă bila va cădea pe roşu sau pe negru. Am prezis corect de treizeci şi trei de ori consecutiv. Iar o dată m-am simțit frustrat şi mi-am zis: „La naiba! Nu-mi pasă. Va cădea pe verde." Bila a aterizat pe unul dintre cele două locaşe verzi de pe roată. Nu ştiusem până atunci că ruleta are şi aşa ceva.

Un alt uz potențial al acestei abilități este în jocul de bacarat. Mare parte din americani nu ştiu nimic despre acest joc, dar este singurul joc dintr-un cazinou la care jucătorul, în mod normal, are cele mai mici şanse să piardă. Dacă aplicați şi VDB, poate deveni chiar profitabil. Odată ce puteți realiza VDB, învățați şi să jucați bacarat. Veți fi încântați că ați făcut acest lucru.

VEDEREA LA DISTANȚĂ EXTINSĂ (VDE)

Un alt tip de metodă de vedere la distanță bine structurată este vederea la distanță extinsă. ERV este văzută a fi sora mai atrăgătoare a VDC. Atunci când realizați VDC, stați pe un scaun, completați hârtii, desenați schițe, răspundeți la întrebări și mențineți o structură rigidă. În cazul VDE, vă întindeți pe pat, închideți ochii și vizualizați liber. VDE are un caracter pronunțat experimental, chiar foarte senzitiv, vă dă senzația că zburați prin aer spre țintă și conține, în general, toate acele elemente pe care și le imaginează oamenii care se gândesc la „activitatea psihică".

Dacă citiți cartea lui David Morehouse, *Războinicul psihic: în interiorul programului CIA numit Poarta Stelară*, veți recunoaște ședințele pe care le face el ca fiind ședințe de VDE și nu VDC. David era foarte bun cu ambele metode, dar a preferat VDE datorită naturii sale experimentale.

Problema este că VDE nu mai există. VDE este în realitate o formă foarte avansată de vizualizare ghidată, atât de avansată încât se deosebește drastic de vizualizările normale. Vizualizarea ghidată nu este o metodă de vedere la distanță deoarece nu este nici științifică și nici standardizată. Nu este structurată, testată științific, acceptată sau dovedită în vreun fel, chiar și după ce a fost folosită timp de secole de mulți paranormali.

Vizualizarea ghidată presupune oferirea unei sarcini operatorului *psi*, după care acesta va închide ochii și va intra într-o formă de transă sau somn, pentru a vizualiza răspunsul la sarcină. Vizualizarea ghidată este extrem de expusă la contaminarea produsă de concluziile preconcepute ale operatorului, încât rareori se obțin rezultate curate. Dacă adăugăm la acest lucru șabloanele sociale, personale, politice și mentale ale ope-

ratorului, ne putem da seama că orice percepţie ce va trece de acest labirint se va pierde sau va fi respinsă deoarece nu se va potrivi „castelului" pe care în mod invariabil operatorul îl construieşte.

Metoda pe care o foloseşte un supraveghetor pentru a pune întrebările-sarcină operatorului după ce acesta intră în starea modificată sau relaxată de conştiinţă, este mult mai bună decât prima. Aceasta are un grad mai mare de exactitate şi uneori e eficientă, deşi gradul de poluare este încă ridicat. Cu toate acestea, oameni ce prezintă abilităţi psihice naturale, pot obţine uneori informaţii extraordinar de bune. Persoanele obişnuite, chiar şi cu această tehnică avansată, nu vor obţine decât informaţii inutile şi fără sens.

În VDE, supraveghetorul trebuie să aibă cunoştinţe profunde ale modului de operare şi ale stărilor de conştiinţă prin care va fi purtat operatorul în timpul şedinţei. Mulţi oameni cred că este vorba doar de o stare hipnotică aflată între starea de veghe şi starea de somn. De fapt, există mai multe tipuri de stări hipnotice, fiecare fiind folosită pentru obţinerea unor anumite tipuri de informaţii. Deşi antrenamentul VD ajută, operatorul nu trebuie să fie bine antrenat pentru ca să folosească VDE. Dar supraveghetorul trebuie să fie unul antrenat şi cu experienţă în VDE. Fără acest lucru nu obţineţi decât o vizualizare ghidată.

Odată cu începerea şedinţei VDE, acesta trebuie să observe starea de conştinţă a operatorului. În stadiul cel mai potrivit al stării hipnotice, supraveghetorul trebuie să dea comanda. Apoi, ca un hipnotizator profesionist, îl poartă pe operator pe diferite niveluri ale stării hipnotice pentru a o găsi pe cea mai potrivită răspunderii la o anumită întrebare. Supraveghetorul trebuie să deţină un control deplin – pentru a-l păstra pe operator

în starea hipnotică perioade lungi de timp, chiar ore dacă e necesar – pentru a-i permite operatorului să primească întrebări sarcină şi să procure informaţiile care vor răspunde la acele întrebări.

În tot acest timp, supraveghetorul trebuie să-i pună operatorului întrebări în aşa fel încât acestea să pătrundă în subconştientul celui din urmă, cu speranţa ca mintea sa conştientă să nu ştie de întrebarea ce a fost pusă. Pe măsură ce supraveghetorul VDE primeşte răspunsuri de la operator, el trebuie să fie capabil să discearnă locul de proveniență al acestora (mintea conştientă sau subconştientă) şi să le utilizeze ca atare. Supraveghetorul trebuie, de asemenea, să cunoască foarte bine tipurile de stări hipnotice şi informaţiile care se pot obţine de la diverse niveluri. El trebuie să fie capabil să evalueze rapid ce nivel hipnotic este necesar răspunderii unei întrebări viitoare şi să-l mute pe operator la acel nivel, fără ca să-l trezească sau să-l adoarmă sau să fie conştient că s-a produs o schimbare de nivel. Toate acestea necesită antrenament şi experienţă şi nu pot fi realizate de către un amator fără experienţă.

În prezent, mulţi oameni vând pe bani buni publicului larg cursuri de VDE. Există, de asemenea, sute de persoane ce vă pot spune că lucrează la anumite ţinte folosind VDE. Dacă îi întrebaţi cine le sunt supraveghetorii, vă vor spune că lucrează singuri sau cu vecinul, prietenul sau colegul VDE. Atunci când cereţi să vi se arate gradul de calificare al supraveghetorului, veţi vedea că această calificare este inexistentă. De obicei, aceşti oameni nu ştiu şi nici nu le pasă de faptul că ei practică vizualizări ghidate şi nu VDE. Ei nu cunosc definiţia sau au fost greşit învăţaţi de cineva care poate nu ştia diferenţa sau care i-a indus în eroare în

mod deliberat pentru a le lua banii. Mai mult ca sigur, ei au fost antrenaţi să-şi pună o întrebare înainte de a adormi, după care încearcă să se păstreze în starea dintre veghe şi somn, dar după două-trei minute alunecă în somn. Uneori le reuşeşte, dar nu pentru perioade lungi de timp. Operatorul va avea impresia că s-a aflat în acea stare o perioadă mare de timp, dar, în realitate, o persoană nemonitorizată se poate păstra în acea stare, cel mult câteva secunde. Deoarece orice fel de activitate petrecută în această stare poate duce la apariţia viselor, operatorul va amesteca visele cu percepţiile, iar rezultatul este de o calitate mult inferioară adunării de informaţii.

Toate acestea nu arată că vizualizarea ghidată este ineficientă în adunarea de informaţii. De fapt, mulţi paranormali de seamă au folosit această metodă pentru obţinerea unor informaţii de o foarte mare calitate şi dependabilitate. Două dintre cele mai notabile nume ce îmi vin acum în minte sunt Edgar Cayce (care a folosit mereu un supraveghetor) şi Joe McMoneagle (care nu foloseşte niciodată supraveghetor). Problema este că pentru a fi foarte eficient folosind această metodă, trebuie să fii înzestrat în mod natural cu abilităţi psihice, aşa cum sunt Cayce şi McMoneagle. Succes!

ALTE TIPURI DE VEDERE LA DISTANŢĂ

Există şi alte forme de vedere la distanţă valide, dar ele au aplicare specializată şi nu sunt prezentate publicului larg.

Forme de VD de care însă publicul aude, reprezintă o altă categorie. Unii antrenori vorbesc despre VDT (vedere la distanţă tehnică) sau VDS (vedere la distanţă ştiinţifică) şi aşa mai departe. Chiar dacă acestea derivă din metode formalizate, ele nu sunt prin ele însele, la

timpul când scriu aceste rânduri. Înainte de a deveni formalizate, trebuie să-şi completeze nişte lipsuri. Acestea sunt:

1. crearea şi păstrarea unei baze de date a rezultatelor. Rezultatele trebuie să fie obţinute în urma unor operaţiuni în lumea reală, cu feedback. Fără acest lucru nu este posibilă o evaluare exactă, indiferent de modul în care cei care practică aceste metode le justifică;

2. un manual scris şi formal în care să fie precizate ce metode, practici şi protocoale alcătuiesc sau nu metodologia VD. Datorită nevoii de un asemenea manual, în vederea antrenării de elevi, mare parte din metodele încă neacceptate au îndeplinit acest deziderat. Acest manual mai trebuie să conţină teoriile pe care se bazează practica;

3. supravegherea şi analiza imparţială a rezultatelor. Aceasta include dorinţa de a fi deschis la sugestii menite să schimbe şi să îmbunătăţească;

4. un registru de succes, care să ia în calcul atât şedinţele slabe cât şi pe cele bune. Include, de asemenea, înregistrarea performanţelor metodologiei din punctul de vedere al diverselor aplicaţii. Toate metodele au punctele lor slabe şi forte, asemenea fiecărui operator individual.

BCU IASI/CENTRU LIBRARY

Tiparul executat la *S.C. LUMINA TIPO s.r.l.*
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, Bucureşti
tel./fax 211.32.60; tel. 212.29.27
E-mail: **office@luminatipo.com**
www.luminatipo.com

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

8960/08

În ultimii treizeci de ani, guvernul Statelor Unite ale Americii a pregătit în secret trupe militare în arta „vederii la distanță" - abilitatea paranormală de a percepe gândurile și experiențele altora prin simpla putere a minții umane...

Acum, pentru prima dată, Lyn Buchanan - un expert cu renume mondial în vederea la distanță și în explorarea potențialităților acesteia - ne spune într-un mod sincer și fără ocolișuri povestea sa. Recrutat pentru aproape un deceniu de către unul din Serviciile de Informații ale Armatei SUA, Buchanan a antrenat personal militar în utilizarea abilităților paranormale ca pe un instrument de colectare a informațiilor în timpul crizei luării de ostatici în Iran, al dezastrului de la Cernobîl, al Războiului din Golf etc.

În această incredibilă carte-mărturie, Buchanan descrie cum a fost selectat de către armată datorită abilităților sale paranormale unice și cum a fost transformat dintr-un soldat de rând într-unul din principalii spioni *psi* ai Statelor Unite. Faptul că a luat parte la proiecte guvernamentale și militare strict secrete, utilizând „spionajul mental", a produs în ființa lui Buchanan schimbări care i-au modificat întreaga viață. Acum, după mulți ani de analiză și interpretare, el ne revelează tehnicile și exercițiile mentale excepționale pe care le-a folosit în pregătirea operatorilor în vederea la distanță. De asemenea, după cum susține autorul, fiecare dintre noi deținem potențial în interiorul nostru o abilitate paranormală pe care o putem explora și folosi.

Pentru toți cei interesați să afle o abordare științifică și deci cât se poate de concretă a realității existenței în lumea de astăzi a operațiunilor cu acoperire paranormală, dar și pentru toți cei care s-au întrebat vreodată dacă dispun de capacitățile inerente de a deveni un operator al vederii la distanță, această fascinantă cronică de viață ca spion *psi* va aduce răspunsurile căutate.

www.edituradaksha.ro